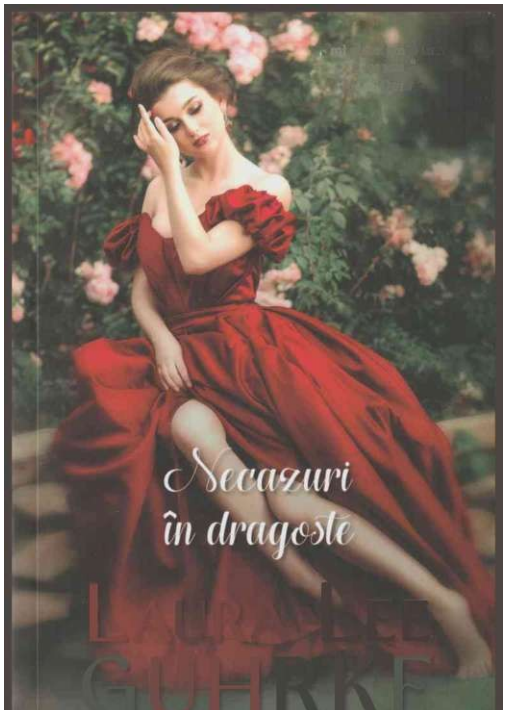
Necazuri
în dragoste

Îmi **place la** nebunie **tot ce scrie”** *Iu* ***HA QUISN***

LAURA LEE GUHRKE

SERIA „LADY TRUELOVE”

Dragă Lady Truelove,
Sunt o fată de familie nobilă, dar sunt dureros de timidă, mai ales atunci când am de-aface cu bărbații...

Pentru Clara Deverill, a-i ţine locul adevăratei Lady Truelove înseamnă să dea sfaturi cu privire la problemele pe care ea însăşi nu a reuşit să le depăşească. Nu are altă soluţie decât să se retragă într-o ceainărie şi să spere c ă inspiraţia o va lovi între două brioşe. Dar acest lucru nu se întâmplă - până când Clara aude un crai vorbind cu elocvenţă despre arta de a da papucii „onorabil” unei femei. Poate că ticălosul arată ca un Adonis, dar este pe cale să se trezească duşmanul lui Lady Truelove.

Rex Galbraith este un moştenitor fără planuri de a produce un urmaş. El flirtează cu un număr minim de domnişoare eligibile pentru a-i face pe plac mătuşii care ţine morţiş să-l însoare, iar

Clara este prima care îi atrage privirea. Dar se înfurie când află că ea - în calitate de Lady Truelove - i-a folosit sfaturile în rubrica din ziar. Când este forţat să încheie o alianţă secretă cu ea, îşi dă seama că are o problemă mult mai mare: Clara dă peste cap tot ce credea Rex ca ştie despre femei - şi despre el însuşi...
Laura Lee Guhrke a lucrat şapte ani în publicitate, a avut o afacere de succes în domeniul cateringului şi a condus o companie du construcţii înainte de a decide că a scrie romane este o activitate mai plăcută. Autoare de bcstselleruri *New York Times* **şi** *USA Today,* **Laura a scris peste douăzeci şi cinci de romane istorice.**

The Trouble with True Love Laura Lee Guhrke Copyright © 2018 by Laura Lee Borio Toate drepturile rezervate
^(HW
Alina este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031425 16 19 e-mail: contact@litera.ro www.litera.ro
Necazuri în dragoste Laura Lee Guhrke Copyright © 2022 Grup Media Litera pentru versiunea în limba română Toate drepturile rezervate
Editor: Vidraşcu şi fiii Redactor: Monica Nedelcu Corector: Păuniţa Ana Copertă: Mariana Manolache Tehnoredactare şi prepress: Laura Carîp
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
LEE GUHRKE, LAURA
Necazuri în dragoste / Laura Lee Guhrke
trad. din limba engleză: Ioana Brânzei. -
Bucureşti: Litera, 2022
ISBN 978-606-33-9355-6
I. Brânzei, Ioana (trad.)
821.111
LAURA LEE GUHRKE

Necazuri în dragoste

Traducere din limba engleză Ioana Brânzei

LITERA

Bucureşt

¡Pentru Sophie Jordan, Gayle Callen, Margo Maguîre şi Jennifer Ryan. Nu numai că sunteţi cu topi nişte scriitori extraordinari, dar aveţi ţi soluţiile tuturor problemelor! Vă mulţumesc din inimă.

CapitoCidl

Clara Deverill avea douăzeci şi doi de ani când îşi descoperi un defect pe care nici măcar nu ştia că îl avea.

Nu era vorba de timiditate, pentru că era deja familiarizată cu acea trăsătură a caracterului ei, care îi dădea de furcă în fiecare zi.

Nu era nici înfăţişarea banală, fiindcă se împăcase de multă vreme cu gândul că părul şaten, faţa rotundă şi nasul pistruiat nu erau atribute care să atragă atenţia vreunui bărbat, mai ales atunci când erau combinate cu o siluetă care amintea mai degrabă de o fetiţă decât de o femeie în toată firea.

Şi, cu siguranţă, nu era vorba de vederile şi de valorile ei tradiţionale, căci, deşi sora ei cea îndrăzneaţă şi foarte modernă, Irene, o tachina deseori în legătură cu mentalitatea ei iremediabil demodată, majoritatea femeilor, inclusiv Clara însăşi, considerau dorinţa de a găsi un bărbat bun, de a se căsători şi de a deveni mame ca pe un scop perfect rezonabil în viaţă.

Nu, recunoscu Clara în timp ce arunca o privire sumbră teancului de scrisori de pe birou, faptul că amâna lucrurile era cel mai mare defect al ei şi o trăsătură de caracter pe care începuse s ă şi-o evalueze abia cu zece zile în urmă.

îşi puse un cot pe birou şi bărbia în palmă, privind fix la telegrama care se afla în vârful teancului de plicuri din faţa ei.

Nu era nevoie s-o citească, pentru că deja făcuse asta de atâtea ori încât cuvintele i se întipăriseră în memorie.

Mă bucur că tata e bine Ne simţim minunat Vreau să prelungim călătoria cu opt săptămâni ca să vedem Grecia şi Egiptul Te descurci cu Lady Truelove nu-i aşa Nu-ţi face griji O să te descurci excelent Răspunde prin serviciul de poştă Cook la Veneţia până pe 07 mai ¡ren

eClara era fericită că sora ei se bucura de luna de miere, dar nu putea să se arate prea entuziastă în legătură cu planul lui Irene de a-şi prelungi călătoria, căci lucrurile aici, acasă, nu mergeau chiar atât de bine pe cât lăsa Clara să se înţeleagă în scrisorile pe care i le trimitea surorii ei.
Tatăl lor avusese întotdeauna o slăbiciune pentru coniac, una care nu făcuse decât să se amplifice de la plecarea pe continent a fiicei lui mai mari. În ceea ce-l privea pe Jonathan, fratele lor fusese de acord să se întoarcă acasă din America şi să preia conducerea afacerii de presă a familiei, dar la aproape două luni de la sosirea promisă încă nu apăruse, iar scrisorile pe care Clara i le trimisese ca să afle de ce întârzia fuseseră răsplătite doar cu promisiuni vagi. Telegrama pe care i-o expediase fratelui ei cu câteva zile în urmă, cerându-i o dată precisă a sosirii lui, nu primise încă un răspuns.
Cu toate astea, Clara nu voia s-o îngrijoreze pe Irene cu aşa ceva atunci când sora ei se afla în luna de miere, drept pentru care îi trimisese imediat acesteia o telegramă cu un răspuns pozitiv. Nu mai era nimic altceva de făcut. Irene avusese întotdeauna grijă de ea şi o întreţinuse, fără ca până acum să ceară ceva în schimb, iar Clara mai degrabă şi-ar fi tăiat un braţ decât să se opună călătoriei pe care sora ei o făcea o dată în viaţă.
Totuşi, în timp ce se uita la telegrama lui Irene şi la teancul de corespondenţă de sub ea, Clara se gândi că loialitatea faţă de sora ei avea şi dezavantaje. Irene compusese câteva iteraţii ale rubricii „Lady Truelove" ca, până la întoarcerea ei, să asigure existenţa acelei rubrici. Acum, că sora ei îşi prelungise călătoria, Clara avea să le ofere sfaturi îndrăgostiţilor din Londra până la sosirea lui Jonathan sau până când Irene se întorcea acasă.
„Nu-ţi face griji, dragă."
Clara nu se simţea câtuşi de puţin încurajată de acele cuvinte. Nimic mai potrivit, se gândi ea, mohorâtă, ca Irene să spună aşa ceva.
Sora ei nu-şi făcea niciodată griji pentru nimic, şi până la urmă nici n-avea de ce. Irene era frumoasă, reuşise în viaţă şi deborda de încredere în sine. După moartea mamei lor, cu zece ani în urmă, preluase gospodăria şi o administrase de la zero. Revigorase afacerea de presă a familiei, care scăpătase cu timpul, producând un ziar de societate profitabil. Astfel, o crease şi pe Lady Truelove, cea mai populară semnatară a unei rubrici de sfaturi dintr-un ziar londonez. Apoi Irene încununase acel şir de triumfuri căsătorindu-se cu ducele de Torquil, un tânăr chipeş, numai bun de însurat. La întoarcerea în Anglia, ea intenţiona să-şi folosească influenţa de ducesă ca să contribuie la obţinerea dreptului de vot pentru femei. Clara

nu se îndoia câtuşi de puţin că sora ei avea să reuşească şi în privinţa asta. Lui Irene îi reuşea cam tot ce-şi propunea.
„O să te descurci excelent.”
Oare? Clara nu putea împărtăşi încrederea pe care Irene o avea în abilităţile ei. O femeie timidă şi banală, care se bâlbâia ori de câte ori era nervoasă şi care nu atrăsese niciodată în viaţa ei privirea unui bărbat, cu greu putea să se descurce excelent atunci când ar fi trebuit s ă-i sfătuiască pe cititorii ziarului în probleme legate de dragoste şi romantism. Asta era esenţa problemei, desigur, şi întregul motiv pentru care lăsase să treacă mai bine de o săptămână cu scrisorile stivuite, neatinse, într-un colţ al biroului ei. Dar acum nu mai avea timp şi nu-şi mai permitea luxul de a tergiversa.
Amintindu-şi de tot ce făcuse Irene pentru ea, Clara respiră adânc, dădu la o parte telegrama surorii ei şi întinse mâna ca să ia scrisoarea din vârful teancului.
O bătaie în uşă o făcu să se oprească, iar ea simţi un val irațional de uşurare. Însă acea emoţie fu de scurtă durată, evaporându-se în momentul în care uşa se deschise şi domnul Beale intră în birou.
Augustus Beale era editorul publicaţiei *Weekly Gazette.* Până să se căsătorească, Irene fusese atât redactor, cât şi editor al ziarului. Dar, înainte să plece în luna de miere, îl angajase pe domnul Beale ca să preia partea editorială a sarcinilor ei. Asta se dovedise a fi o eroare de judecată surprinzătoare şi mai degrabă necaracteristică. În ciuda unei experienţe substanţiale şi a unor scrisori de recomandare laudative la adresa caracterului său, Augustus Beale era, cel puţin în opinia Clarei, un om odios. Iar în momentul de faţă, observă ea, era şi unul foarte furios.

- Domnişoară Deverill, începu el, rostindu-i numele ca şi cum pronunţarea lui ar fi necesitat un mare efort, aveţi veşti despre sosirea fratelui dumneavoastră?O întrebare pe care domnul Beale o punea în fiecare zi şi la care Clara dădea mereu acelaşi răspuns, forţându-se să-şi ia un aer de deplină seninătate.

- Mă tem că nu. Dar, adăugă ea încrucişându-şi degetele pe sub birou, sunt sigură că o să sosească dintr-o clipă într-alta. între timp, vă pot fi de ajutor?

El se încruntă, iar sprâncenele groase şi negre i se uniră deasupra nasului, arătând precum un gard de tisă crescut prea mult.

- Mă îndoiesc.

- Înţeleg. Ei bine, atunci...

Făcu o pauză, aruncând o privire plină de speranţă spre uşă. Din păcate, domnul Beale nu plecă.

- încă n-am rubrica lui Lady Truelove, spuse el.

- N-a sosit? întrebă ea străduindu-se să-şi ia o expresie de surprindere nevinovată, fiindcă identitatea reală a faimoasei ziariste era un secret bine păzit, unul pe care nici măcar editorul gazetei n-avea voie să-l cunoască. O, Doamne! Mu-mi pot imagina ce a cauzat o asemenea întârziere. De obicei, Lady Truelove e de mare încredere.

Domnul Beale se îndreptă spre biroul Clarei şi lăsă macheta ediţiei de luni peste teancul de scrisori. Macheta era deschisă la o pagină care purta titlul dactilografiat: „Dragă Lady Truelove"

-Vedeţi asta? întrebă el, înfigând un deget în vasta întindere de spaţiu gol de sub titlu. B alb, adăugă, ca şi cum ea n-ar fi putut să vadă de una singură. Afurisita de femeie a întârziat deja două zile! Se pare că noi doi avem definiţii foarte diferite ale noţiunii de „încredere", domnişoară Deverill!

Clara făcu o grimasă, simţindu-se vinovată. Poate că nu-l plăcea pe domnul Beale, dar în cazul de faţă el avea tot dreptul să fie frustrat.

- O s-o vizitez de îndată pe Lady Truelove şi o să văd ce...

-Aşa să faceţi! se răsti el, dându-i ordine Clarei ca şi cum ea ar

fi fost un angajat oarecare al ziarului. Spuneţi-i că are timp până la ora patru. Dacă până atunci nu ne trimite rubrica aia a ei de sfaturi prosteşti, o să aleg ceva care s ă-i ia locul şi Lady Truelove a dumneavoastră o să rămână fără slujbă.

Oare, la întoarcerea ei din vacanţă, Irene avea să constate că cea mai populară rubrică din *Weekly Gazette* dispăruse din paginile acesteia? Speriată de o asemenea perspectivă, Clara se ridică brusc în picioare.

- Sunt sigură că n-o să fie necesar, domnule Beale. Abia mâi- ne-seară tipărim ziarul. încă mai e destul timp pentru ca

eu însămi să fac rost de rubrica ei şi pentru ca dumneavoastră s-o editaţi. Numărul de cuvinte ar putea fi uşor diferit de cel pe care l-aţi alocat aici, dar sunt sigură că puteţi...

- Săptămâna mea de lucru se termină vineri la ora cinci, domnişoară Deverill, iar asta se întâmplă peste trei ore. Soţia mea îmi serveşte cina la o oră după aceea şi n-o să fiu reţinut din cauza unor femei aiurite ce preferă să aibă o carieră în loc să stea acasă şi să pregătească cina pentru soţii lor care muncesc din greu.

Clara nu tânjise niciodată după o carieră şi nici nu fusese vreodată genul care să mărşăluiască pe străzi pentru drepturile femeilor, aşa cum se ştia că făcea sora ei, dar, cu toate astea, cuvintele domnului Beale treziră în ea o parte dintre simpatiile feministe ale surorii ei. În alt context, ar fi putut să se opună ideilor lui denigratoare despre ceea ce însemna locul femeii în societate, dar în acel moment ea nu se afla într-o poziţie potrivită ca să apere întârzierea de care se făcea vinovată Lady Truelove.

-Înainte ca domnul Sanders să înceapă dactilografierea, o să editez eu însămi rubrica şi o să mă asigur că se potriveşte cu spaţiul pe care l-aţi alocat.

-Aşa să faceţi! se răţoi el, iar apoi, fără să mai spună nimic, se întoarse şi ieşi, trântind uşa.

Deşi era bucuroasă că domnul Beale plecase. Clara constată că starea ei de spirit se înrăutăţise categoric în urma acelei întâlniri. În loc să-şi continue munca, ea aruncă o privire încruntată spre uşă, simţind un val brusc de resentimente care o cuprindea nu numai din cauza lui Beale, ci şi a lui Jonathan, a sorţii şi chiar a iubitei ei surori.

Nu aşa ar fi trebuit să decurgă lucrurile. Cu toţii fuseseră de acord ca, după căsătoria lui Irene, Jonathan să devină editor. Jonathan ar fi trebuit să fie cel care să stea în spatele acelui birou, coordonându-l pe domnul Beale şi făcându-şi griji pentru rubrica lui Lady Truelove, în timp ce ea, Clara, ar fi trebuit să fie laolaltă cu familia ducelui, lucrând ca să-şi învingă timiditatea şi învăţând să se descurce în lumea bună. Sezonul monden urma să înceapă oficial peste o săptămână. Dar acum, când Jonathan întârzia, iarIrene îşi amânase întoarcerea, cum ar fi putut ea debuta cu succes? Clara fu cuprinsă de un amestec de panică şi de resentimente, dar se forţă să-şi controleze emoţiile, precum şi orice tentativă de a-şi plânge de milă. Avea treabă de făcut. întinse mâna după cuţitaşul cu care deschidea corespondenţa, dar, înainte să se poată apuca de treabă, fu întreruptă din nou de o bătaie în uşă. Annie, servitoarea responsabilă cu servirea la masă, intră în birou.

- Vă rog să mă scuzaţi, domnişoară Clara, dar tatăl dumneavoastră vrea să ştie dacă o să vă alăturaţi lui la ceai, la etaj, în du- pă-amiaza asta.

Clara ştia prea bine că, întrucât era trecut de ora două, tatăl ei era deja pe cale să se îmbete, iar ea nu dorea s ă-l vadă cum se îmbăta şi mai tare.

- Nu, Annie, transmite-i scuzele mele, dar sunt mult prea ocupată ca să pot lua o pauză pentru ceai. Totuşi, o să urc ca să-mi iau rămas-bun de la el înainte să mă întorc astă-seară în casa ducelui.

-Am înţeles, domnişoară.

Apoi Annie plecă, dar abia se închisese uşa, când cineva bătu din nou.

»O, pentru numele Domnului", murmură Clara în sinea ei, aruncând cuţitaşul şi frecându-şi fruntea.

- Ce mai e acum?

Se auzi o a doua bătaie uşă, iar ea îşi ridică privirea.

- Intră!

Uşa se deschise larg, iar secretara de la *Gazette,* domnişoara Evelyn Huish, al cărei păr era castaniu-roşcat, intră în cameră.

-Am sortat corespondenţa de după-amiază, spuse Evelyn apropiindu-se de biroul Clarei. Rubrica lui Lady Truelove încă n-a sosit.

Clara strâmbă din nas.

- Da, din păcate domnul Beale mi-a spus acelaşi lucru.

Evie remarcă tonul acru al vocii ei, dar, din moment ce îndatoririle de secretariat erau divizate între Clara şi domnul Beale, fu îndeajuns de înţeleaptă să nu facă nici un comentariu. În

schimb, mută pachetul de corespondenţă pe care îl purta pe antebraţ şi smulse de deasupra o scrisoare nedeschisă.
- Nimic de la Lady Truelove, spuse ea în timp ce îi întindea plicul Clarei, dar există o scrisoare de la fratele tău.
- De la Jonathan?! strigă Clara, cuprinsă de uşurare, sărind în picioare şi luând scrisoarea din vârful degetelor întinse ale lui Evie. în sfârşit!
Dar când aruncă o privire la adresa mâzgălită pe spatele plicului, uşurarea ei dispăru fără urmă. Jonathan încă se afla în Idaho, o parte îndepărtată a pustietăţii americane, la aproape opt mii de kilometri distanţă. Nu mai aproape de Londra, cu alte cuvinte, decât fusese cu o lună în urmă, atunci când îi scrisese ultima dată.
Temându-se de ce era mai rău şi blestemându-l în gând. Clara rupse plicul şi citi cuvintele scrise neglijent şi aproape ilizibil de fratele ei.
- Nu sunt veşti rele, sper?
Vocea lui Evie o făcu pe Clara să-şi ridice privirea.
- îngrozitoare, replică ea, consternată. Cele mai proaste veşti posibile. A găsit argint.
-Argint? întrebă Evie râzând, surprinsă. E miner?
- Fratele meu, murmură Clara cu dezgust, se transformă în orice îi permite să evite responsabilităţile de acasă. Argint? mormăi ea, răsfoind scrisoarea, plină de indignare. Acum, după şapte ani în care a cutreierat America urmărind toate himerele posibile, acum, când am nevoie de el, găseşte o mină de argint. Ticălosul!
Evie râse, spre marea dezamăgire a Clarei.
- Dar dacă a găsit argint, înseamnă că e bogat, sublinie ea.
- La naiba, Evie, nu înţelegi nimic! Nu-i acasă, iar acum n-are nici o intenţie să se mai întoarcă vreodată. Asta e ideea, spuse ea oftând. Iar Irene e acum cu siguranţă la jumătatea drumului spre Grecia. Ce-o să mă fac?
Dar chiar în timp ce punea acea întrebare, ştia deja răspunsul. Era blocată, blocată nu numai cu Lady Truelove, ci şi cu ziarul, cu domnul Beale şi cu toate bătăile de cap care veneau la pachet până când se întorcea Irene acasă.
-Domnişoară Huish! se auzi vocea iritată a domnului Beale, care stătea la recepţie. După ce terminaţi de vorbit cu domnişoara Deverill, am nevoie de dumneavoastră aici!
-Du-te, îi spuse Clara în timp ce Evie ezita. Pune restul corespondenţei pe colţul biroului meu, îi ceru ea secretarei în timp ce se răsucea şi intindea mâna ca să ia mapa de piele aşezată pe raftul din spatele ei. O să mă ocup mâine de asta.
- Munceşti sâmbătă?

- Mă tem că trebuie. Cu fratele meu cel risipitor, care se eschivează de la promisiuni, n-am de ales. Însă acum, continuă ea, amintindu-şi, în timp ce îndesa scrisorile în mapă, de cea mai arzătoare dintre priorităţile ei, trebuie să mă plec şi să mă ocup de Lady Truelove. Dacă nu mă întorc cu rubrica ei, probabil că domnul Beale o să facă apoplexie. Hmmm..., mormăi, făcând o scurtă pauză şi apoi reluând: Dacă mă gândesc mai bine, nu sunt sigură că ar fi un lucru rău.

Evie scoase un hohot de râs şi aşeză corespondenţa Clarei pe birou.

- Mai ai nevoie de ceva, domnişoară Deverill?

- Nu, Evie, poţi pleca. Dar te-aş ruga să nu-i spui domnului Beale vestea despre fratele meu. Dacă o să fie necesar să-l informez, decid eu singură când şi cum o fac.

- Desigur.

Secretara plecă, iar Clara termină de pus corespondenţa lui Lady Truelove în mapa de piele. Adăugă apoi telegrama lui Irene, un teanc de coli pentru notiţe şi un stilou. Pe urmă părăsi biroul, ignorând privirea răutăcioasă pe care i-o aruncă editorul în timp ce trecea pe lângă el. Pe aleea laterală, coti la stânga şi porni spre Belford Row ca şi cum ar fi ştiut exact unde se ducea, deşi în realitate habar n-avea.

Trebuia să fie un loc liniştit, se gândi ea în timp ce mergea, un loc fără distrageri, întreruperi sau editori irascibili, unde să poată compune în linişte rubrica de sfaturi.

Se opri la colţ şi, în timp ce se uita în dreapta ca să verifice dacă venea vreo trăsură, zări ceainăria Mrs. Mott's Tea Emporium la jumătatea străzii.

Mrs. Mott's, cugetă Clara, s-ar fi potrivit admirabil scopului ei, fiindcă la ora aceea locul cu pricina era cu siguranţă gol şi liniştit, îşi îndreptă paşii în direcţia micii ceainării. Câteva minute mai târziu, intră acolo şi constată că totul se ridica la înălţimea aşteptărilor ei. Locul era gol, cu excepţia unei perechi de domni care nici măcar nu-şi luară privirile de la ceştile lor de ceai atunci când ea intră pe uşă.

Chelneriţa o conduse la o masă aşezată lângă cea a celor doi bărbaţi şi despărţită de aceasta printr-un şir de ghivece în care erau plantaţi palmieri. Astfel, Clara n-avea cum să fie distrasă de conversaţia celor doi domni. Se aşeză şi comandă un ceai însoţit de plăcinte cu frişcă şi gem. Apoi scoase din mapă toate scrisorile şi materialele de papetărie.

Incurajându-se să termine, în sfârşit, sarcina pe care o amânase toată săptămâna, luă un plic din teancul aflat în faţa ei şi deschise scrisoarea.

Dragă Lady Truelove,

Sunt o tânără de familie nobilă şi cu o poziţie socială înaltă. îmi doresc să mă căsătoresc, dar, deşi părinţii mei mi-au

oferit o zestre considerabilă şi m-au lansat în societate în sezonul trecut, *n-am reuşit să-mi găsesc un soţ. Sunt extrem de timidă şi, din pricina asta, mi se pare că* sunt *un eşec social.*

La fiecare bal sau petrecere, stăteam lipită de perete, simţindu-mă cumplit de nefericită pentru că eram trecută cu vederea şi, în acelaşi timp, îngrozită la gândul că vreun tânăr m-ar fi putut remarca. Şi ori de câte ori mi se prezenta vreun membru al sexului opus, în special unul pe care îl găseam atrăgător, timiditatea mă copleşea. Mă bâlb ă- iam, m ă înroşeam, nu reuşeam s ă scot un cuvânt şi sfârşeam prin a mă face de râs cu fiecare ocazie. Iar asta, nici nu mai e nevoie să menţionez, nu i-a făcut o impresie bună nici unuia dintre tinerii care mi-au fost prezentaţi.

Un alt sezon londonez e pe cale să înceapă şi sunt îngrozită de presimţirea că voi eşua din nou. Dacă nu voi întâlni pe nimeni? Dacă voi muri ca fată bătrână, singură? Vă scriu, *Lady Truelove, în speranţa disperată că îmi puteţi sugera modalităţi prin care aş putea să devin mai atrăgătoare* pentru *bărbaţi şi să-mi învingtimiditatea în faţa lor. Mă putep ajuta?*

O Debutantă DezolatăClara simpatiza cu situaţia acelei fete mai mult decât ar fi putut visa vreodată fata însăşi. Cu doar câteva modificări, acea scrisoare ar fi putut foarte bine să fie scrisă de mâna ei. I-ar fi plăcut foarte mult s-o ajute, dar ce sfat putea să-i dea? Dacă ar fi ştiut vreo metodă de a învinge timiditatea şi de a se transforma dintr-o persoană retrasă într-una plină de succes social, ar fi folosit-o ea însăşi, şi-ar fi găsit un soţ şi ar fi plecat în propria lună de miere cu mult timp înainte. Cu părere de rău, puse deoparte scrisoarea de la Debutanta Dezolată şi luă alta din teanc.

Dragă Lady Truelove,

Odată ajuns la vârsta de douăzeci şi cinci de ani, am hotărât că a sosit momentul să-mi aleg o soţie ţi, întrucât am cerinţe foarte precise, o să am nevoie de ajutorul dumneavoastră ca să-mi caut mireasă. Sunt strămtorat din punct de vedere materia/, aşa *că ea trebuie să posede o zestre substanţială. în plus, trebuie să fie foarte drăguţă, căci ar fi de neconceput să fiu nevoit să mă căsătoresc cu o fată banală...*

Clara se opri din citit şi pufni dispreţuitor. Fiind ea însăşi considerată o fată banală de majoritatea bărbaţilor care o întâlneau şi neavând nici un fel de zestre de oferit până de curând, n-avea pic de compasiune faţă de situaţia dificilă a acelui tânăr superficial. Rupse scrisoarea în două, o puse deoparte şi trecu la următoarea.

Dragă Lady Truelove,

Sunt într-o situaţie atât de disperată, ¡«cât *nu ştiu dacă mă puteţi ajuta. Sunt îndrăgostit de o tânără domnişoară, dar ea nu mă bagă în seamă, pentru că nu sunt, din păcate, cel mai*

elocvent sau cel mai chipeş dintre bărbaţi. Mi scriu *ca să vă cer sfatul despre cum aş putea să-i atrag* atenţia, să *iniţiez o conversaţie şi să încep s-o curtez. Aş fi recunoscător pentru orice sugestie pe care o puteţi oferi.*

Al dumneavoastră. Tăcutul din South Kensington

Clara se uită lung la rândurile din faţa ei, care demonstrau încă o dată de ce era de râsul lumii ca ea să scrie în numele lui Lady Truelove. Ce sfaturi ar fi putut ea să le dea acelor oameni?

Îşi ridică privirea şi contemplă îndelung mesele goale ale ceainăriei, gândindu-se la nenumăratele dăţi în care stătuse într-o sală de bal alături de celelalte fete introvertite, sau în care, la petreceri, zăbovise nevăzută într-un colţ al camerei. Ce ştia ea despre cum să câştige atenţia sexului opus? Despre iniţierea unei conversaţii? Despre curtare?

Dădu la o parte teancul de scrisori şi se aplecă în faţă, punându-şi coatele pe masă şi sprijinindu-şi fruntea pe încheieturile mâinilor, copleşită de neputinţă. Nu putea face asta. Nu singură, cel puţin.

- Doamne, Doamne! şopti ea, dorindu-şi cu disperare să primească un pic de îndrumare divină. Sunt depăşită de situaţie şi mi-ar prinde bine puţin ajutor.

Chiar aşa? murmură o voce masculină, una profundă, joasă şi evident amuzată. Cum aş putea să te ajut

?Capitoiui2
■mmms'

Clara tresări puternic pe scaunul ei, dar, atunci când vocea se auzi din nou, îşi dădu seama că nu era Atotputernicul cel care rostise acele cuvinte cu iz profetic, ci unul dintre cei doi domni aşezaţi la masa aflată de cealaltă parte a şirului de palmieri. Deşi era orientat în direcţia Clarei, el n-o privea, iar ea îşi dădu seama că nu ei îi vorbise, ci însoţitorului său. Era şi el, în mod evident, un muritor.

Ea îşi înclină capul ca să-l vadă mai bine printre frunzele palmierilor şi se gândi că o fi fost el muritor, dar că era cu siguranţă destul de arătos ca să fie un zeu.

Părul îi era scurt, dar rebel, de un auriu-închis, strălucitor, părând să prindă şi să reţină fiecare licărire de lumină ce intra prin ferestrele ceainăriei. Ochii lui, de un albastru limpede şi azuriu precum cel al unei mări greceşti, erau concentraţi complet asupra însoţitorului său, îngăduindu-i Clarei plăcerea de netăgăduit de a-I studia fără să fie observată. Faţa lui, de o simetrie perfectă, netedă şi cu forme cizelate, părea la fel de neclintită precum cea a unei statui de marmură. Dar apoi el zâmbi, iar la vederea acelui zâmbet strălucitor şi orbitor, inima parcă îi sări Clarei din piept.

- Mă bucur să te ajut, spuse el, dar sper că nu de bani ai nevoie. N-am absolut nici un ban în momentul de faţă.

însoţitorul lui replică ceva, dar Clara nu auzi, căci atenţia ei era absorbită în totalitate de bărbatul de vizavi. Şi cine putea s-o învinovăţească? Nu se întâmpla în fiecare zi ca un Adonis auriu, venit, parcă, pe aripile vântului, să coboare de pe muntele Olimp ca să înfrumuseţeze o mică ceainărie obscură din Holborn.

Trupul lui - ceea ce se putea vedea din el pe deasupra mesei - era îmbrăcat în cămaşa albă de în şi în haina de dimineaţă de un gri-închis tipice pentru un gentleman englez cumsecade. Cu toate astea, umerii largi şi trunchiul subţiat spre talie făceau ca trupul lui să pară mult mai potrivit pentru o olimpiadă antică sau pentru un amfiteatru roman, decât pentru Londra civilizată a anului 1893.

Acel zeu, acel festin delicios pentru ochii feminini, se agită pe scaun, ridicând din umerii lui splendizi, iar acea mişcare o făcu pe Clara s ă-şi ia privirea de la el, ca s ă nu fie văzută că-l contempla. Nu voia să fie surprinsă zgâindu-se. Dar atunci când el vorbi din nou, nu se putu abţine şi se aplecă mai mult, dorind să audă conversaţia de la cealaltă masă.

- Pe ce-şi cheltuie banii bărbaţii, Lionel? întrebă el, cu o voce joasă şi nepăsătoare. Vin, femei şi cântece. Şi pe jocul de cărţi, bineînţeles.
- Dar mai ales pe femei, nu?

Cei doi bărbaţi râseră împreună la acea glumă, dar Clara nu putu să nu se simtă dezamăgită. Adonis părea mai degrabă un desfrânat. Nu, din păcate nu era deloc un zeu nobil. Iar desfrânaţii, după cum bine ştia din exemplul tatălui ei, nu se schimbau niciodată cu adevărat.

Totuşi, nu avu ocazia să speculeze mai mult asupra caracterului acelui Adonis, căci vocea celui care se numea Lionel o făcu atentă la conversaţia lor.

- Nu, n-am nevoie de bani, prietene. Am nevoie de un sfat în dragoste.

Acele cuvinte îi reamintiră Clarei că după-amiaz ă avea ea însăşi de livrat o parte dintr-o asemenea marfă, ceea ce însemna că trebuia să nu mai tragă cu urechea la conversaţiile altora şi s ă se întoarcă la lucru. Dar, înainte de a putea întinde mâna după o altă scrisoare, Adonis vorbi din nou, ceea ce o făcu s ă se oprească.

- 0, Doamne, Lionel, de ce ar vrea cineva de la mine sfaturi despre dragoste?

Clara, care-şi pusese aceeaşi întrebare în privinţa ei înseşi, se întrebă care ar fi fost răspunsul lui Lionel.

- E vorba de Dina, bineînţeles, spuse el. Face aluzii la căsătorie, iar eu trebuie s ă găsesc o modalitate de a scăpa de aşa ceva. Sper că tu ai putea să mă sfătuieşti într-o astfel de situaţie. Te pricepi atât de bine la astfel de lucruri!

Clara fu puţin şocată. Adonis însă păru doar amuzat.

-Şi care e talentul meu? întrebă el râzând. Faptul că nu m-am căsătorit, sau că-i sfătuiesc pe alţii cum să evite căsătoria?

- Ambele.

Asta nu era genul de problemă pe care Lady Truelove ar fi ales s-o abordeze în rubrica ei, dar, cu toate astea. Clara era intrigată. Ea ceruse ajutor, la urma urmei, iar ajutorul venea adeseori din cele mai neaşteptate locuri. Ţinându-şi capul în jos, astfel încât bărbatul aflat de cealaltă parte a şirului de palmieri să n-o vadă că trăgea cu urechea, ea se aplecă şi mai mult.

- Eşti sigur că vrei să scapi de ea? Iubita ta e o partidă destul de bună, să ştii. Nu numai că e o văduvă bogată, dar e şi tânără, foarte drăguţă şi e o companie extrem de plăcută - o adevărată pradă pentru un parlamentar umil ca tine. Sunt mulţi care te-ar considera un tip foarte norocos.

-Aşa e, fu de acord prietenul lui, părând să se considere oricum, dar nu norocos. Tu n-ai face-o, totuşi. Toată lumea cunoaşte părerea *ta* despre căsătorie.

- Nu toată lumea, din păcate. în ciuda aversiunii mele faţă de instituţia asta învechită şi complet inutilă, anumiţi membri ai familiei mele sunt hotărâţi să mă vadă înlănţuit de ea şi. în urmărirea unui astfel de scop, insistă să-mi arunce în cale, sezon după sezon, debutante disperate. Dar foarte puţini

bărbaţi îmi împărtăşesc viziunea cinică. Şi, sincer vorbind, nu m-am gândit niciodată că tu ai fi unul dintre ei.
-Nu ştiu, zău... Doar că..., începu Lionel, iar apoi făcu o pauză şi oftă din greu. Nu sunt sigur că vreau să mă căsătoresc acum, conchise el.
- Aha! exclamă, cu subînţeles, prietenul lui Lionel. Ceea ce vrei să spui e că nu eşti sigur că vrei să te căsătoreşti cu ea.
- Presupun că asta e, mormăi Lionel, iar Clara simţi imediat compasiune pentru tânăra în cauză. Nu e chiar genul meu, să ştii. Eu sunt un tip de-a dreptul banal, pe când ea face parte din lumea bună.
- Biata fată!
- Tocmai asta e. Dina nu e o fată. E cu cinci ani mai mare decât mine. Şi, fiind văduvă, îşi cunoaşte bine drumul. Atunci când şi-a manifestat atât de clar atracţia faţă de mine, am crezut că nu voia decât să aibă o aventură. M-am gândit: „De ce nu?" M-am simţit flatat. Ce bărbat n-ar fi fost? se întrebă el retoric, suspinând din nou! Toată povestea părea atât de simplă! Atât de clară şi de lipsită de complicaţii!
-Vorbeşti despre o femeie, Lionel. în cazul femeilor, nimic nu e niciodată simplu sau lipsit de complicaţii.
-Crezi că nu ştiu asta? Ideea e că n-am crezut niciodată că ea ar vrea să se *căsătorească*.
-De obicei, odată ce ne-am culcat cu ele, doamnele chiar asta vor, murmură Adonis, iar obrajii Clarei luară foc la auzul unor astfel de cuvinte atât de directe.
Ştia exact ce însemna eufemismul „s-a culcat cu", datorită explicaţiilor deschise ale surorii ei, şi simţea o indignare crescândă în locul acelei fete numite Dina. Oricine ar fi fost, ea era, în mod evident, păcălită de iubitul ei.
- Deosebit de incomod din partea lor, ştiu, continuă Adonis, dar asta e. De aceea mă feresc cât pot de mult de tinerele doamne respectabile. Inevitabil, ele se aşteaptă la căsătorie.
„Şi de ce n-ar trebui să se aştepte?" se întrebă Clara, simţindu-se irascibilă şi puţin în defensivă. „Ce e rău în a vrea să te căsătoreşti?"
- Dansatoarele şi actriţele, continuă el, alimentându-i furia, sunt o pacoste mai mică.
„Pacoste?!" se enervă Clara la auzul acelui cuvânt.
Oare femeile care doreau o căsătorie onorabilă erau o pacoste?
- Da, poate că ai dreptate, dar spusele tale nu mă ajută cu nimic.
- Dragul meu Lionel, ce ai vrea să-ţi spun?
-Vreau să mă ajuţi să nu cad în capcană! Deşi nu ştiu cum am ajuns să fiu prins în ea.

- N-am discutat deja despre asta? Ai căzut în capcană atunci când ai căzut în patul ei.
Roşeaţa din obrajii Clarei se intensifică, răspândindu-i căldură prin tot trupul. O, Doamne, cine s-ar fi gândit că o astfel de conversaţie abjectă putea avea loc într-o ceainărie?
- Şi totul mergea nemaipomenit, murmură Lionel pe un ton sumbru, în timp ce Clara îşi apăsa mâinile pe obrajii înfierbântaţi. Dar nici o lună mai târziu, ea a început să-şi facă planuri de nuntă.
- Femeile, îi răspunse prietenul lui, pot fi atât de iraţionale!
Clara fu nevoită să-şi astupe gura cu palma ca să-şi înăbuşe o exclamaţie de indignare, ca nu cumva aceasta s ă-i scape printre buze şi s-o dea de gol.
- Chiar aşa, recunoscu Lionel râzând, deşi nu părea amuzat defel. Familia mea n-a întâlnit-o niciodată. La naiba, nici măcar n-au aflat despre ea! Iar familia ei cu siguranţă că nu ştie nimic despre mine. Am reuşit să fim foarte discreţi până acum. Dacă ai ei ar afla, s-ar isca un mare scandal, pentru că un mariaj cu mine ar însemna o decădere, iar ei n-ar fi niciodată de acord cu asta. Şi totuşi, ei nu pare să-i pese. E pregătită să le spună tuturor, s ă se lupte cu ei - de dragul meu, spune ea. De dragul meu? La naiba, omule, ce ar trebui să fac?
Adonis tăcu o clipă, analizând problema.
-Ai putea pleca în străinătate? întrebă el în cele din urmă. Să faci o escapadă la Paris sau la Roma pentru câteva luni? Sezonul abia începe, iar Dina o să fie prinsă cu siguranţă în vârtejul social. îndrăznesc să cred că, până când te întorci, va fi uitat cu totul de tine.
- Sau o să vină cu mine. Dina nu e o floare gingaşă şi blândă, să ştii! Fiind atât de bogată şi, pe deasupra, văduvă, nu trebuie să-şi facă griji nici în privinţa costurilor, nici în cea a pretendenţilor.
- Poate, dar de ce s-ar deranja? Alţi bărbaţi o s ă înceapă s-o curteze destul de curând, aş îndrăzni s ă spun, şi o să-i acorde atât de multă atenţie, încât probabil că n-o să-i lipseşti deloc.
- Presupun că ai dreptate.
Clara nu putu s ă nu remarce că Lionel nu părea uşurat de o asemenea perspectivă.
„Nu-i aşa că e tipic pentru un bărbat?" se gândi ea, antrenată de ideile feministe ale surorii ei. „Vrea s ă aibă totul."
-Şi, în plus, continuă Lionel, mi-e imposibil să plec în străinătate. Sunt un deputat care munceşte din greu. Chiar sunt, insistă el, în timp ce prietenul lui scoase un pufnet batjocoritor, iar Parlamentul e în sesiune. Nu pot să plec cu desaga în spate ca să fac înconjurul lumii.
-Atunci, ştii ce trebuie să faci. Trebuie să te desparţi de ea.

- Trebuie? Lionel făcu o pauză şi suspină din nou. De ce nu putem, pentru o vreme, s ă continuăm aşa cum suntem şi apoi să vedem unde duce asta?
- Să înţeleg că nu puteţi s-o faceţi?
- I-am sugerat, dar Dina spune că nu vede rostul. Din moment ce ne iubim, afirmă ea, căsătoria e singura cale posibilă de urmat.

-"Iubim"?! exclamă dintr-odat ă Adonis pe un ton atât de dur şi de ascuţit, încât Clara tresări şi, uitând de prudenţă, îşi ridică privirea şi îl văzu cum se apleca în faţă, cu o expresie sumbră pe chipul lui perfect. I-ai spus că o iubeşti?

Palmierii de lângă umerii Clarei foşneau, mişcaţi de cotul fără astâmpăr al lui Lionel, care se foia de parcă ar fi fost un şcolar vinovat.

- Posibil, murmură el. În febra momentului, ca să zic aşa.

Prietenul lui oftă şi se lăsă iarăşi pe spate în scaun, făcând-o pe
Clara s ă-şi plece din nou capul.

-Asta mai lipsea, mormăi el. De douăzeci de ani de când ne cunoaştem, n-ai băgat nimic la cap din ce ţi-dm spus despre femei? Serios vorbind, Lionel, adăugă el, părând complet exasperat, eşti o cauză pierdută!

-Ea a spus că mă iubeşte, iar eu doar... m-am lăsat prins... o, ce mai contează? Acum e prea târziu pentru regrete. Nu mai pot să-mi retrag cuvintele. Deci, ce să fac?

- Dacă nu vrei să te desparţi de ea şi nu vrei să te căsătoreşti cu ea, atunci singura ta cale e s-o convingi că ceea ce aveţi acum e preferabil celorlalte două alternative, spuse Adonis, un răspuns care părea să dovedească fără greş concluzia anterioară a Clarei despre bărbaţi şi dorinţa lor de a avea totul. Şi o să trebuiască s-o faci într-un mod care ei să nu-i lase impresia că ai fi lipsit de onoare.

„Dar chiar e lipsit de onoare!" vru să strige Clara. «Şi la fel eşti şi tu, pentru că îl sfătuieşti să continue să fie aşa!"

Dacă ea fu tentată să dea glas indignării pe care o simţea, din fericire, Lionel vorbi înainte ca ei să-i iasă vreun cuvânt de pe buze.

-Şi cum aş putea să fac asta? E imposibil!

- Nu-i imposibil. Poţi s-o faci. Dar, ca să fiu sincer, Lionel, nu sunt sigur că eşti genul de bărbat care să se descurce într-o astfel de problemă, răspunse Adonis, făcând apoi o pauză, iar Clara, deşi nu se uita la el, îşi putu imagina acei ochi albaştri aruncându-i lui Lionel, peste masă, o privire plină de îndoială. E cu dus şi întors!

-Spune-mi oricum.

- O să trebuiască să-i sugerezi o despărţire.
- Ţi-am spus, nu vreau să fac asta.

- Am spus că o să trebuiască s-o sugerezi. Nu trebuie s-o şi faci. Aşa cum o cunosc pe Dina, dacă tu eşti cel care sugerează să rupeţi relaţia, n-o să fie încântată.

- -Sau o să creadă că e o idee bună şi o să-mi dea papucii.De aceea e important s-o abordezi în mod corect. Trebuie s-o iei de mână, să te uiţi adânc în ochii ei, să-ţi iei o expresie de devastare totală şi să-i explici că o căsătorie între voi doi pur şi simplu nu e posibilă.
- Şi ce motiv aş putea invoca?
- Realitatea e un motiv suficient. N-ai mijloacele necesare ca s-o întreţii.
-Asta e adevărat. Am foarte puţini bani, iar ea ştie asta.
- Aminteşte-i, iar apoi sugerează-i - cu blândeţe - că ar trebui, poate, să vă despărţiţi. Nu vrei s-o faci, desigur, pentru că eşti înnebunit după ea, nu poţi să dormi sau să mănânci fiindcă o doreşti, iar nopţile pe care vi le petreceţi împreună sunt cel mai uimitor lucru care ţi s-a întâmplat vreodată, dar, de dragul ei, simţi că trebuie să te desparţi de ea.

La auzul acelui scenariu egoist, camuflat sub aparenţa unui nobil sacrificiu de sine, Clara aproape că sări de pe scaun, dar reuşi să se abţină, împreunându-şi mâinile strâns pe masă. Privindu-le, îşi dori brusc să fi fost bărbat ca să poată să-i înfrunte pe acei ticăloşi folosindu-şi pumnii. Ce discuţie scandaloasă purtau ei doi!

- Nu pot s ă-i spun aşa ceva, refuză Lionel, în timp ce Clara se străduia s ă-şi stăpânească iritarea. E ridicol!
- Ridicol?! O vrei, nu-i aşa?
-Da, dar...
- Nu vrei s-o pierzi, nu-i aşa?
- Nu, bineînţeles că nu vreau. Ţi-am spus-o deja.
-Atunci, dacă nu vrei ca peste câteva săptămâni să te trezeşti stând în faţa altarului celei mai apropiate biserici parohiale, promiţându-i întregul tău viitor şi puţinul pe care îl ai în materie de bunuri lumeşti unei femei pe care abia o cunoşti, ar fi bine să găseşti cuvintele ca s-o convingi că există o alternativă care să nu semene cu un „adio”
- Dar chiar dacă aş reuşi să spun toate lucrurile pe care le sugerezi, cum aş putea să par convingător?
- Te sfătuiesc ca înainte de discuţia voastră să petreci o noapte sau două fără mâncare şi fără somn. Asta o să-ţi creeze aspectul răvăşit care s-o facă să dea crezare vorbelor tale.
-O, Doamne! gâfâi Lionel, râzând înfundat. Eşti un tip atât de deştept!

Spre deosebire de Lionel, Clarei nu-i venea deloc să râdă. Pentru numele Domnului, îi crescuse tensiunea! Să se gândească la faptul că acea biată tânără femeie era înşelată cu atâta artă şi convinsă prin mijloace atât de infame să continue o legătură ilicită - ei bine, aşa ceva era insuportabil. Să stai deoparte în timp ce o altă femeie se agăţa de speranţa

căsătoriei, în timp ce bărbatul pe care îl iubea n-avea nici o intenţie sau dorinţă de a i-o oferi, era de neconceput. Dacă oamenii ar fi aflat despre aventura ei ilicită, femeia în cauză ar fi fost supusă oprobriului public. Iar dacă ar fi rămas însărcinată, ar fi fost dezonorată dincolo de orice limite şi pentru totdeauna, iar copilul ar fi suferit stigmatul ilegitimităţii şi pe cel al ruşinii.
Până atunci. Clara nu avusese nici o idee despre adâncimile vicleniei până la care puteau să se scufunde unii bărbaţi, dar acea conversaţie îi oferea o iniţiere rapidă şi brutală. În opinia ei, tânăra în cauză putea să scape ieftin dacă s-ar fi despărţit de acel Lionel pe dată, înainte de a fi prea târziu. Cât despre prietenul lui...
Clara mai aruncă o privire la bărbatul pe care îl asemânase cu Adonis şi, atunci când o făcu, constată că vraja se rupsese. Deşi era la fel de arătos şi acum ca şi cu puţin timp în urmă, nu-l mai putea vedea ca pe un fel de zeu blond, purtat pe aripile vântului. Nu mai vedea în el decât un individ necinstit, care se juca pur şi simplu cu femeile şi care îi încuraja şi pe alţii să facă la fel.
Lionel vorbi din nou, iar Clara constată că indignarea ei faţă de capcana în care căzuse acea Dina nu era mai puternică decât curiozitatea ei. Se aplecă mai aproape de palmieri, în timp ce el zise:
- Chiar dacă aş putea s-o conving că sunt distrus de ideea de a pune capăt poveştii noastre, nu văd la ce bun. Ce o împiedică să fie pur şi simplu de acord cu mine şi să-şi ia rămas-bun?
- Probabil că o aşa o să se întâmple, dar sunt dispus să pariez că dacă îşi ia adio, o s-o facă fără nici o tragere de inimă. Să se despartă de tine nu e ceea ce-şi doreşte cu adevărat, înţelegi. Vrea un gest romantic şi copleşitor din partea ta, care s-o asigure că-ţi pasă, chiar dacă nu eşti pregătit să te căsătoreşti cu ea.
Clara îşi muşcă aprig buza, temându-se că acel bărbat ştia mult prea multe despre femei.
- Ce fel de gest? întrebă Lionel, părând mirat.
- Dacă o vrei, o să trebuiască să-ţi calci peste orgoliu şi s-o implori să nu te părăsească. Chiar dacă e vorba doar de încă o noapte, de încă o săptămână - orice firimitură o să-ţi ofere ea, tu să-i arăţi că eşti dispus să accepţi. Asta e ceea ce vrea să audă.
- Cred că da, dar mie totul îmi sună ca o mare prostie.
- N-o să fie aşa dacă o faci cum trebuie. O să-ţi arăt.
Prea curioasă ca să fie prudentă, Clara îi mai aruncă lui Adonis încă o privire piezişă, urmărind cum ridica mâna ca să-i facă semn chelneriţei ce trecea pe lângă masa lor şi care

ducea o tavă încărcată cu ceea ce părea să fi fost ceaiul cu biscuiţi al ei, al Clarei.
Chelneriţa se opri imediat, atât de repede, de fapt, încât conţinutul tăvii aproape că alunecă pe podea.
-Of, suspină ea în momentul în care Adonis se ridică de pe scaun şi o privi în faţă.
Clara, intre timp, îşi schimbă poziţia, punându-şi bărbia în piept şi ridicându-şi privirea astfel încât să-l poată privi cu coada ochiului.
-Vă pot fi de folos cu ceva? întrebă fata, vocea ei trădând o nerăbdare de a face pe plac ce depăşea puţin obişnuita politeţe a angajaţilor unei ceainării.
- **Desigur că puteţi, domnişoară...?**
- Clark, domnule. Elsie Clark.
- Domnişoară Clark! spuse el zâmbind, şi, deşi Clara era acum imună la puterea acelui zâmbet, chelneriţa nu se afla în aceeaşi situaţie.

Atunci când el îi luă tava din mâini, biata Elsie Clark abia dacă păru să observe.
-Am nevoie de ajutorul dumneavoastră, continuă Adonis întorcându-se şi aşezând tava pe masa de lângă el. Vedeţi, prietenul meu, aici de faţă, s-a purtat într-un mod foarte nesocotit cu iubita lui.
Biata fată nu pricepu nimic şi se mulţumi să se încrunte, nedumerită.
- Poftim?
- Onoarea îl obligă pe prietenul meu să se despartă de o fată, explică Adonis. Ea e mult prea bună pentru el, iar el ştie asta. Ştie, de asemenea, că ceea ce trebuie să facă e să renunţe să-i mai facă vreun fel de curte, pentru că e un tip cu bun-simţ, un adevărat gentleman.

Clara pufni în râs, dar, din fericire, ceilalţi trei nu părură să observe.
- Dar nu poate suporta s-o piardă, continuă Adonis. E destul de zdruncinat de toată povestea asta, drept care mi-a cerut sfatul. Aş vrea să-i demonstrez în ce fel anume ar putea amâna cât mai mult cu putinţă sfârşitul inevitabil, iar în punctul ăsta mi-aţi fi de mare ajutor, domnişoară Clark.

După cum vedea Clara lucrurile, un bărbat care se culca cu o femeie, îi declara că o iubea, refuza să-i ofere o căsătorie onorabilă şi nu vedea nimic rău în a continua să se culce cu ea fără intenţia de a o lua vreodată de nevastă nu era în nici un caz un adevărat gentleman. Clara furişă printre palmieri o privire înspre bărbatul aşezat lângă ea. Deşi înfăţişarea lui părea cea a unui ins inofensiv şi amabil, ea ştia acum că el nu era deloc aşa. Dimpotrivă, individul se dovedise a fi doar un seducător de rând, demn de dispreţ, la fel ca prietenul lui.

Ea îşi ridică privirea şi văzu că Adonis luă mâna chelneriţei
într-a lui.
- Deci, domnişoară Clark, sunteţi dispusă cumva să ne
ajutaţi?
Expresia extaziată a domnişoarei Clark sugera că în
momentul
acela ea era dornică să facă orice i-ar fi cerut bărbatul din
faţa ei. Fata dădu din cap în semn de încuviinţare, iar el o
trase de mână, aducând-o mai aproape.
- Draga mea, începu Adonis, vorbeşti de căsătorie, dar
cum ar putea fi posibil aşa ceva între noi? Eu sunt un nimeni.
N-am nimic. Tu eşti o doamnă nobilă şi rafinată din înalta
societate, atât de frumoasă, atât de distinsă! exclamă el, iar
apoi făcu o pauză, legănându-i mâna în mâinile lui şi pe urmă
reluând: Meriţi mult mai mult decât ţi-aş putea oferi eu
vreodată! Poate că acum crezi că diferenţa asta uriaşă dintre
noi nu contează, dar eu îţi spun că te înşeli. Ştiu că într-o zi o
să-ţi dai şi tu seama că am dreptate, iar atunci când o s-o faci,
un astfel de gând o să se interpună între noi şi o să ne păteze
fericirea.
„La naiba!" se gândi Clara, care, cu toată furia pe care o
simţea, nu-şi putu stăpâni o tresărire de admiraţie, „poate că
individul ăsta e un ticălos, dar e unul talentat!"Riscă o altă
ocheadă şi constată că el încă o privea ţintă pe chel- neriţă,
acordându-i întreaga lui atenţie. Cât despre Elsie, profilul
înălţat spre el şi expresia ei încântată nu făceau decât să
confirme părerea Clarei despre caracterul imoral şi despre
talentul pentru duplicitate ale acelui bărbat.
-Căsătoria, continuă el, aduce cu ea realităţi dure, iar ele,
încetul cu încetul, macină dragostea. N-aş putea suporta ca
sentimentele ce ne unesc acum, pasiunea nebună pe care o
simţim, să fie erodate şi distruse de plictiseala mundană pe
care o aduce inevitabil căsătoria. Ce s-ar întâmpla cu noi
atunci?
Elsie nu răspunse. Probabil că amuţise, biata fată.
-Nu, draga mea. Căsătoria nu e posibilă pentru cei ca noi. O
meriţi, desigur, dar trebuie să fim sinceri cu privire la situaţia
în care ne aflăm. N-am mijloacele necesare ca să te întreţin
şi, cu siguranţă, n-am originea şi educaţia care mi-ar trebui ca
să fiu demn de tine. Iar familia ta? Cu siguranţă că ţi s-ar
întoarce împotrivă dacă te-ai căsători cu un ins de origine
modestă, ca mine. Cum aş putea provoca o asemenea ruptură
între tine şi ai tăi? Chiar crezi că sunt un asemenea ticălos?
- Cred că eşti adorabil, şopti Elsie.
Declaraţia fetei zgândări şi mai mult sensibilităţile feminine
ale Clarei, în parte din cauza tonului adorator cu care
fuseseră rostite cuvintele şi, de asemenea, fiindcă şi ea, Clara,

avusese aceeaşi părere greşită despre acel bărbat cu nici un sfert de oră în urmă.

- Mă doare, pentru că sunt înnebunit după tine, îi dădu el înainte, dar n-aş putea suporta chinul care ar veni odată cu faptul că ţi-aş distruge viaţa luându-te de soţie. Dacă un soţ e cu adevărat ceea ce-ţi doreşti, o să trebuiască să mă dau la o parte, căci nu sunt demn de un asemenea rol. Aşadar, mă tem că trebuie să ne despărţim pentru totdeauna.

Terminând de vorbit, el se mişcă iute ca să-şi elibereze mâna, dar fata i-o ţinu strâns. Era limpede că nu dorea să se sfârşească ceea ce poate că era cel mai romantic moment de atenţie masculină de care avusese parte vreodată.

- Nu există nici o soluţie pentru noi? întrebă ea, pârând deznădăjduită, în timp ce se agăţa de mâna lui.

Urmă o pauză.

- Doar una singură îmi vine în minte: situaţia în care ne aflăm acum. lntr-o zi, o să pui capăt poveştii noastre de dragoste, ştiu asta, iar hotărârea ta o să-mi frângă inima. Dar te implor, adăugă el sărutându-i mâna apăsat, nu lăsa ca acea zi să fie astăzi.

---------- *'bfecazuri* **în** *dragoste* -----------

Elsie suspină din nou, indiferentă la faptul că el tocmai îşi inversase întreaga poziţie cu privire la sfârşitul idilei lor. Îl privi în tăcere, uimită, dar n-avu prea mult timp ca să savureze romantismul momentului. Cu o dexteritate pe care Clara nu putu să n-o admire, Adonis alunecă din strânsoarea fetei, lăsându-i mâna suspendată

- Vezi, Lionel? spuse el pe un ton de conversaţie, în timp ce-şi reluă locul, forţând-o astfel pe Clara să-şi întoarcă privirea. Se poate.

- Presupun că da, dacă cineva o face aşa cum tocmai ai făcut-o tu, fu de acord prietenul lui, râzând.

-Tu ce părere ai, Elsie? o întrebă Adonis pe chelneriţă, fiind, desigur, atât de încrezător în puterea lui de atracţie, încât se simţea liber s-o cheme pe numele ei mic, ca un împieliţat obraznic ce era. Dacă ai fi în locul doamnei, ai pleca? Sau ai rămâne?

- Cred că..., începu Elsie, făcând apoi o pauză şi tuşind ca şi cum s-ar fi străduit să-şi recapete calmul. Cred că aş rămâne, reuşi ea să spună în cele din urmă. Nu pentru totdeauna, firește, adăugă, ca şi cum ar fi vrut să sublinieze că încă mai poseda o fărâmă de mândrie. La urma urmei, o fată trebuie să aibă grijă de viitorul ei.

- Ai dreptate, spuse el, făcând apoi ceştile de ceai să zăngănească, iar Clara privi pieziş ca să observe cum el ridica tava şi i-o întindea lui Elsie. Îţi mulţumesc pentru ajutorul pe care mi l-ai dat!

Oricât de amabil i-ar fi fost tonul, cuvintele lui însemnau în mod clar o respingere, iar fata îşi dădu seama de asta.

- Cu multă plăcere, domnule, mormăi ea, iar apoi luă tava, făcu o reverenţă şi plecă.

- Ei bine? întrebă Adonis întorcându-şi atenţia către prietenul lui, în timp ce Clara şi-o îndreptă pe a ei către chelneriţă care venea de după palmieri, aducându-i ceaiul pe care îl comandase. Ce părere ai?

- Cred că ar trebui să joci pe scenă, spuse Lionel în timp ce Elsie puse tava Clarei pe masă şi începea să aşeze piesele serviciului de ceai în faţa ei. Şi cred că mi-ai rezolvat dilema!

- Făcând aşa cum te-am sfătuit, câştigi timp, Lionel. Asta e tot. Foloseşte în mod corespunzător răgazul pe care o să-l câştigi.

Cei doi bărbaţi se ridicară de pe scaune. Bolul cu gem al Clarei lovi masa cu un zgomot surd, iar Elsie plecă în grabă spre intrarea ceainăriei, ca să-i ajute pe domni să plece.

Pe când Adonis şi prietenul lui ocoleau palmierii şi o urmau pe chelneriţă spre uşă, Clara înşfăcă una dintre scrisorile pe care le deschisese mai înainte şi-şi înclină capul, prefăcându-se că nu-i băga deloc în seamă pe cei doi. Adonis se întoarse spre uşă şi Lionel ocoli masa ca să-l urmeze. Clara îşi ridică privirea ca să-i urmărească în timp ce se ocupau de nota de plată, iar în tot acel răstimp, nu se putea gândi decât la complotul infam căruia urma să-i cadă victimă acea femeie necunoscută.

Cineva ar fi trebuit s-o avertizeze despre ceea ce i se pregătea, se gândi Clara în timp ce îl urmărea cu privirea pe artizanul complotului, care ieşea din ceainărie în urma prietenului său. Cineva ar fi trebuit să-i dezvăluie în ce mod josnic că urma să se abuzeze de afecţiunea ei. Dar prin ce mijloc s-ar fi putut să fie avertizată?

Se încruntă, meditând la întrebare.

Acea Dina făcea parte din lumea bună, fapt care prezenta anumite oportunităţi. Iar ea, Clara, era nepoata unui viconte, de curând devenind şi cumnata unui duce, aşa că avea intrarea potrivită în cercul acelei femei, dar oare conta asta? încă nu începuse cu adevărat să se mişte în societate, nu cunoscuse multe doamne din afara familiei ducelui, iar printre puţinele pe care le întâlnise nu exista nici o tânără văduvă pe nume „Dina”

Clara suspină şi se aşeză mai comod pe scaun. Numele de familie al femeii ar fi fost mult mai util de ştiut decât numele ei mic. Totuşi, putea măcar să le întrebe pe surorile ducelui. S-ar fi putut ca ele să ştie cine era acea femeie.

Dar chiar dacă Clara ar fi reuşit s-o identifice, ce s-ar fi întâmplat? Cu greu ar fi putut să se ducă la o doamnă pe care n-o cunoştea şi să-i spună acesteia că amantul ei secret era un

ticălos. Clara se gândi că o astfel de faptă bună i-ar fi adus, probabil, o palmă trasă peste faţă.
Şi, în plus, se gândi ea, aruncând o privire sumbră la teancul de scrisori dinaintea ei, îşi avea propriile probleme.
Dintr-odată, o idee îi fulgeră prin minte, una nebunească, incredibilă, care nu numai că ar fi putut să-i rezolve cea mai apăsătoare problemă, dar care ar fi salvat şi o femeie de la suferinţă sufletească şi dezonoare.
Clara îşi îndreptă spatele pe scaun, trase mai aproape o foaie de hârtie şi-şi luă stiloul. Se gândi un moment, apoi începu să scrie.
---------- *Necazuri în dragoste* ----------
Doar câteva minute mai târziu, lăsă stiloul şi-şi aşeză compunerea deasupra scrisorilor din faţa ei, trăind un netăgăduit sentiment de satisfacţie de neclintit.

Prima ei rubrică sub semnătura lui Lady Truelove era acum completă. Nu putea decât să spere că Dina, oricine ar fi fost ea, citea *Weekly Gazette*

.Capito(u(3

Rex nu era genul de persoană care să meargă la petrecerile date de lumea bună. Având în vedere umorul lui mai degrabă răutăcios, clasa de jos i se părea mult mai distractivă. Cu toate astea, era vi- conte de Galbraith, unicul fiu al contelui de Leyland, iar odată cu acea poziţie veneau şi anumite obligaţii sociale, dintre care cele mai multe o implicau pe mătuşa lui, Petunia. Aceasta nu numai că deţinea singura sursă de venit pe care Rex o avea în prezent, dar se şi afla în graţiile lui, iar atunci când ea decise să deschidă sezonul prin organizarea unui bal, el ştiu că prezenţa lui era obligatorie. De aceea, Rex îşi lăsă valetul să-i pună lavaliera albă şi fracul şi să-i acopere capul cu unul dintre acele jobene ridicole care erau la modă. Apoi plecă din modesta lui casă din Half Moon Street, spre casa somptuoasă şi foarte la modă a mătuşii Petunia din Park Lane, pregătindu-se pentru cel puţin două ore de dureri de picioare şi de vorbit cu debutantele agitate. Fiind devreme, sala de bal a mătuşii nu era aglomerată, dar el, fiind nepotul Petuniei, era obligat să fie punctual, nepermi- ţându-i-se acea întârziere de care făceau uz tinerii la modă. Însă descoperi curând c ă, după părerea mătuşii lui, nu fusese suficient de punctual.

- Văd că a trecut binişor de ora unsprezece înainte să te decizi să-ţi faci apariţia, spuse Petunia atunci când Rex se opri lângă ea, în faţa uşilor sălii de bal. M-am temut să nu cumva să mor de bătrâneţe aşteptându-te!

Oricine altcineva ar fi crezut că un astfel de salut arăta o răceală a sentimentelor, dar Rex nu se lăsă păcălit şi se aplecă să-i sărute afectuos obrazul zbârcit.

- Unsprezece şi ceva, nu-i aşa? O oră foarte târzie pentru ca tu să fii încă trează, mătuşă Pet, declară el retrăgându-se şi privind-o cu îngrijorare. Poate că ar trebui să iei o doză de ulei de cod şi să te duci la culcare? Ştii, la vârsta ta sunt necesare tot felul de precauţii!

-Pui obraznic! îl certă ea, iar apoi îi făcu semn din cap spre uşile deschise ale sălii de bal din spatele lor, unde oamenii se înghesuiau în aşteptarea dansului, care urma să înceapă în curând. Drept răsplată pentru felul în care mi-ai vorbit, o să trebuiască să deschizi balul.

Rex scoase un geamăt.

-Chiar trebuie? Nu poate s-o facă unchiul Bertie? Apropo, unde-i bătrânul? adăugă el, aruncând o privire în jur.

- Nepotul meu a răcit puţin în după-amiaza asta şi s-a dus la culcare. O să se facă bine într-o zi sau două. Draga mea Lady Seaforth! adăugă ea, uitându-se pe lângă Rex la următorul sosit şi împungân- du-l zdravăn cu piciorul pe Rex.

Gândindu-se la ceea ce urma să i se ceară în absenţa unchiului Bertie, Rex i se alătură mătuşii ca să le salute pe

Lady Seaforth şi pe fiicele ei, ambele - din fericire - măritate şi, prin urmare, nefiind disponibile ca pradă pentru hobby-ul preferat al Petuniei.
Mătuşa, fiind necăsătorită şi fără copii, avea o fire foarte romantică şi-şi făcuse un scop în viaţă din dorinţa ca, înainte de a pleca de pe acest pământ, să aranjeze căsătorii pentru toţi cei şase nepoţi şi nepoate încă necăsătoriţi. Fiind moştenitorul contelui, Rex prezenta un interes deosebit pentru ea. Drept care, în momentul în care contingentul Seaforth intră în sala de bal, ea se grăbi să sublinieze:
- Nu trebuie să-ţi faci griji în legătură cu găsirea unei partenere pentru dansul de deschidere. Am ales eu una pentru tine.
Acea veste nu era o mare surpriză, dar Rex decise să se prefacă surprins.
- E vorba de Hetty? întrebă el, întorcându-se să arunce o privire peste mulţime ca şi cum şi-ar fi căutat verişoara preferată. Minunat! Nu mă deranjează să deschid balul dacă Hetty e partenera mea.
- Nu e Henrietta, îl informă mătuşa pe un ton tăios. Eşti liber să-ţi cauţi o parteneră de viaţă într-un cerc mult mai larg decât cel al verişoarelor tale.
în repetate rânduri, Rex îi spusese clar că n-avea să-şi caute o parteneră de viaţă nicăieri, niciodată, dar astfel de asigurări nu păreau să slăbească hotărârea Petuniei.
- Serios vorbind, mătuşă, nu văd de ce te-ai împotrivi atât de tare ca Hetty să se mărite cu mine, spuse el în schimb, păstrându-şi expresia serioasă şi sinceră, chiar dacă abia putea să-şi înăbuşe râsul. Ai căsători doi dintre ai noştri deodată. Iar pentru regină, măritişul cu un văr a fost destul de bun, nu crezi?
Mătuşa îi aruncă o privire ironică, arătându-i că ştia foarte bine că el o tachina.
-Victoria, ca membră a familiei regale, a trebuit să se supună unor imperative matrimoniale diferite de ale noastre, ale celorlalţi.
- E totuna, răspunse Rex zâmbind. Dar nu trebuie să-ţi faci griji la gândul că Hetty s-ar potrivi vreodată cu mine. Ea ar muri de râs la simpla idee.
- Şi totuşi, mă tem că tu eşti cel care refuză să ia în serios ideea de căsătorie.
- Dimpotrivă, răspunse el iute, o iau foarte în serios. Evitarea căsătoriei, în special.
- Să ştii, Galbraith, că mă enervezi foarte tare! împlineşti treizeci şi doi de ani la toamnă. Cât timp mai ai de gând să ocoleşti cea mai importantă responsabilitate pe care o presupune poziţia ta socială?
-Os-o ocolesc până la moarte. Chiar mai mult, dacă se poate.

- Fără să te gândeşti la ce o să se întâmple cu titlul şi cu proprietăţile? Tatăl tău se aşteaptă să te căsătoreşti, şi pe bună dreptate. N-ai fraţi, iar unchiul tău, Albert, fiind fiul răposatei mele surori, nu poate moşteni. Dacă nu te căsătoreşti şi n-ai fii tăi, toată moştenirea ajunge la vărul de gradul trei al tatălui tău, adică la o rudă foarte îndepărtată.
De parcă el n-ar fi ştiut deja toate astea! Rex îşi înăbuşi un oftat, iar mătuşa continuă:
- Thomas Galbraith e un ins pe care nici unul dintre noi nu l-a întâlnit în toată viaţa lui. E mai în vârstă decât tine şi totuşi n-are nici un moştenitor. De fapt, nici măcar nu e căsătorit, aşa că...
-Atunci, poate că ar fi trebuit să-l inviţi la balul tău, nu?
Ea ignoră acea ironie.
- Thomas Galbraith deţine o fabrică de cizme în Petticoat Lane. Cizmar, te întreb, e asta vreun fel de pregătire ca să fie următorul conte?
- Un fabricant de cizme să devină conte de Leyland?! exclamă Rex, prefăcându-se îngrozit. O, Doamne, ce idee!
- Nu mă refer la profesia lui. Lipsa lui de cunoştinţe şi de pregătire e ceea ce mă îngrijorează. Thomas Galbraith nu ştie nimic despre cum se conduce o mare moşie ca Braebourne.
- Ce să ştie? Dane e un administrator capabil. Iar de când tata s-a mutat la Londra şi a închiriat casa...
- Doar până când te căsătoreşti.
De data asta, el oftă fără reţinere, dar atunci când vorbi, se strădui să-şi păstreze tonul cât mai blând:
- Asta n-o să se întâmple, mătuşă Pet, aşa cum am mai spus deja de multe ori. Şi dacă intenţionezi să te cerţi din nou cu mine pe tema asta, adăugă el înainte ca ea s ă poată replica, o să am nevoie de un pahar de băutură.
Aruncând o privire pe coridorul principal ca să verifice dacă următorii invitaţi încă îşi scoteau hainele în foaier, Rex se scuză şi intră în sala de bal. Se îndreptă spre cel mai apropiat valet care ţinea o tavă cu căni de argint, rămânând cu ochii pe uşă în timp ce mima că nu se putea hotărî dacă să ia nişte vin roşu sau un punci cu rom.
Rex o iubea foarte mult pe mătuşa Petunia şi ştia că şi ea ţinea la fel de mult la el, dar în seara aceea mătuşa avea o sclipire de oţel în ochi, care lui, personal, îi spunea că următoarele ore - şi întregul sezon, de altfel - ar fi putut deveni deosebit de dificile pentru amândoi.
Oricând altcândva, el ar fi putut evita posibilităţile de ceartă amestecându-se în mulţime, dar cum unchiul lui nu putea juca rolul de gazdă în acea seară, datoria îi cerea ca, până când începea dansul, să-şi ajute mătuşa să-i întâmpine pe oaspeţii care soseau. Aşa că atunci când ultimii sosiţi porniră pe coridor spre sala de bal, luă de pe tavă o cană de punci cu

rom şi se întoarse lângă Petunia. Totuşi, odată ce acei oaspeţi trecură mai departe, mătuşa lui se întoarse la discuţia lor anterioară, părând să nu-i pese dacă s-ar fi iscat o ceartă:
-Ambii tăi părinţi sunt destul de dezamăgiţi, îndrăznesc să spun, de dispreţul tău total faţă de ideea de a-ţi face datoria.
El râse în hohote la auzul acelei declaraţii şi luă o înghiţitură zdravănă de punci.
-Faptul că pomeneşti de părinţii mei nu prea are cum să mă împingă spre altar, mătuşă Pet!
-Căsnicia părinţilor tăi a fost întotdeauna... dificilă, recunosc, dar, cel puţin, ei şi-au îndeplinit principala îndatorire. Şi, adăugă mătuşa înainte ca el să poată răspunde, situaţia lor nu-ţi oferă nici o scuză ca s-o ignori pe a ta. Aş putea adăuga că nefericirea lor nu e un argument suficient ca să condamni întregul concept al căsătoriei.
- Nu sunt sigur că cei care ne cunosc ar fi de acord cu tine în privinţa asta, spuse el întorcându-se şi arătând cu paharul spre mulţimea adunată în sala de bal din spatele lor.
Mulţumită urii profunde dintre mama şi tata şi a totalei lor lipse de discreţie, presa de scandal a reuşit să ţină toată societatea la curent în ceea ce priveşte situaţia mizerabilă a căsniciei lor, de la prima aventură a mamei, trecând prin fiecare scandal şi fiecare ripostă, până la separarea legală finală. Având în vedere suferinţa pe care au reuşit să şi-o provoace unul altuia în cei paisprezece ani de convieţuire, cred că prietenii noştri apreciază pe deplin dispreţul meu faţă de căsătorie.
-Totul s-a terminat acum zece ani, când s-au separat. Toată lumea a uitat de asta.
El îşi întoarse capul şi întâlni privirea exasperată a mătuşii, contracarând-o cu o căutătură plină de duritate.
-Eu n-am uitat.
Expresia ei se înmuie imediat.
- O, dragul meu, spuse Petunia cu o compasiune în glas care îl făcu pe dată să-şi ferească privirea şi să încerce să abată conversaţia de la persoana lui.
- Mama şi tata n-au uitat deloc. N-au reuşit, te asigur.
în clipa în care acele cuvinte îi ieşiră pe gură, le regretă, pentru că Petunia se năpusti imediat asupra lui.
- Şi de unde ştii tu asta? întrebă ea.
Implicat acum într-o discuţie tensionată, de felul celor pe care se străduia întotdeauna să le evite, Rex ştiu că trebuia să-şi măsoare cuvintele cu grijă.
- L-am vizitat pe tata de îndată ce a sosit în oraş, iar el a început imediat să vorbească despre subiectul lui favorit: caracterul infidel al mamei mele. Vizita mea, prin urmare, a fost scurtă.

-Sunt surprinsă că te-ai deranjat să-l chemi. Ştii că nu te prea iubeşte în ultima vreme şi că nu se gândeşte să te repună în drepturi în privinţa veniturilor de la moşie decât după ce te căsătoreşti.
-Şi totuşi, rămân un fiu supus, replică Rex cu seninătate.
Ironia vorbelor lui nu-i scăpă Petuniei.
-Doar din anumite puncte de vedere, spuse ea pe un ton sec. Tatăl tău işi doreşte să te căsătoreşti la fel de mult ca şi mine.
- Of, dar există o diferenţă! Cea mai mare grijă a ta e fericirea mea. A tatei e succesiunea.
- Oricum ar fi, nu eram curioasă să aflu părerea tatălui tău, îi răspunse mătuşa, având înţelepciunea de a nu se obosi să-l asigure de faptul c ă tatăl lui îl iubea, sentiment pe care ea însăşi îl considera discutabil. Mă gândesc mai mult la mama ta. De unde ştii care e părerea ei actuală pe tema asta?
Rex simţi cum se ducea pe apa sâmbetei toată prudenţa pe care şi-o impusese. Făcu o grimasă şi mai luă o înghiţitură de punci.
-Să nu-mi spui că ai corespondat din nou cu ea! exclamă Petunia, exasperată, înainte ca el să se hotărască la cum să răspundă. Faptul că a aflat că vorbeşti cu mama ta - şi că ii dai bani - e principalul motiv pentru care el ţi-a tăiat veniturile. Eşti norocos c ă am reuşit să-l înlocuiesc!
- Foarte norocos, fu el de acord. Eşti păinea lui Dumnezeu, mătuşă Pet.
- De ce? Pentru că am dejucat planurile tatălui tău sau pentru că-ţi ofer o sursă de venit pe care o poţi cheltui pe distracţiile superficiale ale unui burlac?
Rex îi zâmbi.
-Asta e o întrebare capcană, dacă am auzit vreodată una. Cred că o să mă abţin să răspund.
- Recunosc că pe tine, spre deosebire de tatăl tău, încercarea de a-ţi forţa mâna nu face decât să te determine să fii şi mai hotărât. Totuşi, dacă el află că i-ai scris din nou mamei tale, nu pot să mă gândesc ce o s ă facă. Mă aştept să te dezmoştenească complet.
- E destul de hotărât s-o facă, îţi garantez, dar nu i-am scris mamei. Iar dacă ea îmi scrie, ce-mi sugerezi să fac în privinţa asta?
- Să-l informezi pe domnul Bainbridge. Dă-i scrisorile ei.
- Să-mi pârâsc propria mamă la avocatul familiei?
-Comunicând cu tine, ea încalcă flagrant termenii hotărârii de separare.
- Bainbridge i-ar spune tatei, care apoi i-ar lua mamei micul venit pe care ea îl primeşte de la moşie. Sunt fiul ei, mătuşă Pet.
Singurul ei fiu. A fost foarte greşit din partea tatei să-i interzică să mă vadă sau să-mi scrie.

- E norocoasă că Leyland i-a acordat un venit! exclamă Petunia pe un ton aspru, amintindu-i lui Rex că nu se putea discuta raţional cu ea pe tema mamei lui. Cu comportamentul ei desfrânat, l-a făcut de ruşine pe el şi întreaga familie. Şi, adăugă Petunia înainte ca Rex să-i poată reaminti că existaseră greşeli grave de ambele părţi, nimic nu s-a schimbat de atunci, din câte am auzit. Aventura ei cu marchizul de Auvignon s-a terminat şi, din moment ce el n-o întreţine, probabil că ea urmăreşte acum să pună mâna pe nişte bani, deşi nu înţeleg de ce ţi-ar cere ţie. Tu nu-ţi permiţi să-i dai nimic, căci fiecare cent pe care ţi—1 dau îl cheltuieşti pe Gaiety Girls, băutură, cărţi şi cine ştie ce altceva.

-Chiar aşa, recunoscu el, reuşind să rostească minciuna fără să roşească, deşi nu mai avusese o femeie şi nu mai jucase o partidă de cărţi de mai bine de un an. Şi totuşi, obiceiul meu de a cheltui iresponsabil nu pare să fie un păcat la fel de mare precum comportamentul mamei.

Reputaţia de burlac desfrânat a lui Rex era bine stabilită, dar pentru el asta nu însemna nimic mai mult decât o modalitate convenabilă de a explica perpetua lui lipsă de fonduri. Dacă mătuşa Pet ar fi aflat unde se duceau cu adevărat banii pe care i-i dădea ea, s-ar fi iscat un scandal de mari proporţii.

-Dacă te-ai căsători, continuă mătuşa, ignorându-i complet punctul de vedere, tot traiul ăsta frivol ar înceta, bineînţeles.

- Şi fără frivolităţi ar fi mai bine? întrebă el pe un ton incisiv, tăios ca un brici, în timp ce reţinerea începu să-i cedeze. Mă uit la tata şi înclin să mă îndoiesc de asta.

Ea suspină, studiindu-l cu o tristeţe care îl săgetă drept în inimă.

-Eşti făcut dintr-un material mai puternic decât părinţii tăi. După părerea lui, asta nu era o dovadă concludentă în privinţa caracterului său, dar nu-i plăcea să se certe cu mătuşa, aşa că decide să schimbe subiectul.

- Mi-ai ales prima parteneră de dans din seara asta, nu-i aşa? întrebă el, iar apoi făcu o pauză, trăgând aer în piept şi pregătindu-se să-i facă faţă oricărei tinere drăguţe care urma să-i fie prezentată, după care continuă: Am dreptul să ştiu cine e?

-Aş vrea să deschizi balul cu domnişoara Clara Deverill.

Numele acela îi era cu totul necunoscut lui Rex, iar el îi aruncă mătuşii un zâmbet poznaş.

- Of, văd că în sezonul ăsta încerci noi tactici!
- Nu ştiu ce vrei să spui.
- N-am întâlnit-o în viaţa mea pe această Clara Deverill şi nu pot decât să trag concluzia că, după ce ai epuizat toate posibilităţile în privinţa domnişoarelor din preajma noastră, încerci acum să-ţi arunci plasele un pic mai în larg.

- Domnişoara Deverill face parte din „grupul nostru”, să ştii. E nepoata vicontelui de Ellesmere. Şi are şi alte legături, pentru c ă sora ei s-a căsătorit cu ducele de Torquil la începutul anului.
Rex nu fu câtuşi de puţin păcălit de acea menţionare a legăturii fetei cu Torquil.
-Ellesmere? Nu-i individul cu care aproape că te-ai căsătorit în '28, sau când a fost asta?
-O, Doamne, dragul meu, nu sunt atât de bătrână! Asta a fost în 1835. Mai exact, ăsta e primul sezon al fetei, întotdeauna o perioadă plină de emoţii pentru o domnişoară. Vezi? Nu e vorba deloc despre tine!
El zâmbi cu gura până la urechi.
-Atunci e clar că vrei să-i faci o favoare lui Ellesmere. încă mai ai sentimente pentru dragostea ta din copilărie, nu-i aşa?
-Nu fi absurd! replică ea pufnind. Vicontesa Ellesmere e bine, în viaţă, după cum ştii deja, şi mi-a cerut ajutorul ca să-şi scoată nepoata în lume.
- De ce ar avea nevoie de ajutor o fată cu relaţii atât de valoroase? O, Doamne! adăugă el imediat, consternat, în timp ce se gândea la o altă posibilitate. E îngrozitoare, nu-i aşa?
- Domnişoara Deverill e o fată drăguţă şi cumsecade.
Acea descriere nu făcu decât să-i întărească suspiciunile lui Rex.
- Ştiam eu că trebuia să stau deoparte, murmură el. Ştiam.
- Domnişoara Deverill, continuă mătuşa, ignorând reproşul pe care Rex tocmai şi-l făcuse lui însuşi, n-a avut prea multe ocazii să iasă în societate. Familia tatălui ei se ocupă de comerţ - cu ziare, cred. Firește, Ellesmere s-a opus ca fiica lui să se căsătorească cu acel individ…

- Fireşte, repetă el, gândindu-se la noroiul pe care presa de scandal îl aruncase asupra părinţilor lui cu ani în urmă. Să ai în familie un vânzător ambulant de ziare? Ce perspectivă îngrozitoare!Dar ea era hotărâtă, continuă Petunia, şi din cauza asta s-a înstrăinat de părinţii ei şi a întors spatele înaltei societăţi. Acum e moartă, biata de ea, iar Ellesmere doreşte să se împace cu nepoatele lui.
- Ei bine, acum există un duce în familie.

Acea afirmaţie destul de cinică nu-i căzu bine mătuşii lui, care îi aruncă o privire încărcată de reproş.

- În prezent, asta n-o prea favorizează pe fată. Mama văduvă a lui Torquil s-a căsătorit vara trecută cu un pictor italian care are reputaţie proastă. Asta a provocat un adevărat scandal, crede-mă. Harriet e o proastă. Individul acela e cu aproape douăzeci de ani mai tânăr decât ea.
- Un bărbat mai tânăr, murmură Rex. O, ce oroare!
- Ceea ce vreau să spun e că domnişoara Deverill n-a mai ieşit în lume de foarte mult timp, fiind prinsă între trecutul ei nefericit, scandalul din familia ducelui şi faptul că tatăl ei e bolnav şi ea e nevoită să se ocupe de afacerea cu ziarul în timp ce sora ei e plecată în luna de miere, iar fratele ei se află în America. Ei bine, toate astea au pus-o într-o poziţie socială foarte incomodă, fără să aibă vreo vină. Aşa că sunt hotărâtă ca astă-seară s-o ajut să se lanseze cu succes în sezon şi să-i creez toate condiţiile ca să se distreze. În ceea ce te priveşte, să nu crezi că un dans cu domnişoara Deverill te scuteşte de celelalte obligaţii pe care le ai la balul ăsta. Nu numai că mă aştept să fii o companie amabilă şi distractivă pentru domnişoara Deverill, dar mă aştept să dansezi şi cu cel puţin alte şase doamne care nu au parteneri. Fără ca, profitând de un moment de neatenţie din partea mea, s-o ştergi la clubul tău ca să joci cărţi sau ca să te întâlneşti cu vreo Gaiety Girl.

Resemnat în privinţa sorţii lui, Rex dădu pe gât restul de punci, apoi puse paharul jos, îşi îndreptă manşetele şi făcu semn cu capul spre sala de bal.

- Deci unde e această domnişoară Deverill? Pot măcar să văd ce mă aşteaptă?

-Felul în care arată n-are nici o importanţă.

- Dimpotrivă, răspunse el pe un ton vesel, cred că are destulă importanţă, din moment ce ea e pe cale să fie aruncată în braţele mele. Şi cu cât te eschivezi mai mult să mi-o arăţi, adăugă el văzând-o că pufnea, cu atât îmi imaginez mai mult o amazoană de peste o sută de kilograme, cu respiraţie urât mirositoare şi cu negi pe nas.
- Nu fi absurd! Şansele de a-ţi găsi o pereche sunt şi aşa destul de mici. Nici prin cap nu-mi trece să le înrăutăţesc!

Mătuşa intră în sala de bal, iar el o urmă. Petunia aruncă o privire de jur împrejur.

- În dreapta mesei de răcoritoare, lângă vaza aia mare, plină cu ramuri de liliac, spuse ea. Păr şaten, rochie albă.
Privirea lui Rex călători până la locul potrivit, unde o siluetă înaltă şi zveltă, îmbrăcată în straturi subţiri de tul alb, stătea rezemată de perete. După ce-i aruncă acea primă privire superficială, Rex ştiu cu certitudine de ce bunica ei considerase că avea nevoie de ajutor în societate. Fata era, în mod evident, timidă.
Stătea cu spatele lipit de perete, de parcă şi-ar fi dorit ca acesta să se deschidă şi s-o înghită. Avea ochi frumoşi, mari şi închişi la culoare, dar privea mulţimea cu acea combinaţie de consternare şi de tulburare pe care oamenii timizi o afişau atât de des atunci când ieşeau în lume.
Părul ei, împletit în vârful capului într-o coroană austeră, avea acea nuanţă nedeterminată de şaten, între blond şi brunet. Silueta îi era zveltă, dar avea faţa rotundă ca o brioşă, cu o gură roz pal care era prea largă, cu sprâncene negre care erau prea drepte şi cu un nas atât de mic, încât abia dacă se vedea.
Mulţi, ştia el, ar fi considerat-o banală. Rex nu era dispus să meargă atât de departe, dar în acea sală plină de frumuseţi strălucitoare şi împodobite cu bijuterii, părea uşor de trecut cu vederea, arătând mai degrabă ca o bucăţică de pâine prăjită aşezată pe o tavă cu produse de patiserie franţuzească.
În timp ce-i studia chipul, îl izbi dintr-odat ă senzaţia că îi părea cumva cunoscută. Totuşi, era sigur că nu fuseseră niciodată prezentaţi unul celuilalt. Probabil că se întâlnise cu ea în preajma bolului de punci de la vreun bal, sau că stătuse lângă ea la vreun concert, dar i se părea puţin ciudat să şi-o amintească atât de bine, ea fiind genul de persoană care, evident, se străduia din răsputeri să treacă neobservată.
Abia cugetase Rex la toate astea, când cineva din mulţime atrase atenţia tinerei. Trebuia să fi fost o persoană pe care ea o cunoştea şi o plăcea, fiindcă îi făcu un mic semn cu mâna şi apoi zâmbi.
---------- *Laura Lee (juhrke* -----------
În clipa acea, se petrecu ceva la fel de neaşteptat şi de miraculos precum o reacţie alchimică. Rex văzu, surprins, cum o simplă arcuire a buzelor fetei ii făcu acesteia întreaga faţă să se transforme. Tensiunea din trăsături îi dispăru, iar întregul chip i se lumină precum o candelă ce tocmai se aprindea. Toţi cei care ar fi putut s-o respingă etichetând-o drept banală ar fi trebuit s ă-şi retragă cuvintele. Oricine ar fi fost persoana căreia ea îi zâmbise, trebuia să fi fost neapărat o femeie, fiindcă dacă tânăra şi-ar fi îndreptat zâmbetul către oricare dintre bărbaţii aflaţi în sală, acela ar fi răspuns ca o

marionetă trasă de o sfoară. Chiar şi Rex, de obicei imun la farmecul domnişoarelor, se simţea puţin ameţit de el.
-Gata acum! exclamă Petunia lângă el. Eşti mulţumit că nu ţi-am pus în cârcă o amazoană cu negi pe faţă?
Rex nu răspunse, fiindcă ştia că, dacă îşi exprima despre fată o opinie cât de cât favorabilă, mătuşa ar fi invitat-o pe aceasta cu toate ocaziile posibile, iar întregul lui sezon ar fi devenit un joc de-a v-aţi ascunselea.
- O, foarte bine, replică el scoţând un oftat exasperat. Să terminăm odată cu asta!
Abia îi ieşiră din gură acele cuvinte, că mătuşa îl şi luă de braţ, trăgându-l apoi spre fată.
în timp ce se apropiau, domnişoara Deverill îşi ridică privirea, iar în momentul în care dădu cu ochii de el, orice urmă de zâmbet dispăru de pe faţa ei şi-i reveni toată tensiunea de până atunci. Cumva, reacţia ei îngrozită la vederea lui îl făcu pe Rex să simtă şi mai puternic că îi era cunoscută. Bine c ă-şi dăduse deja seama de timiditatea ei, fiindcă dacă n-ar fi perceput asta, acum şi-ar fi stors creierii încercând să-şi dea seama unde şi cum şi în ce împrejurări nefavorabile se mai întâlniseră înainte şi cu ce anume greşise el.
- Domnişoară Deverill, spuse mătuşa după ce ea şi Rex se opriră în faţa tinerei, dă-mi voie să ţi-l prezint pe nepotul meu, vicontele de Galbraith. Viconte, aceasta e domnişoara Clara Deverill.
- Domnişoară Deverill! spuse el făcând o reverenţă. încântat de cunoştinţă!
Era clar că ea nu-i împărtăşea încântarea, fiindcă faţa îi era albă ca varul. Nu zâmbi şi nici nu făcu vreo mişcare asemănătoare cu o reverenţă, ci rămase complet nemişcată, atât de nemişcată încât el se întrebă, oarecum alarmat, dacă nu cumva ea încetase să mai respire. Arăta de parcă ar fi fost gata să leşine şi, deşi existau bărbaţi care ar fi considerat că acela era un răspuns feminin foarte satisfăcător în cazul unei prezentări, Rex nu era de aceeaşi părere. Dacă tânăra ar fi leşinat, el ar fi fost teribil de jenant. Unde mai pui că o astfel de întâmplare l-ar fi făcut ţinta unor glume dintre cele mai neplăcute din partea prietenilor lui! Mai rău de-atât, un leşin intempestiv al fetei i-ar fi expus pe amândoi la cele mai nebunești speculaţii, iar acel gen de discuţii era ceva de care amândoi s-ar fi putut lipsi. Aşa că fu nevoit s ă-i facă un semn şi să exclame:
- Domnişoară Deverill!
La auzul vocii lui, ea inspiră brusc şi obrajii palizi îi prinseră culoare, părând acum acoperiţi cu nişte pete de fard.
- L... la fel, d... desigur!
Ochii ei erau acum căscaţi şi rotunzi, amintind foarte bine de cei ai unui miel dus la tăiere, iar de pe faţă i se ştersese fără

urmă orice sclipire momentană de interes pe care zâmbetul ei anterior ar fi putut s-o evoce. Poate că o fi fost el un fel de lup, dar mieluşeii lipsiţi de apărare nu-l a trăseseră niciodată prea mult.
Disperat, întoarse capul spre mătuşa Petunia, dar descoperi de îndată că ea nici nu se gândea să-l ajute. În loc s-o facă, mătuşa murmură ceva despre orchestră, iar apoi se scuză şi plecă, lăsându-l pe Rex singur cu tânăra.

Blestemând combinaţiile diabolice ale Petuniei, el îşi întoarse privirea la fată, dar, văzându-i expresia de suferinţă mută, îşi aminti de ce anume evita petrecerile din înalta societate.Capito(u(4

<s<@®>5>

El era. Zeul din ceainărie, acel dezmăţat arătos care fermeca femeile la fel de uşor cum dădea sfaturi despre metodele cele mai bune prin care puteau fi înşelate, stătea chiar în faţa ei. Iar acum avea şi un alt nume decât cel pe care i-l dăduse ea în gând. Nu era Adonis, ci lordul Galbraith.

În sine, descoperirea adevăratei lui identităţi nu era deosebit de şocantă. Nu trebuia să lucrezi în domeniul presei ca să ştii că Rex Pierpont, viconte de Galbraith, unicul fiu al contelui de Leyland, era unul dintre cei mai cunoscuţi burlaci din lumea bună, renumit nu numai pentru libertinajul lui, ci şi pentru părerea dispreţuitoare pe care o avea despre căsătorie.

Faptul că ar fi făcut tot posibilul ca să ajute un alt bărbat să se sustragă căsătoriei nu era deloc o surpriză pentru Clara. Cu toate astea, nu se gândise niciodată că l-ar fi putut revedea pe acel Adonis de la ceainărie. Abia acum, în retrospectivă, aprecia că hainele lui fine şi modul distins de a conversa ar fi trebuit s-o avertizeze că o astfel de întâlnire era posibilă. Nu putea decât să presupună că propria ei disperare şi furie din ziua precedentă o orbiseră în alte privinţe.

Acum, când prezentarea le fusese întreruptă, ea se simţea încremenită, ca şi cum ar fi fost transformată într-un stâlp ori într-un ciot de copac, sau ar fi sleit-o de puteri un alt impediment la fel de înfiorător. Dar, deşi trupul îi era complet imobil, mintea nu înceta să i se frământe.

Oare el ştia cine era ea? Oare o recunoscuse ca fiind fata care, cu câteva zile în urmă, se uitase la el printre frunzele de palmier de la ceainăria Mrs. Mott's Tea Emporium? La momentul respectiv fusese sigură că el n-o observase - pentru că, la urma urmei, bărbaţii aproape niciodată n-o făceau -, dar dacă se înşelase?

!i scrută faţa, căutând pe ea un semn cât de mic că o recunoscuse. Nu văzu nici unul, dar asta n-o ajută prea mult să se liniştească.

fiindcă asistase în mod direct la demonstraţia pe care el i-o făcuse prietenului său şi care îi vădise talentul în ceea ce

privea duplicitatea. Dacă o recunoscuse, asta ar fi contat doar în cazul în care el citea rubrica lui Lady Truelove şi, mai mult de-atât, dacă o citise pe cea apărută în ediţia din acea după-amiaz ă. Cu siguranţă că dacă toate astea se întâmplaseră, el ar fi pus cap la cap toate informaţiile, iar aşa ceva ar fi fost de-a dreptul un dezastru.

Faptul că nu se cunoştea identitatea lui Lady Truelove răsfrân- gea asupra acelei autoare un mister ce constituia şi principalul ei farmec. Oamenii făceau mereu speculaţii, mtrebându-se care matroană din înalta societate era adevărata Lady Truelove. Clara se temea că, dacă Galbraith îşi dădea seama de adevăr şi realiza ce făcuse ea, ranchiuna l-ar fi putut determina s-o demaşte ca fiind celebra autoare a rubricii de sfaturi din *Gazette*. Dacă se întâmpla aşa ceva, cea mai de succes rubrică a ziarului ar fi fost compromisă, poate că distrusă pentru totdeauna, iar asta, doar din vina ei. Irene ar fi fost devastată dacă şi-ar fi pierdut creaţia pe care o îndrăgea cel mai mult. Şi era foarte posibil să-şi învinuiască sora pentru un atare dezastru.

Clara simţea cum acea idee insuportabilă o durea precum un cuţit care i s-ar fi înfipt în piept.

- Mătuşa mea mi-a spus că tatăl tău e om de afaceri, domnişoară Deverill, spuse Galbraith, forţând-o să-şi alunge acele gânduri mistuitoare şi obligând-o să-şi adune minţile împrăştiate. Ziare, poate?

Oare vicontele se juca, încercând să-i adâncească acum cuţitul în rană?

- Da, răspunse ea pe un ton chinuit şi făcând o grimasă.

El nu păru să găsească satisfăcătoare o asemenea concizie. Aşteptă, privind-o cu sprâncenele ridicate, ca şi cum i-ar fi cerut mai multe lămuriri.

- Doar un ziar, continuă Clara, străduindu-se ca vorbele să nu-i sune precum chiţăitul unui şoarece intrat în panică. *Weekly Gazette*. Ai..., începu ea făcând apoi o pauză, tuşind şi pe urmă reluând: L-ai... l-ai citit vreodată?

El îi aruncă o privire plină de regret, de parcă şi-ar fi cerut scuze.

- Mă tem că nu. Nu prea citesc ziarele.

- O, suspină Clara, cuprinsă de un sentiment de uşurare care îi spulberă orice teamă. Asta e bine!

El se încruntă, nedumerit de acel răspuns aparent lipsit de sens, iar ea se grăbi să continue:

-Vreau să spun că atât de mulţi bărbaţi par să lenevească toată ziua în cluburile lor, citind ziarele, nu-i aşa? Asta nu poate fi un lucru sănătos!

Chiar în timp ce vorbea, îşi dădu seama cât de deplasat sunau spusele ei, iar vicontele zâmbi politicos şi superficial, confirmân- du-i concluzia chiar înainte de a-i răspunde:

-Chiar aşa!
Între ei se aşternu tăcerea. El se mută de pe un picior pe celălalt şi aruncă o privire în jur, părând prins în capcană şi destul de incomodat, o reacţie a bărbaţilor cu care Clara era, din păcate, îndeajuns de familiarizată. Dar, având în vedere ceea ce ştia despre acel bărbat şi ceea ce voia să ţină secret faţă de el despre ea însăşi, nu simţi nimic din stânjeneala pe care o încerca de obicei cu ocazia unor astfel de întâlniri. Acum, că putea fi destul de sigură c ă el n-o recunoscuse, nu-şi dorea decât să găsească o scuză ca să plece şi să se întoarcă la prietenii ei. însă, înainte ca ea să aibă ocazia s-o facă, vicontele spuse:
- Mătuşa mea m-a rugat să deschid balul, domnişoară Deverill.
Orchestra răsună ca şi cum ar fi anunţat acea declaraţie, iar el
îi întinse mâna.
- îmi faci onoarea?
Clara căscă ochii la el, uimită. Oare chiar o invita la dans? Cândva, ea visase la prinţi fermecători, cu părul blond-roşcat şi cu ochi albaştri, strălucitori, bărbaţi atât de arătoşi încât îţi tăiau respiraţia. în copilărie, valsase cu astfel de parteneri imaginari în intimitatea camerei ei, dar acele închipuiri de fetiţă nu se materializaseră niciodată în realitate, iar în rarele ocazii în care avusese ocazia să danseze, partenerii ei fuseseră de obicei băieţi tineri, bărbaţi în vârstă sau soţii prietenelor ei. Acum, la prima incursiune serioasă în lumea bună, visurile ei prosteşti de fată păreau să se împlinească în sfârşit, dar cu o întorsătură neaşteptată şi ironică: Făt-Frumosul ei nu era deloc un prinţ din poveşti, ci un ticălos. întreaga situaţie era atât de ridicolă, încât Clara nu se mai putu abţine şi izbucni în hohote de râs.
Lui nu i se şterse zâmbetul pe faţă, dar începu să i se estompeze puţin în jurul ochilor.
-Am spus ceva amuzant?
- Nu, răspunse ea înecându-se şi înăbuşindu-şi imediat râsul. Adică, da, da... ai spus, evident... dar nu... adică vreau să spun că nu rădeam de tine. Eu... adică eu doar... a fost doar...
Clara îşi pierdu vocea şi renunţă. N-avea cum să explice. Iar vicontele nu părea să fi suferit prea mult de pe urma faptului că ea se amuzase pe seama lui. Poate că doar orgoliul îi fusese puţin zgândărit, ceea ce, după părerea ei, nu era mai mult decât merita.
-Acceptaţi sau refuzi?
întrebarea îi aminti Clarei că nu răspunsese încă invitaţiei lui, iar el nu părea hotărât să şi-o retragă. Cu mâna încă întinsă spre ea, continua să aştepte răspunsul.

Clara nu se putea gândi la nici un alt bărbat cu care să nu-şi fi dorit să danseze pentru nimic în lume. încercă, plină de disperare, să se scuze:

- O, nu am... adică eu nu prea...

- Te rog să nu mă refuzi! răspunse el cu blândeţe, făcând o grimasă chiar în timp ce se străduia să zâmbească. Dacă o faci, o să mă simt ca un prost. Vezi tu, toată lumea se uită la noi.

„O, Doamne!" se gândi Clara, iar obrajii i se aprinseră, fiindcă ura să atragă atenţia şi, în acelaşi timp, era nevoită să se lupte cu impulsul de a se uita în jur.

Probabil că el exagerase în privinţa atenţiei care li se dădea, dar ei chiar şi o singură privire iscoditoare i se părea prea mult.

Din nefericire, acea invitaţie la dans era socotită de toată lumea drept o mare onoare, iar din moment ce ea nu fusese angajată pentru acel dans de către un alt partener, nu exista nici o scuză posibilă.

- Mulţumesc, accept, murmură ea şi-i luă mâna.

în timp ce el o conducea de-a lungul sălii de bal, Clara, cu inima cât un purice, îşi dădu seama că, chiar dacă nimeni nu-i privise cu o clipă în urmă, acum privirile tuturor celor din sală erau aţintite asupra lor.

Se opri alături de el la un capăt al sălii, aşteptând să se alinieze de-a lungul marginilor ringului de dans şi alte cupluri ce doreau să-i urmeze pe ei doi în dansul care deschidea balul. Câteva momente mai târziu, vicontele îi aruncă o privire, dădu din cap şi porni înainte.Clara merse odată cu el, foarte stânjenită în timp ce defilau pe podeaua sălii de bal sub privirile insistente a peste o sută de oameni. Ironia sorţii făcea ca ea s ă-şi fi petrecut întreaga tinereţe dorindu-şi să debuteze cu succes în societate, şi totuşi, odată ce destinul se hotărâse în sfârşit să-i acorde şansa de a-şi îndeplini acea dorinţă aparent imposibilă, să nu-şi dorească acum decât să alerge nebuneşte spre cea mai apropiată ieşire?
Ajunşi înspre capătul sălii, se opriră şi stătură faţă în faţă. El o privi, iar ea se uită la lavaliera lui albă, în timp ce el ridică mâinile lor împreunate. Cuplurile care îi urmaseră treceau acum pe sub arcul format de braţele lor ridicate, îar apoi se întorceau în cerc şi se aliniau de-a lungul marginilor ringului de dans, bărbaţii înşiruindu-se de partea lui, iar femeile, de partea ei.
După ce trecură toate cuplurile, Galbraith se întoarse, şi ea făcu la fel, pornind amândoi înapoi prin sală, cu alte cupluri în urma lor.
- Cu siguranţă că trebuie să avem o mică discuţie, domnişoară Deverill, spuse el, rupând tăcerea.
-Trebuie? întrebă Clara, regretându-şi imediat spusa, fiindcă nu-i stătea în fire să fie nepoliticoasă. îmi pare rău, mormăi ea, aruncându-i o privire piezişă. Asta a s... sunat nepoliticos. Doar că eu nu sunt... Eu nu... vreau să spun că, din păcate, c... conversaţia nu e ce... cel mai mare talent al meu.
- înţeleg.
În ochii lui extraordinari se citea o urmă de ceea ce ar fi putut să fie simpatie. Sau milă.
Clara încremeni şi privi în altă parte, dorindu-şi să nu fi fost atât de sinceră.
- Asta mi se întâmplă doar în cazul în care stau de vorbă cu străinii, adăugă ea.
Se opriră în locul de unde începuseră, întorcându-se unul în faţa celuilalt. În timp ce aşteptau ca restul dansatorilor să se mute în formaţia potrivită, Clara se simţi obligată să sublinieze faptul că ei doi abia se întâlniseră.
- Ve2i tu, nu te cunosc.
- Din păcate pentru mine.
Având în vedere ceea ce ştia despre el, Clara era înclinată să fie de acord, dar, bineînţeles, nu putea să vorbească despre aşa ceva.
- Mai degrabă opusul, aş zice, spuse ea în schimb, forţându-se s ă râdă şi să detensioneze acea situaţie

stânjenitoare. M-ai invitat l.i dans fiindcă ţi-a cerut mătuşa ta, fără îndoială.
Un ins oarecum amabil s-ar fi grăbit să nege asta. Galbraith n-o f ăcu. în schimb, îi studie faţa preţ de o clipă, apoi îşi coborî genele, iar lumina căzu pe vârfurile lor blonde atunci când el privi în jos.
Clarei îi năvăli pe dată sângele în obraji, fiindcă ştia la ce se uita i'l şi era destul de conştientă de faptul că nu era mare lucru de văzut. Rezistând impulsului de a se strâmba, îşi ridică puţin bărbia şi-i înfruntă privirea, zicându-şi în sinea ţi că nu-i păsa nici cât negru sub unghie de ce credea un bărbat ca acela despre ea sau despre formele ei. Dar în momentul în care privirea lui se întoarse la faţa ei, ceva din expresia lui gravă o făcu să-şi tragă răsuflarea.
- îţi ţii spiritul sub obroc, domnişoară Deverill.
-Oare? murmură ea, simţindu-se puţin agitată în timp ce el se aplecă înainte şi-i luă mâna. Nu e de mirare că nu mi-l găsesc niciodată!
El râse, dar Clara nu înţelese de ce.
-Vâd că ai simţul umorului, spuse el în timp ce începu s-o rotească, aşa cum cerea prima figură a cadrilului. Ce descoperire plăcută!
- Un simţ ciudat al umorului, răspunse ea în timp ce schimbau mâinile şi începeau să se rotească în direcţia opusă. Cel puţin aşa cred, fiindcă habar n-am ce a fost amuzant în spusele mele.
Continuând să zâmbească vag, el îi ridică mâna deasupra capului, impletindu-şi braţul cu al ei, în timp ce mâna lui liberă îi ţinea strâns cealaltă mână, între trupurile lor.
- Da, recunoscu el, privind-o prin deschizătura formată de braţele lor ridicate, în timp ce zâmbetul i se ştergea de pe faţă, iar privirea lui o scruta pe când dansau descriind un cerc. Cred că habar n-ai!
înlânţuită astfel, privită drept în ochi şi cu mintea frământată de acel compliment absurd, care parcă rămăsese suspendat intre ei, Clara avea senzaţia că era prinsă într-o capcană şi trăia un teribil sentiment de vulnerabilitate. Chiar şi prin straturile de ţesătură care-i acopereau trupul, ea simţea încheieturile degetelor lui frecându-i-se de pântec, ceea ce îi trimitea un fior de panică în tot trupul şi o îmboldea să vorbească.
- Flirtezi cu fiecare femeie pe care o întâlneşti. Lord Galbraith?
El păru surprins, dar ea nu-şi dădu seama dacă asta se datora întrebării în sine sau durităţii tonului pe care fusese pusă.
- De obicei, nu, răspunse el. Nu cu domnişoarele, oricum. E o regulă a mea.

- N-ar trebui să cred că un bărbat ca tine are reguli, murmură ea, dorindu-şi imediat să-şi fi putut retrage cuvintele, fiindcă el încruntă din sprâncene şi-şi îngustă ochii, gânditor.

Însă paşii de dans îi făcură să se despartă înainte ca el să poată răspunde. În timp ce executau următoarea figură de dans cu alţi parteneri, Clara îşi reaminti că cel mai bun mijloc de a-şi păstra secretul era s ă tacă, lucru care i se potrivise ca o mănuşă întreaga ei viaţă.

Galbraith, din păcate, nu părea înclinat s-o lase să se refugieze în tăcere.

- Un bărbat ca mine, repetă el pe un ton gânditor, de îndată ce dansul îi aduse din nou împreună. Ce fel de bărbat e acela, mai exact? vru el să ştie, prinzându-i Clarei mâna într-a lui şi descriind un cerc împreună cu ea. Cuvintele tale m-au făcut curios!

O, Doamne, curiozitatea lui era ultimul lucru de care ea avea nevoie!

- Haide, domnişoară Deverill, spuse el văzând că ea rămăsese tăcută. În ciuda faptului că te-ai declarat reticentă în privinţa conversaţiei cu oamenii pe care nu-i cunoşti, se pare că-ţi vine foarte uşor să-mi spui ceea crezi despre mine, continuă el în timp ce schimbară mâinile şi inversară direcţia în care dansau. Mi se pare cam nedrept să-ţi formezi o părere atât de repede. La urma urmei, abia am fost prezentaţi unul celuilalt. Sau mă înşel cumva? întrebă el şi apoi făcu o pauză, iar, deşi zâmbea în continuare, Clara văzu cum dintr-odată privirea îi deveni scrutătoare. Nu cumva ne-am mai întâlnit?

- Bineînţeles că nu! negă ea imediat, blestemându-se în gând pentru cât de neconvingător îi fusese tonul, drept pentru care oftă şi adăugă: Nu prea ies în societate, aşa că, dacă ne-am fi întâlnit, mi-aş fi amintit.

-Atunci, ce am făcut ca să merit să ai o părere atât de proastă despre mine?Clara îşi dădu seama că trebuia neapărat să nege că ar fi avut o părere proastă despre caracterul lui, dar ceva dinlăuntru! ei se împotrivea unei minciuni prin care s ă-i menajeze acelui individ sentimentele, chiar dacă asta ar fi ferit-o de orice suspiciune din partea lui.
-Ai o reputaţie destul de scandaloasă!
- Da, mătuşa mea mi-o aminteşte adeseori. Iar oamenii par destul de înclinaţi să bârfească.
- Bârfe? se mira ea, ridicând dintr-o sprânceană în faţa încercării lui de a-şi trece cu vederea modul de viaţă scandalos. Ziarele vorbesc despre tine tot timpul. Lord Galbraith. Şi ar trebui să ştiu asta, din moment ce familia mea are o afacere de presă.
- Aşadar, ai ajuns să ai o părere proastă despre mine datorită afacerii pe care o deţine familia ta? Ei bine, eu am o părere proastă despre ziare, aşa că suntem mai degrabă chit în privinţa asta.
Vorbele lui o deranjară, dar ea nu putu spune dacă asta se datora remarcii răutăcioase la adresa afacerii familiei ei sau faptului că el îşi nesocotea cu atâta uşurinţă reputaţia îndoielnică. Stărui:
- Mulţi par să fie de aceeaşi părere cu mine.
- Refuz să-mi fac griji pentru ceea ce cred alţii despre mine.
- Nici măcar nu încerci să le câştigi stima?
El rânji, demonstrând că ea avusese dreptate s ă-l acuze.
- De ce să încerci să fii bun, când a fi rău e atât de satisfăcător? în plus, adăugă el ridicând din umeri, majoritatea femeilor iubesc desfrânaţii.
Asta era mai adevărat decât îi plăcea Clarei să-şi imagineze.
-Asta mă face să-mi dau seama că eu nu sunt asemenea majorităţii femeilor, mormăi ea.
- Nu! adeveri el, iar apoi, pe neaşteptate, o trase mai aproape, chiar mai aproape decât îngăduia buna-cuviinţă, în timp ce-şi ridica deasupra capului mâinile lor împreunate. încep să cred că nu eşti!
Implicaţiile acelui răspuns blând o făcură pe Clara să se simtă rău, dar ea se forţă să-i înfrunte privirea.
- Să înţeleg că nu negi ceea ce se spune despre tine?
-Nu prea sunt în poziţia deanega. Mă bucur de viaţă, domnişoară Deverill, şi nu văd de ce ar trebui să fiu condamnat pentru asta!
- Cu alte cuvinte, vrei ca oamenii să aibă o părere bună despre tine, iar tu să nu faci decât ceea ce-ţi place?
Clara sperase ca vorbele ei să-l atingă, dar el se mulţumi să râdă, dându-şi pe spate şuviţele rebele, care străluciră în lumina cande- labrului de deasupra capetelor lor.
- Presupun că da.

Ea şi-I aminti aşa cum fusese atunci, la ceainărie, complotând să-şi ajute prietenul ca să facă exact asta, ba încă pe socoteala unei femei naive, şi nu-şi putu înăbuşi un pufnet dispreţuitor.

- Bărbaţii şi prăjiturile lor, murmură ea.

O nouă figură de dans ii despărţi, iar Clara se decise ca, din moment ce el părea hotărât să converseze pe toată durata cadrilului, să nu mai vorbească decât despre subiecte inofensive. Însă atunci când se reuniră din nou, ea se trezi că n-avea de ales.

-Să înţeleg, spuse el, reluând mâna ei şi firul conversaţiei lor anterioare, că tu crezi că toţi bărbaţii vor doar să-şi aibă şi prăjitura şi s-o şi mănânce?

- Nu top' bărbaţii.

El râse pe înfundate în timp ce-şi ridicau mâinile unite deasupra capului.

- Măi, măi, murmură el, cu fiecare privire şi cu fiecare cuvânt, mieluşelul cu ochi mari şi căprui dovedeşte că nu e atât de lipsit de apărare pe cât pare la prima vedere.

Descrierea lui o făcu pe Clara să simtă o undă de frustrare. O fi fost ea banală, cu un temperament timid şi liniştit, dar în nici un caz nu era o fiinţă neajutorată sau dependentă.

-Asta crezi că sunt? întrebă ea în timp ce se învârteau în cerc, mişcându-se în paşi de dans. Un mieluşel? continuă, căscând ochii intenţionat. Pierdută undeva în pădure, probabil, iar tu eşti cel care vine şi mă salvează?

- Să te salvez? Mă îndoiesc, răspunse el coborându-şi privirea până la buzele ei. Să te smotocesc ar fi mult mai probabil!

Inima Clarei bătu cu putere, izbindu-i-se de coaste cu o asemenea forţă, încât o făcu să-şi piardă orice urmă de concentrare. Îl călcă pe picior, se clătină şi apoi aproape că se împiedică, dar el o prinse, îi dădu drumul mâinii şi-şi petrecu braţul în jurul spatelui ei. Deasupra capetelor lor, degetele lui se strânseră peste ale ei ca să-i menţină pe amândoi în poziţie, în timp ce ea îşi regăsea echilibrul.

- Ai grijă, murmură el. Dacă mai dansezi mult cu mine, o să fii în pericol.

---------- *Necazuri în dragoste*----------

Apoi el îşi coborî braţul, mâna lui o eliberă pe a ei, iar el se depărtă.

Schimbarea partenerilor fu un răgaz binevenit, dar în timp ce se mişca în paşi de dans, Clara încă îi simţea atingerea braţului pe spate, iar cuvintele lui îi răsunau în urechi mai tare decât muzica.

„Să te smotocesc ar fi mult mai probabil!”

O, Doamne, până atunci nici un bărbat nu-şi exprimase dorinţa de a o *smotoci*. Ce păcat, se gândi ea, mâhnită, că

primul care făcuse asta fusese un bărbat pe care nici măcar nu-l plăcea!
Dar oare chiar era păcat? El arăta atât de bine încât aproape că-i rănea vederea Clarei, iar dacă ea l-ar fi plăcut, dacă ar fi vrut să-i facă o impresie bună, probabil că nici n-ar fi fost capabilă să poarte o conversaţie. Însă cazul acelui bărbat era unul cu totul aparte. În ciuda înfăţişării frumoase, adevăratul lui caracter era evident, iar, din moment ce Clarei nu-i păsa câtuşi de puţin ce anume credea el despre ea, avea un anumit grad de control asupra situaţiei, unul pe care altminteri nu l-ar fi avut. Astfel, nu era de mirare că fusese atât de neobişnuit de directă toată seara. De ce n-ar fi trebuit să fie? Unuia ca el putea să-i spună orice, aşa că ce importanţă avea?
- Mă pui în gardă, Lord Galbraith, spuse ea după ce se apropiară din nou şi-şi strânseră mâinile. Dar nu pot să nu mă întreb de ce. De paşii de dans ar trebui să mă tem? vru ea să ştie ea, simţindu-se îndrăzneaţă într-un mod în care nu mai fusese niciodată. Sau de tine?
El îi aruncă o privire plină de mirare. Nu se aştepta ca un *mieluşel* ca ea să rostească astfel de cuvinte.
- O, de mine, cu siguranţă, răspunse el. Sunt mult mai periculos pentru tine decât un simplu cadril. Dacă am fi dansat o mazurcă, ai fi văzut tu!
Clara râse, dezarmată de acel strop de umor.
- Mă îndoiesc că sunt în pericol din cauza ta.
- Eşti în braţele mele, spuse el trăgând-o puţin mai aproape. Nu-ţi face iluzii, mieluşelul meu. Eşti într-un pericol foarte mare!
Clarei i se usc ă gâtlejul şi, în timp ce se roteau încet pe podeaua sălii de bal, privindu-se unul pe celălalt prin cercul braţelor ridicate, ea simţi cum proaspătul ei sentiment de putere pierea fără urmă.
EI păru să perceapă acea schimbare. Zâmbetul lui dispăru în timp ce îi scruta faţa, iar inima ei începu să bată cu putere. Clara se temea că senzaţiile pe care el le trezea în ea nu se datorau fricii că ar fi putut să fie descoperită, ci unui cu totul alt fapt, iar ea nu mai trăise niciodată aşa ceva. Mai rău de-atât, ştia despre ce era vorba.
Asta simţise Elsie Clark în acea după-amiază, la ceainărie. Aşa se simţea orice femeie care ajungea să fie privită stăruitor de un bărbat teribil de chipeş, care îi dădea de înţeles în acea clipă că ea era singurul lucru din lume ce exista pentru el şi că nimic din ceea ce fusese înainte sau avea să vină vreodată nu era mai important decât ea. Aceea era versiunea de cântec de sirenă a unui ticălos.
întreaga acea experienţă nu era decât o minciună, dar chiar dacă ştia asta, Clara nu putea stăvili valurile de căldură care îi năpădiseră vintrele.

Din fericire, paşii de dans îi forţară din nou să se despartă, iar până când se reîntâlniră pentru ultima figură a cadrilului, ea îşi recăpătă cumpătul.

- Parcă spuneai că nu flirtezi cu domnişoarele şi că ţi-ai făcut o regulă din asta.

- Da, aşa am spus! adeveri el zâmbind vag, făcând o pauză şi apoi adăugând: Se spune că regulile sunt făcute ca să fie încălcate.

- Cu siguranţă că tu ai încălcat câteva!

El râse în timp ce-şi ridică mâinile deasupra capului, iar apoi spuse, studiind-o prin cercul format de braţele lor:

- într-adevăr, aşa e. Dar bănuiesc că tu n-ai făcut-o.

Clara se gândi la toată tărăşenia legată de Lady Truelove.

-Ai fi surprins, şopti ea.

-Aş fi surprins?! Mă intrigi, domnişoară Deverill! exclamă el trăgând-o şi strângându-şi degetele în jurul alor ei, în timp ce coapsele lui îi atingeau pântecul. Poate că ar trebui să încălcăm nişte reguli împreună?

- La care dintre ele te gândeşti? îl tachină ea.

Acea întrebare provocatoare îi ieşise pe gură fără să se gândească, dar, din fericire, muzica se opri înainte ca el să poată răspunde, iar ea se simţi uşurată. Se trase înapoi, aşteptându-se ca el s ă-i dea drumul la mâini şi s ă-i ofere braţul ca s-o escorteze înapoi la locul ei, dar constată, uimită, că el nu-i dădu drumul. Nici măcar nu se mişcă.

- îmi trec mai multe idei prin cap, recunosc, şopti el, răspunzân- du-i la întrebare, în timp ce privirea de un albastru viu îi cobora

spre gura ei. Un sărut în timpul unui dans ar încălca destul de multe reguli, nu-i aşa?

Clara işi imaginâ asta, braţele lui în jurul ei şi gura lui căutând-o pe a ei, dar, deşi totul fu doar o străfulgerare de gând, genunchii i se înmuiară brusc, chiar dacă mândria ei feminină se răzvrătea împotriva ideii că putea fi cucerită atât de uşor.

- Cred că un sărut ar încălca multe reguli, recunoscu ea, trăgân- du-şi mâinile dintr-ale lui şi mimând, în bătaie de joc, un suspin plin de dezamăgire. Dar e imposibil să mă săruţi în timpul dansului.

- Chiar aşa? întrebă el, agitat, apropiindu-se din nou şi plecându-şi capul către ea. De ce?

Ea începu să râdă.

- Pentru că dansul s-a terminat.

-Ce?! se miră el, ca şi cum acela ar fi fost ultimul lucru la care s-ar fi gândit.

Văzându-i expresia, Clara îşi dădu seama că fusese atât de prins de ea, încât nici măcar nu observase că dansul se

terminase. Zâmbi, simţind cum un val de euforie creştea înlăuntrul ei precum o explozie bruscă de artificii şi depăşea orice altă senzaţie pe care i-o provocase vreodată acel bărbat. Se părea că ea îşi avea propriul cântec de sirenă. Cine s-ar fi gândit vreodată la aşa ceva?

El se uită înjur ca şi cum ar fi încercat s ă-şi revină, iar ea profită de ocazie ca să se întoarcă şi să pornească spre cea mai apropiată uşă. Iată o încălcare a bunelor maniere, fiindcă îl priva de ocazia de a o conduce la locul ei, dar Clarei nu-i păsa. Pentru prima dată în viaţă, dăduse o replică perfectă la momentul potrivit, şi nu voia să strice un triumf atât de neaşteptat continuând să converseze cu vicontele.

Dar uitându-se peste umăr, constată că evadarea ei n-avea să fie atât de uşoară. El o urmărea. Clara nu-şi putea imagina de ce, dar el avea pe buze o jumătate de zâmbet inconfundabil, iar pe faţă, o expresie hotărâtă, ceea ce o făcu să grăbească pasul.

Ea avea un avantaj, fiindcă ameţeala lui de moment îi permisese să pună între ei o distanţă de vreo şase metri şi de vreo şase cupluri. Dar, odată ce părăsea sala de bal, acele avantaje aveau să se evapore. Ea avusese vaga intenţie de a se strecura în toaleta doamnelor, dar abia acum îşi dădea seama că nu ştia unde se afla aceasta şi că n-avea timp s-o caute, fiindcă vicontele era pe urmele ei. Păşi pe coridor şi văzu că era pustiu, ceea ce însemna că, şi dacă ar fi avut o clipă ca să întrebe unde se afla toaleta, nu exista nici o persoană căreia să-i poată adresa acea întrebare.

Blestemându-şi impulsul de a flirta, atât de străin de natura ei şi care o cuprinsese atât de brusc, Clara se uită în jur. În faţa ei se afla coridorul principal, care ducea spre foaier, o întindere vastă, fără uşi laterale şi fără ascunzători. La stânga şi la dreapta ei, peretele sălii de bal era flancat de statui mari de marmură. Clara nu vedea decât o singură posibilitate de a-l ocoli pe viconte.

Se întoarse spre dreapta, alergând din răsputeri pe coridor, dar abia reuşise să facă vreo câţiva paşi, când auzi uşa sălii de bal deschizându-se. Se trase într-o parte, prinzând cu coada ochiului strălucirea părului blond-roşcat al urmăritorului ei, iar apoi se strecură între două statui. Trase aer în piept şi-şi îndreptă spatele, sperând ca trupul să-i fi fost suficient de zvelt, iar fusta, suficient de îngustă ca s-o ascundă de priviri.

Auzi voci şi muzică pe coridor, apoi uşa se închise din nou, înăbuşind sunetele balului aflat în plină desfăşurare în sala de care o despărţea zidul din spatele ei. Nu ştia dacă vicontele se întorsese înăuntru sau nu, dar n-avea cum să afle, fiindcă nu îndrăznea să se mişte. Aşteptă, ascultând, abia îndrăznind să respire.

- Ce naiba? îl auzi murmurând. Cum poate o fată să se evapore pur şi simplu?

Clara îşi muşcă buza, zâmbind în sinea ei. Cum, într-adevăr? Pendula de lângă scări începu să sune ora şi, după ce se stinse cea de a douăsprezecea bătaie, un hohot brusc de râs răsună pe coridor.

- Miezul nopţii, aşa-i? se auzi glasul lui, însoţit de un nou râset. Ei bine, Cenuşăreaso, se pare că trebuie să-ţi spun noapte bună!

Zâmbetul Clarei se transformă într-un rânjet. Nu-l plăcea pe viconte şi nici nu-şi dorea compania lui, dar cu toate astea era în- citant să trăiască un basm în viaţa reală, să fie, pentru prima dată, frumoasa ingenuă care capta interesul celui mai chipeş bărbat de la bal. Chiar dacă acela era un ticălos.

Uşa sălii de bal se deschise şi se închise la loc, dar Clara continuă să aştepte, numărând treizeci de secunde înainte de a îndrăzni să iasă dintre statui.

Din fericire, coridorul era gol.CapitoiuCJ

Rex nu-şi putea imagina cum de dispăruse fata într-o clipită, dar ştia că ea n-avea cum să fie prea departe şi, în oricare alt moment, ar fi zăbovit de bunăvoie pentru o cercetare mai amănunţită. Din nefericire, avea alte obligaţii de îndeplinit, iar a rătăci pe coridoarele casei în căutarea unei fete neobrăzate nu se număra printre ele, fapt care, spre neplăcerea lui, îşi aminti pe de-a-ntregul în clipa în care intră din nou în sala de bal.

Privirea severă a mă tuşii Pet se îndreptă imediat asupra lui, avertizându-l că mai avea de dansat cel puţin vreo şase dansuri înainte de a se mai putea gândi la provocatoarea domnişoară Deverill.

Aruncă o privire în jur, în căutarea unei partenere potrivite. O zări pe Lady Frances Chinden la câţiva metri distanţă şi se apropie de ea ca s-o invite la vals. Din punctul lui de vedere, Lady Frances era o alegere perfectă. Tatăl ei avea mari datorii la jocurile de noroc, aşa că Petunia n-ar fi fost de acord ca ea să fie o posibilă viitoare contesă de Galbraith. Era, de asemenea, distractivă, frumuşică şi o companie destul de plăcută, dar nici măcar acele farmece considerabile nu-l lăsară să şi-o alunge din minte pe Clara Deverill. Chipul acesteia, însufleţit de glumele lui, îi rămânea limpede în minte chiar şi în clipa în care dansa cu o altă femeie, parfumul de flori de portocal al părului ei încă îi persista în nări, iar cuvintele ei îi răsunau în urechi mai tare decât acordurile *Dunării albastre* de Johann Strauss.

„E imposibil să mă săruţi în timpul dansului. Lord Galbraith. pentru că dansul s-a terminat!”

îşi închipuia cum fusese cu câteva minute în urmă, ameţit, uimit, chiar excitat - pe un ring de dans, aprecia el cu mâhnire, în văzul tuturor. Fusese atât de acaparat de ideea tentantă de a o săruta, încât nici măcar nu-şi dăduse seama că muzica se oprise şi că nu mai dansau. Nu era de mirare că ea râsese de el.

Totuşi, avea o scuză. Adevărat, poate că ea nu era genul de femeie pe care un bărbat s-o remarce la o primă privire superficială, dar atunci când râdea, transformarea era un pic cutremurătoare. Râsetul sau zâmbetul îi luminau faţa Clarei Deverill - la naiba, luminau întreaga încăpere -, iar din mintea unui bărbat dispărea complet ideea cum că ea ar fi fost banală.

Nici ea însăşi nu-şi dădea seama de asta, bănuia el, şi nici n-avea vreo idee că poseda un farmec unic, numai al ei. Ar fi fost fericit să-i reveleze chiar el faptul că ea avea un asemenea har, dar fata nu-i dăduse ocazia. Plecase ca din

puşcă în clipa în care dansul se terminase, lăsându-l acolo ca pe un prost, unul care se simţea de-a dreptul ridicol.
încă se întreba unde anume reuşise ea să se refugieze. Trebuia să se fi strecurat în toaleta doamnelor, deşi era un mister cum de reuşise să ajungă acolo la timp. Trebuia să fi fugit mâncând pământul.
Dar de ce? Fără a fi nejustificat de mândru, el ştia că nu era genul de care doamnele fugeau de obicei. Atunci, de ce simţise ea o dorinţă atât de imperioasă de a o lua la sănătoasa? Să fi flirtat cu el, pur şi simplu? Oare fugise fiindcă aştepta ca el s-o urmărească de parcă ar fi fost prinşi într-un joc?
Nu prea avea sens. Nu voise să danseze cu el, asta fusese destul de clar, şi în ciuda câtorva replici de flirt strecurate în conversaţie, comportamentul ei faţă de el fusese în cea mai mare parte rece şi indiferent, chiar dezaprobator.
Cine era ea ca să-l aprobe sau să-l dezaprobe? se întrebă el, puţin deranjat. Abia se cunoscuseră!
Acel gând îl făcu să retrăiască ciudatul sentiment că o cunoş-tea cumva.
Ea negase categoric, dar cu cât încerca el să respingă ciudata senzaţie că o mai văzuse cândva, cu atât aceasta devenea mai puternică. Trebuia să se fi întâlnit, iar ea nega din anumite motive. Dar de ce? Poate ca să se răzbune? Oare o jignise în vreun fel?
înainte să aibă răgazul să exploreze acea posibilitate destul de tulburătoare, vocea lui Lady Frances îl readuse la realitate:
-Pari preocupat, LordGalbraith!
Rex se strădui să abandoneze meditaţiile privitoare la fosta lui parteneră, concentrându-se la cea care se afla acum în braţele sale. Invocă în grabă o scuză pentru neatenţia de care dăduse dovadă: -Te rog să mă ierţi, Lady Frances! Sunt îngrijorat, recunosc. Astă-seară joc rolul de gazdă în locul unchiului meu şi nu sunt obişnuit cu asta. Mă simt tulburat.
- N-ai de ce. Te descurci splendid. Rolul de gazdă ţi se potriveşte de minune!
La fel ca majorităţii bărbaţilor, lui Rex îi plăceau laudele, dar numai cele meritate, ceea ce nu era cazul acum, din moment ce juca rolul de gazdă de mai puţin de o oră. Nu, se gândi el, uitându-se la chipul drăguţ al lui Lady Frances, acele linguşiri n-aveau nici un sens, fiind exact genul de laude nemeritate care se auzeau de obicei din gura debutantelor. A majorităţii debutantelor, cel puţin.
„Ai o reputaţie destul de scandaloasă!"
Rex mormăi o înjurătură.
-Poftim?!

Lady Frances căscase ochii la el. Pentru a doua oară, Rex se sili să-şi concentreze atenţia asupra actualei lui partenere de dans. Dar, în ciuda bunelor intenţii de care dădea dovadă, din când în când se trezea că scruta cu privirea sala de bal ca să zărească o siluetă zveltă, îmbrăcată într-o rochie de tul alb şi cu o cunună împletită de păr şaten-deschis. Dar în zadar.
Abia după ce o conduse pe Lady Frances la părinţii ei şi porni spre masa pe care se aflau răcoritoare, eforturile lui părură să fie răsplătite. Zări o siluetă înaltă şi zveltă, îmbrăcată în alb, care se strecura pe terasă. Nu pierdu timpul şi se duse după ea. Însă, ajungând pe terasă, descoperi că femeia pe care o urmărise nu era Clara Deverill, ci Lady Hunterby, care avea o reputaţie cam îndoielnică. Aceasta îi aruncă un zâmbet răutăcios chiar înainte să se grăbească să coboare treptele şi să iasă în grădină.
Rex se mută lângă balustradă şi văzu, cu o urmă de jind, cum Lady Hunterby traversa peluza, îndreptându-se spre foişorul aflat într-un colţ al grădinii. El nu putu să nu-şi facă socoteala că o partidă de amor ar fi fost mult mai amuzantă decât să danseze cu femei care nu-l interesau deloc, sau să caute în zadar o fată enervantă, care n-avea, în mod clar, nici un interes faţă de el.
-Ţi-am urmat sfatul!
Auzind acele cuvinte, Rex se întoarse, bucuros să se lase distras, şi îl văzu pe Lionel Strânge venind spre el pe terasă.
- Lionel! Ce surpriză plăcută să te văd! Nu ştiam că vii la balul mătuşii!
Lionel ridică din umeri, dar în alura lui era o încordare ciudată, care dezminţea gestul dezinvolt.
- Uneori sunt invitat la astfel de evenimente. Presupun că până şi mătuşii tale, Petunia, îi e greu să adune destui burlaci pentru un bal mare.
Rex observă că prietenul lui era cam împleticit la vorbă şi la mers. Se miră, fiindcă Lionel era rareori beat.
- Sunt sigur că nu de asta te-a invitat, spuse el după ce tânărul se opri în faţa lui. Probabil că a făcut-o pentru că ştie că suntem prieteni şi că am o părere bună despre tine.
- Suntem prieteni? repetă Lionel, râzând puţin cam tare. Suntem, într-adevăr?
- Bineînţeles că suntem.
-Atunci, află că ai o noţiune greşită despre prietenie.
Rex se încruntă, iar mirarea i se transformă în îngrijorare. Chiar şi în rarele ocazii în care Lionel se lăsase pradă exceselor alcoolice, Rex nu-şi amintea ca el să fi devenit certăreţ sau grosolan.
- N-am nici cea mai vagă idee despre ce vrei să spui, dar sunt sigur că n-ai fost invitat doar ca să echilibrezi numărul de burlaci de la bal. Mătuşa mea n-ar invita niciodată pe

cineva despre care n-ar avea o părere bună. Iar tu eşti deputat, un om cu o înaltă poziţie socială în sine. Nu eşti un nimeni!

- Poate, dar amândoi ştim că nu sunt de primă mână, replică el pe un ton de amărăciune profundă. Se pare că şi Geraldine ştie asta.

La auzul numelui Dinei, fruntea lui Rex se încreţi de îngrijorare.

- Ce vrei să spui?

- După cum te-am informat deja, ţi-am urmat sfatul. Chiar în seara asta, de fapt. Vrei să ştii rezultatul?

Rex nu era sigur că voia, având în vedere evidenta stare de ebrietate a prietenului său, faţa lui sumbră şi manierele belicoase, dar un bărbat de onoare nu se putea eschiva atunci când un prieten se afla la ananghie.

- Chiar vreau să ştiu. Spune-mi ce s-a întâmplat!

- Lionel dădu din cap, râzând puţintel, dar fără pic de veselie.Păi, exact ceea ce am prezis. Ea a fost de acord din toată inima cu sugestia mea că trebuia, poate, să ne despărţim. Mi-a spus că aveam dreptate şi că, de fapt, *era* prea bună pentru mine. Iar apoi m-a părăsit.

-Ce?! se miră Rex, clipind, un pic luat prin surprindere de acea veste, fiindcă Dina era, în primul şi ultimul rând, o seducătoare, aşa că nu părea normal ca ea să plece fără să-i lase lui Lionel vreo cale de întoarcere. Te-ai dus după ea? I-ai ţinut discursul pe care ţi l-am sugerat?

- O, da! adeveri Lionel, a cărui faţă se întunecă şi mai tare. Dar ea m-a oprit la jumătatea discursului, spunându-mi că ştia ce anume aveam să spun în continuare.

-Ştia?!

- Lady Truelove o avertizase să se aştepte la aşa ceva, răspunse Lionel.

Rex clipi din nou, complet dezorientat.

- Lady cine?

- Lady Truelove. E o rubrică de sfaturi: „Dragă Lady Truelove". O, Doamne, Rex, desigur că ai auzit de ea! Nu citeşti niciodată ziarele?

-Ştii că nu.

- Oamenii ii scriu lui Lady Truelove despre problemele lor în dragoste, iar ea îi sfătuieşte ce să facă.

Rex studie faţa furioasă a prietenului său, dorindu-şi ca acesta să-i fi cerut sfatul acelei Lady Truelove, nu lui, dar bineînţeles că nu-şi rosti gândul cu voce tare. în schimb, încercă să înţeleagă situaţia de faţă.

- Geraldine i-a scris unei ziariste care dă sfaturi prin intermediul unei rubrici?

Chiar în timp ce spunea asta, ştia cât de absurdă era ideea în sine. Poate că Dina se făcea vinovată de cochetărie, dar era şi o femeie discretă. N-ar fi făcut niciodată aşa ceva.

- Ea spune că nu. Dar acum nici nu mai contează. Scrisoarea acelei cititoare descria o situaţie atât de asemănătoare cu a ei, încât a decis să urmeze sfatul pe care Lady Truelove l-a dat drept răspuns. A fost mâna divinităţii, aşa a spus Dina.

- Doar nu vorbeşti serios?

- O, ba da! Scrisoarea, de la o femeie care îşi spunea Dezorientată în Belgravia, susţinea că bărbatul pe care aceasta îl iubea o făcuse să se aştepte la căsătorie, dar că acum el îşi exprima reticenţa în privinţa asta.

- Ei bine, e o poveste destul de comună, îndrăznesc s ă spun...

- Exact ca noi, a spus Dina. Ea a socotit că era ca şi cum Lady Truelove i s-ar fi adresat chiar ei. După ce am citit eu însumi rubrica, am înţeles de ce a ajuns la o astfel de concluzie.

- Cu toate astea, e doar o coincidenţă.

- Femeia care i-a scris lui Lady Truelove se află pe o treaptă socială mult mai înaltă decât bărbatul pe care îl iubeşte. Ea e o văduv ă aristocrată, în timp ce el e doar din clasa de mijloc. Şi-au declarat dragostea unul celuilalt. Se întâlnesc în secret şi familiile lor nu ştiu nimic despre amorul lor. Sunt împreună de o lună. E un adevărat şir de coincidenţe, nu-i aşa?

- Dar ce altă explicaţie ar putea fi?

-Asta m-am întrebat şi eu. Lady Truelove a fost de părere că bărbatul în cauză era un ticălos, o canalie care, în mod clar, voia să profite de ea în cel mai reprobabil mod cu putinţă.

- Să nu-mi spui că o iei personal? Serios vorbind, Lionel. femeia aia nu s-a referit *la tine!*

- Nu crezi?

- Cum ar fi putut s-o facă? Nici nu te cunoaşte!

- Poate că mă cunoaşte, chiar dacă eu n-o cunosc. I-a spus cititoarei care i-a cerut sfatul, continuă el înainte ca Rex s ă poată răspunde la acea remarcă destul de enigmatică, în fond, că bărbatul iubit avea să încerce s-o îmbrobodească într-un fel sau altul, că avea să încerce s-o convingă să continue acea relaţie.

- Ei bine, e de înţeles ca orice bărbat care s-ar afla într-o situaţie atât de plăcută să dorească s-o facă s ă continue cât mai mult timp posibil. Cu siguranţă că tu vrei asta. Dina e mult prea discretă ca s ă-i divulge unui ziarist amănunte legate de preocupările ei personale.

- într-adevăr, e discretă, recunoscu Lionel, iar expresia i se înăspri şi mai mult. Ceea ce mă duce la tine.

Rex încremeni. Dintr-odată, deveni precaut, neplăcându-i deloc privirea încărcată de resentimente a prietenului său.
-Ce vrei să insinuezi, Lionel?
în loc s ă răspundă, acesta bägă mâna în buzunarul de la piept al jachetei de seară, scoase o bucată dintr-un ziar şi o desfăcu.
- Permite-mi să-ţi împărtăşesc evaluarea situaţiei aşa cum a făcut-o Lady Truelove, precum şi sfatul pe care ea l-a oferit.
Privind în jos la pagina pe care o ţinea cu degetele lui înmănu- şate, începu să citească:
Mă îndoiesc că simpla amânare ar fi explicaţia pentru lipsa de acţiune a acelui om. Domniţă dragă, e clar, îmi pare rău s-o spun, că o căsătorie onorabilă nu-şi află nici un loc printre planurile lui. Ca să fiu sinceră, se foloseşte de dumneavoastră în cel mai dezonorant mod în care un bărbat poate face asta. în cazul în care îi puneţi *la îndoială motivele, îndrăznesc să spun că o să încerce să facă să pară onorabilă, chiar nobilă, reticenţa lui de a se căsători* cu *dumneavoastră. Ar putea să declare că nu se poate căsători cu dumneavoastră fiindcă sunteţi prea sus faţă de nivelul lui şi că n-are mijloace ca să vă întreţină aşa cum sunteţi obişnuită.*
- Orice bărbat ar simţi nevoia de a sublinia diferenţa uriaşă de statut între el şi iubita lui, sublinie Rex. O căsătorie între două persoane cu statut atât de diferit ar fi precipitată şi nechibzuită.
- *O să spună că meritaţi mai mult decât vă poate oferi,* continuă Lionel, ignorând cu totul punctul de vedere al lui Rex, *şi c ă sunteţi prea bună pentru cineva ca el. S-ar putea să facă un efort simbolic ca să rupă relaţia. Ar putea spune că nu vrea să facă asta pentru că e înnebunit după dumneavoastră, că nu poate mânca sau dormi de dorul dumneavoastră, că timpul petrecut împreună a fost cel mai incredibil lucru care i s-a întâmplat vreodată.*
La acea repetare exactă a propriilor lui cuvinte din ziua precedentă, Rex scoase un râs de pură uimire.
- Dar cum ar putea...
- *Nu vă lăsaţi înşelată,* îl întrerupse Lionel. *Un astfel de discurs nu e destinat scopului onorabil de a pune capăt unei legături care nu poate fi considerată decât nesigură. Dimpotrivă. Fiecare cuvânt pe care ii va rosti va fi menit să vă inducă în eroare, draga mea, să se joace* cu *afecţiunea dumneavoastră şi să vă lege de el şi mai strâns decât înainte, în urma acelei încercări de a rupe legătura voastră, nu mă îndoiesc că o să insiste să prelungiţi, pentru încă puţină vreme, starea de lucruri de acum. S-ar putea chiar să se milogească, exprimându-şi dorinţa de a se mulţumi cu cele mai mici fărâme din afecţiunea dumneavoastră...*

Ce naiba?! exclamă Rex, smulgându-i prietenului său bucata de ziar din vârful degetelor

.Analiză întreaga coloană de sus în jos. în timp ce citea cuvintele propriului discurs, i se formă o imagine înaintea ochilor minţii - o imagine a acelei mici ceainării din Holborn, cu frunzele de palmier şi cu o pereche de ochi căprui-inchis care îl priveau cu dezaprobare. Dintr-odată, ştiu exact de ce Clara Deverill îi părea atât de cunoscută.

- Din cauza rubricii ăsteia, Dina s-a despărţit complet de mine! conchise Lionel, ridicând tonul. Mi-a spus s-o las în pace şi să n-o mai contactez niciodată. Numai tu eşti de vină!

în ciuda vocii ridicate a prietenului său, Rex nu-i dădu acestuia prea mare atenţie, pentru că în mintea lui informaţiile mătuşii Petunia răsunau mult mai tare decât cuvintele furioase ale lui Lionel: „Familia tatălui ei se ocupă de comerţ - cu ziare, cred."

Privirea i se mută spre numele ziarului, tipărit în partea de sus a foii din mâna lui.

Weekly Gaze t te.

-Ce nemernică! strigă el, furia crescându-i pe măsură ce-şi dădea seama ce anume trebuia să se fi întâmplat. Nemernica naibii!

- O, Doamne, Rex, credeam că eşti un tip discret, chiar credeam asta! Am fost convins că puteam avea încredere în tine şi că nu erai tu omul care să divulge confidenţele făcute de un prieten!

Acea afirmaţie, cu toate implicaţiile ei, îl făcu pe Rex să tresară şi să-şi ridice privirea.

-Ce?! Lionel, doar nu crezi că...

- Dar văzându-te dansând cu acea domnişoară Deverill, continuă Lionel, furios, mi-am dat seama că încrederea mea a fost greşit plasată!

Rex nu putea să răspundă, pentru că furia creştea în el. „Ticăloasa aia!" se gândi el, mototolind în pumn foaia de ziar pe care era tipărită rubrica lui Lady Truelove. „Mincinoasa aia vicleană, iscoditoare şi oportunistă!"

Respirând adânc, încercă să explice ce trebuie să se fi întâmplat:

- Lionel, nu i-am spus nimic acelei fete. E clar că ea...

-Nu! răbufni prietenul lui, curmându-i explicaţiile. Nici măcar să nu încerci să te justifici! exclamă el, lovind hârtia înghesuită în pumnul lui Rex. Tatăl ei e patronul ziarului, îţi dai seama?

Rex îşi încleştă maxilarul, începând să simtă şi el aceeaşi mânie devastatoare ca şi Lionel.

-Am aflat asta, da!

-întotdeauna am crezut că ştii atât de multe despre femei! spuse Lionel, răzând din nou. Dar fata asta te-a făcut de râs, nu-i aşa? De cât timp îţi cere informaţii în numele ziaristei care-şi zice Lady Truelove? Câţi dintre ceilalţi prieteni ai

noştri şi-au văzut viaţa personală pe post de hrană pentru ziare, mă întreb?

- Pentru numele Domnului, nici nu cred că a trecut o oră de când am cunoscut-o! în plus, n-aş face niciodată...

- Iar atunci când în numărul de săptămâna viitoare al ziarului o să apară o altă rubrică - presupus fictivă - care descrie exact situaţia unui alt prieten al nostru, o să fie şi asta o coincidenţă? intrebă Lionel, care clătină din cap, scuturat iarăşi de un hohot de râs amar. N-aş fi crezut niciodată că-ţi poţi pierde capul din cauza oricărei fete, dar se pare că acum mi s-a dovedit că mă înşel!

- în viaţa mea nu mi-am pierdut capul din cauza unei fete, îl asigură Rex. Iar teama ta pentru prietenii noştri e deplasată. Intenţionez să am grijă ca asta să fie singura dată când se întâmplă aşa ceva...

- Acum e cam târziu pentru asta, nu crezi? Din cauza ta şi a lipsei tale de discreţie, adăugă el aproape strigând, am pierdut-o pe Dina pentru totdeauna!

O prezenţă în spatele prietenului său îi atrase atenţia lui Rex, care îi zări pe lordul şi pe Lady Flinders ieşind pe terasă.

- Dacă discreţia e ceea ce cauţi, amice, murmură el, îţi sugerez să vorbeşti mai încet. Nu mai suntem singuri aici.

Lionel aruncă, nerăbdător, o privire peste umăr, iar apoi se uită din nou la Rex.

- La naiba, omule, spuse el fără să facă vreun efort să urmeze sfatul lui Rex sau să-şi stăpânească furia, asta e tot ce poţi spune după ce ai făcut? După ce mi-ai trădat încrederea în felul ăsta?

- Lionel, ascultă-m ă, răspunse Rex cu glas scăzut, încercând să rămână raţional în faţa furiei şi a ebrietăţii prietenului său. După cum ţi-am spus, tocmai am cunoscut-o pe fata asta, Deverill, la balul de acum. Şi n-aş spune niciodată nimănui...

-Ticălos mincinos!

Iute ca fulgerul, pumnul lui Lionel se ridică, izbindu-se de partea laterală a feţei lui Rex înainte ca acesta să poată să se ferească. El simţi cum durerea îi străbătu toată partea stângă a feţei şi se dădu înapoi cu un pas, dar, văzând că celălalt pumn al lui Lionel se îndrepta în upercut înspre maxilarul lui, îi blocă mişcarea lovindu-i braţul din lateral. Nu voia să se bată, mai ales nu la balul mătuşii, dar nu prea avea de ales. Ripostă puternic, dându-i lui Lionel două lovituri rapide, înainte ca acesta să poată lovi din nou. Şi cum nu voia să fie atacat a doua oară, îşi forţă avantajul plasându-şi adversarul, ceea ce îi împinse pe amândoi pe terasă. Acea mişcare îi făcu pe lordul şi pe Lady Flinders să se ferească iute din calea celor doi, ceea ce făcură şi alţi oaspeţi care ieşiseră să vadă despre ce era vorba în toată acea agitaţie. Din păcate, printre

cei adunaţi pe terasă se afla şi mătuşa Pet, care se oprise chiar lângă uşa ce dădea în sala de bal. Ea avea o privire atât de înspăimântată, încât Rex se opri locului de îndată ce o văzu.
Lovitura veni de nicăieri, izbindu-l cu o asemenea forţă încât începu să vadă stele ca nişte scântei. Simţi cum cădea pe spate şi cum craniul ii exploda de durere, iar singurul gând pe care ii avu înainte ca totul să se întunece fu acela că trebuia neapărat să înceteze să mai dea sfaturi oamenilor.
Ochiul învineţit nu era mare lucru - o pată abia vizibilă, îl asigură valetul lui. Contuzia însă era o altă problemă. În dimineaţa de după bal, Rex descoperi că lumea avea înclinaţia de a se învârti violent de fiecare dată când el se ridica, iar trupul lui dezvoltase o tendinţă extrem de neplăcută de expulza tot ce mânca.
Mai dură încă patruzeci şi opt de ore până să fie din nou pe picioare, moment în care constată că pata abia sesizabilă de sub ochiul lui îşi mărise dimensiunea de vreo patru ori, iar culoarea îi devenise o nuanţă de violet strident.
- O, Doamne, Cartwright, murmură el către valet în timp ce se uita în oglindă, arăt ca un amerindian! Oricare femeie care o să mă vadă, o să-şi strângă geanta la piept şi o să traverseze strada în goana mare!
-Cred că exageraţi, domnule, răspunse Cartwright punând deoparte briciul de ras şi întinzând mâna după un prosop. Doamna Snell v-a pregătit micul dejun. Credeţi că puteţi mânca?
Rex îşi dădu seama, cu oarecare surprindere, că era înfometat. Însă înainte să poată să-i dea valetului un răspuns afirmativ ia întrebarea despre micul dejun, se auzi o bătaie în uşă, iar majordomul lui, Whistler, intră în dormitor.
-Vă rog să mă iertaţi, milord, dar a venit Lady Petunia. E la parter.
- Din nou? se miră Rex, lăsând oglinda din mână. E a treia oară de când a avut loc balul!
-A patra oară, domnule. Pare destul de nerăbdătoare să vă vorbească.
- Draga mea mătuşă Pet, şopti el, zâmbind. E cât se poate de limpede că-şi face griji în privinţa mea.
Majordomul tuşi discret.
- N-aş spune asta, milord.
Rex înţepeni. Amintirile lui despre noaptea balului încă erau cam vagi, dar în minte i se contura dintr-odat ă o imagine clară: mătuşa Pet, stând lângă uşa de acces în sala de bal şi privindu-l cu groază. Orice dorinţă de a zâmbi îi dispăru pe loc. Se răsuci pe scaun, privindu-l ţintă pe Whistler.
- Ce a spus? Spune-mi exact ce a spus!

- Atunci când i-am explicat că, din cauza contuziilor, încă nu sunteţi în stare să primiţi invitaţi, a spus..., începu Whistler, dar apoi făcu o pauză şi îi aruncă lui Rex o privire îndureratăşi spăsită, după care continuă: A spus că, după părerea ei, toate contuziile pe care le-aţi suferit au fost exact ceea ce meritaţi, având în vedere faptul că v-aţi apucat să jigniţi domnişoarele pe ringul de dans şi...
- Fata a fugit, interveni Rex, atins. Apoi a dispărut fără urmă. Ce ar fi trebuit să fac? S-o vânez prin toată casa?
- A mai spus ceva despre faptul că v-aţi neglijat îndatoririle de gazdă.
- Ei bine, am fost lăsat fără cunoştinţă, preciz ă Rex, deşi nu era deloc necesar să se apere în faţa propriului majordom.
- Da, mătuşa dumneavoastră a menţionat şi asta, milord.
-O, chiar aşa?

Descrierea pe care a făcut-o ea evenimentului a fost c ă v-aţi apucat să vă bateţi la balurile ei ca un docher din Limehouse.Rex făcu o grimasă, amintirile lui înceţoşate despre noaptea aceea devenind mai clare cu fiecare cuvânt rostit de majordom. Whistler vorbi din nou, întrerupându-i gândurile: -Şi-a exprimat dorinţa de a discuta cu dumneavoastră despre un astfel de comportament. Doriţi s-o primiţi?

Rex se gândi că ar fi trebuit să discute cu mătuşa Pet despre toate cele întâmplate. La urma urmei, probabil că bătaia fusese cel mai grav lucru care se întâmplase, iar incidentul nu survenise din vina lui. Lionel lovise primul, iar mătuşa ar fi fost cu siguranţă de acord că orice bărbat avea dreptul să se apere. Odată ce el i-ar fi explicat...

Renunţă să se mai gândească la asta şi se apucă să analizeze întreaga situaţie. De fapt, nu putea să dea prea multe lămuriri, fiindcă ar fi trădat confidenţele lui Lionel. Cât despre supărarea mătuşii în legătură cu domnişoara Deverill, desigur că el nu putea să dezvăluie faptul că propunerea lui obraznică de a o săruta pe fată o alungase pe aceasta de pe ringul de dans. Şi în definitiv, se gândi el, luând oglinda ca să se mai privească o dată, chipul acela învineţit cu greu l-ar fi ajutat să recâştige bunăvoinţa mătuşii lui.

îi dădu oglinda lui Cartwright şi se întoarse spre majordom.

- I-ai explicat lui Lady Petunia cât de grave sunt contuziile mele?
- I-am spus că aveţi o como ţie cerebrală, milord, şi că e posibil să nu vă simţiţi bine vreo câteva zile de acum încolo.

Acestea fiind zise, Rex decise că cel mai bine era să lase lucrurile aşa cum erau şi să aştepte ca Petunia să se calmeze. între timp, poate că ar fi reuşit să găsească o modalitate acceptabilă de a explica cearta dintre el şi Lionel fără să fie nevoit să dezvăluie vreun amănunt legat de aventura secretă

a acestuia cu Lady Geraldine Throckmorton. Cât despre restul...

Privirea i se îndreptă spre foaia de ziar mototolită de pe măsuţa de toaletă, în timp ce îi reveneau alte amintiri din noaptea balului.

- Spune-i mătuşii mele că lovitura de la cap - contuzia mea *enormă* de la cap - mă împiedică în continuare să primesc vizitatori, îl instrui el pe majordom. O s-o vizitez după ce îmi trece. După ce o să mă simt mai bine, rectifică el, văzând că Whistler ridicase din sprâncene.

- Prea bine, domnule.

Whistler plecă, iar Rex întinse mâna după ziarul mototolit, hotărât să-şi viziteze mătuşa într-o zi sau două şi să găsească o modalitate de a se revanşa, iar, între timp, să se vadă cu Lionel şi să încerce să repare lucrurile între ei. Cât despre domnişoara Clara Deverill...

Rex îşi luă o mină serioasă în timp ce netezea între degete bucata de hârtie. în ceea ce o privea pe ea, n-avea nici o intenţie să se împace sau să repare lucrurile. Dimpotrivă. Atunci când venea vorba de ea, avea o dorinţă aprigă de confruntare.

CapitoCufó

Vreme de mulţi ani, ziarele fuseseră ocupaţia de bază a familiei Deverill, afacerea de presă cuprinzând cândva un vast imperiu jurnalistic care, în perioada lui de glorie, indusese şaptesprezece ziare şi douăsprezece reviste. Cu toate astea, tatăl Clarei nu se pricepuse niciodată la afaceri. Sub conducerea lui, imperiul construit de cele două generaţii anterioare decăzuse vertiginos, reducându-se în cele din urmă la un singur ziar, *Weekiy Gazette,* cu birourile amenajate în spaţiul care găzduise cândva biblioteca familiei. Irene fusese cea care salvase acel ultim vestigiu al lanţului de ziare Deverill, fapt care o făcuse pe Clara s-o tachineze deseori pe sora ei spunându-i că prin vene îi curgea mai degrabă cerneală, decât sânge. În ceea ce o privea pe Clara, deşi îi plăcea să citească ziarele, ea nu împărtăşise niciodată cu adevărat pasiunea lui Irene pentru activitatea de a conduce unul.

Principala ambiţie în viaţă a Clarei fusese întotdeauna una simplă: să se căsătorească şi să aibă copii, dar, împiedicată de timiditatea ei accentuată, găsise că acel obiectiv era greu de atins. Ca şi cum asta n-ar fi fost de ajuns, faptul că tatăl ei se înstrăinase de familia mamei sale îi lăsase puţine şanse de a ieşi în lume şi de a cunoaşte tineri. Avea la activ o singură cerere în căsătorie, dar o refuzase, date fiind condiţiile cu totul neatrăgătoare în care îi fusese făcută. De atunci, nu mai avusese nici un pretendent.

Clara ştia că, dacă voia să-şi împlinească vreodată visul cel mai drag, trebuia să găsească o modalitate de a-şi învinge reticenţa faţă de străini şi de a-şi asuma un rol activ, mai degrabă decât pasiv, în legătură cu viitorul ei. Aşa că, atunci când Irene se căsătorise cu Torquil, Clara acceptase invitaţia celor din familia ducelui de a locui împreună cu ei în următorul sezon monden. în ciuda prelungirii călătoriei

lui Irene şi a dezertării de acum permanente a lui Jonathan, ea nu intenţiona deloc să renunţe la propriile planuri

.însă descoperi curând că soarta n-avea de gând s ă-i uşureze situaţia. În primul rând, domnul Beale devenea tot mai agresiv pe zi ce trecea, fiindcă fratele ei tot nu-şi făcea apariţia. Clara ştia că ar fi trebuit să-i spună adevărul domnului Beale, şi anume că Jonathan n-avea să mai vină. Dar, temându-se că, dacă ar fi ştiut asta, domnul Beale ar fi renunţat la slujba lui, ea tot amâna anunţul. Făcea tot posibilul să ignore comportamentul ursuz al domnului Beale şi să lucreze cu el pe cât de amical posibil, pentru că, în prezent, avea o problemă mult mai serioasă decât un editor irascibil.

Clara privi lung la cele două scrisori din- faţa ei, aceleaşi două scrisori către Lady Truelove pe care le răsfoise la ceainărie zilele trecute. Desigur, multe altele veniseră de atunci pe adresa rubricii, dar acestea două îi provocaseră un puternic sentiment de empatie. îşi dorea cu ardoare să găsească soluţii pentru cei care le scriseseră, poate fiindcă ştia că, făcând asta, ar fi putut găsi o soluţie şi pentru ea însăşi.

Dar, în timp ce stătea la birou şi studia scrisorile, era nevoită să recunoască faptul că, din acea după-amiaz ă pe care şi-o petrecuse la ceainăria doamnei Mott, nici un sfat pentru vreunul dintre acei corespondenţi nu-i invadase mintea în mod magic. Iar lordul Galbraith nu se afla lângă ea ca s ă-i ofere vreo inspiraţie.

într-un fel, îi părea rău, fiindcă, deşi sfaturile pe care lordul i le dăduse prietenului său fuseseră îngrozitoare din punct de vedere moral, se bazaseră pe cunoştinţe solide, cu toate că cinice, despre natura umană. El ar fi fost, îşi dădu ea seama cu mâhnire, un ziarist mai bun pentru acea rubrică de sfaturi decât se dovedea a fi ea. Lordul Galbraith ştia multe despre oameni, în special despre femei. Şi, cu siguranţă, ştia cum să le seducă. La naiba, ea îşi dădea seama că era un depravat, nu-l plăcea deloc şi n-avea nici cea mai mică urmă de respect faţă de el! Totuşi, ca femeie, se simţea atrasă de lordul Galbraith ca de un magnet.

„Să te smotocesc ar fi mult mai probabil!”

Amintindu-şi acele cuvinte, Clara se simţi destul de agasată. Singura dată în viaţa ei când un bărbat îşi exprimase dorinţa de a o dezbrăca, trebuise să fie unul care nu era bun pentru ea. Ca de obicei.

„Un sărut în timpul unui dans ar încălca destul de multe reguli, nu-i aşa?”

- Destule reguli cât să distrugă reputaţia unei fete, murmură ea. Şi, cu asta, îşi aminti că avea treabă de făcut şi se concentra la sarcina pe care o avea de îndeplinit.

După câteva momente de gândire, decise să-şi concentreze eforturile asupra Debutantei Dezolate. La urma urmei, fata aceea era o persoană cu care avea atât de multe în comun! Dacă reuşea să-şi dea seama ce sfaturi ar fi fost potrivite în situaţia Debutantei, era posibil să le poată aplica şi în cazul ei înseşi.

0 bătaie în uşă îi întrerupse meditaţia. Puse, în grabă, alte câteva scrisori peste cele pe care le studia.

- Intră! strigă ea, iar uşa se deschise larg şi Evie îşi făcu apariţia.

-Ziarele de seară, domnişoară Deverill, spuse secretara, aducând teancul la biroul Clarei.

- Concurenţii noştri scriu ceva interesant? întrebă aceasta, chiar dacă ştia prea bine că n-avea timp să se lase distrasă de nici una dintre informaţiile suculente ale concurenţei.

- Nu prea, răspunse secretara aşezând ziarele pe un colţ al biroului. *London Inquirer* are acum o rubrică de sfaturi. Se cheamă „Mrs. Lonely Hearts."

Clara scoase un pufnet de dispreţ.

- Mrs. Lonely Hearts? Ce imitatori de rând!

Evie râse.

-Am pus ziarul ăla deasupra, în caz că vrei să citeşti.

Clara nu era sigură că voia. Dacă cel mai înverşunat rival al lor încerca să fure cititorii gazetei cu propria versiune a lui Lady Truelove, asta însemna că pentru ea era crucial să-şi facă bine treaba.

- Îţi mulţumesc, Evie. Poţi să pleci.

Secretara clătină din cap şi ieşi, închizând uşa în urma ei, iar Clara deschise *Inquirer* ca să arunce o privire la cea mai recentă ameninţare la adresa domniei lui Lady Truelove ca regină a rubricilor de sfaturi. Dar, după ce răsfoi doar câteva pagini, se opri. Atenţia îi fusese atrasă de un titlu anume.

- O, Doamne, şopti ea, zâmbind uşor.

Se gândi că nu era corect să te bucuri de necazurile cuiva, chiar dacă persoana în cauză era lordul Galbraith. Pe de altă parte, lordul îşi merita pe deplin reputaţia îndoielnică, de care el părea să fie mândru.

„Mă bucur de viaţă, domnişoară Deverill, şi nu văd de ce ar trebui să fiu condamnat pentru asta!"

Clara se uită din nou la titlu şi zâmbetul i se lărgi. Se părea că vicontele era pe cale să plătească un preţ pentru felul în care înţelegea să se bucure de viaţă.

Mânată de o curiozitate destul de crudă, ea hotărî să-şi rupă cinci minute din timpul de lucru ca să afle cum anume îşi pătase vicontele reputaţia. Se lăsă pe spate în scaun şi se apucă să citească acel articol pe care îl găsise din întâmplare.

însă abia terminase primul paragraf, când atenţia îi fu din nou distrasă de o bătaie în uşă.
îşi îndreptă imediat spatele, ştergându-şi orice urmă de zâmbet de pe faţă, iar apoi împături ziarul şi îl puse înapoi în teancul pe care i-l adusese Evie.
- Intră! strigă ea, întinzând mâna după stilou şi străduindu-se să pară că muncea din greu, în timp ce secretara apăru din nou în prag.
- Un domn doreşte să te vadă, domnişoară Deverill, spuse Evie apropiindu-se de biroul Clarei, cu o anumită doză de admiraţie în glas şi cu o carte de vizită în mână. Vicontele de Galbraith!
- Ce?! exclamă Clara, sărind în picioare, uluită de faptul că subiectul lecturii din acel moment şi obsesia ei principală începând cu noaptea balului se afla chiar în faţa uşii ei, iar apoi, consternată, smulse cartea de vizită din mâna secretarei. Ce mai vrea acum?!
Chiar în timp ce punea întrebarea, începu să se teamă că ştia deja răspunsul, iar stomacul i se strânse de îngrijorare.
- Are vreo importanţă? replică Evie, 2âmbind atunci când Clara îşi ridică privirea. E atât de arătos, încât cui îi pasă pentru ce a venit?
Clara se încruntă dezaprobator, iar zâmbetul lui Evie dispăru imediat. Secretara tuşi şi-şi reluă obişnuitul aer de competenţă şi de promptitudine.
- N-a spus nimic despre scopul vizitei lui. M-a rugat doar să mă interesez dacă îl primeşti.
-Nu, eu...Clara se opri, frământându-şi mintea, în timp ce teama i se adâncea. Desigur, putea să refuze să-l primească, dar ar fi ajutat-o asta cu ceva? El putea oricând să vină în vizită la reşedinţa ducelui, sau s-o invite la dans la următorul bal, sau s-o încolţească la vreo petrecere din timpul sezonului. Dacă o descoperise cumva, ar fi fost mai bine să se confrunte cu el acolo, în biroul ei personal, decât în faţa ochilor curioşi ai altor oameni. Iar dacă vicontele nu divulgase nimănui identitatea lui Lady Truelove, ea putea să cadă la înţelegere cu el, să încerce să-l convingă cumva să păstreze tăcerea.
- Condu-l înăuntru, spuse ea aruncând cartea de vizită pe birou.
Secretara plecă, iar Clara, în timp ce aduna scrisorile de pe birou,
se strădui să-şi potolească teama crescândă. Era posibil să se înşele. Galbraith ar fi putut s-o viziteze într-un alt scop, unul fără nici o legătură cu Lady Truelove.
„Să te smotocesc ar fi mult mai probabil!”
Ea trase aer adânc în piept, constatând că sensul de neconceput al verbului „a smotoci” nu era un subiect de meditaţie menit să-i calmeze nervii zdruncinaţi. Vârî într-un

sertar scrisorile către Lady Truelove şi se strădui să regăsească puţin din acel curaj de care dăduse dovadă în noaptea balului, dar încercarea eşuă în momentul în care Galbraith intră în cameră.

O furie inconfundabilă strălucea în acei ochi superbi, iar chipul lui avea o expresie dură, intransigentă, care îi confirmă Clarei cea mai mare temere a ei, făcând-o să-şi spună că argumentele raţionale sau încercările de persuasiune aveau să se dovedească, probabil, inutile. El se opri în faţa biroului ei, iar fiecare linie a trupului lui arăta clar că venise s-o înfrunte, impresie subliniată de vânătaia violet-închis de sub ochi şi de cicatricea de la tâmplă.

Clara înghiţi în sec, încercând să nu se uite direct la el.

- Mulţumesc, Evie, spuse ea mimând un calm imperturbabil, pe care era departe de a-l simţi. Poţi să pleci. Şi închide uşa în urma ta!

Sprâncenele roşcate ale secretarei se ridicară la auzul acelui ordin mai degrabă scandalos. Dar ea se conformă şi zâmbi uşor, iar apoi zâmbetul i se lărgi, devenind un rânjet plin de subînţeles, dublat de o clipire conspirativă din ochi, aşa, ca între fete. Apoi Evie închise uşa.

- Lord Galbraith! îl salută Clara, făcând o reverenţă rapidă.

- Domnişoară Deverill! răspunse vicontele, îndinându-se. Sau, adăugă el îndreptându-şi spinarea, poate că, între pereţii redacţiei, ar fi mai corect să-ţi spun pe numele fictiv? Ştii, pseudonimul sub care e semnată rubrica de sfaturi din *Gazettel*

Clarei i se confirmă acum, dincolo de orice dubiu, acea mare temere a ei. Totuşi, se strădui să nu arate nici cea mai mică urmă de emoţie.

- Nu ştiu ce vrei să spui.

El îşi înclină capul, studiind-o pentru o clipă. Apoi, în mod neaşteptat, începu să râdă, deşi Clara se temea că el nu simţea nici urmă de veselie în acel moment.

-Aparenţele pot fi atât de înşelătoare, şopti Galbraith. Pari cea mai dulce şi mai drăguţă dintre fete, cu ochii tăi mari, căprui, şi totuşi eşti una dintre cele mai mari mincinoase pe care le-am întâlnit vreodată. Pisica blândă zgârie rău!

Clara tresări la auzul acelei acuzaţii de înşelăciune, nu numai fiindcă nu era în măsură s-o respingă, ci şi pentru că, după părerea ei, astfel de vorbe ilustrau perfect zicala „Râde ciob de oală spartă"

-Ai ceva de spus?

El ridică dintr-o sprânceană, dar nu-i răspunse direct la întrebare.

- După ce mi-ai fost prezentată la bal, m-am gândit că-mi păreai cunoscută, că te mai văzusem cândva, dar nu-mi puteam da seama când şi unde anume. Tu însă m-ai asigurat

insistent că mă înşelam, iar eu am fost înclinat să te cred. Dar mai târziu în acea seară, adăugă el în timp ce băgă mâna în buzunarul de la piept al hainei, scoţând la iveală o bucată de ziar, atunci când prietenul meu, Lionel, mi-a arătat cea mai recentă rubrică a lui Lady Truelove, mi-am dat seama că nu mă înşelasem deloc mai devreme.
Inima Clarei bătea cu putere în timp ce îl privea cum despăturea foaia de ziar mototolită şi cu marginile zdrenţuite. Nu numai el îi cunoştea secretul, ci şi prietenul lui. Chiar dacă l-ar fi convins cumva pe Galbraith să dea dovadă de discreţie, nu s-ar fi putut asigura niciodată că prietenul lui avea să facă la fel. În curând, identitatea lui Lady Truelove urma să fie cunoscută de toată lumea, misterul, complet spulberat, iar rubrica, desfiinţată. Totul, spre încântarea concurenţilor firmei Deverill Publishing. Iar întregul dezastru i se datora ei. Ce avea să-i spună lui Irene? Cum să-i dea vestea că Lady Truelove fusese distrusă din cauza ei, a Clarei?
- Oferindu-i sfaturi unei anumite corespondente, semnatara rubricii ăsteia a făcut câteva predicţii foarte precise în privinţa comportamentului şi motivelor domnului la care se referise corespondenta, continuă el coborându-şi privirea la bucata de ziar pe care o ţinea în mână. Atât de precise, de fapt, încât erau de-a dreptul stranii. Atât eu, cât şi Lionel ne-am mirat de cât de familiare păreau cuvintele ei. De fapt, Lionel m-a suspectat că eram Lady Truelove, dar după ce m-a văzut dansând cu tine, şi-a făcut o altă impresie.
- Da? întrebă Clara, înghiţind în sec şi dorindu-şi să tragă cât mai mult de timp în speranţa că avea să găsească o cale de ieşire din încurcătură. Ce impresie?
- Că am fost luat de prost, răspunse el, ridicându-şi privirea şi fulgerând-o cu ochii lui verzi-albaştri. Lionel a ajuns la concluzia că noi doi ne cunoşteam - atât de bine, de fapt, încât eu ţi-am povestit toate confidenţele lui. Şi că tu, ca editor al rubricii lui Lady Truelove, ai transmis acele confidenţe ziaristei responsabile cu rubrica, iar ea le-a folosit apoi ca sursă de inspiraţie.
Clara se agăţă de acea afirmaţie, simţind cum i se lua o piatră de pe inimă. Dacă reuşea să-l convingă pe viconte că prietenul lui avea dreptate, că ea doar auzise şi transmisese informaţia, era posibil ca totul să se poată încheia în acel punct, iar identitatea lui Lady Truelove să rămână secretă.
- Lionel, continuă el înainte ca ea să poată vorbi, a reacţionat foarte dur la ceea ce a perceput ca fiind trădarea încrederii lui. După cum poţi vedea şi singură din felul în care arăt, concluzionă, arătând spre vânătaia şi spre cicatricea de pe faţa lui.

În ciuda acelei situaţii îngrozitoare, buzele Clarei tresăriră uşor.
- Prietenul tău e cel care te-a lovit?
- Chiar el, răspunse Galbraith, vârându-şi la loc în buzunar hârtia mototolită pe care era tipărită rubrica buclucaşă. Sunt bucuros că faptul ăsta ţi se pare amuzant!
Clara îşi şterse imediat orice urmă de zâmbet de pe buze. Nu era deloc în avantajul ei să râdă pe seama lui.
- Lord Galbraith..., începu ea.
Dar el îi tăie vorba pe dată:
-Ştiam că Lionel construia doar nişte ipoteze, bineînţeles, pentru că nu-ţi spusesem nimic, iar atunci mi-am dat seama de ce îmi era cunoscută faţa ta. Ai fost în acea zi la ceainăria din Holborn. Tu erai fata de la masa alăturată. Ai tras cu urechea la conversaţia noastră, la conversaţia noastră *privată*, şi ai folosit-o ca material pentru ziarul tău. Negi asta? adăugă el, văzând că ea nu spunea nimic.
- Ce rost ar avea? întrebă Clara în cele din urmă, ridicându-şi mâinile într-un gest de capitulare. Mă îndoiesc că m-ai crede, oricât aş nega.
- E adevărat că nu citesc prea des ziarele. Dumnezeu ştie că nu-mi folosesc la nimic. Dar, întrebându-mi prietenii astăzi, am aflat că identitatea lui Lady Truelove e un secret bine păzit. E, de asemenea, din câte am înţeles, subiectul unor speculaţii intense şi unul dintre principalele motive pentru care rubrica e atât de cunoscută. Ce crezi că s-ar întâmpla dacă oamenii ar descoperi cine e cu adevărat Lady Truelove?
Clara încremeni, dar încercă să se adune.
- Nu ştii cine e Lady Truelove, răspunse ea. Nu ştii cui aş fi putut transmite informaţiile pe care le-am auzit.
- Dimpotrivă, ştiu exact. Nu era nevoie să-i transmiţi informaţia lui Lady Truelove, pentru că tu eşti Lady Truelove!
Ea se forţă să râdă.
- Şi pe ce se bazează concluzia asta absurdă?
El îi aruncă un zâmbet strâmb.
- Pe ochii tăi, domnişoară Deverill. Pe ochii tăi căprui, mari şi expresivi.
Clara nu se aştepta în nici un caz la un asemenea răspuns. Îl privi lung pe viconte, incapabilă să înţeleagă la ce se referea.
- Ce legătură ar avea ochii mei cu aşa ceva?
- Mi-ai spus la bal că am o reputaţie scandaloasă. Cum crezi că am dobândit-o? întrebă el aplecându-se peste birou şi apropiindu-se atât de mult, încât ea îi văzu vârfurile blonde ale genelor şi inelul albastru-închis din jurul fiecărui iris, atât de mult încât îi simţi aroma de santal a loţiunii de ras. Am dobândit-o pentru că ştiu foarte multe despre femei.
-Evident! răbufni ea, încordându-se. Dar nu înţeleg...

În timp ce noi doi
dansam şi stăteam de
vorbă, am descoperit
că reputaţia mea mă
precedase, şi încă într-
un mod extrem de ne-
favorabil, fiindcă mi-ai
spus foarte clar că nu
te puteam face să-ţi
schimbi părerea.
Dezaprobarea nu ţi se
oglindea doar în vorbe,
ci şi în ochi, care s-au
îngustat, privindu-mă
dojenitor în momentul
în care am ridicat din
umeri drept răspuns la
enumerarea lucrurilor
rele pe care lumea le
spusese despre mine.
N-am luat în serios

critica ta. De fapt, mi s-a părut mai degrabă reconfortantă

.Majoritatea femeilor sunt destul de fericite să-mi treacă cu vederea defectele şi să mă ierte pentru ele.
-Ce descriere dezgustătoare a sexului feminin! exclamă ea. Dar sunt fericită că ţi-am părut diferită.
El ignoră sarcasmul acid al acelei remarci.
- La bal, pe când stăteam de vorbă cu Lionel, iar el îşi expunea teoria despre cum anume ajunseseră cuvintele mele să apară citate cu atâta exactitate în ziarul tău, mi-a revenit în minte o imagine. Am revăzut aceiaşi ochi îngustaţi, aceeaşi privire critică a fetei cu care tocmai dansasem, doar că decorul era diferit. Acei ochi mă mai priviseră astfel cu o altă ocazie, de după un şir de palmieri sădiţi în ghivece. Atunci mi-am dat seama de ce, chiar dacă abia îmi fuseseşi prezentată, mi-ai părut cunoscută.
-Tot nu înţeleg cum poţi să concluzionezi...
- În ziua aceea, la ceainărie, poate că ai simţit mai mult decât dezgust, nu-i aşa, domnişoară Deverill? Ai fost de-a dreptul furioasă. Conversaţia pe care tocmai o auziseşi ţi-a ofensat sensibilitatea de domnişoară.
- Bine, da, eram furioasă! Descoperind cu câtă aroganţă abordaţi tu şi prietenul tău subiectul femeilor, oricine în locul meu ar fi fost furios. Pentru un gentleman, se pare că ai un cod etic destul de flexibil!
Dintr-un motiv oarecare, acel calificativ îl făcu să zâmbească, deşi zâmbetul nu-i cuprinse toată faţa.
- Ai fi surprinsă dacă ai şti ce număr impresionant de oameni consideră că moralitatea e un concept flexibil.
Clara nu voia să se gândească la cât de adevărată ar fi putut să fie afirmaţia lui.
- Ei bine, nu ştiu nimic despre asta.
- Chiar aşa. Şi vrei să spui că indignarea ta la nivel moral te-a îndemnat să scrii ceea ce ai scris?
-Ţi-am spus deja...
- Ai făcut-o pur şi simplu din răutate, o întrerupse el. Ai vrut să ne pedepseşti. Ai vrut să te răzbuni pentru ceea ce ai perceput ca fiind o ofensă adusă sexului tău...
- N-am scris-o din răutate sau din răzbunare! ripostă ea, exasperată dincolo de limite şi de orice prudenţă. Am scris-o ca să avertizez o femeie nevinovată că un mişel profita de ea în cel mai rău mod cu putinţă!
Recunoaşterea adevărului o făcu să vrea să-şi muşte limba, mai ales în clipa în care văzu strălucirea de satisfacţie din ochii lui.
- Of! gâfâi ea, frustrarea transformându-i-se în indignare faţă de el, fiindcă o prinsese în capcană, şi chiar mai abitir faţă de ea însăşi, fiindcă cedase. Eşti un demon!

- Da, adeseori doamnele a căror moralitate o ofensez au o asemenea părere despre mine, răspunse el, făcând o pauză şi apăsându-şi o mână pe piept în timp ce-şi lua o expresie zeloasă şi spăsită, după care continuă: Dar numai până când reuşesc să le conving că am un suflet cu adevărat bun!
- Nu există bunătate în tine! Eşti un nemernic! Şi la fel e şi prietenul tău, fiindcă încearcă să se joace cu afecţiunea unei tinere femei. Şi cu ce dispreţ! E o ruşine! E îngrozitor!
- Deci, ai decis să te amesteci în ceva ce nu te priveşte?
- Atunci când văd că o altă persoană e în pericol, cred că e o idee bună s-o avertizez. Da, atât de ciudată sunt!

El scoase un pufnet batjocoritor.

- Şi cine credeai că e în pericol?

Clara îl privi cu ochii măriţi de uimire.

- Ea, bineînţeles!
- Sau poate, replică el, prietenul meu e cel care e cu adevărat în pericol. Te-ai gândit la asta?
- Prostii!
- Dina începe să se simtă vinovată din cauza relaţiei lor, despre asta e vorba. Principiile morale cu care a fost îndopată toată viaţa ei încep s ă-i hărţuiască acum conştiinţa. De aceea a început să aducă în discuţie căsătoria. Societatea aşteaptă de la ea să vrea să se căsătorească. Oare vinovăţia e un motiv bun pentru ca oamenii să se precipite într-o căsătorie?
- Oamenii nu vor să se căsătorească doar ca să-şi liniştească în vreun fel conştiinţa!
- Mulţi dintre ei o fac. Preceptele pudice şi de-a dreptul ridicole ale societăţii despre unde anume ar trebui să ducă dragostea se joacă de zor cu minţile oamenilor, umplându-i de vinovăţie în legătură cu dorinţele lor fizice - dorinţe care sunt firesti şi juste. Şi aproape întotdeauna trecătoare.

Clara tresări, năpădită de o stânjeneală teribilă la aducerea în discuţie a dorinţelor fizice.

- Asta nu-i un subiect de conversaţie prea potrivit.
- Ca urmare a sentimentului de vinovăţie, continuă el ca şi cum ea n-ar fi vorbit, oamenii se simt adesea obligaţi să se lege unul de celălalt pe viaţă, când abia dacă se cunosc şi n-au nici cea mai mică idee dacă traiul împreună i-ar putea face fericiţi sau nu.
- Abia dacă se cunosc? repetă ea. Cele două persoane despre care vorbim se cunosc foarte bine!

În momentul în care cuvintele îi ieşiră pe gură, ea ar fi vrut să le retragă, fiindcă ştia unde ducea asta.

- Da, se cunosc foarte bine, fu el de acord, vorbind pe un ton grav, iar colţurile gurii i se arcuiră într-un zâmbet uşor. Dar numai în sens biblic.

Clara scoase un râset, unul de uimire şi de jenă, nu de amuzament. îşi apăsă mâinile pe obrajii fierbinţi, abia putându-i veni

să creadă că discuta astfel de lucruri cu un bărbat, deşi, din ceea ce ştia despre acel anume bărbat, presupunea că n-ar fi trebuit să fie surprinsă.
-Vorbeşti de parcă o astfel de intimitate e un lucru banal!
- Nu e banal, nu, dar nu-i un motiv ca să te căsătoreşti. Lionel şi Dina se cunosc de o lună. O lună, repetă el ca şi cum ar fi vrut să sublinieze ideea. Chiar crezi că sunt în măsură să-şi ia un angajament unul faţă de celălalt pentru tot restul vieţii?
- Se culcă împreună!
El izbucni în hohote de râs.
-O, Doamne, sper că nu fac doar asta! Nu mi-ar plăcea să cred că întâlnirile lor romantice nu au decât scopul plictisitor al culcatului împreună.
Ea îşi încrucişă braţele, privindu-l ţintă.
- Subiectul ăsta nu-i unul de care să râzi. Deşi faptul că l-ai descrie ca fiind o distracţie inofensivă e destul de în concordanţă cu ceea ce ştiu despre caracterul tău. La fel ca şi încercarea ta de a-ţi asuma meritele.
- Ei bine, cred că am tot dreptul să-mi asum puţin meritele. Eu le-am făcut cunoştinţă celor doi.
- Şi totuşi, nu te simţi responsabil pentru faptul că l-ai încurajat pe prietenul s-o curteze pe acea doamnă într-un mod josnic?
- Nu vorbim aici despre o tânără nevinovată. Dina ştia exact în ce se băga atunci când şi-a început aventura cu Lionel - şi da, ea a fost cea care a început-o. Ca să fiu sincer, a vrut să se culce cu el şi asta a şi făcut.
- Iar tu crezi că e drept s-o amăgeşti dacă acum îşi doreşte mai mult de la el?
- Nu asta vreau să spun. Eu afirm că ambele părţi sunt vinovate aici, aşa că a descrie acţiunile lui ca fiind josnice e o judecată destul de dură, nu crezi? În orice caz, adăugă el înainte ca ea să răspundă, cei doi nu sunt implicaţi într-o relaţie de curtare. Curtarea include perspectiva căsătoriei, iar, aşa cum am spus, nici unul dintre ei nu e pregătit să facă pasul ăsta. S-ar putea să nu fie pregătiţi niciodată.
- Ea pare destul de pregătită, din câte am auzit. E îndrăgostită de prietenul tău, deşi nu pot să înţeleg de ce. Iar el i-a spus că e îndrăgostit de ea…
- Da, da, sunt îndrăgostiţi. Cel puţin, sunt aprinşi nebuneşte unul pentru celălalt şi amândoi sunt dispuşi să numească „dragoste" sentimentul care-i leagă. De ce ar trebui să strice o astfel de stare fericită de lucruri căsătorindu-se?
Clara clătină din cap, întrebându-se dacă depravarea caracterului acelui om avea să înceteze vreodată s-o şocheze.
-S-o strice?!

- Da, s-o compromită. Repet, se cunosc de o lună. Crezi că e o perioadă de timp suficientă pentru ca doi oameni să decidă că vor să-şi petreacă împreună tot restul vieţii?
- Nu contează ce cred eu, din moment ce nu eu decid. Este decizia lor.

El râse.

- O spune femeia care s-a amestecat în mod flagrant în relaţia lor de dragoste şi i-a provocat sfârşitul, aducând astfel multă suferinţă inutilă ambelor părţi!

Clara tresări puternic, urând să creadă că el ar fi putut avea dreptate şi că judecata ei ar fi putut să fie un pic afectată de furie.

Dacă într-adevăr au inima frântă, spuse ea după un moment, atunci îmi pare rău pentru asta. Dar, deşi o lună nu e o perioadă prea lungă de timp, îţi garantez că nu toată lumea crede că e insuficientă. Sora mea şi ducele de Torquil se cunoşteau de trei săptămâni atunci când s-au căsătorit. Şi au o căsnicie destul de fericită.-Nu degeaba se numeşte „lună de miere", răspunse el pe un ton sec. După ce ducele şi sora ta vor fi fost căsătoriţi timp de vreo zece ani sau cam aşa ceva, dacă încă o să fie fericiţi, aş putea să-i consider o excepţie. Oricum ar fi, acum vorbim despre Dina şi Lionel, doi oameni pe care îi cunosc destul de bine, şi pot spune cu sinceritate că nu sunt pregătiţi să se căsătorească, în ciuda oricărei vinovăţii pe care Dina ar putea s-o simtă acum din pricina aventurii lor.

- Poate că părerea ta greşită despre căsătorie îţi afectează judecata.

- Domnişoară Deverill, nu sunt atât de potrivnic căsătoriei încât să nu cred că cineva ar trebui s-o facă vreodată. Dacă prietenii mei se hotărăsc, după o analiză serioasă, să se căsătorească, atunci o să-mi îmbrac cel mai bun costum, o să-mi pun o garoafă la butonieră şi o să ţin un discurs laudativ la nuntă, exprimându-mi încrederea absolută în dragostea lor adevărată şi în viitorul lor luminos şi fericit. Îndrăznesc chiar să spun că o să reuşesc să-mi fac vorbele să sune convingător. Dar sper din tot sufletul ca, înainte să se unească în mod irevocabil, ei să-şi ia ceva mai mult timp ca să se bucure unul de celălalt şi să confirme că sunt pregătiţi să-şi petreacă viaţa împreună.

- Iar între timp, relaţiile fără angajamente sunt o opţiune acceptabilă?

El ridică din umeri.

- Atât timp cât căsătoria rămâne o situaţie din care, practic, e imposibil să te mai desprinzi, atunci, da. Şi de ce nu? Nu e nimic rău în asta.

- E dăunător în atât de multe feluri, încât n-am timp să le enumăr pe toate!

- încearcă. Sunt curios să aflu ce anume ai defini tu ca fiind dăunător.

Clara ar fi putut s-o facă. Ar fi putut sublinia povara pe care o purtau copiii nelegitimi. Ar fi putut să vorbească despre degringolada inevitabilă a unei societăţi care n-avea la bază, ca s-o susţină, fundamentul căsătoriei. Ar fi putut aduce vorba despre mângâierea şi susţinerea emoţională pe care o viaţă întreagă petrecută împreună le puteau aduce unui cuplu. Dar n-avu timp pentru toate astea. Era presată de o problemă importantă, una care nu se putea rezolva dacă se certa cu el sau dacă îşi atrăgea duşmănia lui.

După ce confirmase fără să vrea că ea era Lady Truelove, trebuia să găsească acum o modalitate de a-l convinge să păstreze tăcerea. Nu prea avea sorţi de izbândă dacă făcea apel la cavalerismul lui, dar ce altă carte mai avea de jucat?

- Lord Galbraith, e clar că noi doi nu suntem de acord în privinţa acestui subiect, aşa că poate ar trebui să-l lăsăm deoparte şi să discutăm despre motivul pentru care te afli aici. Mi-ai aflat secretul. Ce intenţionezi să faci în legătură cu asta?
- Hmmm..., mormăi el, oprindu-se ca şi cum s-ar fi gândit. întrebarea e una crucială, nu?

Ea se străduí să-şi păstreze demnitatea.

-Dacă, aşa cum pretinzi, ai într-adevăr un suflet bun, atunci sper că eşti dispus s-o demonstrezi păstrând doar pentru tine secretul identităţii lui Lady Truelove.

- S-ar putea spune că, în cazul ăsta, bunătatea e cel mai bine demonstrată punându-i în gardă pe cei din jur. La urma urmei, chiar tu eşti cea căreia îi place să facă asta!
- S ă-i pui în gardă pe cei din jur? în legătură cu ce, pentru numele Domnului?
- Poate că în legătură cu faptul că femeia care distribuie toate sfaturile astea despre dragoste şi romantism e, de fapt, fiica proprietarului acestui ziar? Sau în legătură cu faptul că e suficient de lipsită de scrupule ca să tragă cu urechea la conversaţii strict particulare şi suficient de bâgăcioasă ca să se amestece...
- Principiile mele morale au fost cele care m-au împins să intervin!
- Să se amestece, continuă el ca şi cum ea n-ar fi vorbit, în treburi care n-o privesc, şi să le ofere sfaturi chiar şi celor care nu le-au cerut.
- N-ai nici o dovadă că sunt Lady Truelove!
- Poate că n-am o importanţă prea mare în societatea respectabilă, domnişoară Deverill, dar am mulţi prieteni influenţi care au. Şi, cu excepţia de acum două zile în ceea ce-l priveşte pe Lionel, nici unul dintre prietenii mei n-a avut vreodată motiv să-mi pună cuvântul la îndoială. Dacă le-aş spune că eşti Lady Truelove, m-ar crede. Dacă ar fi să-i avertizez despre tine şi despre felul în care foloseşti conversaţiile private ca material pentru ziarul tău, ei i-ar putea înştiinţa şi pe alţii.
- Iar dacă prietenii tăi o să te întrebe cum ai obţinut informaţiile, o să trebuiască să le dezvălui rolul tău în ceea ce s-a întâmplat, precum şi relaţia ilicită a lui Lionel. El e membru al Parlamentului, iar o astfel de ştire ar cântări greu în faţa alegătorilor lui. E prietenul tău. Ai fi chiar atât de ticălos încât să-l dai în vileag?

- Nu trebuie să dezvălui sursa informaţiilor mele. Trebuie doar să-mi asigur prietenii că sursa mea e de încredere. Poate că eşti cumnata unui duce, dar Torquil şi familia lui nu sunt văzuţi cu ochi buni în sezonul de acum, aşa că legătura asta de rudenie n-o să-ţi folosească la nimic. Şi poate că, din partea mamei tale, eşti nepoata unui viconte, dar din partea tatălui tău provii dintr-o familie de vânzători ambulanţi de ziare. Mai mult de-atât, în prezent eşti responsabilă de editarea gazetei. Toate astea o să se întoarcă împotriva ta dacă iese la iveală ceea ce ai făcut. Eu sunt fiul unui conte, iar prietenii mei ştiu că sunt un prieten discret şi loial. Dacă îi avertizez în legătură cu tine, o să mă creadă pe cuvânt, fără să pună la îndoială sursa informaţiilor mele. Şi odată ce asta o să se întâmple, debutul tău în societate o să se încheie brusc şi în cel mai nefericit mod cu putinţă.

Clara îi aruncă o căutătură mânioasă, detestând faptul că el avea dreptate.

- Cu asta, cred că putem pune capăt credinţei în orice urmă de bunătate din sufletul tău! exclamă ea.

Lovitura păru să-şi fi atins ţinta, fiindcă o urmă din furia de mai devreme licări în ochii vicontelui, care strânse din buze.

- Din cauza ta, Lionel şi Dina, prietenii mei, au ajuns să aibă inimile frânte. Nu găsesc nici un motiv pentru care să nu te dau în vileag în faţa întregului meu cerc de cunoştinţe!

Clara începu să se simtă disperată. Ideea de a fi conciliantă cu acel bărbat o scotea din minţi, dar ce altceva putea să facă?

- Lady Truelove e cea mai populară rubrică din *Weekly Gazette* şi principala sursă a veniturilor noastre din publicitate. Te bucuri, oare, să distrugi sursa de trai al unei familii?

El scoase un pufnet batjocoritor.

- Nu mă face să par eu personajul negativ în toată povestea asta! Cred că aş fi destul de îndreptăţit s ă-i avertizez şi pe alţii în legătură cu aşa-zisa ta rubrică de sfaturi. Iar, din moment ce cumnatul tău e duce, nu cred că tu şi tatăl tău o să fiţi scoşi în stradă dacă identitatea ta o să fie dezvăluită!

-Nu asta e problema...

-Unul dintre cei mai buni prieteni ai mei, un om care mă cu-noaşte de când eram băieţi de vârsta şcolii, s-a îndoit de mine, m-a acuzat că i-am trădat încrederea şi m-a lovit în faţă. Lovitura de pumn nu numai că mi-a învineţit un ochi, m-a lăsat fără cunoştinţă şi mi-a provocat o como ţie cerebrală, dar se pare că a îngrozit-o şi pe bătrâna mea mătuşă, care în ultimele două zile tot încearcă să prindă ocazia de a-mi trage un perdaf pe tema asta.

- Dorința de a-ți trage un perdaf e una care, fără îndoială, o îmboldește pe mătușa ta cu o regularitate obositoare!
- Oricum ar fi, domnișoară Deverill, îmi vine foarte greu să-mi pese de modul în care te afectează decizia ta de a-ți vârî nasul acolo unde nu-ți fierbe oala.
- Și tu te-ai amestecat.
- Prietenul meu mi-a cerut sfatul. I l-am dat. Nu poți pretinde că ai dreptate. în calitate de Lady Truelove, sunt sigur că adori să le dai sfaturi tuturor, dar în cazul ăsta, sfatul tău a fost catastrofal pentru toți cei implicați.

Clara făcu o grimasă, temându-se că acel episod putea foarte bine să fie premonitoriu pentru viitorul ei ca semnatară a unei faimoase rubrici de sfaturi. Dacă nu cumva...

- Lord Galbraith, spuse ea dintr-odată, prietenii tăi îți cer adesea sfaturi?

El clipi, surprins de acea întrebare neașteptată.

- Da, răspunse el după o clipă, cred că da.

-De ce?

Galbraith râse puțintel, ca și cum ar fi fost nedumerit.

- Din pricină că sunt un bun ascultător, presupun. Sau poate pentru că am un talent anume să găsesc soluții la probleme. Nu știu, de fapt.

Poate că el nu ştia, dar ea ştia şi, dintr-odată, îi veni în minte cum anume îl putea convinge să păstreze secretă identitatea lui Lady Truelove. De fapt, ideea aceea era una de-a dreptul nebunească. Pe de altă parte, ea părea să dezvolte în ultima vreme un talent deosebit pentru ideile nebuneşti şi pripite.Privirea îi alunecă spre teancul de ziare de pe birou. Şi da, chiar avea mijloace ca să-l convingă pe viconte...

-Domnişoară Deverill!

Exclamaţia lui o trezi din meditaţie. îşi ridică mâinile, într-un gest de aparentă capitulare.

- Mi-ai descoperit secretul, dar încă nu înţeleg ce vrei de la mine, spuse ea.

- Ce te face să crezi că vreau ceva?

Dar chiar în timp ce el punea întrebarea, ea ştiu că urma să i se ofere un târg. Asta era de bun augur pentru propriul ei plan nebunesc.

- Dacă n-ai fi vrut ceva, n-ai fi venit aici, răspunse ea. Dacă intenţia ta ar fi fost să dezvălui lumii identitatea lui Lady Truelove, pur şi simplu ai fi început s-o faci. Să mă avertizezi despre ceea ce în prezent doar te gândeşti să pui în practică, pare să nu servească la nimic. Nu pot decât să trag concluzia că, în schimbul păstrării secretului, vrei ceva de la mine.

- Te felicit pentru perspicacitate, domnişoară Deverill!

Clara făcu semn către scaunul aşezat vizavi de scaunul ei.

-Atunci, poate ar trebui să te aşezi şi să discutăm despre asta?

El se încruntă, părând sceptic, pe bună dreptate, în legătură cu
acea bruscă manifestare de amabilitate din partea ei. Totuşi, atunci când ea se aşează în spatele biroului, el luă loc pe scaunul care i se oferise.

-Sunt foarte puţine lucruri de discutat. Trebuie doar să faci ceva anume.

-Adică?

- Lionel nu mai vorbeşte cu mine din cauza ta. L-am vizitat astăzi şi a refuzat să mă primească. Vreau să te duci la el şi s ă-i spui adevărul. S ă-i explici cine eşti cu adevărat, ce ai făcut şi de ce ai făcut-o şi să-l asiguri că nu i-am trădat încrederea în nici un fel.

Clara găsi că era destul de rău că circumstanţele o obligau să-i încredinţeze lui Galbraith paza secretului ei, dar ştia că pentru nimic în lume nu-şi putea permite să aibă încredere în discreţia Lui Lionel. Cu toate astea, se prefăcu, disperată, că lua în considerare cererea lui.

- Dacă îi mărturisesc prietenului tău adevărul, spuse ea îndreptând teancul de ziare de pe birou, în timp ce mintea îi lucra febril, explorând ramificaţiile ideii care îi venise, el n-o să mă creadă niciodată.

bfecazuri în dragoste

- Ba o să te creadă, dacă îi mărturiseşti şi faptul că îi încredinţezi o informaţie care ar afecta succesul rubricii tale în cazul în care ar fi făcută publică. Lionel, vezi tu, e destul de sensibil faţă de femeile aflate la ananghie, mai ales faţă de cele cu ochi mari şi căprui, şi s-ar putea să se înmoaie suficient de mult încât să mă lase să vorbesc cu el.
- Dacă îi spun adevărul, n-am nici o garanţie că el o să păstreze secretul.
- Aşa e, dar dacă nu-i spui adevărul, cu siguranţă că eu n-o să-ţi păstrez secretul. Ce o să facă el cu informaţia, continuă Galbraith înainte ca ea să poată răspunde, nu pot să prezic. Şi nici nu-mi pasă. Alegerea ta e simplă: ai o şansă mică de a păstra necunoscută identitatea lui Lady Truelove sau n-ai nici una. Trebuie să decizi ce alternativă preferi.

Cu un gest hotărât, Clara puse ziarele deoparte.

- Nu pot face ceea ce-mi ceri, Lord Galbraith. Nu-l cunosc pe prietenul tău şi nu-mi pot permite să am încredere în discreţia lui. Dar..., începu ea, iar apoi făcu o pauză, respirând adânc şi alungân- du-şi din minte orice îndoială cu privire la ceea ce urma să facă. Dar aş dori să-ţi fac o altă propunere.

CapitoCuC7

Lui Rex nu-i venea să creadă ce auzea. O încolţise de-a binelea, iar ea voia să negocieze? îşi dădu seama că fata avea îndrăzneală, nu glumă.

- 0 altă propunere? Glumeşti?

-Deloc. îmi cunoşti secretul, declară Clara, făcând apoi o pauză şi privindu-l cu ochii îngustaţi, o căutătură pe care el începea s-o cunoască bine. Deşi asta s-a întâmplat doar pentru că tu m-ai determinat să ţi—1 dezvălui, încheie ea.

El îşi luă un aer de falsă modestie şi afişă un zâmbet vag, scuturându-şi de pe haină un fir imaginar de praf.

- Da, am folosit un truc destul de bun, pot s-o spun fără să mă laud.

Dacă vorbele lui o supărau, Clara nu dădu nici un semn că aşa ar fi stat lucrurile.

- Ei bine, spuse ea, lăsându-se pe spate în scaun, a mărturisi un astfel de secret unei alte persoane prezintă un risc pe care nu sunt dispusă să mi-l asum.
- Păcat, se grăbi el să spună, iar zâmbetul îi dispăru, înlocuit de o privire dură şi pătrunzătoare. Da, e păcat, din moment ce n-ai de ales.
- Singura mea alegere, continuă ea, ignorându-i complet punctul de vedere, e să te conving să nu-ţi pui în aplicare ameninţarea de a mă da în vileag.

De fapt, el n-avea nici o intenţie de a-şi pune în practică ameninţarea, dar n-avea de gând s-o lase să ştie asta. În schimb, spuse:

- Mă îndoiesc că există vreun argument cu care să poţi să mă convingi.

- Eu cred că există. Vezi tu, sunt pregătită să-ţi ofer ceva care ar face să merite să păstrezi tăcerea.

Clara nu avusese nici cea mai mică intenţie să-i facă vreo propunere licenţioasă, dar Rex nu putu să nu se gândească la nişte posibilităţi de-a dreptul provocatoare. Se uită la ea şi-i analiză forma lungă şi delicată a gâtului, plimbându-şi privirea pe lângă gulerul elegant al cămăşii, peste rotunjimile line ale sânilor şi oprindu-se la talia ei absurd de mică. Deşi biroul îi bloca orice posibilitate de a-i studia trupul mai în amănunt, asta nu conta, fiindcă el îi cunoştea deja forma. Avusese destule ocazii ca să-şi facă o idee la bal, în timp ce dansase cu ea. Astfel că, gândindu-se la şoldurile înguste şi la picioarele lungi, ascunse acum vederii lui, amintindu-şi de scurta şi ispititoarea atingere a braţului său de partea de jos a spatelui ei, partea animalică a naturii lui masculine începu să-şi imagineze unele dintre mijloacele de convingere mai îndrăzneţe pe care ea le-ar fi putut folosi, iar trupul începu să i se înfierbânte.

Dar atunci când îşi ridică din nou privirea spre chipul Clarei, roşeaţa delicată din obrajii ei îi dădu de înţeles că ea ghicise direcţia în care o luaseră gândurile lui - cel puţin, în măsura în care un mieluşel inocent ca ea putea s-o facă - şi-i reaminti că imaginea delicioasă care i se forma în minte n-avea nici o şansă de a deveni realitate. Fiindcă, în ciuda părerii ei despre caracterul lui, el era - din păcate - un gentleman, ceea ce însemna că, chiar dacă ea ar fi fost în stare să-i ofere astfel de lucruri, el nu putea accepta. Domnişoarele inocente nu erau specialitatea lui. Alungându-şi din minte imaginile reprobabile despre cum arăta Clara Deverill fără haine, el întrebă:

- Ce anume îmi oferi?

- O slujbă, Lord Galbraith. îţi ofer o slujbă.

Aşa ceva era atât de neaşteptat, atât de absurd şi atât de al naibii de diferit de ceea ce-şi imaginase Rex, încât el izbucni în râs.

- Să fac ce, pentru numele Domnului?!

Clara ridică din umeri cu nonşalanţă, dar el simţi tensiunea din umerii ei plăpânzi şi ştiu că nu era atât de nonşalantă pe cât voia să pară.

- Vreau să te angajez să scrii rubrica lui Lady Truelove în locul meu.

Aşa ceva trecea dincolo de limitele absurdităţii, devenind o farsă
în toată regula! El râse din nou, nedumerit.

-Acum ştiu că glumeşti!

Amuzamentul lui păru s-o jignească pe Clara, care încruntă din sprâncene.-Vorbesc foarte serios! Nu înţeleg de ce nu mă crezi!
El îşi mai plimbă o dată privirea peste trupul ei, scoţând un suspin adânc, plin de regret.
- Să spunem doar că mintea mea călătorea într-o cu totul altă direcţie.
Roşeaţa din obrajii ei spori până la un stacojiu aprins.
- îţi fac o ofertă de angajare de bună-credinţă. Ar fi doar temporar, până când se întoarce sora mea din luna de miere. E aşteptată acasă în aproximativ două luni.
- S-a căsătorit în martie, dacă nu mă înşel. Patru luni înseamnă o lună de miere destul de lungă!
- O, da, recunoscu ea cu un oftat. După ce se întoarce, o să găsească pe cineva care să se ocupe de rubrică în mod permanent, între timp, aş vrea să te angajez pe tine s-o faci.
Ea chiar vorbea serios. Vicontele se lăsă pe spate, frecându-şi faţa şi gândindu-se.
- Lăsând la o parte faptul că n-am nevoie să-mi câştig existenţa - slavă Domnului -, de ce ai vrea ca altcineva s-o facă în locul tău? Şi chiar mai derutant de-atât, de ce să mă alegi pe mine, dintre toţi oamenii?
Clarei i se zugrăvi mâhnirea pe faţă, gura ei largă se strâmbă puţin, iar nasul rotund i se încreţi.
- Să înţeleg că ţi se pare ciudat?
- Ciudat? Nu, la naiba! Mi se pare de neînţeles. În afară de faptul că detest ziarele şi că nu-mi pot imagina să lucrez pentru unul, tu crezi că sunt un ticălos, un desfrânat cu o reputaţie îngrozitoare. De ce, adăugă el pe un ton plin de curiozitate, ai vrea să mă pui să scriu sfaturi pentru îndrăgostiţii fără noroc?
- Pentru că eu nu mă pricep la asta.
El râse la acea mărturisire sinceră, dar înainte să apuce să-i amintească de succesul pe care tocmai îl obţinuse, ea se grăbi să spună:
- Tu totuşi ai o anumită perspicacitate, ca să spun aşa, în materie de romantism. Sunt pregătită să te angajez pentru perspicacitatea asta. în sens literar, adăugă ea văzând că el ridicase din sprâncene, mirat.
-Şi crezi că mi se pare interesantă o asemenea ofertă? Domnişoară Deverill, sunt un domn…
Clara îl întrerupse cu un pufnet batjocoritor, care-i spunea ce credea ea despre acea afirmaţie.
- *Domnii,* continuă el, accentuând cuvântul, nu au slujbe.
-Ai fi surprins, Lord Galbraith, dacă ai şti cât de mulţi domni lucrează pentru ziare. Cunosc cel puţin cinci care scriu în secret articole pentru concurenţii noştri, sub nume false. Şi

cel puţin o duzină şi-au dat girul pentru diverse produse la care se face reclamă în ziarul nostru, recomandând totul, de la săpunul de bărbierit la medicamente brevetate, în schimbul unei taxe.

- Atunci poate că ar trebui să-l angajezi pe vreunul dintre aceşti domni?
- De ce aş face asta, când te am pe tine?
- Nu mă ai, aşa cum spui tu.

Chiar în timp ce făcea acea afirmaţie, vicontele văzu sprâncenele drepte ale Clarei arcuindu-se ca şi cum ea l-ar fi contrazis pe mutește, iar atunci când se uită în ochii ei întunecaţi, simţi dintr-odată o neliniște vagă.

- Eu sunt cel care are avantajul aici, domnișoară Deverill, spuse el, simţind nevoia să-i reamintească asta.

-Chiar aşa?

Ea se îndreptă pe scaun şi, odată cu acea mișcare bruscă, ceva se schimbă între ei, ceva care lui nu făcu decât să-i adâncească neliniștea.

-Avantajul meu, continuă el ignorând întrebarea ei, ar dispărea dacă aş accepta oferta asta. Dacă mi-aş asuma sarcina de a fi Lady Truelove, cu greu aş putea să-i dezvălui lui Lionel că tu eşti ea.

- Da, fu de acord Clara, părând destul de încântată de acea perspectivă. Exact!

-Aşadar, asta e adevărata intenţie cu care mi-ai oferit postul? Vrei să-mi cumperi tăcerea? Ce te face să crezi că aş fi de acord?

- Faptul că aranjamentul e convenabil pentru noi amândoi. Sunt gata să-ţi dau un salariu generos, iar veşnica ta lipsă de bani e bine cunoscută. O să fii obligat să-mi păstrezi secretul, aşa cum ai spus deja, iar eu pot să renunţ să mai scriu o rubrică de sfaturi pentru care, în mod evident, nu sunt făcută...
- De ce evident? o întrerupse vicontele, amuzat, fiindcă era a doua oară când ea îşi denigra capacitatea de a scrie în numele lui Lady

Truelove, iar el nu putea să nu se întrebe de ce. Te pricepi destul de bine la scris, din câte am auzit. Rubrica este extrem de populară.

Ea se răsuci puţin pe scaun, făcându-l şi mai curios.

- De ce te-ai denigra în felul ăsta? stărui el. Cu siguranţă că succesul tău vorbeşte de la sine...
- Sunt mult prea ocupată zilele astea ca s ă scriu aşa cum trebuie, spuse ea, întrerupându-l. Acum, că a început sezonul monden, vreau s ă ies mai mult în societate şi, cu toate celelalte îndatoriri legate de ziar, care mă solicită cât timp e

plecată sora mea, aş vrea să las altcuiva sarcina de a scrie în numele lui Lady Truelove.

- Poate că-i adevărat, recunoscu el, dar nu asta ai spus prima dată. Ai spus: „Nu mă pricep la asta”

-Ai avut dreptate, murmură ea, frecându-şi fruntea cu degetele. Eşti un bun ascultător.

Vicontele nu răspunse, ci se mulţumi să aştepte. Dându-şi seama că el ştia sau intuise deja majoritatea faptelor. Clara capitulă, oftând.

- Sora mea obişnuia să scrie rubrica. A pregătit destule ediţii ca să acopere perioada în care a presupus iniţial că avea să fie plecată, dar apoi ea şi Torquil au decis să-şi prelungească luna de miere. Drept care Irene mi-a trimis o telegramă în care mi-a cerut să preiau eu rubrica până când se întoarce ea.

- Asta s-a adăugat la obligaţia de a conduce ziarul? Ţi-a cerut cam multe!

De când a murit mama, sora mea m-a protejat şi a avut grijă de mine. La rândul meu, mă bucur să fac tot ce pot pentru ea, cu orice ocazie. Dar atunci când vine vorba de Lady Truelove..., spuse ea, oprindu-se şi ridicându-şi mâinile într-un gest deznădăjduit, iar apoi lăsându-le să cadă pe birou. Sunt complet pierdută, ăsta-i adevărul. Să le dau sfaturi îndrăgostiţilor nu prea e punctul meu forte, adăugă ea cu un zâmbet timid.El îi studie faţa preţ de o clipă, observându-i lipsa de drăgălăşenie convenţională. Nici urmă de buze trandafirii, nas grecesc sau sprâncene delicat arcuite. Dar, cu toate astea, Clara avea o faţă plăcută, cu farmecul ei unic, deşi vicontele se îndoia că tinerii care se plimbau prin oraş îşi opreau vreodată privirile asupra ei suficient de mult timp încât să-l vadă cu adevărat. Clara nu era, după cum ştia el de la prima privire superficială pe care i-o aruncase, genul de fată care să atragă atenţia bărbaţilor.

-înţeleg, spuse el cu blândeţe. Şi ce părere are tatăl tău despre faptul că altcineva îşi asumă identitatea lui Lady Truelove?

- Tatăl meu? întrebă ea, încremenind, după care se încruntă, părând deodată iritată. Ce are el a face cu asta?

- El e proprietarul ziarului, nu-i aşa?

- De fapt, nu. A fost, dar sănătatea i s-a şubrezit, iar asta a pus capăt oricărei implicări în afacerea noastră de presă. Sora mea e acum proprietara ziarului, împreună cu fratele meu, Jonathan. El trebuia să se întoarcă din America şi să preia conducerea, dar până la urmă nu s-a mai întors. Ca urmare, am fost nevoită să mă implic eu, până la întoarcerea surorii mele. Aşadar, e de competenţa mea să-ţi ofer postul ăsta. Şi, date fiind toate obligaţiile mele sociale, aş fi foarte

uşurată s-o deleg pe Lady Truelove altcuiva. Asta ar fi în avantajul tău, fiindcă, după cum am spus, sunt pregătită să plătesc cu generozitate. 0 sută de lire pentru o rubrică, să zicem?
Suma îl surprinse de-a dreptul. 0 sută de lire pe săptămână însemna mai mult decât alocaţia trimestrială pe care o primea de la moşie - atunci când tatăl lui era de acord să i-o plătească - şi era aproape dublu faţă de ceea ce Petunia îi asigura cu atâta generozitate de când el şi tatăl lui erau certaţi. Desigur, el nu ştia nimic despre sumele cu care erau remuneraţi scriitorii de baliverne din ziare, dar oferta Clarei i se părea foarte generoasă. Era, de asemenea, un indiciu al disperării cu care ea încerca să păstreze secretul în privinţa identităţii lui Lady Truelove.
Însă el n-avea nici o dorinţă de a scrie sfaturi şi nici împrejurările nu-l obligau s-o facă.
- Oferta e generoasă, recunoscu el, dar nu mă prea interesează, pentru că, în ciuda cheltuielilor exagerate pe care le fac, n-am nevoie de bani. Mătuşa mea a fost destul de amabilă să-mi ofere un venit.
- Da, ei bine, în legătură cu asta..., spuse Clara, iar apoi făcu o pauză, tuşind, ceea ce trezi iarăşi neliniştea dinlăuntrul lui. E clar că ceea ce ai spus noaptea trecută era adevărat, reluă ea, întinzând mâna spre ziarul aflat în vârful teancului dintr-un colţ al biroului ei. Tu chiar nu citeşti ziarele, nu-i aşa?
Acea aparentă schimbare de subiect îl făcu pe viconte să se încrunte.
- Ce legătură are asta cu lipsa mea de interes faţă de ziare?
în loc să răspundă, ea deschise ziarul pe care îl luase şi începu să răsfoiască paginile în căutarea uneia anume. După ce o găsi, îi dădu vicontelui să citească, spunând:
-S-ar putea să vrei să-ţi schimbi atitudinea faţă de presă.
Luând ziarul din mâna ei întinsă, el privi în jos şi văzu imediat, în partea de sus a paginii, un titlu scris cu litere mari:
LORDUL GALBRAITH LĂSAT FĂRĂ FINANŢARE DE A DOUA RUDĂ SCOASĂ DIN SĂRITE!
Citi de trei ori acel titlu şi, cu toate astea, nu înţelese sensul cuvintelor. Iar articolul de dedesubt, pe măsură ce-l parcurgea, nu părea decât un amalgam de insinuări jurnalistice despre felul lui cheltuitor de a fi, o referire precisă la părerea lui nefavorabilă despre căsătorie şi o relatare obositoare despre viaţa plină de nefericire a părinţilor lui. insă apoi venea la rând un şir de acuzaţii fără menajamente, aduse de mătuşa Petunia. Ea vorbea despre „recenta lui comportare violentă", precum şi despre „felul lui de viaţă dezordonat", declarând că vicontele n-avea să mai

primească nici un ban de la ea dacă nu se căsătorea, nu se aşeza la casa lui şi nu devenea un bărbat responsabil şi o mândrie pentru numele familiei, în plus, refuza să-i plătească orice datorie trecută, prezentă sau viitoare.

„0, mătuşă Pet!" se gândi el, consternat, „Ce-ai făcut?"

Chiar în timp ce-şi punea acea întrebare, îşi aminti de vizita din acea dimineaţă a Petuniei şi de cuvintele majordomului: „Şi-a exprimat dorinţa de a discuta cu dumneavoastră despre un astfel de comportament."

„De ce", se întrebă el, făcând o grimasă, „totul e atât de clar acum, când îmi amintesc?"

Ar fi trebuit s-o vadă pe mătuşa lui în acea dimineaţă, în loc să amâne. Era limpede că decizia lui de a n-o primi o supărase suficient de tare încât să dea acea declaraţie care apăruse tipărită în ziarele de seară. Ar fi trebuit să suporte inevitabila prelegere, să prezinte nişte scuze lamentabile, să declare c ă onoarea îl împiedica d(M explicaţii şi să-şi asume întreaga responsabilitate pentru m <■! incident ruşinos din noaptea balului. Asta ar fi putut s-o li- iiifih'.isc ă pe mătuşă şi s-o împiedice să ia măsuri atât de drastice -.1 ■!<■ publice.

Deşi, reflecta el în timp ce citea din nou articolul, orice de- i l.irnţie de pocăinţă şi orice dorinţă de ispăşire din partea lui s-ar li putut să nu schimbe nimic. Afirmaţiile mătuşii arătau clar că ea •;<■ folosise de comportamentul pe care el îl avusese la bal, ca de un pretext ca să-I pună la punct în privinţa căsătoriei, iar orice i-ar fi putut spune el de dimineaţă n-ar fi avut nici un efect.

Nu ştia sigur dacă ar fi putut evita acel dezastru întâlnindu-se i n mătuşa lui mai devreme în cursul zilei, dar în clipa în care îşi ridică privirea de la ziar şi se uită la fata care stătea în faţa lui, fu sigur de un lucru.

N-avea nici un avantaj în faţa Clarei Deverill.

Respiră adânc şi lăsă ziarul pe biroul ei. Poate că nu mai putea **s** o păcălească, dar n-avea de gând să se dea bătut prea repede.

- îţi mulţumesc pentru ofertă, domnişoară Deverill, dar, în (iuda a ceea ce apare în ziare, n-am nici dorinţa, nici nevoia de a accepta un loc de muncă.

Expresia Clarei nu se schimbă, dar el nu se lăsă păcălit, pentru că văzu consternarea din ochii ei expresivi.

- Atunci, nu mai e nimic de spus, conchise ea, deşi îi venea greu să creadă, şi-şi cobori privirea spre birou. Mă aştept ca, într-o zi sau două, vestea despre identitatea lui Lady Truelove să înceapă să apară în articolele pe care ziarele concurente le dedică bârfelor.

Clara se ridică în picioare, vicontele îi urmă exemplul, iar ea îl privi, îndreptându-şi spatele.

Sunt sigură că bârfele din ziare o să reflecte satisfacţia com-petitorilor gazetei în legătură cu devoalarea identităţii lui Lady Truelove

.Văzând cum ea îşi ridica bărbia cu o mişcare plină de mândrie, el se simţi dintr-odată stânjenit de înţepătura unui ghimpe de vinovăţie. Dar îşi aminti că întreaga încurcătură i se datora ei şi numai ei, spunându-şi asta ca să poată ignora tristeţea pe care i-o citea în ochi, precum şi mustrările lui de conştiinţă. Din cauza Clarei, el se afla într-o încurcătură imensă şi avea să-i fie foarte greu să mai iasă din ea. Fata merita o învăţătură de minte, ceea ce însemna că avea să-şi petreacă următoarele câteva zile răsfoind cu înfrigurare ziarele. Asta, până când îşi învăţa, în cele din urmă, lecţia.

- O zi bun ă, domnişoară Deverill, spuse el făcând o reverenţă şi intorcându-se spre uşă.

Dădu să plece, dar se opri cu mâna pe clanţă, oftă şi o privi peste umăr.

- în ciuda a ceea ce crezi despre mine, nu sunt genul de bărbat care ar şantaja o femeie - folosindu-se de secretele ei sau de orice altceva. N-am nici o intenţie de a spune cuiva cine semnează rubrica lui Lady Truelove. Şi nici n-am avut vreodată.

Ea îl privi ţintă, întredeschizându-şi, uimită, buzele de un roz palid.

- Te-ai prefăcut, doar?
- Da, dar se pare că fără succes.

Se întoarse şi deschise uşa cu o smucitură, spunându-şi în gând, în timp ce ieşea:

„Habar n-am ce naiba o să le spun mătuşii şi prietenului meu!”

Plecând din biroul Clarei Deverill, Rex îi ceru vizitiului s ă-l ducă în Park Lane, la reşedinţa Petuniei. În timp ce străsura străbătea oraşul, el se gândi cum anume ar fi putut reintra în graţiile mătuşii. Ar fi trebuit să-şi prezinte scuzele în legătură cu comportamentul lui, desigur, lucru pe care intenţiona să-l

facă oricum. De asemenea, ar fi trebuit să promită să aibă o bună purtare pe viitor, ceea ce el ştia de pe acum că avea să fie problematic. Şi, deşi nu credea că ea, ca s ă-l forţeze să se căsătorească, l-ar fi şantajat în privinţa banilor pe care i-i dădea, ştia că avea s ă-i ceară cel puţin să se pună pe deplin la dispoziţia ei pentru restul sezonului, acceptând orice angajamente sociale pe care ea le-ar fi considerat potrivite, în timp ce avea să-i prezinte fete bune de măritat.
în momentul în care trăsura lui ajunse la reşedinţa mătuşii, Rex se împăcase deja cu ideea a trei luni de baluri, de dineuri şi de nenumărate conversaţii cu tinere debutante, dar nu i se dădu ocazia să facă acel sacrificiu, fiindcă majordomul mătuşii îl informă că aceasta nu primea vizite.
Rex bănui ce era mai rău.

- Nu primeşte pe nimeni, Bledsoe? întrebă el făcând cu ochiul şi zâmbind, deşi în sinea lui se străduia din răsputeri să se încurajeze. Sau interdicţia îi priveşte doar pe nepoţii ei neastâmpăraţi?

Majordomul mătuşii era genul de om de modă veche, rigid şi impenetrabil, cu înfăţişare inexpresivă şi rece. Din fericire pentru Rex, el ştia unde anume avea să se afle mătuşa lui în seara aceea, aşa că muţenia lui Bledsoe nu-l afecta prea mult.
Adăugând acea mare umilinţă pe lista a ceea ce trebuia să înfrunte, Rex îi înmână majordomului cartea de vizită şi plecă spre casă, fiindcă trebuia să se schimbe în haine de seară.
însă de-abia trecu pragul, când valetul lui apăru şi-i vorbi despre o nouă problemă, una cu mult mai gravă decât toate cele cu care se confruntase până atunci.

- Contesa de Leyland a venit în vizită, milord.

Rex, care tocmai îşi scosese pălăria şi se pregătea să i-o dea valetului, încremeni. îi aruncă servitorului o privire de-a dreptul îngrozită, iar apoi întrebă:

- Mama mea a venit aici?
- Da, milord. E în salon.

- O, Doamne! exclamă Rex, aruncându-şi pălăria în braţele valetului. Mama, în casa mea?!

- Da, milord. A spus că trebuie să vă vorbească urgent, iar domnul Whistler a condus-o în salon, ca să vă aştepte.

- Prostul de Whistler, murmură Rex în timp ce-şi aranja lavaliera şi-şi dezbrăca haina cu repeziciune. Omul ăsta a avut întotdeauna o slăbiciune pentru mama. Dar, adăugă el în timp ce trecea pe lângă valet şi se îndrepta spre scară, majoritatea bărbaţilor o au!
Punându-şi în gând să le repete tuturor servitorilor lui cine anume avea şi cine n-avea voie să-i treacă pragul, precum şi faptul că draga lui mamă se afla cu siguranţă în cea de-a doua categorie, Rex urcă scara spre primul etaj. Trecându-şi iute mâinile prin păr, intră în salon.

îşi văzu mama întorcându-se dinspre fereastra pe care se uitase până în clipa aceea şi fu izbit din nou de gândul că nimeni care îi vedea împreună nu s-ar fi putut îndoi vreodată că ei doi erau mamă şi fiu. Culorile şi trăsăturile lor erau izbitor de asemănătoare, fapt care explica, fără îndoială, atitudinea plină de resentimente pe care contele de Leyland o avea ori de câte ori îşi vedea fiul.

- Mamă, ce naiba faci aici?

Contesa se apropie cu braţele deschise.

- Rex, dragul meu, începu ea, apoi se opri şi îl privi cu groază, iar braţele îi căzură pe lângă trup. O, Doamne, ochiul tău!

-N-am nimic.

- Un ochi vânăt?! exclamă contesa, consternată, în clipa în care văzu cicatricea roşie şi adâncă de pe tâmpla lui. Dragul meu băiat, ce ai păţit?

- Pare mai rău decât e de fapt, răspunse el, evitând acel spectacol de îngrijorare maternă cu o mişcare impulsivă a mâinii. De ce ai venit aici, mamă? Ultima dată când m-ai vizitat, dacă-ţi aminteşti, ţi-am spus foarte clar că nu mai poţi veni niciodată!

- Ştiu, ştiu. Dar chiar nu vedeam nici o alternativă, din moment ce refuzi să-mi răspunzi la scrisori.

- Nu pot s ă corespondez cu tine. Ştii asta.

- Exact, răspunse ea, făcând un gest menit să arate că ştia prea bine cum stăteau lucrurile. Ceea ce înseamnă că, dacă doresc să-mi văd fiul, chiar n-am de ales decât să vin personal.

EI dădu drumul unui hohot de râs aspru şi blazat, lucru care o făcu s ă tresară.

- De ce am sentimentul că nu dragostea pentru mine e ceea ce inspiră vizita asta? Poate că din cauza faptului că, ultima dată când m-ai vizitat, tata mi-a tăiat veniturile!

-îmi pare foarte rău pentru asta. Ştiam că el avea să se supere dacă afla că venisem la tine, dar n-am crezut niciodată că te-ar fi lăsat fără bani. Deşi, dacă mă gândesc bine, cred că ar fi trebuit să ştiu că ar fi fost capabil de aşa ceva. E genul de lucru ranchiunos şi răzbunător pe care l-ar fi făcut. E...

- Nu! exclamă el, plin de furie. Nu! Şi scuteşte-m ă de orice prefăcătorie cum că afecţiunea maternă te-a adus aici. Dacă ai fi avut vreo grijă de felul ăsta, n-ai fi venit.

- După cum am spus, chiar n-am avut de ales..., spuse contesa, care, văzând privirea ameninţătoare a fiului ei, se opri şi oftă. 0, Rex, chiar te iubesc, fie că mă crezi sau nu!

Ceea ce era dezgustător în toată acea poveste, era faptul că Rex o credea. Mai rău de-atât, în ciuda faptului că ea se folosea de el cu orice ocazie posibilă, el tot o iubea. Şi asta îl făcea să pară un neghiob.

- Oricât de urgentă ar fi fost nevoia ta de a mă contacta, nu crezi că ai fi putut trimite un servitor în locul tău? întrebă el.
- Nu, răspunse ea coborându-şi privirea şi contemplându-şi mănuşile. Mă tem că nu. N-am adus nici un servitor cu mine.

El se încruntă.

- Nici măcar o cameristă?
- Stau doar două zile, aşa că nu mi s-a părut necesar, răspunse ea ridicându-şi privirea. Stau la un hotel.

Acea veste nu-l surprinse. După despărţirea de tatăl lui, ea obişnuia să-şi petreacă cea mai mare parte a timpului la Paris, iar acolo avea o mulţime de prieteni de a căror ospitalitate putea profita. Însă aici, la Londra, exista o altă problemă. Francezii adorau să aibă prieteni cu moravuri îndoielnice, dar englezii - nu prea.

Pe de altă parte, faptul că ea n-avea cameristă era mai degrabă o surpriză, dar Rex nu era suficient de curios ca să se intereseze mai mult pe acea temă.

- Ce vrei de la mine, mamă?

Ea zâmbi, făcându-l pe Rex să tragă aer în piept, fiindcă zâmbetul maică-sii era izbitor de asemănător cu al lui, ceea ce-l îngrozea. Nu cunoştea pe nimeni care să fi fost mai fermecător, mai seducător sau mai dispus să-şi exploateze frumuseţea decât era mama lui, iar el se temea uneori că asemănarea fizică nu era singura trăsătură pe care o moştenise de la ea.

- Ca de obicei, mă tem, răspunse ea.
- Deja? se miră el, deşi, având în vedere înclinaţia ei de a cheltui fără limite, n-ar fi trebuit să fie surprins, şi totuşi, era. O, Doamne, mamă, ţi-am dat şapte sute de lire acum mai puţin de o lună! Nu s-au dus deja, nu-i aşa? Pe ce i-ai cheltuit?

Ea flutură o mână în aer, cu un gest vag.

- Ei bine, dragă, totul e atât de scump în zilele noastre! Hainele, ştii tu, şi cosmeticele, şi distracţiile..., enumeră contesa, iar apoi vocea i se stinse şi ochii ei albaştri se făcură mari, privindu-l cu cea mai mare inocenţă posibilă. Nu ştiu unde se duc banii, sincer vorbind. Dar dispar într-un ritm inexplicabil!

-Aşa-i, nu? spuse el, luându-şi un aer de amabilitate nepăsă-toare, deşi nu se

simţea câtuşi de puţin înclinat să fie amabil. Şi mie mi se întâmplă asta, mai ales în perioadele în care mă vizitezi. Din păcate, ultima oară când ai fost aici, nu numai că mi-ai luat toate ouăle de aur, dar chiar ai reuşit să omori şi proverbiala gâscă. Drept urmare, n-am nici un şiling să-ţi dau

.-Am crezut... adică am auzit..., spuse ea, oprindu-se apoi, precaută. Am auzit că, deşi tatăl tău nu-ţi mai dă bani, ai intrat din nou în fonduri.
-Aha, deci vestea despre generozitatea mătuşii a ajuns şi la tine, la Paris, nu-i aşa? Şi ai venit aici în speranţa că o să primeşti şi tu ceva? Da, continuă el înainte ca ea să poată să se replieze, mătuşa a fost destul de amabilă să-mi dea o alocaţie până când reuşesc să reintru în graţiile tatei, dar în prezent sunt cam certat cu ea.
La auzul acelei veşti, faţa contesei păli, iar roşul de pe obraji îi ieşi în evidenţă şi mai mult.
- Nu poţi face un... un împrumut?
Auzind cu ce voce slabă îi vorbise, Rex se încruntă. Părea mai mult decât consternată. Părea... speriată. Era o prefăcătorie, bineînţeles, şi totuşi, chiar dacă el îşi spunea asta, simţea o urmă de teamă. Arătând-o însă, n-ar fi făcut decât să-şi încurajeze mama să continue să se profite de generozitatea lui.
- Nu, mamă, nu pot. O să trebuiască să cauţi în altă parte.
Ea se clătină.
În ciuda certitudinii lui că era manipulat, Rex se mişcă imediat, reducând distanţa dintre ei şi prinzând-o de braţ ca s-o împiedice să cadă.
- Stai liniştită, mamă, spuse el conducând-o spre cea mai apropiată canapea. Ia loc.
Contesa se conformă, iar Rex se aşeză lângă ea.
- Ce-i? întrebă el pe un ton aspru. Ce nu-mi spui?
- Dacă n-ai bani, nu contează.
- Dacă vrei să-ţi mai dau vreodată bani, contează! Trebuie să fii sinceră cu mine în legătură cu motivul pentru care ai o nevoie atât de presantă!
- Foarte bine, spuse ea suspinând şi uitându-se la el cu tristeţe. Acei bani pe care mi i-ai dat, nu i-am cheltuit pentru întreţinere, haine sau alte lucruri de felul ăsta.
-Atunci, pe ce i-ai dat?
Ea se foi pe canapea.
- Ştii că acum câţiva ani am avut o... o problemă?
Rex n-avea de gând s-o lase să folosească eufemisme,
- Datorii la jocurile de noroc, vrei să spui!
Pe fruntea perfectă a contesei se ivi o încruntătură.
- Ei, Rex, trebuie să fii atât de lipsit de tact încât să-mi aminteşti de greşelile mele din trecut?
Deloc înduioşat, el îşi încrucişă braţele, îşi sprijini spatele de braţul canapelei şi se pregăti pentru ceea ce era sigur că urma să se întâmple.
-Aşadar, joci din nou jocuri de noroc! Acolo se duc banii?
- Nu, nu! strigă ea. Nu e deloc aşa.
El îi aruncă o privire sceptică.

- Nu-i aşa! Rex, îţi jur, n-am mai jucat jocuri de noroc de atunci. Nici măcar o dată. E de înţeles dacă nu mă crezi, adăugă ea văzând zâmbetul neîncrezător al fiului ei, dar ăsta-i adevărul.

Rex ştia c ă, în ceea ce-o privea pe contesă, adevărul era întotdeauna un lucru subiectiv, dar se gândi că n-avea rost să se certe pe tema asta.

- Pe ce-ţi cheltuieşti banii, dacă nu pe jocuri de noroc?

-Îţi aminteşti cum am plătit acele datorii la jocurile de noroc?

- Da. Ţi-ai vândut bijuteriile.

-Tocmai asta e. Nu le-am vândut.

Rex încremeni.

- Deci asta a fost o altă minciună?! De ce nu sunt surprins?

- Nu puteam să le vând. Le-am dus să le vând, dar bijutierul mi-a spus că erau imitaţii.

- Ce? Cum?

-Tatăl tău, bineînţeles! Păi, cine altcineva ar fi putut s-o facă? întrebă ea retoric, drept răspuns la oftatul plin de exasperare pe care Rex îl scoase în clipa în care fu pomenit celălalt părinte al lui. Tatăl tău trebuie să fi luat bijuteriile la un moment dat, înainte de despărţirea mea oficială de el, şi să fi pus să fie înlocuite cu imitaţii.

Sau era posibil ca înlocuirea s-o fi făcut chiar ea, lucru care ar fi însemnat că acum îl minţea în faţă. Oricare dintre cele două scenarii era posibil.

- Deci cum ţi-ai plătit datoria făcută la salonul de jocuri de noroc?

Contesa suspină.

- M-am împrumutat de la cămătari. Cele şapte sute de lire pe care mi le-ai dat au fost ca să plătesc dobânda acelei datorii.

- Dobânda? Şi măcar ai plătit-o pe toată?

- Da, am plătit-o pe toată. Vezi tu, dobânda asta e destul de mare.

- Mare?! E de-a dreptul exorbitantă! Datoria ta la jocurile de noroc a fost doar... cât... cinci sute de lire?

- N-am prea avut de ales, Rex. Date fiind împrejurările în care mă aflam, singurul cămătar care mi-a acordat un împrumut era... oarecum nesuferit.

Rex se gândi la felul în care arătase ea cu doar câteva clipe în urmă, palidă şi lipsită de vlagă. îşi îndreptă spinarea, alarmat, şi-şi desfăcu braţele.

- Cât de nesuferit?

- Destul de nesuferit ca să-l trimită pe unul dintre aghiotanţii lui, care mi-a transmis nişte ameninţări foarte explicite prin intermediul cameristei mele. Ea a fost suficient de îngrozită încât să-şi dea demisia.

- O, Doamne, mamă!
- Ştiu, ştiu. Dar ce altceva puteam să fac? Oricum, am crezut că banii pe care mi i-ai dat aveau să acopere suma pe care o datoram realmente, precum şi dobânda, dar apoi mi s-a spus că nu, că din cauză că nu plătisem la timp, se acumulaseră mai multe dobânzi şi se adăugaseră penalităţi, aşa că încă mai datorez mulţi bani.
- Ce ticâlos lacom! exclamă Rex strângând din dinţi şi stră- duindu-se să-şi stăpânească furia care creştea înlăuntrul lui. Cât de mult datorezi, la urma urmei?
- Totalul de acum se ridică la o mie de lire sterline. Dacă nu plătesc până sâmbătă, creşte din nou la o mie patru sute.
- Dacă-i dai banii în mână până sâmbătă, asta îţi achită datoria în întregime?

-Aşa mi s-a spus, da. Dar ce mai contează? Dacă n-ai bani să-mi dai...

Uşa se deschise, întrerupând-o din vorbit, iar în prag se ivi majordomul.

- Milord, tatăl dumneavoastră e aici!

Rex oftă. Se putea ca ziua lui să fie şi mai proastă de-atât?

- Insistă să vă vadă imediat, continuă Whistler.
- Sunt sigur că insistă, murmură Rex, gândindu-se la articolul de ziar pe care i-l arătase Clara DeverilI. A auzit că mătuşa Pet mi-a tăiat veniturile şi acum vede o vulnerabilitate de exploatat.
- Ce-i drept, un asemenea lucru îi stă în fire, interveni mama lui, făcându-l să se întoarcă imediat spre ea.
- Las-o mai moale, contesă! Nu eşti cu nimic mai bună!

Contesa avu bunul-simţ de a se arăta stânjenită, iar Rex se în- toarse spre majordom.

-Are cumva un ziar la el?

- Da, are, milord.

Rex suspină.

- Mă temeam de asta.
- Doriţi să-l primiţi, milord?

-Aici?! exclamă Rex sărind în picioare, îngrozit de o asemenea perspectivă. Tatăl meu şi mama mea în aceeaşi cameră? Ai înnebunit?

Majordomul încremeni, ca şi cum ar fi fost jignit de acea întrebare.

- Mă gândeam, spuse el cu demnitate, să-l conduc pe lordul Leyland în birou.
- Nu, nu se poate! Dacă nu-l aduci în salon, o să înceapă imediat să se întrebe de ce, iar, dacă îşi dă seama că mama e aici. eu n-o să-mi pot recupera niciodată alocaţia trimestrială. Spune-i că nu primesc vizite. M-am bătut, am avut un traumatism cranian, toate prostiile astea.

-Nu, interveni mama lui înainte ca majordomul să plece. Trebuie să primeşti vizita lui. E singura ta speranţă de a avea un venit, mai ales dacă Petunia nu mai vrea să-ţi dea bani. Lucrul cel mai înţelept ar fi să te ai bine cu amândoi, conchise ea ridicân- du-se în picioare. Plec şi mă strecor pe scările servitorilor, ca să nu m ă vadă.

- Nu e nevoie, mamă, pentru că n-am de gând s ă-l văd, răspunse Rex, întrerupându-se ca să-i facă semn lui Whistler să iasă din cameră şi să dea zor să-şi îndeplinească instrucţiunile. Nu după ziua pe care am avu t-o!

- Dar ai putea să reintri în graţiile tatălui tău şi, dacă reuşeşti, ţi-ai primi din nou alocaţia, iar apoi ai putea să-l plăteşti pe cămătar..., spuse contesa, oprindu-se din vorbit şi având eleganţa să roşească în faţa propriului egoism.Sunt foarte fericit să aflu că bunăstarea mea te preocupă atât de mult, mamă, răspunse el pe un ton sec. Dar nu te teme, sunt sigur că o să mă împac cu mătuşa şi că totul o să fie bine. între timp, dacă tata ar vrea s ă-mi dea drepturile de moştenitor, ar fi minunat, dar tot n-am chef să ciugulesc firimiturile pe care vrea să le împartă cu mine şi nici nu vreau să aud o tiradă denigratoare la adresa ta pentru a doua oară într-o săptămână.

Mama lui nu îndrăzni să insiste mai mult asupra subiectului.

- Cum rămâne cu cămătarul? întrebă ea în şoaptă. Dacă nu-l plătesc..., murmură ea, ducându-şi apoi o mână la gât, ca şi cum n-ar mai fi putut să vorbească.

- O să mă ocup eu de el, răspunse Rex pe un ton aspru, conştient că făcea o promisiune pe care nu era în măsură s-o respecte.

- O să faci un împrumut?

După cele apărute în ziar, el se îndoia că ar fi putut face un împrumut fie şi ca să-şi cumpere un simplu bilet de omnibuz, cu atât mai puţin unul de o mie de lire, dar nu suflă o vorbă faţă de contesă.

- Ţi-am spus deja că o să mă ocup de asta, răspunse el, condu- când-o spre biroul de lângă fereastră şi dându-i un stilou. Scrie numele cămătarului şi unde anume în Paris ar putea fi găsit.

- Dar unde te duci? întrebă ea în clipa în care el se întoarse şi porni spre uşă.

- Să mă asigur că tata a plecat cu adevărat şi că nu se ascunde pe undeva prin casă. Dumnezeu ştie că, dacă te-ar vedea aici, cu siguranţă că nici el, nici mătuşa n-ar mai vorbi niciodată cu mine, cu atât mai puţin să-mi dea din nou bani de buzunar, şi n-am de gând să las să se întâmple asta.

După ce se asigură că Whistler îl văzuse pe conte urcându-se în trăsura lui, care deja părăsise Half Moon Street şi cotise pe

Piccadilly, Rex se întoarse în salon, unde contesa îi dădu o foaie de hârtie împăturită.
-Cămătarul locuieşte într-o fundătură de lângă Montmartre, îi explică ea. Ar trebui să poţi găsi locul destul de uşor.
- Eu, să mă duc la Paris? întrebă Rex, clătinând din cap. Nu, nu pot. Trebuie să mă revanşez faţă de mătuşa Pet. Dacă ar auzi că am plecat la Paris, ar crede că am făcut-o ca să te vizitez pe tine. Iar tata ar auzi şi el, ceea ce chiar că ar pune ga2 pe foc. 0 să-mi trimit valetul. E un ins de încredere şi responsabil. Şi mai e şi discret. Datoria o să fie plătită până sâmbătă, poţi sta liniştită.
- Mulţumesc, Rex. Îţi sunt cu adevărat recunoscătoare.
- Chiar aşa? spuse el respirând adânc, uitându-se în ochii mamei lui şi străduindu-se să-şi adauge încă un strat de zale protectoare în jurul inimii. Dacă da, atunci aş vrea să-ţi arăţi recunoştinţa stând al naibii de departe de mine.
În ciuda eforturilor lui de a rămâne nepăsător, durerea din ochii ei îi străpunse pieptul ca un cuţit, arătându-i limpede că ar mai fi fost nevoie de câteva straturi de zale.
- Pleacă, îi ordonă el, înainte să-mi dau seama cât de neghiob sunt!
Fără să se uite înapoi, se întoarse şi se îndreptă spre birou. Se aşeză şi începu să umble de zor cu hârtiile, plicurile şi timbrele de pe birou, ca şi cum ar fi vrut să demonstreze că o scosese deja pe maică-sa din mintea lui, dar toate astea erau doar de faţadă, fiindcă se trezi ţinându-şi respiraţia până când auzi uşa din spatele lui deschizându-se şi pe urmă închizându-se.
Mai aşteptă o clipă, iar apoi aruncă o privire peste umăr, ca să se asigure că ea plecase într-adevăr. Abia atunci oftă de uşurare.
însă acea senzaţie fu doar una de scurtă durată, pentru c ă, aşa cum îi spusese mamei lui cu câteva clipe în urmă, trebuia să se împace cu mătuşa. De asemenea, trebuia să facă rost de o mie de lire sterline şi să le ducă la Paris până sâmbătă.
Dintr-odată, îi veni în minte gândul că ambele probleme puteau fi rezolvate în acelaşi timp şi printr-o singură acţiune. Se gândi o clipă la cel mai bun mod de a proceda, iar apoi luă o coală, scoase stiloul din suport şi deschise călimara. După ce făcu o pauză ca să compună în minte exact ceea ce dorea să spun ă, înmuie stiloul în cerneală şi începu să scrie.

CapilofufS

«a®®©

În ciuda faptului că locuise toată viaţa la Londra, Clara nu intrase decât o singură dată la Royal Opera House din Covent Garden, iar priveliştea pe care o avusese atunci de pe locul ei

ieftin, de la tribună, nu se putea compara cu cea pe care o avea acum.
Tavanul boltit al teatrului, zugrăvit şi decorat în alb şi auriu, scaunele şi draperiile de catifea purpurie şi lumina orbitoare a lămpilor cu gaz, făceau ca un spectacol să-i pară şi mai uluitor cuiva aşezat într-o lojă aflată la trei etaje deasupra orchestrei.
- Permite-mi să-ţi spun încă o dată cât de bucuroasă sunt că ai acceptat invitaţia la evenimentul din seara asta, domnişoară Deverill!
Clara îşi întoarse privirea de la priveliştea acea uluitoare şi se uită la bătrâna aşezată alături de ea.
- Sunt foarte fericită să mă aflu aici, Lady Petunia.
-Şi surprinsă, aş îndrăzni să adaug, spuse bătrânica zâmbind, un gest care îi adânci ridurile de bună-dispoziţie de la colţurile ochilor de un verde palid. Totul a fost organizat în ultima clipă!
Clara era surprinsă, dar nu din pricina invitaţiei făcute din senin. Abia dacă o cunoştea pe Lady Petunia Pierpont. Să primească atenţie de la cineva de rangul ei nu o dată, ci de două ori, era o atitudine pentru care nu găsea nici o explicaţie, mai ales că familia ducelui, care fusese recent zguduită de un scandal, avea parte în acel sezon de o primire categoric rece din partea majorităţii societăţii.
Dacă toate astea nu erau suficiente ca s ă facă surprinzătoare invitaţia la operă venită din partea lui Lady Petunia, mai erau şi cele întâmplate în acea dup ă-amiază. Fără indoială că în acel moment nepotul bătrânei ar fi preferat-o pe Clara cât mai departe de familia sa. Ce-i drept, în prezent Galbraith şi mătuşa lui nu se aflau în cele mai bune relaţii, dar, cu toate astea, propria familie **era** întotdeauna mai importantă decât orice străin, mai ales în rândul celor din aristocraţie. Iar vicontele era cu siguranţă pe cale să se împace cu mătuşa lui după ce părăsise redacţia gazetei, având, desigur, intenţia să repare relaţiile cu ea şi s ă-şi recapete veniturile. Dar, dat fiind faptul c ă ea se afla acolo în seara aceea, Clara nu l>utea decât s ă creadă c ă el ori nu ştia de faptul că Lady Petunia o invitase la spectacol, ori nu reuşise încă să-şi recâştige influenţa pe lângă bătrâna lui rudă.
-N-aveam alte planuri pentru seara asta decât să cinez acasă, împreună cu cumnatele mele, iar apoi să mă retrag devreme la culcare, răspunse ea. E posibil ca invitaţia dumneavoastră să fi venit pe neaşteptate, dar, aşa cum am spus, am acceptat cu plăcere şi vă mulţumesc c ă v-aţi gândit la mine.
- Cu plăcere, draga mea, deşi, oricât de mult mi-ar surâde să am meritul de a te fi invitat, în realitate nu-l am. Nu, ideea a fost a nepotului meu, lordul Galbraith.

Clara îi aruncă o privire uimită lui Lady Petunia.
- Lordul Galbraith v-a sugerat să m ă invitaţi?
- Chiar el, iar eu am fost încântată să-l îndatorez.
Supărarea lui Galbraith în acea după-amiază fusese evidentă, iar
refuzul lui faţă de propunerea ei, destul de clar. Atunci când plecase din birou, cu doar câteva ore în urmă, relaţiile dintre ei păreau - cel puţin după părerea Clarei - să fi ajuns într-un punct mort.
- Nu-mi pot imagina ce l-ar putea inspira să facă aşa ceva, spuse ea cu sinceritate.
- Cum adică, draga mea?
Subînţelesul acelei întrebări rostite cu blândeţe nu doar c ă izvora dintr-o eroare, dar era chiar absurd, iar ideea că Lady Petunia ar fi putut să nutrească ideea că Galbraith ar fi avut vreo atracţie faţă de ea o umplea de consternare pe Clara. Totuşi, nu exista nici o modalitate de a explica realitatea. Şi nici n-avea rost, aşa că în cele din urmă Clara îşi întoarse privirea, prefăcându-se extrem de interesată de lojile din cealaltă parte a sălii.

Nu vreau să te pun într-o situaţie stânjenitoare, spuse Lady Petunia, rupând tăcerea. Dar orice ar fi spus Galbraith de te-a jignit atât de grav atunci, la bal, sper c ă-l poţi ierta

.Clara habar n-avea la care dintre cuvintele acelui bărbat imoral făcea aluzie Lady Petunia, sau de unde ar fi ştiut ea amănunte despre vreo jignire oarecare, dar, înainte s-o poată întreba pe bătrâna doamnă mai mult pe tema asta, însuşi subiectul conversaţiei lor le întrerupse:
- Pot să-mi repar singur greşelile, mătuşă Pet. Nu e nevoie s-o faci tu în locul meu.

Clara se întoarse şi îl văzu pe Galbraith în picioare, în spatele scaunului ei. În ciuda hainelor de seară şi a paharelor de şampanie pe care le ţinea în mâini, arăta pe deplin precum acel Adonis al Greciei antice, blond şi purtat pe aripile vântului, cu care Clara îl asemănase de cum îl văzuse prima oară. Da, semăna atât de mult, încât inima ei o luă la galop, reacţie care o umplu de mâhnire.

- Şi într-un astfel de spirit de împăcare, continuă el, ridicând paharele pline, i-am adus domnişoarei Deverill o ofertă de pace.

Negreşit, seara aceea se dovedea a fi una plină de surprize, iar Clara, care nu mai gustase niciodată şampanie, găsi că ideea de a bea aşa ceva era de-a dreptul încântătoare. Dar nu luă paharul, de teamă să nu pară prea impresionată şi să arate cât de uşor putea fi dezarmată, mai ales după cearta pe care ea şi el o avuseseră mai devreme în acea zi.

- Şampania e o ofertă de pace destul de neortodoxă, nu-i aşa?

El zâmbi.

- N-aveau ramuri de măslin în meniul de răcoritoare.

Clara nu se mai putu stăpâni şi pufni în râs, dându-şi seama că, deşi Galbraith putea fi un adevărat nemernic, avea şi farmec. Acea calitate, combinată cu frumuseţea lui uluitoare, îi dădea o putere de seducţie care, având în vedere adevăratul lui caracter, devenea o armă nedreaptă împotriva sexului opus, o farsă crudă a destinului, jucată unor femei neştiutoare. Aşadar, ea se bucura din toată inima că auzise conversaţia de la ceainărie şi că astfel fusese împiedicată să ajungă una dintre acele femei.

- Cred şi eu că n-aveau ramuri de măslin, spuse ea luând paharul din mâna lui, ridicându-l şi abia sorbind din el. Şampania era delicioasă, absolut delicioasă! Clara zâmbi, simţind că tocmai înghiţise o gură de bucurie lichidă. Dar atunci când ridică din nou paharul, nerăbdătoare s ă guste din nou, îl surprinse privind-o, cu capul într-o parte şi cu un zâmbet uşor pe buze. Cumva, ideea că el vedea cât de nesofisticat ă era ea cu adevărat, i se păru insuportabilă. Lăsă din nou paharul, străduindu-se să ia un aer serios.

- Ca ofrandă de pace, şampania e, probabil, mai potrivită decât o ramură de măslin veche şi mucegăită. Mulţumesc!

- Mă bucur că ai ajuns în sfârşit, Galbraith, interveni mătuşa lui înainte ca el să poată răspunde. Tocmai îi spuneam domnişoarei Deverill că a fost invitată la sugestia ta, iar apoi m-am întrebat dacă nu cumva am greşit mărturisindu-i asta, dată fiind ora. A întârzia nu e cel mai bun mijloc prin care să le faci o impresie bună noilor cunoştinţe, dragul meu.

- Totuşi, n-am întârziat, nu-i aşa? replică el, aplecându-se ca s-o sărute.
Ea pufni:
- Să ajungi cu doar treizeci de minute înainte de începerea spectacolului nu e ceea ce aş numi eu punctualitate, mai ales atunci când avem oaspeţi în loja noastră! Nepotul meu, adăugă ea în- torcându-se spre Clara, e întotdeauna ultimul membru al familiei care ajunge la orice eveniment. Nu pot să-mi dau seama niciodată dacă asta se întâmplă din cauză că are un ceas de buzunar de proastă calitate, sau dacă pur şi simplu îi place să-şi facă remarcată intrarea.
În ciuda acelui reproş şi a recentelor certuri dintre ei, afecţiunea mătuşii pentru el era evidentă, iar pe Clara n-o amăgea câtuşi de puţin de acel ton dezaprobator. Şi, din câte observă ea, nu-l amăgea nici pe Galbraith.
- De obicei, sunt ultimul doar pentru că restul familiei mele crede că a ajunge cu o jumătate de oră mai devreme e culmea punctualităţii. Dar, adăugă el înainte ca Lady Petunia să poată da o replică, în cazul ăsta, mătuşă, o să fii fericită să afli că n-am fost ultimul care a ajuns aici. Am fost, de fapt, primul.
- Dar unde te-ai ascuns? Noi am ajuns cu mult timp în urmă!
-Atunci când am ajuns aici, tu şi restul grupului nostru nu eraţi
de găsit nicăieri, aşa că mi-am ocupat timpul coborând din nou şi comandând băuturi răcoritoare, explică el întinzându-i cel de al doilea pahar. Şampanie?
Ea refuză:
- Nu, nu, mulţumesc. Am băut două pahare de vin la cină. Dacă beau şampanie imediat după vin, mă ameţesc.
-Cred că mi-ar plăcea să văd asta, murmură el, primind în schimb o privire de reproş.
-Acum că eşti aici, Galbraith, o las pe domnişoara Deverill în mâinile tale şi plec să-i întâlnesc pe ceilalţi oaspeţi ai noştri, încearcă să n-o mai jigneşti din nou, te rog! Domnişoară Deverill, spuse bătrâna doamnă întorcându-se spre Clara, dacă îndrăzneşte să fie impertinent, ai permisiunea mea să-i întorci spatele şi să pleci, aşa cum ai făcut-o la balul meu!
Acestea fiind zise, Lady Petunia plecă spre celălalt capăt al în-căperii, iar Galbraith trecu printre scaune şi i se alătură Clarei, lângă balustradă.
Clara se întoarse spre el.
-Lady Petunia nu ştie nimic, nu-i aşa? întrebă ea, alarmată, uitându-se înapoi ca să se asigure că mătuşa lui nu le putea auzi discuţia.
- în legătură cu ce?
Clara se întoarse din nou cu faţa la el şi-şi ridică privirea până la lavaliera lui, ştiind, după căldura pe care o simţea în obraji,

că în acel moment faţa ei avea cam aceeaşi nuanţă roz ca şi rochia ei de seară.
- Despre ce mi-ai spus la finalul acelui dans, şopti ea, mai jenată acum de propunerea lui de a o săruta decât fusese în seara balului, atunci când el i-o făcuse.
Dar Galbraith se mulţumi să râdă.
- O, Doamne, nu! Dacă ar fi ştiut că i-am făcut o propunere atât de obraznică unei domnişoare, nu numai că mi-ar fi refuzat pe veci venitul pe care mi l-a acordat, dar, în plus, m-ar fi jupuit de viu! Nu, secretul ăsta rămâne între noi, dacă nu te superi.
Uşurată, ea îşi ridică privirea spre a lui şi, la vederea acelor ochi strălucitori, îşi dori dintr-odată să ştie de ce anume îi făcuse el acea propunere ticăloasă. Dar, decât să întrebe, mai degrabă ar fi murit.
- Mă bucur că eşti aici, spuse el, rupând tăcerea care se lăsase între ei. N-am fost sigur că vii.
- E adevărat că tu m-ai invitat, de fapt?
- Pari sceptică!
- N-ar trebui să fiu? Pare-se că dup ă-amiază ai plecat îngrozitor de supărat din biroul meu.
- E oarecum adevărat, recunoscu Galbraith, sprijinindu-şi un şold de balustradă. Dar dacă m-ai cunoaşte mai bine, ai şti că nu port ranchiună. Eu..., spuse el, oprindu-se ca să arunce o privire încruntată în paharul pe care îl ţinea în mână. Să duşmăneşti pe cineva, domnişoară Deverill, e un lucru urât. Am cunoscut mulţi oameni roşi de ranchiună şi am băgat de seamă că un astfel de sentiment nu serveşte la nimic. De aceea, mă străduiesc să mă ţin departe de el.
Se opri iarăşi din vorbit şi o privi, după care întrebă:
-Pace?
- Pace, consimţi ea, ciocnind paharul cu el. Nici eu nu sunt genul de persoană care să poarte ranchiună.
El zâmbi, iar pielea de la coada ochilor i se încreţi.
- Bine, fiindcă mă tem că efortul meu de a ne împăca are un motiv ascuns. Oferta ta de angajare e încă valabilă?
Clara încremeni, cu paharul de şampanie la jumătatea drumului spre buze, simţind o urmă de speranţă, căci mai devreme, după ce el părăsise redacţia, încercările ei de a compune un răspuns pentru Debutanta Dezolată fuseseră total nereuşite.
- De ce mă întrebi? Te-ai răzgândit?
- Depinde, răspunse Galbraith ambiguu, reamintindu-i Clarei că era un lucru prostesc să-şi facă speranţe în legătură cu un bărbat ca el, chiar dacă, în mintea ei, îşi ţinea întotdeauna degetele încrucişate.
- Da, răspunse ea, oferta mea e încă valabilă.

- înainte să spui asta, trebuie să te avertizez că am câteva condiţii în privinţa angajării mele. În primul rând, onorariul meu ar trebui să fie de o sută douăzeci şi cinci de lire sterline pe rubrică.
- S-a făcut, spuse ea, prea uşurată ca să mai facă vreun calcul în legătură cu lirele în plus, mai ales că ziarul îşi putea permite cu uşurinţă să le plătească.
- Şi, continuă el, aş avea nevoie de toţi banii în avans.
- De toţi?
- Da, de toţi. Punctul ăsta nu e negociabil, adăugă el înainte ca ea să poată răspunde.
- De obicei, salariile se plătesc doar după ce munca a fost făcută, se simţi ea obligată să precizeze.
-Aşa e, dar orice sumă mai mică de o mie de lire anulează imediat nevoia mea bruscă de fonduri.

El nu-i dădu alte explicaţii. în schimb, văzând că ea nu spunea nimic, ridică din sprâncene, părând amuzat, şi spuse:

- Ce s-a întâmplat? Ţi-e teamă că n-o să fiu la înălţimea aşteptărilor şi că o să trebuiască să mă dai afară înainte să-mi fi câştigat salariul?
-Să spunem doar că nu sunt sigură că o să iei în serios responsabilităţile postului. Faptul că râzi, îl admonesta ea, în timp ce zâmbetul lui ajungea până la urechi, nu face decât să-mi sporească îngrijorarea. Scrierea rubricii lui Lady Truelove nu e o distracţie, Lord Galbraith. E o sarcină care necesită reflecţie, precum şi o analiză serioasă.
- Inventarea de probleme pentru corespondenţi fictivi şi mâzgălitul unor sfaturi care să rezolve acele probleme mi se pare mai degrabă o distracţie, dar n-am de gând să polemizez pe tema asta.

Clara ar fi putut să-i spună că oamenii pe care îi sfătuia Lady Truelove nu erau fictivi, dar hotărî să păstreze pentru mai târziu orice explicaţii despre ceea ce urma să-i ceară. Dacă el era cu adevărat serios în privinţa asumării acelei sarcini, ea nu voia să-l sperie.

- 0 să-ţi plătesc salariile în avans. Batem palma?

El nu răspunse imediat. în schimb, se întoarse spre balustradă, uitându-se la lojile de peste drum.

- Mai am o condiţie.

Clara se încruntă, detestând suspansul.

- Chiar crezi că e bine să-ţi forţezi norocul, nu-i aşa?

El râse pe înfundate şi şopti, fără să se uite la ea:

- Nici n-ai idee ce adevăr ai spus...
- Deci, întrebă Clara, văzând că el nu-i dădea mai multe detalii, care e cea de a treia condiţie?
- Nu-i atât de mult o condiţie, cât o cerere. Sau un avertisment, în funcţie de cum alegi să vezi lucrurile.
- Avertisment?

- Da, adeveri el, întorcându-se din nou cu faţa la ea. Intenţionez să te curtez, domnişoară Deverill.
-Să mă...
Clarei îi ceda vocea. îl privi ţintă, prea uimită ca să mai articuleze vreun răspuns. Mătuşa lui lăsase să se înţeleagă că ar fi putut să fie vorba de aşa ceva, dar ea respinsese o asemenea idee, care i se părea ridicolă. Şi acum părea la fel.
- Nu cred că înţeleg prea bine, spuse ea în cele din urmă.
-Vreau să te curtez. Aş dori să-mi acorzi privilegiul ăsta.
- Ce?i se miră Clara, izbucnind în râs, reacţia ei obişnuită atunci când cineva o lua complet prin surprindere. Dar nici măcar nu ne plăcem unul pe celălalt!
El îşi arcui buzele într-un început de zâmbet.
-Vrei să spui că tu nu mă placi!
Clara făcu o grimasă, deloc impresionată de întorsătura frazei.
- Dacă ai vreo simpatie pentru mine, asta e doar pentru că-ţi plac femeile.
-Aşa-i.
- Şi se întâmplă ca eu să fiu femeie.
Privirea lui coborî, plimbându-se peste trupul ei în felul acela lent care-i era caracteristic, o privire care, în acel spaţiu mic şi plin de oameni, părea la fel de intimă ca o mângâiere.
-Chiar eşti.
La acea remarcă rostită cu blândeţe, Clara simţi cum îi tresări inima în piept cu atâta forţă, încât aproape că o duru. Degetele de la picioare i se încovoiară în condurii ei de satin, iar fierbinţeala îi inundă nu doar obrajii, ci întregul trup, o reacţie pe care ea o găsea gravă dincolo de orice imaginaţie. Luă o înghiţitură zdravănă de şampanie, străduindu-se să-şi stăpânească reacţiile trădătoare şi foarte nedorite ale trupului şi să gândească cu luciditate.
- Dacă ai vreo simpatie pentru mine, n-ai arătat-o în după-amiaza asta, spuse ea.
- Nu, dar am fost foarte supărat pe tine. După cum ţi-am spus-o deja, am trecut peste asta.
- Ce uşurare! O să pot să dorm la noapte!
El râse.
- Vezi? Asta e unul dintre lucrurile care îmi plac la tine: capacitatea ta neclintită de a mă pune la locul meu. Majoritatea femeilor n-o fac.
Clara se temea că ăsta era adevărul curat: femeile nu-l puneau niciodată la locul lui.
- Oricum ar fi, spuse ea, ideea că nutreşti vreun impuls romantic faţă de mine e ridicolă. Despre ce-i vorba cu adevărat?

- Crezi sau nu, chiar şi eu sunt capabil s ă fiu romantic din când în când. Dar, din moment ce insişti să crezi oricum tot ce e mai rău despre mine, o să dau cărţile pe faţă şi o să-ţi mărturisesc adevărul gol-goluţ. Fără îndoială că o s ă fii uşurată să afli că, în cazul de faţă, nu sunt romantic.
Cum nu avusese niciodată parte de prea mult romantism, Clara nu era atât de uşurată pe cât ar fi trebuit să fie, mai ales atunci când se uita la chipul lui devastator de frumos.
- înţeleg.
- În calitate de unic fiu şi moştenitor al contelui de Leyland, am dreptul la o alocaţie, dar alocaţia asta rămâne la discreţia exclusivă a tatălui meu. De curând, în încercarea lui de a-mi controla comportamentul, tata mi-a oprit-o.
- Da, am auzit bârfe despre asta. Ceva legat de prea mult trai de lux, nu putu ea s ă nu adauge.
El râse scurt, deşi nu părea chiar amuzat.
-Asta e bârfa, cu siguranţă. Iar acum, după cum ştii deja, adăugă el înainte ca ea să poată întreba dacă mai era ceva la mijloc, mătuşa mea mi-a retras venitul pe care mi-l asigura cu atâta generozitate.
- Dar de ce ar trebui ca asta să te determine să..., să mă c... curtezi? întrebă ea, făcând apoi o pauză fiindcă simţea că îi zburau o mie de fluturi prin stomac, însă se replie şi, respirând adânc, încercă să pună întrebarea într-un alt mod: Ce legătură au toate astea cu mine?
El îi răspunse la privirea întrebătoare cu una fixă şi lipsită de orice şovăială.
- Dacă încep s ă curtez o femeie, veniturile îmi sunt restabilite.

în ciuda faptului că îi cunoştea caracterul. Clara simţi o urmă d

edezamăgire. Era destul de familiarizată cu acea emoţie - dezamăgirea pe care o simţea atunci când un bărbat chipeş trecea pe lângă ea doar ca s-o invite la dans pe prietena ei mai atrăgătoare, sau situaţia în care bărbatul aşezat lângă ea la cină continua să stea de vorbă cu fata aşezată de cealaltă parte a lui. însă în cazul de faţă, Clara ştia că dezamăgirea nu era doar iraţională, ci şi stupidă. Dar durea, la naiba, şi răsucea cuţitul în rana neîncrederii ei. Totuşi, nu-şi putea permite să arate nimic din toate astea, nu cu viitorul lui Lady Truelove în joc. Iar ea oricum nu-l dorea pe Galbraith. Era mult prea lucidă în privinţa lui ca să facă asta. Totuşi, nu putu să nu-i răspundă pe un ton aspru:

- Sunt flatată, Lord Galbraith! în faţa unor intenţii atât de copleşitoare, cum aş putea să nu fiu?
- Ai prefera ca motivul meu să fie cel obişnuit? întrebă el, cobo- rându-şi genele puţin. Ai prefera ca această cerere să aibă un motiv profund şi pasional?
-O, Doamne, nu! strigă ea, alarmată de acea perspectivă, deşi nu-şi dădea seama ce anume i se părea atât de tulburător.
El ridică din umeri.
- Aşadar, suntem de acord.
Nonşalanţa lui lovea direct în mândria ei, dar Clara ignoră asta.
- Ce te face s ă crezi că dacă îi faci curte unei femei, asta o să îndulcească atitudinea mătuşii tale?
- Nu mătuşa mea mă îngrijorează. Dar, ca să-ţi răspund la întrebare, află că ea nu se poate aştepta ca un bărbat s ă curteze o tânără în măsura în care el n-are veniturile necesare întreţinerii unei soţii. Dacă încep s ă te curtez, mătuşa mea o s ă-l informeze pe tatăl meu, iar dacă Leyland crede că intenţionez să-mi găsesc, în sfârşit, o soţie, o să-mi dea din nou alocaţia.
-Sau mai degrabă o să bănuiască că totul e o păcăleală.
-Contele nu-şi poate permite s ă rişte. Ca s ă se asigure că fiul lui moşteneşte moşia, Leyland are nevoie s ă mă căsătoresc. Mândria lui, vezi tu, nu suportă ideea că titlul şi moşiile ar putea trece în mâinile unui văr îndepărtat, care îşi câştigă existenţa făcând cizme. Pe de altă parte, cu greu se poate aştepta ca ambiţia lui să se împlinească dacă eu n-am nici un venit, fiindcă nici o femeie n-ar lua în serios curtea pe care i-ar face-o un bărbat dacă acela n-ar avea bani ca s-o întreţină după ce ea i-ar deveni nevastă. Făcându-ţi curte, îi forţez mâna tatălui meu.
Clara respiră adânc şi respinse orice sentiment prostesc de dezamăgire.
- De ce să mă alegi pe mine? Sunt sigură că multe femei ar fi încântate să le curtezi. De ce să fiu eu cea spre care să-ţi îndrepţi atenţia?
- în ciuda a ceea ce poţi crede despre mine, nu doresc s ă încurajez aşteptările unei femei naive.
- Iar eu, după părerea ta, eu n-aş avea astfel de aşteptări?
-De la mine? întrebă el, întunecându-se la faţă. Fii sinceră, domnişoară Deverill, amândoi ştim că nu te-ai căsători cu mine nici dacă aş fi ultimul bărbat rămas pe pământ.
„Ultimul bărbat rămas pe pământ”, spuse o voce timidă din mintea ei, „ar putea fi o formulare cam exagerată!”
Clara îşi luă privirea de la chipul lui seducător şi-i ordonă să tacă acelei voci interioare.
Privi mulţimea adunată în sală şi încercă să analizeze cu deta- şare obiectivă implicaţiile propunerii pe care i-o făcuse el. Se

gândi că, din punctul lui de vedere, aceasta avea un fel de sens. Pentru ea însă, era de neconceput.
-Ai perfectă dreptate că nici n-aş visa vreodată să m ă căsătoresc cu tine, spuse ea în cele din urmă, întorcându-şi privirea spre el. Dar asta aduce în discuţie un alt fapt, unul care - chiar dacă aş admite că toate lucrurile pe care mi le spui sunt adevărate - face imposibil ceea ce îmi ceri.
- Şi care ar fi acela?
- Spre deosebire de tine, eu chiar îmi doresc să mă căsătoresc. Vreau să cunosc tineri eligibili, iată motivul pentru care iau parte la evenimentele sezonului.
- Aha! exclamă el pe un ton care îi dădu de înţeles Clarei că i se respecta punctul de vedere, dar vorbele care urmară îi dovediră exact contrariul: Atunci, cu atât mai bine pentru amândoi! Care e problema?
Ea se încruntă, nedumerită de întrebare.
- Poftim?
El ridică din umeri.
- Dacă găsirea unui bărbat cu care să te căsătoreşti e scopul tău, nu mă pot gândi la o modalitate mai bună de a-ţi atinge acest scop decât acceptând planul meu.
Clara începu să se întrebe dacă nu cumva el era nebun.
- Păi, dacă îmi acorzi atenţia ta în mod deschis, alţi bărbaţi o să observe! exclamă ea.
- Da, încuviinţă el dând din cap, exact asta o să se întâmple!

-Acei bărbaţi o să presupună că eu sunt... că noi... că eu..

.am consideraţie p... pentru..., se bâlbâi ea, oprindu-se ca s ă respire adânc, iar apoi continuă, rostind cu grijă cuvintele, ca să nu se bâlbâie: Alţi bărbaţi o să ne vadă împreună. Ei o s ă creadă că sentimentele mele sunt deja angajate, că mi-am format un ataşament faţă de tine, aşa că o să mă ocolească din principiu.
- Nu, scumpul meu mieluşel, exact asta n-o să facă!
- Nu înţeleg de unde ai tras o asemenea concluzie.
- Noi, bărbaţii, iubim competiţia, şi totuşi, ne temem cumplit de un refuz. Dacă nu dansezi, de exemplu, cei mai mulţi bărbaţi presupun că nu vrei s-o faci. Prin urmare, nu te invită. Dar dacă eşti de acord cu planul meu, alţi bărbaţi o să te vadă dansând cu mine, o să se simtă încurajaţi şi o să înceapă să te abordeze.
-Oare? se minună ea, făcând o grimasă. După ce ai dansat cu mine noaptea trecută, nu s-a întâmplat nimic de genul ăsta.

Mi-am petrecut restul serii în locul meu obişnuit, alături de celelalte fete pe care nu le invita nimeni la dans. Atenţiile tale n-au schimbat nimic.

- Asta s-a întâmplat doar pentru că m-ai umilit plecând după ce dansul nostru s-a terminat, împiedicându-mă să fac ceea ce se cuvenea şi să te conduc înapoi la locul tău. Mătuşa mea a presupus că reacţia ta s-a datorat vreunui lucru jignitor pe care ţi l-am spus, dar majoritatea bărbaţilor n-ar trage o astfel de concluzie. Toţi bărbaţii care ne-au observat au concluzionat, fără îndoială, că tu ai fost cea care m-a respins.

- Şi, prin urmare, ar fi fost probabil ca eu să-i refuz şi pe ei?

- Exact aşa. Opusul e, de asemenea, adevărat. Dacă îmi atragi atenţia mie, o să le-o atragi şi lor. Ai încredere în mine în privinţa asta.

- Să-mi ceri să am încredere în tine, spuse ea, înseamnă să ceri cam mult!

El zâmbi.

- Desigur. Dar priveşte lucrurile în felul următor. Vrei să-mi asum rolul de Lady Truelove, care e acela de a le da sfaturi oamenilor. De ce ai face asta dacă nici măcar nu poţi să accepţi sfaturile pe care ţi le dau ţie?

- Cumva, mi se pare mai uşor să te dezlănţui asupra restului lumii decât asupra mea, mărturisi ea. Dacă te înşeli, să ştii că îmi petrec următoarele două luni fără altă companie masculină decât a ta!

- O soartă mai rea decât moartea, spuse el cu gravitate.

- Habar n-ai, murmură ea. Dar, chiar dacă ai dreptate, ceea ce îmi ceri să fac e să-i induc în eroare în mod deliberat pe membrii familiei tale.

-Nu, îţi cer pur şi simplu să nu mă respingi dacă încep să te curtez. Să dansezi cu mine la baluri, să accepţi invitaţii la cină acolo unde o să fiu şi eu invitat, să cânţi ocazional la pian în duet cu mine, să vorbeşti cu mine mai mult de două minute la o petrecere şi să pari încântată să mă vezi..., enumeră el, iar apoi se opri, zâmbindu-i, şi reluă pe un ton blând: Serios vorbind, Clara, nu trebuie să reacţionezi ca şi cum tocmai ţi-am sugerat să mănânci lămâi crude!

-Ei bine..., începu ea, dar el i-o luă înainte, fără s-o lase să remarce că acea comparaţie fusese una cât se poate de potrivită.

-Ţi-ai făcut deja o părere foarte clară despre mine. Nu-i nevoie să-mi răneşti mândria masculină mai mult decât e necesar, nu-i aşa?

- După părerea mea, ţi-ar prinde bine câteva înţepături de felul ăsta. Câtă vreme, se grăbi ea să continue înainte ca el să poată răspunde, ai vrea să continue farsa asta?

Chiar şi în timp ce punea întrebarea, nu-i venea să creadă că accepta ideea lui nebunească.

„Ideile nebuneşti”, îi aminti acea voce lăuntrică slabă şi sâcâitoare, „au devenit specialitatea ta!”

- Cele două luni în care sunt în slujba ta ar trebui să fie de ajuns. Până atunci, fără îndoială că tatăl meu o să-mi dea din nou alocaţia.

-Şi apoi?

- Eu te cer în căsătorie, iar tu mă refuzi. Devastat, incapabil ca măcar să mă gândesc să curtez pe altcineva - cel puţin până anul viitor -, părăsesc Londra şi mă stabilesc într-o căsuţă de la ţară, unde îmi petrec timpul lucrând, ca să-mi oblojesc inima frântă. Tu, între timp, te bucuri de restul sezonului, înconjurată de bărbaţi care te adoră de-a dreptul şi care sunt foarte fericiţi că eu am ieşit din cursă.

- Se pare că te-ai gândit foarte mult la planul ăsta. Ce se întâmplă dacă, în timpul acestei presupuse curtări, mătuşa ta mă întreabă despre sentimentele mele pentru tine? Ce fac atunci? O să trebuiască să mint?

-Am văzut pe viu că, ori de câte ori o cere situaţia, eşti capabilă să te prefaci foarte bine, răspunse el pe un ton sec. Dar nu, nu trebuie să-ţi faci griji, fiindcă mătuşa nu s-ar interesa niciodată de sentimentele tale pentru mine. Asta ar fi o încălcare de nedescris a intimităţii tale. Ea o să se limiteze să observe interesul meu pentru tine şi o să spere din tot sufletul că eforturile ei de peţitoare în numele meu ar putea să dea roade în cele din urmă.

-Poţi să răstălmăceşti asta cum vrei, dar în continuare o s-o dezamăgeşti. Şi, de asemenea, pe tatăl tău.

- Intenţionez ca în următoarele două luni, cu fiecare ocazie posibilă, să neg cu fervoare orice interes romantic faţă de tine.

- O acţiune care n-o să facă decât să întărească în mintea tuturor ideea opusă!

El ridică din umeri.

- N-am ce face dacă oamenii nu cred ceea ce spun eu.

Ea râse, clătinând din cap, uimită din nou de cât de abil putea el să le creeze oamenilor o imagine complet diferită de realitate, fără să mintă, de fapt.

-Chiar eşti un pungaş!

- Ştiu că aşa pare.

- Nu văd cum ar fi posibilă o altă interpretare.

Pentru o clipă, Galbraith o studie, dus pe gânduri, apoi răspunse:

- Trebuie să fie minunat să-ţi permiţi luxul de a avea idealuri atât de puternice şi de stabile, murmură el. Să poţi distinge atât de clar ce-i bine şi ce-i rău.

Ea tresări, acele cuvinte punând-o în gardă.

- Linia de demarcaţie între ce-i bine şi ce-i rău e destul de clară în unele situaţii.

- Chiar aşa? Onestitatea, ar spune majoritatea, e o virtute. Cu toate astea, ea nu m-a ajutat prea mult, dat fiind faptul că am fost întotdeauna scrupulos de sincer în privinţa hotărârii mele de a nu mă căsători niciodată. Anumiţi membri ai familiei pur şi simplu refuză să accepte asta. Onestitatea absolută, domnişoară Deverill, nu m-a dus nicăieri.
- Ei nu cred că hotărârea ta e sinceră?
- Nu vor să creadă. Motivaţia tatălui meu provine din nevoia de a păstra titlul şi averea de conte din perspectiva unei succesiuni sigure. Motivaţiile mătuşii mele provin din dragostea profundă pe care mi-o nutreşte. Mătuşa s-a convins pe ea însăşi că mariajul ar fi un lucru bun pentru mine, că m-ar transforma într-un bărbat aşezat şi responsabil.
- Şi n-ar fi aşa?

Buzele lui se arcuiră într-un zâmbet strâmb

- .Se pare că mă înţelegi suficient de bine ca să evaluezi situaţia. Ce părere ai?

Clara se gândi la felul în care Elsie Clark se dăduse de ceasul morţii ca să-i facă pe plac. Astfel, ea fu de părere că numai o femeie cu inimă de piatră sau una fără stimă de sine ar fi fost de acord să se mărite cu el.

- Să spunem doar că am încetat de mult să mai confund dorinţele cu realitatea, răspunse ea.

El râse.

-Aşa cum am spus, ai o viziune foarte clară asupra lumii. Rudele mele, din păcate, nu sunt înclinate să împărtăşească o astfel de viziune, cel puţin nu atunci când vine vorba de mine.

-Ai putea pur şi simplu să le spui tuturor să-şi vadă de treabă. Faptul că n-o faci îmi dă de înţeles că vrei banii pe care ţi-i oferă familia şi că vrei, de asemenea, să ai parte de libertate ca să faci doar ce-ţi place.

-Ei bine, îmi place să le am pe toate, recunosc, răspunse el, însăşi blândeţea vocii lui făcând-o să fie sigură că o tachina.

- De ce sunt atât de importanţi banii? stărui ea, refuzând să-l lase să-i distragă atenţia.

- În primul rând, fără ei e al naibii de greu să plăteşti chiria şi să cumperi de mâncare.

- De asemenea, e greu să te bucuri de aspectele mai frivole ale vieţii, cum ar fi - şi citez vorbele tale de la ceainărie - vinul, femeile şi cântecele.

Clara îşi dădu seama că răspunsul ei îl deranjase, deşi nu ştia sigur dacă asta se datora faptului că îi amintea de stilul lui de viaţă sau de consecinţele conversaţiei pe care o avusese la ceainărie cu prietenul lui.

- Mă tem că femeile sunt cele care cer prea mult, răspunse el pe un ton vag nepăsător şi zâmbind, dar cu timiditate, iar sfidarea care plutea în adâncurile albastre ale ochilor lui precum turbulenţele unei mări furtunoase îi arătă limpede Clarei că orice dezaprobare pe care ar fi putut s-o simtă o putea duce direct la pierzanie. Experienţa m-a învăţat că femeile sunt al naibii de costisitoare!

Acele cuvinte păreau să-i confirme Clarei tot ce ştia despre el şi tot ce auzise. Totuşi, sunau ciudat de fals. În timp ce-i studia chipul, simţi o bruscă şi inexplicabilă urmă de îndoială în privinţa propriei judecăţi. Oare chiar era el un desfrânat nepăsător, aşa cum credea ea?

În clipa în care îi trecu prin minte acea întrebare, ar fi vrut s ă ştie câte alte femei mai meditaseră la acelaşi lucru. Câte îşi doriseră, oricât de inutil ar fi ştiut că era, să creadă că Galbraith era un bărbat mai bun decât îl descriau reputaţia şi acţiunile lui? Câte dintre ele îşi confundaseră dorinţele cu realitatea? Zeci de femei, ar fi pariat ea.

Clara hotărî că era mai bine să se întoarcă la subiectul discuţiei lor.
-Chiar te aştepţi ca eu să accept s ă te ajut să-ţi manipulezi familia?
El ridică din umeri.
-Anumiţi membri ai familiei mele doresc să mă manipuleze şi să mă determine s ă fac ceva ce - am spus-o de nenumărate ori - nu vreau să fac. E atât de greşit din parte-mi s ă recurg la un pic de manipulare, la rândul meu? În plus, adăugă el înainte ca ea să se poată gândi cum să răspundă, dacă e nevoie de vreo manipulare, vreau să fiu eu cel care s-o exercite. Ţie, mieluşelul meu, ţi se cere să faci un singur lucru.
-Acela fiind?
-Să fii drăguţă cu mine, răspunse el aplecându-se şi apropiindu-se puţin mai mult de ea, aţintindu-şi privirea la gura ei şi aproape că renunţând să mai zâmbească. Ar fi atât de greu, Clara?
Auzindu-şi numele murmurat astfel, Clara simţi cum i se uscă gâtlejul. Buzele i se întredeschiseră, dar nici un cuvânt nu-i ieşi din gură. Sub privirea lui înflăcărată, frica pe care o simţea ori de câte ori timiditatea îi lega limba i se păru de zece ori mai rea decât de obicei, apâsându-i pieptul precum o greutate.
- Nu mai greu decât să-ţi scoţi un dinte, răspunse ea în cele din urmă, dar acele vorbe acide îşi pierdură puterea de convingere, fiind rostite cu o voce gâtuită.
- Cam aşa ceva, spuse el râzând pe înfundate şi pironindu-şi privirea în ochii ei. M ă mulţumesc să am parte de toleranţa ta politicoasă. îmi permiţi asta?
-Presupun că... pot suporta aşa ceva, răspunse ea. Nu mi-ar... plăcea să... să fiu nepoliticoasă cu nimeni, nici măcar cu tine.
- Deci, batem palma?
Ea se uită în altă parte, studiindu-i dintr-odată pe oamenii adunaţi în jurul mesei cu răcoritoare din apropiere. Nu-i plăcea ideea de a-l ajuta să facă o impresie falsă familiei lui şi nu era deloc sigură că ceilalţi bărbaţi ar fi fost încurajaţi de atenţiile lui faţă de ea, în loc să fie, dimpotrivă, descurajaţi. Dar ce altă alegere avea? Irene conta pe ea, iar în calitate de Lady Truelove, era un substitut dureros de nepotrivit pentru sora ei. Nu putea suporta ideea de a-şi trăda misiunea şi de a o dezamăgi pe Irene. Şi, deşi în acea după-amiază Galbraith îi spusese că ameninţarea lui de a dezvălui identitatea lui Lady Truelove fusese doar o vorbă goală, nu era întru totul sigură că putea avea încredere în el în privinţa asta.
- Foarte bine, răspunse, făcând asta înainte de a se putea convinge pe ea însăşi. Avem o înţelegere. 0 să pun un valet

să-ţi livreze ultimul lot de scrisori al lui Lady Truelove la prima oră a dimineţii, împreună cu un cec bancar de o mie de lire sterline.
-Scrisori?întrebă el râzând neîncrezător. Adîcă scrisori adevărate de la oameni adevăraţi?
- Bineînţeles că da. Ai crezut cumva, adăugă ea. savurându-i surprinderea, că noi inventam scrisorile?
- Da, ceva de genul ăsta, mărturisi el, dezmeticindu-se, iar Clara îşi dădu seama că el realiza în clipa aceea adevărata sarcină pe care şi-o asumase.
- îmi pare rău dacă sperai să-ţi petreci următoarele două luni scriind ficţiune, spuse ea, savurându-i un pic supărarea. Dar a fi Lady Truelove înseamnă să ajuţi oameni reali să rezolve probleme reale. După cum ne-am înţeles, îţi trimit mâine-dimineaţă cea mai recentă tranşă de corespondenţă. Trebuie să alegi una dintre acele scrisori, să scrii un răspuns potrivit pentru publicare şi să mi-l predai până mâine dup ă-amiază la ora două.
- La ora două? Nu e cam prea repede?
- Regret termenul scurt, dar n-am ce face. Pe viitor, o să ai mai mult timp să scrii, dar ediţia de săptămâna asta a ziarului se tipăreşte sâmbătă seara.
-Azi e abia joi.

- -Am nevoie de timp ca să iau legătura cu corespondentul ales de tine şi să obţin permisiunea oficială de a-i publica scrisoarea. De asemenea, trebuie să mă asigur că răspunsul tău e adecvat.îndrăznesc să spun că până şi eu reuşesc să fiu adecvat atunci când ocazia o cere, spuse el pe un ton de o gravitate ciudată.

Ea se încruntă.

-Nu trata problema asta cu superficialitate! Oamenii care îi scriu lui Lady Truelove contează pe tine pentru o consiliere sinceră. Intenţionez să mă asigur că n-o s ă-i dezamăgeşti şi că n-o să-i ghidezi într-o direcţie nepotrivită din punct de vedere moral. Şi mă aştept ca tu să-ţi iei sarcina în serios.

- O să fac tot posibilul să mă ridic la înălţimea aşteptărilor. Dar adu-ţi aminte că asta e o clauză a unui contract care ne implică pe amândoi.

-Adică?

- Mi-ai spus ce aştepţi de la mine, dar eu încă nu ţi-am spus ce aştept de la tine.

Inima Clarei începu să bată puternic, izbindu-se de coaste, astfel încât trecură câteva secunde până când ea să poată răspunde.

- Dar mi-ai spus, nu-ţi aminteşti? murmură ea în cele din urmă, reuşind s-o facă pe un ton plin de dulceaţă înşelătoare. Intenţionezi să-mi faci curte, continuă, aruncându-i un zâmbet larg şi plin de seninătate. Eu trebuie doar să te tolerez.

El râse, dar înainte să poată răspunde, se auzi gongul care vestea începerea spectacolului. Clara se întoarse şi se aşeză la locul ei, dar în momentul în care Galbraith, venit în spatele scaunului pe care şedea ea, se aplecă aproape de urechea ei, descoperi că discuţia lor nu se încheiase de tot.

- îmi dau seama că eu o să fac toată treaba, spuse el cu glas scăzut, astfel încât să nu-l audă spectatorii care încă îşi ocupau locurile. Cu toate astea..., continuă, iar apoi se opri, făcând-o să tremure la atingerea respiraţiei calde care îi mângâia urechea. Cred că am negociat mai bine decât tine, Clara, conchise el.

Dintr-odată, fiecare celulă din trupul ei fremătă. Simţea parfumul de lemn de santal al loţiunii lui de ras. Simţea cum una dintre şuviţele lui rebele îi gâdila tâmpla. Aproape că auzea zgomotul puternic al bătăilor propriei inimi. Din fericire, luminile se stinseseră. El merse să se aşeze undeva în spatele ei, dar, deşi n-avea cum să vadă dovezile fizice ale faptului că apropierea şi cuvintele lui o afectaseră. Clara se temea că el era pe deplin conştient de reacţiile pe care i le provocase. Era, recunoscu ea cu mâhnire, genul acela de bărbat.

Orchestra începu să cânte uvertura operei *Aida* de Verdi, dar chiar şi cu muzica răsunându-i în urechi, ea încă mai auzea în minte cuvintele lui:
„Mă pricep la femei.”
Cu siguranţă că era adevărat. Şi, deşi poate că avusese dreptate să spună că el era cel care avea să facă toată munca, târgul pe care îl încheiaseră nu era unul simplu nici pentru ea. Dimpotrivă, pentru ca ea să rămână fără aer, el nu trebuia să rostească decât câteva vorbe cu subînţeles.
Clara îşi apăsă palma peste coastele strâns încorsetate şi făcu o grimasă. Acel simulacru de curtare nici măcar nu începuse, dar ea deja se temea că era depăşită de situaţie.

CapitoCuC9

Rex nu-şi făcea iluzii în privinţa propriului caracter. îi plăceau femeile, iar după ce împlinise cincisprezece ani, descoperise exact ce plăceri puteau să-i ofere şi nu avusese niciodată mustrări de conştiinţă cu privire la faptul că majoritatea acestora erau de natură carnală.
Şi, deşi avea anumite reguli stricte în privinţa comportamentului său legat de femei, nu-şi reprimase niciodată gândurile obraznice despre ele, mai ales în prezent, când gândurile erau tot ceea ce-şi putea permite. în momentul în care se aşeză în spatele Clarei, imaginea feţei ei râzând şi mirosul de flori de portocal al părului ei aprinseră pe dată focul erotic al imaginaţiei lui.
Din nefericire, unghiul din care o vedea acum nu-i oferea prea mult combustibil pentru acel foc. Spatele ei, acoperit în întregime cu mătase roz închis, părul ei, strâns în obişnuita coroană sever împletită, ceafa ei prelungă şi subţire - el le contempla pe toate, iar privirea i se opri la ceafă, chiar deasupra marginii rochiei de seară.
în întunericul teatrului, pielea ei albă părea să strălucească precum porţelanul, dar ar fi pariat că era la fel de moale precum catifeaua. Dacă s-ar fi aplecat în faţă şi ar fi sărutat-o acolo, ar fi putut afla cu siguranţă.
închise ochii, imaginându-şi că savura cu buzele textura pielii ei, iar dorinţa i se înteţi şi i se răspândi peste tot în trup. Adulmecă mirosul florilor de portocal şi respiraţia i se iuţi. O imagine a ei i se formă în minte, cu tot acel păr şaten despletit şi căzând în valuri pe lângă sânii ei mici şi rotunzi, împodobiţi cu sfârcuri roz pal.

Pe deplin excitat, se mişcă pe scaun şi făcu o grimasă, gândindu-se că acel fel de a şi-o imagina îşi avea dezavantajele lui. Dacă avea să continue, urma să devină în curând foarte supărător. Şi, din moment ce între el şi ea n-ar fi putut să fie vorba de nimic carnal, probabil că era neînţelept să meargă pe un astfel de drum.Clara Deverill nu era o dansatoare la Gaiety sau o londoneză oarecare, abordabilă dintr-un astfel de punct de vedere. Era nevinovată, pură şi cu siguranţă că-şi făcea planuri matrimoniale. Părerea ei despre caracterul lui îl plasa doar puţin mai sus - sau chiar mai jos, poate - de noroiul vâscos care căptuşea fundul iazurilor. Putea să pară inofensivă ca un miel, dar miezul fiinţei ei era surprinzător de oţelit. În plus, avea un neclintit simţ al moralităţii. Şi, deşi se bâlbâia puţintel ori de câte ori era nervoasă, limba ei îl putea biciui destul de bine la nevoie. Totuşi, se înşela dacă spera că amintindu-şi de toate astea ar fi reuşit să pună capăt fanteziilor erotice care îl chinuiau, fiindcă imediat incepu să-şi imagineze diverse moduri în care Clara ar fi putut să-şi folosească limba în scopuri mai plăcute decât să-l biciuiască, şi se mişcă din nou pe scaun.

- Pentru numele Domnului, Rex, îi şopti verişoara lui, Henrietta, care şedea lângă el, ce e în neregulă cu tine? Te foieşti ca un băiat la slujba de duminică.

Rex scoase un chicotit sarcastic.

- N-ai idee cât de nepotrivită e analogia asta acum, Hetty, murmură el, deschizând ochii.

-Chiar aşa? şopti verişoara lui. îndrăznesc să mă întreb cine e subiectul unor astfel de gânduri ireverenţioase. Spune-mi!

Rex îi aruncă o privire piezişă, observând expresia ei amuzată.

- Nu-i nimic de povestit, răspunse el privind în altă parte şi prefăcându-se brusc interesat de spectacolul care se desfăşura dedesubt. Şi chiar dacă ar fi fost, adăugă, străduindu-se să pară nepăsător şi blazat, n-ar fi contat. Fiind un gentleman, sunt obligat să păstrez tăcerea.

- 0 astfel de discreţie îţi face cinste, desigur, deşi n-aş crede că e necesară, fu de părere Henrietta, dar la urma urmei, Rex..., murmură ea, făcând apoi o pauză, iar privirea i se opri în lateral, la scaunul din faţa lui. Poate că nu-i vorba despre o Gaiety Girl!

Era o întrebare în acele cuvinte, una care lui îi dădea ocazia perfectă de a începe să joace rolul pe care şi-l crease, dar înainte de a putea confirma bănuielile verişoarei lui, îi reveniră în minte cuvintele pe care le rostise Clara cu puţin timp în urmă:

„Ceea ce îmi ceri să fac e să-i induc în eroare în mod deliberat pe membrii familiei tale.”

Se răsuci din nou pe scaun, frustrat de ceva ce depăşea simplul disconfort fizic. Vinovăţia era o emoţie care nu-i plăcea şi în care, cu siguranţă, nu-şi putea permite să se complacă.
Cu toate astea, nu răspunse la întrebarea lui Hetty. Pur şi simplu zâmbi, iar verişoara lui îşi întoarse, din fericire, atenţia către scenă.
El încercă să facă la fel, dar nu dură mult până când privirea i se abătu din nou asupra fetei aşezate în faţa lui, iar imaginaţia i se puse din nou pe treabă. În timp ce se gândea la descheierea nasturilor îmbrăcaţi în mătase de pe spatele ei şi la sărutarea pielii catifelate a gâtului ei, reuşi să-şi alunge din minte orice noţiune de vinovăţie în legătură cu calea pe care o alesese, dar acele contemplaţii încântătoare făcură, de asemenea, ca pofta să i se aprindă şi mai tare decât înainte. Îşi dădu seama că avea o altă problemă, una mult mai incomodă decât şoaptele conştiinţei, una cu implicaţii la care nu se gândise cu adevărat până în acel moment.
Clara era o femeie cu care nu se putea culca şi, deşi câteva gânduri pofticioase despre ea constituiau o distracţie al naibii de plăcută, dacă le permitea să devină un obicei, viaţa lui ar fi devenit foarte frustrantă. Dorinţa neîmpărtăşită era un lucru diabolic.
Primul act se încheie, iar Rex ştia că avea la dispoziţie aproximativ trei sferturi de oră înainte de pauză ca să-şi readucă mintea şi trupul sub control. În cele mai multe cazuri, acel răstimp ar fi fost mai mult decât suficient ca să-şi distragă gândurile de la o anumită femeie, dar, în timp ce studia spatele suplu şi drept al Clarei şi linia lungă şi delicată a gâtului ei, bănui că urma să aibă nevoie de fiecare minut din cele patruzeci şi cinci.
Statul în lojă la un spectacol de operă îi oferise Clarei puţine ocazii de a conversa cu alte persoane, iar ea nu putuse decât să se bucure din pricina asta, fiindcă extraordinara propunere pe care i-o făcuse Galbraith avusese darul s-o zăpăcească de-a binelea. Privind retrospectiv în dimineaţa următoare, întregul episod i se păru desprins dintr-un vis.
Amintindu-şi că visul ei provenea din faptul că întreaga curte pe care el avea de gând să i-o facă era una falsă, Clara se strădui acum să-şi stabilească priorităţile. După cum promisese, îi trimisese corespondenţa lui Lady Truelove la prima oră a dimineţii şi, din impuls, ataşase şi un mesaj personal, sugerându-i ca, pentru prima lui rubrică, să ia în considerare scrisoarea Debutantei Dezolate. Se străduise să dea recomandării ei o aparenţă de interes profesional, subliniind gradul mare de afinitate a cititorilor cu o astfel de problemă. Clara spera ca el să nu-şi dea seama că acţiunea ei era motivată de un scop mai profund.

După ce expedie pachetul de scrisori la reşedinţa lui Galbraith din Half Moon Street, ea se concentră asupra articolelor pe care domnul Beale le selectase pentru ediţia din acea săptămână şi asupra machetelor pe care le concepuse pentru ele, dar nu reuşi să lucreze mai mult de cinci minute la rând. în ciuda eforturilor ei, Galbraith şi propunerea lui scandaloasă insistau să-i invadeze mintea.
„Vreau să te curtez. Aş dori să-mi acorzi privilegiul ăsta.”
Unele fete, desigur, aveau atât de mulţi admiratori încât aceştia ajungeau să stea la coadă ca să aibă şansa să-şi exprime astfel de sentimente, dar ei. Clarei, i se întâmpla foarte rar un astfel de lucru. Chiar şi acum, optsprezece ore mai târziu, cuvintele lui încă evocau acelaşi fior incontestabil pe care ei doi îl avuseseră cu o seară înainte. La amintirea privirii lui înflăcărate, buzele prindeau s-o furnice chiar şi acum.
Seara trecută, el se gândise s-o sărute. Clara n-avea nici o experienţă în materie de sărut, dar recunoscuse privirea din ochii lui atunci când el se uitase lung la gura ei. Era aceeaşi privire pe care i-o aruncase pe ringul de dans, la balul acela.
„Un sărut ar încălca destul de multe reguli, nu-i aşa?”
Frisonul deveni mai puternic, iar Clara se încruntă la machetele de pe birou, exasperată de ea însăşi. Pentru un bărbat ca el, probabil că un sărut nu însemna nimic - i l-ar fi dat la fel de uşor ca şi cum i-ar fi făcut cu ochiul, fiind, de altfel, la fel de uşor de obţinut. Cât despre curtea pe care i-o făcea el, totul era o farsă, una complet discutabilă din punct de vedere moral şi având drept scop inducerea în eroare a familiei lui. Iar atunci când se gândea la ei - la Lady Petunia, la Sir Albert şi la diverşi veri ai lui pe care ea îi întâlnise aseară -, Clara nu mai avea urmă de îndoială că acceptase o propunere scandaloasă.
Totuşi, înţelegerea fusese încheiată, aşa că încercă să privească partea bună a lucrurilor. Poate că el avusese dreptate şi poate că atenţiile lui de ordin romantic aveau să le atragă atenţia şi altor posibili pretendenţi, care să-şi dorească şi ei s-o curteze şi să vrea s-o sărute.
Cumva, acea perspectivă nu prea părea palpitantă, iar Clara aruncă creionul şi oftă, exasperată:
- La naiba cu omul ăsta, ce o avea el...
O întrerupse o bătaie în uşă, care o făcu să apuce creionul în grabă.
-Intră! strigă ea, aplecându-se asupra machetelor şi străduindu-se să pară că lucra din greu.
- Domnişoară Deverill!
îşi ridică privirea şi simţi din nou nevoia de a suspina, dar dintr-un cu totul alt motiv.
-Domnule Beale! îl salută ea pe editor, fără pic de entuziasm. Cu ce pot să vă ajut? Dacă aţi venit pentru machete, trebuie

să vă spun că încă n-am terminat cu ele, dar vi le aduc imediat ce termin...

- Rubrica doamnei Truelove n-a sosit încă, i-o tăie el iute, cu nerăbdarea lui obişnuită. Cel puţin, asta mi-a spus domnişoara Huish chiar acum, înainte să plece în pauza de prânz. E adevărat?

- Domnişoara Huish pleacă abia acum ca să ia prânzul? întrebă Clara, aruncând o privire la ceasul cu broş ă pe care îl purta prins la rever. Dar e aproape ora două!

- I-am cerut să sorteze mai întâi corespondenţa sosită cu poşta de dup ă-amiază, care azi a sosit cu întârziere.

Clara se încruntă.

- Nu-i corect să ţii pe cineva atât de mult timp fără o pauză de masă!

- Nici eu n-am luat prânzul, domnişoară Deverill, răspunse el cu acreală. Nu că m-aş aştepta să vă pese!

Hotărând că trebuia să-i demonstreze că se înşela în privinţa asta, Clara îşi şterse orice urmă de dezaprobare de pe faţă şi simulă îngrijorarea, sperând să-l scoată pe individ din biroul ei cât mai repede posibil.

O, dar *îmi pasă*, domnule Beale! E abominabil să trebuiască să staţi fără prânz atâta vreme! Aţi putea leşina de malnutriţie, adăugă ea, încercând să pară mai degrabă îngrozită decât încântată de o asemenea idee, şi atunci unde am ajunge? Trebuie să mergeţi imediat să vă luaţi prân2ul!îi făcu semn cu mâna spre uşă, dar, spre consternarea ei, domnul Beale nu se mişcă.
-Rubrica lui Lady Truelove! îşi reluă el şirul gândurilor. Unde e?
- Termenul de predare e abia la ora cinci. Din moment ce acum e abia ora două, nu cred că trebuie să ne îngrijorăm...
- Rubrica ei soseşte întotdeauna în corespondenţa de joi du- pă-amiază, dar, pentru a doua săptămână ta rând, n-a ajuns la timp. Deci, unde-i blestemata de rubrică? Să nu-mi spuneţi că a întârziat şi săptămâna asta!
- Mi s-a spus că rubrica o să fie livrată personal, răspunse ea în- crucişându-şi degetele pe sub tăblia biroului, unde el nu i le putea vedea, şi sperând din tot sufletul ca Galbraith să n-o dezamăgească. Un... hmmm... un prieten o s-o aducă. Din clipă în clipă...
- Un prieten al ei sau al dumneavoastră? Oricum ar fi, adăugă el înainte ca ea să poată răspunde, nu sunt deloc liniştit, domnişoară Deverill!
Clara fu tentată să-i răspundă că liniştirea lui nu era una dintre priorităţile ei, dar se abţinu, fiindcă până la întoarcerea lui Irene trebuia să păstreze măcar o aparenţă de armonie între ea şi el. După aceea domnul Beale avea să devină, slavă Domnului, ghimpele din coasta surorii ei, scutind-o cu desăvârşire de înţepătura din propria coastă.
- Ce păcat, murmură ea pe un ton politicos, aşezându-se la loc. Dar, în ceea ce mă priveşte, sunt convinsă că articolul o să fie aici cu mult înainte de termenul limită, aşa că...
-Aveţi grijă să se întâmple asta, o întrerupse el din nou, uitân- du-se ţintă la ea. Văd că-i ţineţi partea acestei Lady Truelove, dar, dacă articolul ei întârzie, o să ştiu pe cine să dau vina.
- Nu e nevoie să daţi vina pe nimeni, interveni o voce de bărbat.
Recunoscând-o, Clara oftă de uşurare. Privirea ei îl ocoli pe domnul Beale şi se aţinti asupra lui Galbraith, care ţinea un plic în vârful degetelor ridicate, în timp ce un zâmbet îi arcuia buzele.
-Cuvintele pline înţelepciune ale lui Lady Truelove au sosit, gata să fie împărtăşite tuturor cititorilor ei devotaţi!
În ciuda acelei veşti binevenite şi a tonului dezinvolt pe care fusese rostită, umerii largi ai lui Galbraith erau ciudat de încordaţi, iar zâmbetul îi părea cumva forţat. Clara îi aruncă o privire nedumerită, în timp ce domnul Beale se întoarse şi porni spre uşă.

- Era şi timpul, spuse el oprindu-se lângă Galbraith şi întin- zându-i mâna.
însă vicontele îl ignoră. în schimb, îşi scoase pălăria şi făcu o reverenţă în faţa Clarei, iar apoi se mută într-o parte a uşii, pentru ca editorul să poată trece.
Scoţând un mormăit de nerăbdare, domnul Beale întinse mâna ca şi cum ar fi vrut să ia plicul, dar Galbraith îl evită, coborându-şi braţul şi ascunzând misiva la spate. Continuă să zâmbească, părând întruchiparea dezinvolturii şi a nepăsării de neclintit.
- Puteţi să-mi daţi mie rubrica lui Lady Truelove, spuse editorul, care rămăsese cu mâna întinsă ca şi cum încă se aştepta ca vicontele să-i înmâneze plicul.
Clara deschise gura ca să contrazică acel ordin şi să ceară ca rubrica să-i fie dată ei, dar uitându-se la Galbraith, văzu că zâmbetul lui dispăruse şi ştiu că nici nu mai era necesar să intervină.
Vicontele îi aruncă o privire editorului, dar nu vorbi. în schimb, se mulţumi să ridice dintr-o sprânceană, un gest minimal, dar care reuşea cumva să transmită în acelaşi timp dezinteres politicos şi dispreţ total.
Din locul în care stătea, Clara nu vedea decât o parte din chipul editorului, dar întrezărea suficient ca să-şi dea seama că obrajii acestuia se făcuseră stacojii, iar imaginea unui domn Beale descurajat i se păru atât de încântătoare, încât aproape că râse cu voce tare.
în ciuda faptului că era conştient de afrontul care tocmai i se adusese, domnul Beale, neînţelegând aluzia, nu se grăbi deloc să plece.
- Sunt re dac torul-şef al *Weekly Gazette,* spuse el, cu mâna încă întinsă.
- Da, bineînţeles!
Spunând asta, Galbraith îl ocoli şi porni spre biroul Clarei. Respingerea era clară şi, deşi domnul Beale se întoarse ca să se încrunte în spatele vicontelui, nu mai scoase o vorbă. în schimb, ieşi cu paşi repezi din birou, trântind uşa în urma lui ca să-şi arate nemulţumirea.
- Cred că l-am jignit, spuse Galbraith oprindu-se în faţa Clarei.
Zâmbetul vag de pe buzele lui dădea de înţeles că nu-i păsa nici
cât negru sub unghie de orgoliul rănit al domnului Beale.
- în ceea ce-l priveşte pe omul ăsta, nu-i greu deloc s-o faci, îl asigură ea. Vrei, te rog, să deschizi din nou uşa? Ultimul lucru de care am nevoie e ca vreun membru al personalului s ă înceapă să mă bârfească pentru că sunt singură cu tine în spatele uşilor închise.

- Nu ştiu de ce-ţi faci griji în privinţa asta, spuse el, dar îşi puse deoparte pălăria, iar apoi se duse la uşă şi o deschise. Ne-ar servi scopul, nu-i aşa?
- Nu cred, răspunse Clara pe un ton afectat, în timp ce el se întorcea la birou. Singurul motiv, adăugă ea, coborându-şi vocea în timp ce privea pe lângă el spre uşa deschisă, pentru care un cuplu necăsătorit ar trebui să se afle într-o situaţie atât de intimă, ar fi intenţia bărbatului de a o cere pe femeie în căsătorie. Iar noi încă nu suntem în stadiul ăsta. Mai ai câteva rubrici de scris până atunci.
- Destul de adevărat, recunoscu el, iar apoi, aplecându-se mai aproape, adăugă cu glas scăzut: Şi nu e nevoie să vorbim în şoaptă despre Lady Truelove, Clara. Nu e nimeni pe coridor.
- înseamnă că toată lumea a plecat s ă ia prânzul, chiar şi domnul Beale. Slavă Domnului că a şters-o de aici! Mă tem că nu ne înţelegem prea bine.
-Decenu-l dai afară?
Clara suspină, aruncându-i o privire mâhnită peste birou, şi îi făcu semn cu mâna să se aşeze pe scaunul de vizavi.
- Nu-i atât de simplu!
-Nu văd de ce nu, răspunse el, luând loc. Tu conduci ziarul, nu-i aşa?
- Doar temporar. *Weekly Gazette* îi aparţine surorii mele. Eu o administrez doar atât timp cât lipseşte Irene. Ea l-a angajat pe domnul Beale. Concedierea lui nu poate fi decizia mea.
- N-ar trebui să fii nevoită să lucrezi cu asemenea oameni oribili!
Clara izbucni în râs.
- O spune cel care n-a avut niciodată o slujbă!
El făcu o grimasă.
- îmi pare rău. Spusele mele au sunat precum cele ale unui privilegiat. Totuşi, individul ăla a fost abominabil de nepoliticos cu tine.
- M-am obişnuit cu asta, răspunse Clara făcând un gest dispreţuitor, care alungă dintre ei imaginea domnului Beale. Nu contează.
întinse mâna după plic, dar Galbraith nu i-l dădu. în schimb, se încruntă, înclinându-şi capul într-o parte şi aruncându-i o privire meditativă.
- Doar nu crezi cu adevărat asta, nu-i aşa? o întrebă el.
Clara îl privi lung, fără să-şi dea seama la ce se referea.
-Ce să cred?
-Că nu contează în ce mod te tratează ceilalţi.
Clara văzu cum încruntarea lui sporea pe măsură ce vorbea, până când deveni aproape ameninţătoare.
- Eşti furios, murmură ea, luată prin surprindere.

- N-ar trebui să nu fiu? Să te văd cum eşti certată pe nedrept şi apoi să te aud mărturisind că eşti obişnuită cu un astfel de tratament şi că nu contează... N-ar trebui să fiu supărat?

Ea îl privi ţintă, observând sclipirea din ochii lui strălucitori şi rigiditatea maxilarului său perfect. îl mai văzuse supărat şi înainte, dar îşi dădu seama că situaţia de acum era diferită, fiindcă de data asta se înfuriase din cauza unui afront care îi fusese adus ei.

Simţi cum ceva îi apăsa pieptul, îngreunându-i respiraţia şi îm- piedicând-o să gândească limpede. Buzele i se întredeschiseră, dar fu peste puterile ei să-i dea vreun răspuns. în schimb, înainte să-şi dea seama prea bine ce făcea, îi surâse.

Acel zâmbet păru să-l facă să se simtă stânjenit, fiindcă se răsuci pe scaun şi-şi întoarse privirea.

- îndrăznesc să spun că orice bărbat ar fi furios, murmură el. E greu să te abţii să-i aplici o corecţie luându-l de guler şi azvârlindu-l în stradă!

Plăcerea pe care o simţea la auzul vorbelor lui spori, deschizân- du-se înlăuntrul ei ca o floare la soare, fiindcă, în ciuda a ceea ce părea să creadă el, bărbaţii dispuşi să arunce alţi bărbaţi în stradă în numele ei fuseseră până acum o specie inexistentă.

El o privi din nou, iar ea îşi şterse zâmbetul de pe buze, pentru că el părea stânjenit, iar ea nu voia să exacerbeze situaţia.

- Oricât de mult aş aprecia oferta ta de a-l arunca pe domnul Beale în stradă, aş prefera să n-o faci. Ar fi o satisfacţie momentană, recunosc, dar urmările mi-ar face viaţa şi mai dificilă. în rest, adăugă ea în clipa în care el deschise gura ca s-o contrazică, atunci când am spus că m-am obişnuit cu acreala lui şi că nu-mi pasă, m-am referit la faptul că el nu pierde nici un prilej ca să-mi facă aluzii că are o părere proastă despre mine, dar că eu nu ţin suficient de mult cont de părerea lui ca să pun la inimă.

- Şi care e părerea lui?C ă sunt doar o fată prostuţă, prea imatură şi naivă ca să poată să lucreze în domeniul afacerilor.
- Atunci, el e prostul!
- Poate că e. Dar, ca să fiu pe deplin sinceră, e adevărat că-mi lipseşte experienţa în privinţa conducerii unei afaceri. Am fost secretara lui Irene pentru o perioadă, dar asta e tot. Iar domnul Beale a înţeles că urma să lucreze sub conducerea fratelui meu, Jonathan. După ce s-a căsătorit Irene, Jonathan trebuia să se întoarcă acasă din America, să se asocieze cu ea şi să preia frâiele gazetei. În atare condiţii, domnul Beale a preluat postul de editor. Dar Jonathan şi-a tot amânat întoarcerea, iar acum a decis să rămână în America, aşa c ă eu şi domnul Beale suntem forţaţi să lucrăm împreună până la întoarcerea lui Irene.
- Nimic din toate astea nu se întâmplă din vina ta. Acest Beale ar trebui să accepte situaţia aşa cum e şi să dea dovadă de bunăvoinţă.

Clara făcu o grimasă.

- El încă n-a aflat că fratele meu a decis să rămână în America. Am tot amânat să-i spun despre Jonathan, fiindcă după ce află asta, o să demisioneze negreşit. Totuşi, cred că e nedrept din partea mea să nu-i spun...

Galbraith o întrerupse cu un pufnet dispreţuitor.

-în locul tău, nu mi-aş face griji pentru asta, nu în cazul unui om ca el. Ceea ce e nedrept este faptul că fratele şi sora ta te-au lăsat pe tine să te ocupi de problema lor.

- În privinţa fratelui meu, poate că ai dreptate, dar în ceea ce o priveşte pe sora mea, nu-i deloc aşa. Irene a avut mereu grijă de mine şi de tatăl nostru. Pe vremea când n-aveam bani şi eram pe punctul de a ne pierde casa, ea a fost cea care ne-a salvat. A înfiinţat ziarul ăsta şi a obţinut din el un venit suficient de mare ca să ne întreţinem, iar eu mă bucur să am şansa de a face ceva pentru ea. Acestea fiind zise, o să-i dau cu plăcere înapoi lui Irene, după ce se întoarce, *Weekfy Gazette* şi pe domnul Beale.
- În acel moment, el o să afle că urmează să lucreze tot pentru o femeie şi probabil că oricum o să demisioneze.
- Posibil, dar atunci Irene poate angaja pe altcineva. În ceea ce-l priveşte pe domnul Beale, nu ştiu dacă resentimentele lui provin din faptul că lucrează pentru o femeie, sau dacă pur şi simplu nu-i place să lucreze pentru mine. Mă tem că sora mea se descurcă mult mai bine la conducerea ziarului.
- Prostii! Nu mă îndoiesc că faci o treabă excelentă în locul surorii tale. Ai destul bun-simţ ca să angajezi personal excelent, adăugă el cu un zâmbet, arătând spre sine, iar ăsta

e, probabil, cel mai mare talent de care ai nevoie atunci când te afli la conducerea unei întreprinderi comerciale.
Ea îi răspunse cu un zâmbet ironic.
- Mulţumesc pentru votul de încredere, dar nu-mi pot imagina că iau decizii mai bune decât sora mea în ceea ce priveşte angajarea de personal. Irene, de obicei, analizează excelent caracterele. De asemenea, e feministă şi dacă Beale are vreun resentiment faţă de femeile de carieră, nu-mi pot imagina că n-ar fi simţit asta atunci când l-a intervievat.
El ridică din umeri.
- Nu toţi oamenii se dovedesc a fi la fel de vrednici în meseria lor pe cât ar putea părea atunci când li se ia un interviu în vederea angajării. Orice majordom sau menajeră ţi-ar putea spune asta. Iar sora ta era pe cale să se căsătorească, nu-i aşa? S-ar putea să fi fost prea preocupată de planurile de nuntă ca să observe defectele acestui Beale.
- Poate, răspunse Clara pe un ton dubitativ. Distrată sau nu, lui Irene nu-i stă în fire să greşească.
-Toată lumea face greşeli.
- Nu şi sora mea, susţinu Clara, râzând de încruntătura lui sceptică. E limpede că n-o cunoşti.
-Aştept cu neräbdare privilegiul de a o cunoaşte, murmură el, iar o linie i se säpă între sprâncene. N-am întâlnit niciodată printre oameni un model de perfecţiune.
-Nu chiar un model de perfecţiune, dar pe aproape, îl asigură Clara, fericită să se laude cu numeroasele talente ale lui Irene. Reuşeşte în tot ceea ce face. E strălucitoare, plină de încredere în sine, împlinită, inteligentă şi, dacă toate astea nu sunt de ajuns, e şi frumoasă. Şi are instincte excelente în afaceri.
- Chiar aşa? întrebă el pe un ton din ce în ce mai încrâncenat, iar un muşchi i se mişcă în colţul maxilarului. Chiar aşa să fie?
Vocea lui era încordată, întrebarea fusese laconică, iar Clara îi aruncă o privire nedumerită.
- Ce s-a întâmplat? Pari destul de supărat!
-Oare? răspunse el pe un ton din care încrâncenarea dispăruse ca prin farmec. îndrăznesc să spun că m-a scos din sărite să te văd cum te-ai luat la trântă cu domnul Beale.
Clara clipi, surprinsă.
- Dar de ce ţi-ar păsa? Nu e ca şi cum...
Ea se opri, fiindcă simţi din nou acea apăsare puternică în piept. Era la fel ca una dintre crizele ei de timiditate, doar că mai acută, dar şi mai dulce. El vorbise ca şi cum i-ar fi purtat cu adevărat de grijă. Şi totuşi, abia se cunoşteau.
înghiţi în sec, amintindu-şi că lui îi venea nespus de uşor să facă orice femeie, chiar şi pe una pe care n-o cunoştea, să se

simtă deosebită şi extraordinară. Asta nu însemna nimic pentru el, nu cu adevărat. Îşi drese glasul, iar atunci când vorbi, se strădui să aibă în voce o notă de indiferenţă pe care era departe de a o simţi:

- Nu văd de ce contează pentru tine.

- Păi, în primul rând, pe mine nu mă menajezi deloc, bombăni el. Cum se face că individul ăla obţine mai multă politeţe din partea ta decât mine? Îţi spun drept că asta mă doare, Clara!

Ea zâmbi, dându-şi seama că el o tachina acum.

- Motivul e destul de clar, nu-i aşa? Beale ar putea să renunţe la mine. Tu nu poţi.

- Mulţumesc că mi-ai reamintit! Mă simt mult mai bine acum.

- Îţi spun cu toată seriozitatea că, în ciuda antipatiei lui faţă de mine, domnul Beale e un editor excelent, declară ea, însă chiar în timp ce spunea asta, simţi o urmă bruscă de îndoială. Trebuie să fie, adăugă ea imediat, înăbuşind acel sentiment trădător înainte ca el să capete amploare.

- Bineînţeles, fu Galbraith de acord.

El o spusese cu o voce atât de blândă, încât ea se simţi obligată să se justifice:

- Nu e chiar treaba mea să judec calităţile domnului Beale. în plus, editorul e cea mai importantă persoană din echipă, iar dacă Beale ar demisiona, aş fi pierdută. Mă simt obligată să mă descurc cu el cât pot de bine, înţelegi?

- Da, înţeleg. Iar asta agravează totul, crede-mă! răspunse el, păstrându-şi tonul blând în ciuda cuvintelor tăioase. Ceea ce vrei să spui cu adevărat e că ai îndoieli cu privire la abilităţile lui, dar fiindcă acest domn Beale a fost alegerea surorii tale - şi se pare că sora ta nu face niciodată greşeli -, îţi spui mereu şi mereu că omul trebuie să fie demn de post şi că instinctele tale, nu cele ale surorii tale, sunt musai de vină. Cu alte cuvinte, Clara, îţi lipseşte încrederea în tine şi, din pricina asta, ai mai multă încredere în judecata surorii tale decât într-a ta.

Ea inspiră brusc, surprinsă de acurateţea concluziilor lui, deşi ştia că n-ar fi trebuit să fie. Galbraith avea darul de a citi oamenii, ceea ce îi făcea pe aceştia să-i ceară sfatul. Acel har al lui era în întregime motivul pentru care ea îl considerase calificat să scrie rubrica lui Lady Truelove.

- Eşti foarte perspicace. Dar nu te afli aici ca să vorbeşti despre mine, adăugă ea imediat. Ar trebui să rezolvi problema altcuiva, nu pe a mea, îţi aminteşti?

- În cazul ăsta, spuse el cu blândeţe, e mai degrabă acelaşi lucru, nu-i aşa?

Imediat, Clara înţelese ce voia să spună şi se uită în altă parte, cu faţa arzându-i ca focul. Ea îi recomandase stăruitor

scrisoarea Debutantei Dezolate, iar el probabil că ghicise adevăratul motiv din spatele acelei recomandări. Cum ar fi putut să n-o facă? Se uită din nou la el, silindu-se să râdă.

- Şi eu, care credeam că sunt subtilă!

El ridică plicul, zâmbind uşor,

-Ai vrea să ştii ce sfat i-am dat Debutantei Dezolate?

Ea murea de nerăbdare să ştie, dar ridică din umeri, mândria împingând-o s ă-şi ia un aer nehotărât.

- O să ştiu la un moment dat, fiindcă trebuie să aprob ceea ce ai scris.

Galbraith chicoti.

-Adevărat! fu el de acord.

Clara întinse mâna ca să ia plicul, dar el nu i-l dădu. în schimb, continuând să zâmbească, îşi sprijini coatele pe biroul ei, rupse sigiliul şi scoase foile împăturite.

- *Drag ă Debutantă,* începu el, aruncând plicul la o parte, *să navighezi prin sezonul monden poate părea o întreprindere descurajantă,* în *special în cazul celor timizi, dar trebuie să ai curaj. Există un secret ca să-i atragi pe ceilalţi, chiar şi pe cei de sex opus, iar dacă îl poţi pune* în *aplicare cu succes, crede-mă că te aşteaptă un sezon şi o viaţă mai plăcute. Secretul, draga mea, e să te relaxezi, pur şi simplu.*Să mă relaxez? întrebă Clara, derutată, făcând o grimasă. Ăsta e sfatul tău?
- Da, răspunse el cu fermitate. Şi dacă îmi permiţi, sunt bucuros să intru în detalii.

Ea se dădu pe spate în scaun, ridicându-şi mâinile într-un gest de capitulare.
- Continuă, atunci.
- *Ca să realizezi asta, ca să obţii detaşarea care îi va atrage pe ceilalţi către tine, te sfătuiesc să începi cu cele mai simple schimbări: cele referitoare la aspectul tău...*
- Nu văd ce legătură are înfăţişarea cuiva cu subiectul în cauză, îl opri ea din nou, un pic deranjată.

El îşi ridică din nou privirea şi oftă, aruncându-i pe deasupra paginilor o privire de o severitate simulată.
- Iar dacă mă tot întrerupi, n-o să vezi niciodată!
- îmi pare rău, mormăi ea. Continuă.
- *Domnii, trebuie spus, sunt creaturi sensibile la factorul vizual, dar asta nu înseamnă că le pasă de modă. Uită de corsetele strâmte şi de pantofii cu toc înalt, fiindcă n-o ajută prea mult pe o domnişoară să se simtă confortabil şi relaxată. Dacă ai ochi frumoşi, evită pălăriile cu boruri largi, excepţie făcând cazul în care te afli într-un loc expus la soare, fiindcă, deşi astfel de pălării pot fi la modă, ele îi împiedică pe tinerii bărbaţi să te privească în ochi, iar ochii sunt ferestrele sufletului. Dacă ai un zâmbet frumos, afişează-l cât de des poţi, cu condiţia să te simţi în largul tău, pentru că asta o să-i atragă pe ceilalţi spre tine şi o să te ajute să te simţi mai relaxată, mai atrăgătoare şi mai încrezătoare. Găseşte o modistă ale cărei rochii să pună în valoare aspectele favorabile ale siluetei tale şi crede-mă când spun că nu e un lucru rău ca, dacă o tânără doamnă are ambiţii matrimoniale, să poarte la baluri rochii un pic decoltate.*

Clara scoase un pufnet batjocoritor, făcându-l să se oprească din nou, dar nu ca s-o certe.
- Să înţeleg că nu eşti de acord? întrebă el.
- Mă îndoiesc că şansele unei fete de a-şi îndeplini ambiţiile matrimoniale ar fi atât de mari dacă şi-ar mări decolteul. Pare teribil de superficial, dacă mă întrebi pe mine.
- într-adevăr? întrebă Galbraith, coborându-şi privirea, făcând-o să se înroşească toată şi dându-i motive s ă-şi dorească să-şi fi ţinut gura închisă, iar, după o clipă, el îşi

ridică privirea din nou. Ca bărbat, Clara, trebuie să-ţi spun că subestimezi puterea de seducţie unei rochii de bal bine croite.
Ea se foi pe scaun, foarte jenată.
- Nu-i cel puţin la fel de important să sugerezi moduri în care biata fată poate începe o conversaţie?
El râse.
-într-un cuvânt: nu.
Ea nu se amuză deloc, ci îşi încrucişă braţele, aruncându-i o privire aspră de peste birou.
- O, bine, din moment ce insişti..., spuse el cu un oftat, ridicând paginile şi începând să citească din nou: *Dar cu siguranţă că te întrebi ce anume să spui în momentul în care ai reuşit să atragi un tânăr splendid, iar el se află în faţa ta. Dacă nu te poţi gândi la nimic de spus despre tine, caută un subiect care să-i permită lui să vorbească. A fi un bun ascultător e întotdeauna de apreciat. O astfel de persoană e mult mai fermecătoare decât una care face conversaţie cu pricepere. Orice ai spune, străduieşte-te să-ţi faci interlocutorul să se simtă în largul lui şi astfel o să descoperi în curând că nu e necesară o replică abilă. Dacă toate celelalte încercări eşuează, nu-i nimic greşit în a-ţi recunoaşte natura timidă. Răspunsul pe care o să-} primeşti poate să însemne adesea o uşurare şi să constea într-o mărturisire similară, oferindu-ţi astfel ţie şi noii tale cunoştinţe ceva în comun şi, în acelaşi timp, un subiect de conversaţie. Şi nu uita: dacă spui o prostie sau dacă faci o greşeală, recunoaşte-o imediat şi râzi de ea.*
-Asta e uşor de formulat drept sfat, obiectă Clara, făcându-l să-şi ridice privirea. Dar nu-i atât de uşor de pus în practică.
- Nu-i deloc uşor, adeveri el. Dar e util.
- De asta faci şi tu la fel?
El zâmbi şi-şi întoarse privirea la paginile pe care le ţinea în mână.
-Autoironia, citi el, *nu-i doar o calitate dezarmantă, dragă Debutantă, dar dacă înveţi s-o foloseşti, o să descoperi în curând beneficii pentru tine personal. Fiindcă abilitatea de a râde de noi înşine şi de greşelile noastre e incredibil de eliberatoare. Ea ne uşurează de povara îngrijorării ca nu cumva să spunem sau să facem un lucru greşit. Iar asta mă aduce înapoi la primul meu punct, unul pe care nu pot să-l sublimez suficient de mult: oamenii timizi îşi fac prea multe griji.*
Clara făcu o grimasă, fiindcă nu putea respinge acea afirmaţie, cel puţin în ceea ce o privea pe ea.
- *Convinşi că* toţi *ochii din încăpere sunt aţintiţi asupra lor şi că tot ceea ce fac e judecat* în *dezavantajul lor,* continuă el, *oamenilor* timizi *le e imposibil să se relaxeze. îngrijorările lor*

sunt de obicei nefondate, pentru că ceilalţi oameni sunt prea absorbiţi de propriile lor preocupări ca să-şi facă griji pentru altcineva, dar cei timizi, din păcate, nu par să creadă niciodată asta. Previziuni cumplite de eşec social le umplu mintea, împiedicându-i să ajungă la o stare de relaxare atât de necesară ca să atragă şi ca să reţină atenţia celorlalţi şi, prin urmare, atunci când ies în lume, persoanele timide îşi petrec cea mai mare parte a timpului dorindu-şi să fi fost în altă parte. Un astfel de comportament, deşi nu şi adevăratele motive care îl determină, e dureros de evident pentru ceilalţi, care reacţionează căutând tovarăşi mai exuberanţi. Astfel, temerile exagerate ale timidului devin profeţii care se împlinesc singure, iar timidul nu găseşte bucurie în plăcerile şi îndeletnicirile vieţii sociale.

Clara îşi muşcă buza, dându-şi seama că el tocmai narase rezumatul întregii ei experienţe sociale.

-Nu te subestima în felul ăsta, dragă Debutantă! Calitatea sezonului tău nu depinde de un dans sau de o conversaţie, iar calitatea vieţii tale nu depinde de o petrecere. Străduieşte-te să-ţi laşi temerile deoparte. Scapă de aşteptări, uită de ambiţiile părinţilor tăi şi lasă deoparte obiectivul de a căuta pe cineva cu care să te căsătoreşti. În toate angajamentele tale, străduieşte-te doar să te simţi bine. Zâmbeşte, râzi şi savurează fiecare clipă a vieţii. Iar într-o bună zi s-ar putea să găseşti alături de tine pe cineva care tânjeşte să împărţiţi această viaţă.

Galbraith îşi ridică privirea, lăsând foile jos, iar Clara simţi dintr-odată că era de o importanţă vitală să-şi facă ordine pe birou, îşi aranjă registrul şi-şi mută călimara un pic mai la stânga, adoptând un aer de nonşalanţă profesională.

- Ei bine? întrebă el, curmând tăcerea care se aşternuse. Nu mă ţine în suspans! E satisfăcătoare prima mea încercare de a fi Lady Truelove?

Satisfăcătoare? Mâna ei se încleşt ă pe un teanc de hârtii. Ce cuvânt neinspirat ca să descrie genul de sfat pe care ea îl căutase de când împlinise treisprezece ani, îşi aranjase părul şi se dusese la o petrecere la care veneau şi băieţi! întotdeauna fusese conştientă de natura ei inhibată, dar nu-şi dăduse niciodată seama de cât de mult îi putea inhiba ea pe alţii.

- E..., începu ea, dar se opri, lăsă hârtiile deoparte, tuşi şi se uită la el. E foarte bună. Excelentă, de fapt!

-Mulţumesc, însă..., începu el să spună, dar se opri, de asemenea, iar apoi zâmbi. Ai putea măcar să zâmbeşti în clipa în care mi-o zici!

Clara râse. Dar, fără nici un motiv la care ea s-ar fi putut gândi, zâmbetul lui dispăru.

- Bravo, e un pic mai bine, murmură el. Zâmbeşte aşa la următorul bal, Clara, iar toţi bărbaţii din sală o să-ţi mănânce din palmă.

Clara se dezmetici şi înghiţi în sec. El exagera, bineînţeles, dar ea nu-i spuse nimic. În schimb, întinse mâna ca să ia paginile.

- O voi pune pe domnişoara Huish să dactilografieze asta, spuse ea forţându-se să pară energică şi eficientă în timp ce el îi dădea rubrica, şi o s-o rog să i-o înmâneze domnului Beale cu menţiunea că nu trebuie să editeze nici măcar un cuvânt. Deşi..., începu ea, făcând apoi o pauză şi atingând cu degetul arătător un rând din scrisul lui de mână, de parcă tocmai i-ar fi venit un gând. Ştii, partea asta cu faptul că un bun ascultător are mai mult farmec decât un bun vorbitor...

- Da? Ce-i cu ea?

Ea îşi ridică privirea.

- Cu asta te ocupi tu, nu-i aşa? îşi dădu ea seama, gândindu-se la Elsie Clark în timp ce punea întrebarea şi ştiind dinainte răspunsul. Nu eşti o persoană timidă, dar le faci asta altora, nu-i aşa? Asculţi, mai degrabă decât să vorbeşti. Faci asta ca s ă-i determini pe oameni să te placă, sau e un talent natural al tău?

Amândouă, presupun, răspunse el făcând o grimasă. Mă tem că mi-ai descoperit cel mai mare secret, Clara. Am o dorinţă com- pulsivă de a fi plăcut. Am avut-o toată viaţa, dar provine - nu mă îndoiesc - din faptul că părinţii mei sunt egocentrici şi de-a dreptul imposibili. Şi-au petrecut cea mai mare parte a tinereţii mele fiind atât de ocupaţi să se distrugă unul pe celălalt, încât de multe ori uitau de existenţa mea. M-a durut, să ştii, se confesă el făcând o pauză şi trăgând aer în piept. încă mai doare, dacă vrei să ştii adevărul.Ea ii studie faţa, văzându-l dintr-odată - dincolo de simetria lipsită de defecte a trăsăturilor lui, dincolo de nasul acvilin, perfect, de splendidul maxilar pătrat şi de ochii albaştri-azurii - pe băiatul care fusese cândva. Astfel, îi văzu şi pe părinţii pe care el tocmai îi descrisese. Cumva, rezultatul acelui exerciţiu de imaginaţie o duru şi pe ea. Nu putu să nu se întrebe din nou dacă prima ei imagine despre el, aceea de ticălos fără inimă, nu fusese complet greşită.

înainte ca vreunul dintre ei să poată vorbi, o tuse îi întrerupse, iar Clara se uită în spatele lui şi o văzu pe Annie în pragul uşii.

-îmi cer scuze, domnişoară Clara, dar..., spuse Annie, iar apoi se opri, aruncându-i Clarei o privire de avertisment, care o puse imediat în gardă. Tatăl dumneavoastră m-a trimis aici.

-Ce întrerupere oportună, murmură Galbraith. încă o clipă, Clara, şi numai Dumnezeu ştie ce alte mărturisiri ai mai fi obţinut de la mine.

El se întoarse spre uşă, iar Clara văzu ochii lui Annie mărindu-se, cu o expresie de surprindere plăcută. Era genul de reacţie pe care Galbraith probabil că o primea de la fiecare menajeră ce punea ochii pe el. Asta o readuse pe Clara la realitate.

- Da, Annie? întrebă ea. Ce vrea tata?

Părând să facă un mare efort, servitoarea îşi luă privirea de la viconte.

- Vrea să ştie despre ceai, domnişoară Clara.
- Ceai? repetă Clara, aruncându-i o privire consternată lui Annie.
- Da, domnişoară, răspunse aceasta, iar ochii ei de un cenu- şiu-deschis îi aruncară Clarei o privire prin care parcă îşi cerea scuze. Tatăl dumneavoastră vrea să-l invite pe Excelenţa Sa în salon, la un ceai.

în faţa acelei perspective de neconceput, consternarea Clarei se transformă în groază. îşi iubea tatăl, dar era întotdeauna dificil să ia ceaiul cu el, iar cu un străin de faţă, ar fi devenit de-a dreptul insuportabil.

- Pentru numele Domnului, mormăi ea, frecându-şi fruntea cu degetele, cum de ştie tata că lordul Galbraith e aici?

- Cred că pot explica eu, interveni vicontele. Am bătut la uşa din faţă a casei, fără să-mi dau seama că lângă ea se afla intrarea redacţiei. Femeia care mi-a deschis s-a oferit să mă conducă la redacţie ocolind prin casă, dar i-am spus să nu se deranjeze şi până la urmă am folosit intrarea de la stradă. Dar i-am lăsat cartea mea de vizită, desigur.
- E vorba de doamna Brand t, mii ord, îl lămuri Annie. E menajera. Dacă vă decideţi să urcaţi, ea o să vă întrebe dacă preferaţi ceaiul din India sau pe cel din China.
- E doar două şi jumătate, interveni Clara înainte ca vicontele să poată răspunde, asprimea propriei voci făcând-o să tresară, dar nu se putuse abţine, fiindcă îşi dorea cu disperare să prevină acea nenorocire. E mult prea devreme pentru...

-Un ceai ar fi minunat, interveni Galbraith, iar Clara aproape că gemu cu voce tare. Annie, spune-i domnului Deverill că sunt încântat să accept invitaţia lui, mulţumesc. Şi te rog s-o informezi pe doamna Brandt că aş dori orice ceai preferă domnişoara Clara.

Menajera chicoti auzind asta, dar apoi zări faţa Clarei şi se dezmetici imediat, tuşind.

- Ceaiul preferat al domnişoarei e cel indian, milord, murmură ea. Darjeeling.
- Excelent! exclamă el, iar după aceea îi făcu un semn din cap lui Annie şi se întoarse către Clara.

Servitoarea plecă, aruncându-i stăpânei ei o privire plină de subînţeles.

Simpatia menajerei nu făcu decât să-i sporească tulburarea Clarei, care îl privi, încruntată, pe Galbraith.

- Iată un gest arogant din partea ta!

-Crezi? întrebă el, surprins. Invitaţia mi-a fost adresată mie, iar eu am acceptat-o. Că tot veni vorba de invitaţii, am şi eu una să-ţi dau, o vesti el, începând s ă scotocească în buzunarul de la piept, dar, văzând expresia ei, se opri. îmi cer scuze, spuse el cu glas scăzut, iar mâna îi căzu pe lângă trup. Nu mi-am dat seama că te-ar deranja dacă aş veni la ceai.

- Nu e vorba de asta! strigă ea. Nu mă deranjează chiar atât de tare. Doar că...

Se opri, fiindcă adevărul era prea umilitor ca s ă poată fi rostit, iar mintea nu reuşea să plăsmuiască un motiv credibil pentru reticenţa ei.

-Ar trebui să te curtez, îţi aminteşti? spuse el, acel memento enunţat cu blândeţe părând s ă înrăutăţească totul. Să-l întâlnesc pe tatăl tău e ceva ce mi s-ar cere s ă fac la un moment dat, Clara.

Avea dreptate, desigur.

- Foarte bine, mormăi ea şi se ridică în picioare, cu fruntea sus, încercând să ignore ruşinea care o cuprinsese deja. Haide să bem un ceai. Dar să nu te aştepţi la ceva festiv.CapitoCuClO

Rex nu se considerase niciodată un ins obtuz. De fapt, mai degrabă se mândrea cu capacitatea lui de a înţelege subtilităţile unei situaţii care implica ieşirea în societate şi logica ei. În situaţia de faţă însă, trebui să admită că era total nedumerit. Clara nu voia ca el s ă-i cunoască tatăl - asta era clar. în timp ce traversau vestibulul, umerii ei erau căzuţi, avea bărbia repezită înainte, expresia îi era împietrită şi întregul ei profil aducea cu forma unei corăbii care ar fi navigat în mijlocul unei furtuni. Iuţeala paşilor ei arăta clar că-şi dorea ca furtuna să se termine cât mai repede.

îl conduse pe scări şi de-a lungul unui coridor, fără s ă-i dea nici o explicaţie. Dar, odată ajunşi în salon, abia îi făcuse lui Rex cunoştinţă cu tatăl ei, că acesta din urmă îşi şi dădu seama că nu era nevoie de explicaţii.

Tatăl Clarei era beat turtă.

Destul de obişnuit cu bărbaţii ameţiţi, Rex îşi luă postura unui gentleman şi făcu o reverenţă, dar după ce se îndreptă şi-i aruncă o privire piezişă Clarei, aparenţa lui de politeţe aproape că cedă.

Ea avea pe faţă obişnuita mască rece şi placidă, dar ochii o trădau, fiindcă îl priveau pe Rex cu o căutătură sumbră şi plină de ruşine. El se gândi că, privind în adâncul lor, ar fi avut senzaţia că se cufunda într-un abis.

- Iertaţi-mă că nu m-am ridicat în picioare ca să vă primesc. Lord Galbraith, spuse Deverill, cu limba împleticită şi răspândind un miros puternic de coniac în timp ce vorbea. Guta asta nenorocită!

Rex se întoarse spre el, observând scaunul cu rotile în care stătea şi piciorul sprijinit pe un taburet căptuşit din faţa lui. Se întrebă dacă băutura îi provocase guta lui Deverill, sau dacă lucrurile stăteau exact invers.

- Nu-i nevoie să vă scuzaţi, domnule! Guta, din câte am înţeles, doare ca naiba.

-Aşa-i, aşa-i! întări DeverilI luându-şi ceaşca de ceai de pe măsuţa de lângă el.

Ridică ceaşca la buze, dar mâna ii tremură, făcând să se verse lichidul de culoarea chihlimbarului. Pe dată, un alt val de miros de coniac ajunse la nările lui Rex.

Clara trebuia să fi detectat şi ea mirosul, fiindcă se îndepărtă de tatăl ei, îndreptându-se spre canapeaua din cealaltă parte a camerei.

- Luaţi loc, Lord Galbraith, spuse ea, făcând invitaţia cu o lipsă de entuziasm dureros de evidentă.

în timp ce ea se afunda la un capăt al canapelei şi-i făcea semn să se aşeze la celălalt capăt, el se întrebă dacă nu cumva trebuia să inventeze o scuză şi să-şi ia tălpăşiţa. Pe de altă parte, probabil că o plecare grăbită era reacţia obişnuită a oaspeţilor atunci când se confruntau cu acea situaţie, iar dacă el ar fi alergat spre uşă, asta nu putea decât s-o facă pe Clara să se ruşineze şi mai tare. În plus, încă mai avea în buzunar invitaţia mătuşii Pet.

- Da, mulţumesc, spuse el.

Apoi îşi aşeză pălăria pe o masă din apropiere şi merse ca să-şi ocupe locul oferit pe canapea, străduindu-se să se poarte ca şi cum nimic n-ar fi fost în neregulă.

- Sunt încântat că aţi putut să vă alăturaţi nouă, milord, şi că, în sfârşit, Clara are un pretendent!

- Tată, îl contrazise ea aruncându-i lui Rex o privire chinuită, pe care acesta o ignoră.

Din moment ce a fi un pretendent era doar imaginea pe care încerca s-o transmită, n-avea nici o intenţie de a contrazice descrierea prin vorbe sau fapte.

- Clara, spuse DeverilI fără să ia în seamă protestul fiicei lui, nu e nimic ruşinos în asta! Ai început să ieşi în societate de puţin timp. Lord Galbraith, sora Clarei s-a căsătorit recent cu ducele de Torquil.

Era o lăudăroşenie, adusă în conversaţie de un ins care dorea să-l impresioneze pe altul cu relaţiile sale. Clara ştia asta prea bine, lucru pe care Rex îl constată atunci când îi aruncă o privire piezişă şi o văzu făcând o grimasă şi întorcându-se ca să ia ceainicul.

- Doriţi ceai. Lord Galbraith? întrebă ea, iar vocea îi suna cu o octavă mai sus decât de obicei.

- Da, vă mulţumesc. Simplu, adăugă el în timp ce ea se întindea ca să ia cleştişorul pentru zahăr. Neîndulcit şi fără lapte.

Clara se întoarse înspre el ca să-i dea ceaşca şi farfurioara, dar nu se uită în ochii lui.

- Observaţi că pe tatăl ei nu-l serveşte cu ceai, spuse Deverill ridicându-şi ceaşca, balansând-o uşurel înainte şi înapoi şi zâmbi ndu-i larg lui Rex, căruia îi aruncă privirea complice pe care un om trecut prin viaţă s-ar fi simţit îndreptăţit să i-o adreseze altuia pe care îl socotea a fi de acelaşi fel. Ştie că nu-i nevoie. Mi-am băut deja ceaiul!

Rex simţi un val de milă.

- Da, fu el de acord cu blândeţe. Aşa s-ar. părea.

Cu siguranţă că răspunsul lui transmise ceva din ceea ce simţea, dar Deverill nu păru să observe. Însă fiica lui observă.
-Un sendviş? întrebă ea pe acelaşi ton nefiresc de voios. Sau preferi o brioşă cu cremă şi gem?
Rex o privi având grijă să-şi alunge de pe faţă orice urmă de milă, fiindcă presimţea că o mină compătimitoare nu i-ar fi făcut nici o plăcere Clarei.
- O brioşă ar fi minunat, mulţumesc, spuse el.
- Îl cunoşti pe Excelenţa Sa ducele de Torquil? întrebă Deverill.
- Mă tem că nu prea bine, răspunse Rex luând farfuria pe care i-o întindea Clara, aşezându-şi-o în poală şi îndreptându-şi din nou atenţia spre interlocutorul său. Deşi ne am întâlnit, desigur.
- El şi Irene sunt în Italia, în luna de miere. Şi nu se grăbesc să se întoarcă, adăugă Deverill râzând. Lui Irene îi priieşte căsătoria. Ai fi crezut vreodată aşa ceva, Clara?
- Nici într-o sută de ani, tată. Adeseori sora mea, îi explică ea lui Rex, a declarat cât se poate de categoric că nu voia să se căsătorească niciodată.
Deverill râse în hohote.
-Curios! Fiica ce a jurat că n-o să se căsătorească niciodată şi-a găsit un soţ extraordinar şi e plecată în luna de miere, iar cea care întotdeauna şi-a dorit un soţ şi copii mai mult decât orice îşi aşteaptă încă rândul. Ţi-ai făcut o relaţie acum, Clara, aşa că ar fi bine să treci la treabă, spuse Deverill aruncându-i lui Rex o privire plină de subînţeles. Nu vrei să fii mereu eclipsată de sora ta, nu-i aşa?Rex privi spre fata de lângă el, observând cum rumeneala din obraji i se întetea, şi decise că era timpul s ă-i dea invitaţia mătuşii lui şi să plece. îşi termină de mâncat brioşa, dar înainte să poată să dea pe gât ultima înghiţitură de ceai şi să se ridice de pe canapea, uşa se deschise şi un bărbat intră în cameră.
- Vă rog să mă scuzaţi, domnule, îi spuse el lui Deverill, dar doctorul Munro e aici pentru întâlnirea dumneavoastră săptămânală.
- Ptiu, doctori! exclamă Deverill, indignat, exprimându-şi astfel părerea pe care o avea despre profesia de medic. Daţi-l afară!
- Te rog, tată, chiar trebuie să te laşi consultat din când în când, spuse Clara înainte ca servitorul să se întoarcă şi să plece din nou. Nu se ştie niciodată! S-ar putea ca doctorul să aibă vreun tratament nou pentru tine.
- Mă îndoiesc. Munro e doar un scoţian ursuz. Ideea lui despre cum să prelungeşti viaţa cuiva e să-i iei toate lucrurile care fac ca viaţa să merite trăită.

- Atunci, lasă-te consultat de dragul meu, dacă nu de al tău. îl rugă Clara, făcându-i semn servitorului să intre în cameră.
- O, bine, mormăi tatăl ei în timp ce servitorul traversa camera şi venea la el. Dar e inutil! Munro n-o să facă altceva decât să se uite la mine dezaprobator şi să-mi spună să nu mai beau.
- Atunci, întâlnirea ta cu el ar trebui să fie minunat de scurtă, sublinie Clara, hotărârea veselă din vocea ei amintind de o guvernantă de grădiniţă care s-ar fi ocupat de un copil recalcitrant.
- Mă îndoiesc, ripostă taică-său, în timp ce servitorul se mută în spatele scaunului cu rotile şi eliberă mecanismul de frânare. Lista lucrurilor pe care n-ar trebui să le mănânc devine din ce în ce mai lungă pe zi ce trece. Fără brânzeturi tari, fără grăsimi animale, fără băuturi de orice fel, fără zahăr, fără lapte - nici măcar în ceai. Te întreb, Clara, ce mai rămâne în farfuria unui om după ce-i sunt luate toate astea?

Ea nu răspunse întrebării lui, dar atunci când valetul împinse scaunul lui Deverill pe lângă scaunul ei, se ridică în picioare, făcându-i semn servitorului să se oprească.

Rex se ridică şi el, urmărind-o în timp ce se apleca şi-şi săruta tatăl pe obraz, o atenţie tandră pe care acesta - cel puţin în opinia lui - n-o merita.

- Ne vedem mâine, tată, spuse ea, reluându-şi locul. între timp, încearcă să-l asculţi pe doctor, da?

Tot bombănind, Deverill fu scos din salon, dar, pe când îi făcu semn valetului să închidă uşa, ii făcu şi fiicei lui cu ochiul, semnul acela conspirativ fiind ultima lui ispravă înainte ca uşa să se închidă.

Acum obrajii Clarei erau stacojii în întregime. Ea scoase un sunet care era pe jumătate suspin şi pe jumătate geamăt.

-îmi pare atât de râu pentru asta, mormăi ea luându-şi capul în mâini ca şi cum ar fi vrut să-şi ascundă faţa înfierbântată. Unii părinţi, adăugă ea cu un râs înăbuşit, pot fi atât de jenanţi!

în ciuda râsului ei, se vedea limpede că nici vorbă să fi fost veselă.

- Eu sunt cel care ar trebui să-şi ceară scuze, răspunse el imediat. Iartă-mă. Dacă aş fi ştiut...
- E în regulă, îl opri ea, scutindu-i pe amândoi de autocritica lui pe o asemenea temă, iar apoi îşi coborî mâna, îşi îndreptă spatele în scaun şi îl privi. După cum ai spus chiar tu, odată şi odată tot l-ai fi întâlnit.
- Da, dar am fi putut aranja asta pentru un moment în care tatăl tău ar fi fost... el însuşi.
- Mă îndoiesc. N-a mai fost el însuşi de când aveam unsprezece ani, se confesă Clara, iar în clipa în care cuvintele

îi ieşiră pe gură, făcu o grimasă şi-şi puse fruntea în palmă. 0, Doamne, nu ştiu ce m-a făcut să spun asta! De cele mai multe ori, oamenii trebuie să-mi scoată cuvintele cu cleştele, recunoscu ea, foindu-se puţintel la capătul ei de canapea. Dar tu ştiai deja asta, adăugă ea cu voce joasă.

- Da, deşi..., începu el, iar apoi făcu o pauză şi-i aruncă în glumă o privire fals încruntată. N-ai prea fost reticentă cu mine. Clara. Se pare că nu te poţi abţine să-mi povesteşti toate astea.

- O, Doamne, chiar aşa e, nu? întrebă ea râzând, dar apoi zâmbetul i se estompă puţin în timp ce se gândea. Asta se întâmplă din cauza ta, cred, nu a mea. Te pricepi foarte bine să... atragi oamenii.

- Se poate spune că asta funcţionează în ambele sensuri, fiindcă eu vorbesc rareori despre părinţii mei, în special despre cum era viaţa alături de ei înainte să se despartă. Bineînţeles că nu discut niciodată despre aşa ceva cu vreo persoană din afara familiei. Ei bine, adăugă el, încercând să vorbească pe un ton calm, astăzi a fost o zi a confidenţelor, nu-i aşa? Având în vedere începutul relaţiei noastre, cine ar fi crezut că noi doi o să facem asta vreodată?

- Nici unul dintre noi, cu siguranţă. Suntem..., spuse ea, iar apoi făcu o pauză, expresia ei căpătând o notă de surpriză în timp ce se răsucea pe canapea, întorcându-se cu faţa spre el. Crezi că o să devenim prieteni?

Dintr-odată, prin fereastra de dincolo de umărul ei, lumina soarelui inundă încăperea, făcându-l pe Rex să clipească. Aplecându-se puţin într-o parte ca să-şi ferească ochii, el studie silueta ei aşezată la celălalt capăt al canapelei. Raza de soare care cădea peste ea forma un nimb în spatele coroanei de păr şaten şi mătăsos şi-i dădea un aspect angelic. Dar atunci când privi în jos, Rex observă că soarele făcea, de asemenea, ca forma trupului ei să se vadă clar prin cămaşa albă.

Imediat, dorinţa se aprinse în el, ceea ce îi dădu limpede de înţeles că trupul lui, cel puţin, nu voia să fie prietenul ei. Totuşi, cu o fată ca ea şi un tip ca el, nu exista altă cale posibilă şi, cu profund regret, îşi luă privirea de la conturul siluetei ei.

- Poate că da, răspunse el luând o înghiţitură de ceai şi dorin- du-şi să fi fost coniac în ceaşcă, fiindcă i-ar fi prins bine o băutură, iar în lipsa acesteia, conversaţia îi păru singura şansă ca să-şi dis- tragă atenţia de la direcţia periculoasă în care i-o luaseră gândurile. Ce s-a întâmplat pe vremea când aveai unsprezece ani? întrebă el, dându-i farfuria goală şi aşezându-se pe braţul canapelei, cu ceaşca de ceai în mână, în timp ce soarele se muta din nou în spatele norilor. îmi pare

rău dacă sunt indiscret, adăugă el imediat, sperând ca ea s ă-i răspundă, totuşi.

- Mama mea a murit. Tata a fost o adevărată pacoste în tinereţe, dar atunci când s-a căsătorit cu mama, i-a promis că avea să se schimbe. Din nefericire, s-a ţinut de promisiune doar până când a murit ea. După aceea, s-a apucat din nou de băutură. Cred că. după moartea, ei n-a mai avut nici un motiv ca să se abţină.

- Nici un motiv? Dar tu şi sora ta?

- Până anul ăsta, a fost destul de maleabil. Dar acum, cu Irene căsătorită şi cu mine locuind împreună cu familia ducelui în timpul sezonului, starea lui s-a înrăutăţit. Vezi tu, în casă n-a mai rămas nimeni care să-l verifice. Se pare că de fiecare dată când vin să-l vizitez, el e mereu..., spuse ea, întrerupându-se ca s ă facă un gest grăitor spre uşă. Ei bine, ai văzut cu ochii tăi cum e!

Şi fratele tău? N-a putut face nimic în privinţa asta

?-Tata nu l-ar asculta niciodată pe Jonathan. S-au certat cu ani în urmă. Tata l-a dat afară din casă, iar el a plecat în America, hotărât să-şi croiască propriul drum. De atunci, nu şi-au mai vorbit, fiindcă tata a refuzat şi refuză şi acum să-i răspundă la scrisori lui Jonathan sau să se impace cu el. în situaţia asta, chiar dacă Jonathan ar fi aici, cu greu ar putea să aibă vreo influenţă. De fapt, dacă fratele meu ne-ar trece pragul, mă îndoiesc că ar avea ocazia să-i ţină tatei o predică despre dependenţa lui. S-ar isca un scandal imens înainte ca Jonathan să poată scoate un cuvânt.

Rex zâmbi în semn de compasiune.

-Ştiu ce vrei să spui. Mă cutremur când mă gândesc ce s-ar putea întâmpla dacă mama şi tata s-ar mai afla vreodată împreună în aceeaşi cameră. Nu mă îndoiesc că unul dintre ei ar sfârşi mort. Tatăl şi fratele tău par foarte asemănători. Alcoolul a fost cauza rupturii?

-în parte. Tata a devenit imprevizibil şi nesăbuit, luând decizii prosteşti în afaceri şi risipind banii, iar băutura i-a slăbit judecata, sunt sigură. Jonathan a sesizat asta şi i-a spus-o, iar tata l-a dat afară, se confes ă Clara, făcând o scurtă pauză ca să ia o gură de ceai. Ştii, ori de câte ori îl văd pe tata în halul ăsta, mă întreb dacă nu cumva ar trebui să renunţ la ceea ce a mai rămas din sezonul de baluri. Poate că ar trebui să mă întorc acasă înainte ca starea lui să se înrăutăţească şi mai mult.

- Mă îndoiesc că ar conta dacă ai face-o.
- îndrăznesc să spun că ai dreptate. Eu şi Irene obişnuiam să scotocim prin casă şi să-i aruncăm tatei sticlele de coniac ori de câte ori le găseam, dar el reuşea întotdeauna să facă rost de altele. Cu ajutorul valetului, presupun. Oricum, te-aş ruga să nu ţii cont de lucrurile pe care le-a spus. în special, adăugă ea, făcând o grimasă, de eforturile lui evidente de a face pe peţitorul.
- Bătrâna mea mătuşă e cam la fel. Un alt lucru pe care se pare că noi doi îl avem în comun, răspunse Rex, zâmbind în speranţa de a-i alina stânjeneala. E îngrozitor atunci când ei fac asta pe faţă, nu-i aşa? Totuşi, oricât de stângace ar fi eforturile lui, nu-l poţi învinovăţi că încearcă să te ajute să obţii ceea ce-ţi doreşti de la viaţă.
- Nu-l învinovăţesc, răspunse ea imediat. îmi dau seama că e sincer preocupat de binele meu. Cred că el ştie..., începu ea, dar apoi se opri şi o grimasă îndurerată i se ivi pe faţă. Cred că ştie, reluă ea după o clipă, că într-o zi alcoolul o să-l ucidă şi cred că vrea să mă vadă aşezată la casa mea înainte să vină ziua aceea.
- Ştie, şi totuşi, nu vrea să se oprească din băut?

Chipul blând al Clarei căpătă o expresie dură, de cinism, care pe el îl răni întrucâtva.

-Ar trebui? întrebă ea. Oare poate un netrebnic să se schimbe cu adevărat?

Rex inspiră brusc, simţind că nu mai vorbeau doar despre tatăl ei, dar ce putea spune în apărarea lui? îşi satisfăcuse pornirile libertine ori de câte ori avusese ocazia şi, deşi în prezent trăia mai mult ca un călugăr decât ca un depravat, nimeni nu ştia asta. În plus, probabil că şi-ar fi reluat viaţa destrăbălată cu primul prilej, pentru că... de ce nu?

- Nu, răspunse el, simţind o urmă de regret. Presupun că adevăraţii depravaţi nu se schimbă. Dar haide să vorbim despre un subiect mai plăcut. Despre tine, de exemplu.
- Despre mine?
- E un subiect mai interesant decât pasiunea tatălui tău pentru coniac.
- Ei bine, unul mai puţin jenant, în orice caz, spuse ea cu o notă de umor. Ce ai vrea să ştii?

El se gândi o clipă.

- De ce-ţi doreşti atât de mult să te căsătoreşti?
- Cred că aproape toate fetele îşi doresc asta.
- Un răspuns care ocoleşte cu grijă întrebarea. Sunt curios să aflu de ce-ţi doreşti asta.

Clara păru puţin surprinsă, ca şi cum răspunsul ar fi fost evident.

- Până la căsătorie, o femeie n-are un scop real în viaţă. O, poate lucra în scopuri caritabile, îl poate ajuta pe vicar la

activităţile parohiale şi-şi poate perfecţiona felul în care coase. Dacă e norocoasă, poate intra în societate, dar, dacă nu vrea să fie ca sora mea şi să sfideze toate convenţiile, până când se căsătoreşte e blocată într-o viaţă destul de plictisitoare.
Rex nu putu să nu râdă în faţa acelei descrieri.
- Cunosc multe femei căsătorite şi pot să te asigur că majoritatea se plictisesc de moarte.
- Poate, dar, cu voia Domnului, o femeie căsătorită are cel puţin o preocupare de care sunt private femeile singure. O femeie căsătorită are copii de care trebuie să aibă grijă.
- Nu toate femeile ar considera asta ca pe o binecuvântare. De unde ştii că tu ai face aşa?
Ea râse.
- Ştiu de când aveam treisprezece ani. Verişoara noastră, Susan, s-a îmbolnăvit în acea vară, iar eu m-am dus în Surrey ca s-o îngrijesc. Ea şi soţul ei au opt copii şi o casă mare la ţară şi, pentru că tatăl meu se apucase din nou de băut, Irene s-a gândit că ar fi fost bine să plec pentru o vreme. în Surrey, am descoperit nu numai cât de mult îmi plac copiii, ci şi că am darul de a mă descurca foarte bine cu ei. Clara făcu o pauză şi, deşi nu zâmbi, faţa i se lumină brusc, ca şi cum soarele tocmai ieşise din nou, ca şi cum ar fi privit prin Rex, dincolo de el, în viitorul ei. Dacă aş avea copii, nu m-aş plictisi niciodată, adăugă ea.
Latura lui cinică îl împinse s-o readucă cu picioarele pe pământ.
-O, ba da!
- Ei bine, poate că aş face-o uneori, fu ea de acord şi, lucru surprinzător, zâmbi. Dar pot să jur că n-aş face-o prea des, pentru că, la fel ca verişoara mea Susan, intenţionez să am cel puţin opt. Zece, mă gândesc. Cât de des se poate plictisi cineva care are zece copii? Ce? adăugă ea, zâmbetul schimbându-i-se într-o încruntare nedumerită, fiindcă el râse.
- Zece copii, scumpa mea, nu reprezintă o familie. E un sat întreg!
- O, asta îmi doresc, îl asigură ea. Un sat, vreau să spun.
- Eşti lacomă.
- Sunt, mărturisesc. Vreau o casă mare la ţară, şi un sat în apropiere, şi căsuţe cu acoperiş de paie şi o biserică parohială. Şi cai, şi câini, şi livezi cu meri şi un soţ care să mă iubească nebuneşte.
- Şi o să trăiţi fericiţi până la adânci bătrâneţi, spuse el cu un aer serios.
Ea făcu o grimasă.
- Râzi de mine dacă vrei, dar asta e viaţa pe care mi-o doresc.

Chiar aşa? întrebă el înainte să poată să-şi pună frâu gurii. Sau vrei, pur şi simplu, să scapi de viaţa pe care ai avu t-o

?Zâmbetul ei dispăru, faţa îi încremeni, iar el îşi dori să nu fi rostit acele vorbe. Totuşi, la naiba, cu imaginea aceea roz din mintea ei, nu făcea decât să se arunce cu capul înainte în viaţă, parcă abia aşteptând ca aceasta s-o dezamăgească. Mai râu de-atât, era destul de sigur că ea n-avea nici cea mai mică idee despre cât de uşor ar fi fost pentru un bărbat să profite de viziunea ei idealistă. Rex îşi putea imagina un pierde-vară convingător şi cu ochii pe relaţiile ei proaspăt dobândite, care doar i-ar fi pomenit despre viaţa la ţară şi despre mulţi copii, iar ea i-ar fi căzut în braţe precum o prună coaptă ce cade de pe creangă. Cu siguranţă că tatăl ei n-ar fi fost în stare s-o protejeze de un astfel de bărbat.

Totuşi, alegerile ei în viaţă nu erau treaba lui.

- îmi cer scuze, mormăi el. A fost o grosolănie să spun asta.
- Da, zise ea, tăindu-i dreptul la replică. A fost.

-Nu trebuie să te deranjeze lucrurile pe care le spun, Clara. Oricine mă cunoaşte bine ştie că sunt teribil de cinic.

în mod ciudat, încruntarea ei se mai îndulci. Chiar zâmbi puţin.

- Nu te cunosc deloc şi deja sunt conştientă de asta.

El chicoti.

-Aşa e. Sper doar că n-am stricat prietenia noastră înainte de a o începe? Pentru că, dacă am făcut-o, adăugă el înainte ca ea să poată să răspundă, băgând mâna în buzunar şi scoţând invitaţia, tu n-o să accepţi asta, iar mătuşa mea mă o să mă facă ferfeniţă, ceea ce ar fi o experienţă dureroasă, pe care aş prefera s-o evit.

- Şi ce-i asta? întrebă ea în timp ce luă plicul din mâna lui.
- Petunia şi câteva dintre prietenele ei au organizat o petre- cere-picnic care o să aibă loc în Hyde Park, miercurea viitoare. Am trecut azi pe la mătuşa mea şi, când i-am spus că urma să te vizitez, m-a rugat să-ţi dau invitaţia. Apropo, familia ducelui e invitată şi ea.
- îţi mulţumesc. A fost foarte drăguţ din partea mătuşii tale să mă invite şi să-i includă şi pe ai mei. Nu pot să spun

dacă suntem liberi în acea zi decât după ce verific programul lor.
- Desigur. Petrecerea o să aibă loc chiar vizavi de Galbraith House, iar asta înseamnă că puteţi intra pe poarta Stanhope. Mi s-a spus că o să se monteze un cort mare, aşa că o să ne găsiţi cu siguranţă.
Ea dădu din cap în semn că înţelesese, aşeză plicul pe tava de ceai de lângă ea şi-şi întoarse privirea spre el, zicând:
-în legătură cu ceea ce ai spus acum un moment...
-Da?
- Nu neg că sper să schimb viaţa pe care o am cu una care, după părerea mea, m-ar face mai fericită. Crezi că asta e, de fapt, încercarea mea de a fugi de tatăl meu alcoolic?
- Păi, nu e aşa?
Ea se gândi la asta o clipă, iar apoi clătină din cap.
- Nu, nu cred c ă-i aşa. Pentru că, oricât de mult mi-aş dori să evadez - aşa cum ai spus tu -, nu m-aş căsători niciodată din alt motiv decât din dragoste profundă şi reciprocă.
- Dragoste? repetă el, suspinând. Fată dragă, de ce te-ai căsători vreodată din dragoste? Nu vrei să fii fericită?
- 0 spune bărbatul care îmi tot repetă să nu dau atenţie nici uneia dintre vorbele lui!
-În cazul ăsta, ar trebui s-o faci, fiindcă vorbesc foarte serios, Clara. Dacă eşti în căutarea fericirii în căsnicie, dragostea nu prea e un indicator de încredere.
- Poftim? se miră ea, ridicând dintr-o sprânceană în timp ce-şî lua ceaşca de ceai. Să presupun că experienţa ta de burlac ţi-a oferit o perspectivă atât de vastă în privinţa căsătoriei?
El se agită, intrând dintr-odată în defensivă.
- N-am fost niciodată căsătorit, asta e adevărat. Nici măcar îndrăgostit, de fapt, dar...
- Ce? îl întrerupse ea, privindu-l ca şi cum nu-i venea să creadă ce auzea. Nu te-ai îndrăgostit niciodată?
-Nu.
- Niciodată? se minună ea, îndreptându-se de spate pe canapea, abătându-şi privirea, lăsând deoparte ceaiul şi apoi privindu-l din nou, încă destul de derutată de o asemenea veste. Nici măcar o dată?
-Nu.
Ea clătină din cap, râzând.
- Şi dintre noi doi, credeam că eu eram cea lipsită de experienţă în materie de romantism, murmură ea. 0, Doamne, pân ă şi eu am mai fost îndrăgostită înainte!
El o privi ţintă, prea surprins ca să mai sublinieze că un om putea avea parte de mult romantism şi fără să se îndrăgostească.

-Ai fost?
-Bineînţeles că da. îl chema Samuel Harlow şi era cel mai chipeş bărbat pe care l-am întâlnit vreodată - ei bine, cu excepţia ta, bineînţeles. El...
-Aşteaptă, imploră el, ridicând o mână ca s-o oprească, fiindcă avea nevoie de o clipă ca să cuprindă cu mintea ceea ce tocmai auzise. Crezi c ă arăt bine? se interesă, făcând o pauză şi râzând fără prea multă încredere. Asta e părerea ta?
-O, nu mă mai provoca să-ţi fac complimente! Ştii că eşti un bărbat chipeş şi n-ai nevoie de mine ca să afli asta.
Ei bine, da, Rex presupunea că ştia asta. Şi totuşi, o astfel de părere exprimată de ea părea ceva de genul unei revelaţii.
- Dimpotrivă, murmură el, în cazul ăsta, cred că am nevoie de un compliment sau două. În plus, am devenit prieteni acum, iar prietenii ar trebui să se complimenteze reciproc. Dar văd că n-ai nici o intenţie să mă mai linguşeşti astăzi, adăugă el cu un oftat de regret simulat atunci când ea nu răspunse, aşa că schimbă vorba întrebând: Cine era acel tip, Harlow?
- Domnul Harlow a sosit în parohia noastră în vara anului în care eu am împlinit şaptesprezece ani. M-am îndrăgostit de îndată ce am pus ochii pe el. Ne vedeam destul de des, pentru că locuia la doar două străzi de aici. îl vedeam şi la biserică, bineînţeles, şi uneori îl invitam să ia prânzul sau ceaiul cu noi după aceea - tata nu era atât de bolnav pe atunci. în acele zile, de obicei nu începea să bea decât mult după ora ceaiului. Oricum, ori de câte ori venea în vizită domnul Harlow, eu eram întotdeauna cea căreia el îi acorda întreaga lui atenţie.
Eu, adăugă ea apăsându-şi o mână pe piept, de parcă faptul încă ar fi surprins-o. Nu Irene.
La auzul acelei comparaţii autoironice cu sora ei, Rex simţi cum îl năpădea un val de frustrare. Se gândi la felul în care ea arătase cu câteva clipe în urmă, cu soarele punându-i în evidenţă silueta zveltă, şi fu foarte tentat s-o tragă la capătul lui de canapea şi s ă-i arate câteva dintre motivele pentru care un bărbat putea foarte bine să-i acorde atenţie. Cu mari eforturi, însă, reuşi să se abţină.

Şi ţi s-au părut surprinzătoare astfel de atenţii, nu-i aşa

- ?Ei bine, nu mi se mai întâmplase niciodată. De obicei, bărbaţii sunt prea ocupaţi să se holbeze la sora mea, ca să observe că sunt şi eu în cameră, mărturisi ea făcând o pauză şi râzând. Dar apoi, bineînţeles, Irene povestea ceva despre

idealul ei de a obţine dreptul de vot pentru femei şi pe urmă individul îşi lua tălpăşiţa, povesti ea mai departe, iar râsul i se stinse, înlocuit de o încruntare meditativă. Uneori cred că Irene spunea intenţionat lucruri de felul ăsta, ca să-i îndepărteze pe curtezani fiindcă o admirau pe ea în locul meu. Sora mea făcea asta ca şi cum s-ar fi temut că sentimentele mele ar fi fost rănite.
Dar Rex nu voia să vorbească despre sora ei, care era, practic, perfectă.
- Deci, te-ai îndrăgostit de acel bărbat, spuse el. Ce s-a întâmplat apoi?
- Într-o zi, eram împreună în sacristie, singuri. Asta se întâmpla după o şedinţă parohială care se ţinuse pentru organizarea unui târg de caritate.
El se mira:
- O, Clara, ce fată nebunatică eşti!
Ea strâmbă din nasul mic, plină de regret.
- N-am avut intenţia să fiu nebunatică, dar chiar dacă aş fi fost, nu mi-ar fi servit la nimic. Eram acolo, numai noi doi. 0 ocazie perfectă, iar el nici măcar nu m-a sărutat.
Imediat, privirea lui Rex se mută spre buzele ei de un roz palid.
- Probabil că încerca doar să se poarte frumos, spuse el, stră- duindu-se să se gândească la toate motivele de care avea nevoie ca să facă acelaşi lucru, fiindcă orice altceva ar fi fost o conduită nedemnă de un gentleman.
Chiar şi în timp ce vorbea, excitaţia îl chinuia, arătându-i limpede că trupului său nu-i păsa deloc de comportamentul de gentleman.
- Asta am crezut şi eu la început, spuse Clara. La urma urmei, eram în biserică!
Rex o studie, gândindu-se la toate coridoarele umbrite din biserica parohială de acasă, care ar fi fost perfecte ca s-o încolţească pe Clara şi să-i fure un sărut sau două.
- Nu sunt sigur că a te afla într-o biserică ar putea fi un factor de descurajare, spuse el, simţind cum puterea de a se controla îi scădea întrucâtva. Pentru un bărbat hotărât, vreau să spun.
- Ba eu cred că e, cel puţin dacă eşti vicar.
Acele cuvinte fură suficient de uimitoare ca să-l abată de la fantezia lui mai degrabă ireverenţioasă.
- Te-ai îndrăgostit de un vicar?!
- Nu eram singura. Majoritatea fetelor din parohia noastră s-au îndrăgostit de el la un moment dat. După cum ţi-am spus, arăta foarte bine. Biserica n-a fost niciodată atât de plină înainte de venirea lui. Şi nu ţi-ar veni să crezi câte mănuşi tricotate şi cearşafuri brodate primea de Crăciun!

Rex zâmbi, incercând să-şi imagineze. Clara era o povestitoare bună. Fără îndoială.
-Oricum, acea după-amiază în sacristie a fost mai degrabă o dezamăgire pentru mine, dar după aceea el a continuat să-mi acorde atenţie. Nu s-a arătat niciodată interesat de celelalte domnişoare din parohie, nici măcar de cele mai îndrăzneţe, care se aruncau, practic, în braţele lui. Aşa că m-am gândit... Am sperat..., murmură ea, ridicând din umeri. A fost o prostie!
- Ce s-a întâmplat? întrebă el, rupând tăcerea care se aşternuse. Presupun că a cerut pe altcineva în căsătorie?
- O, nu! răspunse ea imediat. M-a cerut pe mine. Dar l-am refuzat.
- Ce?! întrebă Rex, aşezându-se mai bine pe canapea şi privind cum ea se întorcea cu nonşalanţă ca să-şi ia ceaiul. Dar erai îndrăgostită de el, după cum ai spus!
-Am fost. Nebuneşte. Dar atunci când m-a cerut în căsătorie, mi-am dat seama că nu mă puteam căsători cu el. Din cauza felului în care şi-a formulat cererea. Mi-a spus că avea o stimă afectuoasă pentru mine, povesti ea, făcând o pauză şi încruntându-se. O stimă afectuoasă! Te întreb, adăugă, părând brusc indignată, să fie ăsta genul de sentiment care să-i dea fluturi în stomac unei fete?
- Probabil că nu, dar de unde ştii că n-a fost doar respectuos şi atent la sensibilitatea ta de fecioară?
- O, sunt sigură că aşa a fost! Prea grijuliu. Mi-a spus că, pentru că eram atât de dulce şi de pură, aş fi fost soţia perfectă pentru un vicar. Am fi avut, spunea el, o căsnicie cu adevărat cerească.
Rex se încruntă, complet nedumerit.
- Ce fel de căsnicie e asta?
Ea tresări, dând din nou la o parte, cu zgomot, ceaşca şi farfurioara.
-Asta voiam să ştiu şi eu! Am fost nevoită să-l întreb direct dacă spusele lui însemnau că nu voia copii. Ce? adăugă ea, iar obrajii i se colorară în roz atunci când el râse, uimit. Ştiu că nu-i aduce barza! O, Doamne, nu sunt chiar atât de naivă!
Clara era însăşi întruchiparea naivităţii, chiar dacă, la urma urmei, avea cunoştinţe despre anatomia umană de bază. Dar Rex se gândi că ar fi greşit dacă s-ar fi lansat într-o discuţie pe subiectul reproducerii, fiindcă asta ar fi însemnat să se tortureze singur.
-Uneori mă zăpăcesc gândindu-m ă la ce anume lucruri ştii sau nu ştii, Clara, murmură el în schimb. Dar care a fost răspunsul lui?
-A spus că noi nu trebuia să ţinem cont de copii. Uniunea noastră, a mai spus el, avea să fie mai presus de asemenea plăceri carnale de rând.

Rex privi în pământ şi se întrebă cum putea un bărbat, chiar şi un vicar cu dorinţe sexuale reprimate, să creadă c ă a trăi alături de Clara şi a nu se culca cu ea ar fi fost altceva decât un iad.
-În mod clar, individul ăla era nebun, murmură el. Şi mai rigid decât orologiul din turnul bisericii lui! Dar există unele femei care ar vedea o astfel de căsătorie ca fiind foarte atrăgătoare.
- Ei bine, eu nu sunt o astfel de femeie. Nu sunt o fiinţă celestă şi nu vreau o căsătorie celestă. Vreau copii, şi i-am spus asta şi lui.
- Şi ce ţi-a răspuns?
Obrajii ei se înroşiră pe dată.
- Mi-a spus că, dacă aş fi insistat, ar fi fost de acord, dar că... actul... ar fi fost neplăcut pentru el, mărturisi ea, făcând apoi o pauză şi înghiţind în sec. Asta a spus. *Neplăcut.* Ce fel de om crede aşa ceva?!
Rex se răsuci pe scaun.
- Unul de felul lui, cu siguranţă, murmură el, dându-şi seama pe dată cum stătuseră lucrurile.
- Nu suntem sectanţi, pentru numele lui Dumnezeu, continuă Clara, nedumerită, fără să pară că-i auzise cuvintele şoptite. De ce şi-ar fi dorit el o astfel de căsnicie?
Rex nu vedea decât două motive posibile: reprimarea sexuală sau homosexualitatea, sau poate că ambele.
-Ai spus că, până să te cunoască mai bine, el nu acordase niciodată prea multă atenţie vreuneia dintre tinerele femei din parohie?
- Deloc. Părea să prefere compania tinerilor bărbaţi.
Asta, în mintea lui Rex, era soluţia problemei.
- E doar o presupunere, dar aş spune că ţi-a propus un astfel de aranjament fiindcă era pe cale să fie arestat.
Ea se încruntă, părând surprinsă.

-A plecat din parohie după aceea, dar am crezut c ă a făcut-o pentru că l-am refuzat. De ce s-ar teme un vicar să nu cumva să fie arestat

?Rex nu era în stare s ă-i explice dorinţa unor bărbaţi faţă de alţi bărbaţi sau faptul că astfel de dorinţe erau ilegale, sau că a deveni vicar şi a se căsători erau modalităţi prin care un astfel de bărbat putea să le distragă atenţia celor care aveau suspiciuni legate de preferinţele lui. Şi, lucrul cel mai important, să evite închisoarea.

- Nu contează, murmură el înainte ca ea să-i poată aprofunda spusele. L-ai întrebat care erau motivele lui?

-Nu. Am fost prea ocupată să mă întreb pe mine însămi de ce credea el că aş fi acceptat o astfel de căsnicie, mărturisi Clara, iar faţa ei rotundă se întunecă întrucâtva. Oare m-a crezut atât de disperată să mă căsătoresc, încât să fi fost dispusă să renunţ la dragostea fizică? Sau mă credea atât de lipsită de atractivitate, încât să nu mă pot aştepta să am parte vreodată de dragoste fizică?

întrebările, precum şi frustrarea din vocea ei amenin ţau să-l arunce pe Rex direct în vârtej. El strânse din pumni, respiră adânc şi-şi reaminti cu severitate că trebuia să rămână pe partea lui de canapea.

- Ei bine, s-a înşelat, conchise ea. Poate că sunt banală şi poate că n-am pretendenţi care să se dea peste cap ca să mă ceară în căsătorie, dar chiar şi aşa, aş prefera să nu mă căsătoresc niciodată decât să mă mulţumesc cu o căsnicie ca aceea. Aş prefera să n-am nici un soţ decât să am unul care să mă considere atât de neatractivă încât o uniune adevărată cu mine s ă-i displacă într-o asemenea măsură!

Ca un baraj care se sfărâma, controlul lui cedă, dorinţa îl co-pleşi ca un potop şi se trezi lângă ea înainte de a-şi da seama că se mişcase.

- Nu eşti neatractivă, spuse el cu o voce care suna sălbatic chiar şi în propriile urechi. Pentru numele Domnului, dacă nu eşti atentă la nimic altceva din ce-ţi mai spun. Clara, fii atentă la asta! Tu, dulceaţă, eşti chiar foarte atractivă, iar orice bărbat care nu poate vedea că a face dragoste cu tine ar fi raiul pe pământ e fie un idiot, fie un prost, fie unul care nu-şi doreşte deloc o femeie. Eu nu sunt nici unul dintre toate lucrurile astea, motiv pentru care, în tot timpul cât am stat aici, sorbindu-ne ceaiul ca nişte oameni civilizaţi, am avut cu tine nişte fantezii care ar fi ars până la temelie noţiunile de puritate ale nenorocitului tău de vicar!

Ea îi aruncă o privire plină de uimire, iar faţa i se făcu trandafirie precum petalele de bujor.

-Ai avut?

- Da, aşa c ă acceptă ideea. Şi dacă tot suntem la subiectul ăsta, adăugă el, dându-şi seama prea târziu c ă a-i povesti despre gândurile lui erotice nu făcea decât să

alimenteze flăcările dinlăuntrul lui, nu eşti câtuşi de puţin banală, aşa că fii amabilă şi scapă de prejudecata asta!
Clara se încruntă, iar pe faţă i se putea citi o urmă de scepticism precaut.
- Nu trebuie să-mi menajezi mândria de femeie, să ştii, spuse ea. Nu sunt o mare frumuseţe şi am acceptat asta cu mult timp în urmă.
- Frumuseţea, mieluşelul meu dulce, e subiectivă, răspunse el, aplecându-se mai aproape, atras irezistibil. Vrei să ştii ce văd eu atunci când mă uit la tine?
- Eu..., răspunse ea, încrucişându-şi braţele, ca şi cum ar fi proptit un scut între ei - gest foarte înţelept, având în vedere mărturisirea lui din urmă cu câteva clipe. Nu sunt s... sigură, încheie, incruntându-se.
- îţi voi spune oricum, pentru că e clar că ai nevoie de păreri în plus pe tema asta. Prima dată când te-am văzut în acea sală de bal, te-am asemănat în mintea mea cu un fursec pe o tavă cu produse de patiserie franţuzească.
Ea făcu o grimasă, ceea ce arăta că n-o flatase defel acea comparaţie.
- Deci, simplă şi banală, cu alte cuvinte.
- Se întâmplă să ador fursecurile, să ştii! Şi mulţi oameni au aceleaşi preferinţe ca şi mine.
- Fursecuri, într-adevăr, pufni ea, batjocoritor. Ce urmează? O menţiune despre cumsecădenia mea?
În ciuda a ceea ce îndura trupul lui, Rex nu putu să nu schiţeze un zâmbet.
-O să fie greu, din moment ce, de când te cunosc, nu te-ai purtat cumsecade. De obicei, cu mine eşti spinoasă ca un cactus, Clara!
Ea trase aer în piept, iar bărbia rotundă îi tremură puţin.
-Am avut ceva provocări în privinţa asta!
El nu intenţiona câtuşi de puţin să se lase distras în acea clipă.
-O să-ţi spun exact ce cred despre felul în care arăţi, bine?
El respiră adânc, tremurând, ştiind c ă ceea ce urma să spună era extrem de important şi că trebuia să-şi ţină în frâu excitaţia, fiindcă altfel n-ar fi putut să vorbească fără s-o tragă în poala lui şi s-o sărute nesăbuit.
- O să încep cu ochii tăi. pentru că, dacă memoria nu mă înşală, ţi-am spus odată că ai ochi expresivi şi e destul de adevărat. Cu excepţia cazului în care eşti jenată, faţa ta rareori te trădează, aşa că, dacă vreau să aflu ce gândeşti cu adevărat, mă uit în ochii tăi.
Ea îşi coborî capul, vizibil incomodată de ideea că el ar fi putut ghici ce gândea, dar Rex n-avea de gând s-o lase să scape atât de uşor. S-o atingă acum însă ar fi fost ca şi cum ar

fi aprins un chibrit într-o cameră plină de butoaie cu praf de puşcă, aşa că se aplecă, înclinându-şi capul astfel încât ea să nu aibă unde să se uite decât la el.

- Ochii tăi sunt periculoşi, Clara. Ei pot ucide un om cu o privire ca o săgeată în inimă. Ar trebui să ştiu, adăugă el zâmbind, pentru că a trebuit să-mi scot mai multe rânduri de săgeţi din piept de când ne-am cunoscut.

-Nu! îi ceru ea imperios, într-o şoaptă furioasă, ridicându-şi faţa ca să se încrunte la el. Nu mă tachina!

Rex n-o tachina nici un pic, dar decise să nu insiste asupra subiectului. Era mai sigur pentru el dacă ea nu-şi conştientiza puterea de a-l răni.

-Ai o piele minunată, spuse el în schimb şi, pentru că din- tr-odată îi fu imposibil să n-o atingă, îşi ridică mâna şi-şi permise tortura de a-şi trece încet vârful degetelor peste obrazul ei, simţind că parcă ar fi atins mătase caldă. Şi nişte pistrui frumoşi, de asemenea, am observat!

- Pistruii nu sunt d... drăguţi. Asta e absurd!

- N-am stabilit deja că părerea ta despre subiectul ăsta nu e de luat în seamă? Acum, unde rămăseserăm? A, da, adăugă el, apăsându-şi vârful degetului arătător pe peticul de piele dintre sprâncenele ei şi netezindu-i încruntarea care apăruse în clipa în care pomenise de pistrui. Cred că ajunsesem cu analiza la nasul tău.

- Ce vrei să zici?! strigă ea, dându-i astfel de înţeles că atingea un punct vulnerabil, iar el decise că cea mai bună variantă era să fie sincer.

Ei bine, e mic, Clara, spuse el trecându-şi încet vârful degetului peste muchia nasului ei. E cel mai mic nas rotund pe care l-am văzut vreodată.Clara suspină, iar pufnetul gingaş pe care el îl simţi în palmă arătă limpede că ea recunoştea adevărul spuselor lui.

- E un nas ridicol, ştiu, şopti ea. Pe vremea când eram mică, obiş- nuiam să-l ciupesc tot timpul, sperând să se transforme într-un profil grec, dar asta nu s-a întâmplat niciodată.

- E foarte bine că nu s-a transformat, pentru că e adorabil aşa cum e.

Rex îşi trase puţin mâna înapoi şi o sărută pe vârful nasului. Ea gâfâi, speriată de atingere, şi-şi desfăcu braţele, apăsându-şi palmele pe pieptul lui ca şi cum l-ar fi împins deoparte, impulsionân- du-l din nou să vorbească.

- Şi, în sfârşit, spuse el, mai e şi gura ta.

Palmele ei se opriră pe pieptul lui.

- Dintre toate părţile feţei tale, gura e favorita mea, mărturisi el cuprinzându-i obrazul cu palma şi atingându-i buzele cu degetul mare, pentru că cedase impulsului. E din cauza zâmbetului tău! Atunci când i-am dat Debutantei Dezolate sfaturi despre cum ar putea atrage atenţia bărbaţilor şi am scris partea cu zâmbetul, la tine m-am gândit.

- La mine? întrebă ea pe un ton care suna precum un scâncet de surpriză.

- Da, la tine, răspunse el în timp ce-şi mişca degetul mare înainte şi înapoi pe buzele ei. Cu siguranţă că ştii de ce?

- Nu prea, mărturisi ea într-o şoaptă gâtuită.

În timp ce degetul lui mare îi atingea buzele, Rex simţi cum respiraţia Clarei se iuţea. Ştiu că trebuia să se oprească, fiindcă ceea ce făcea depăşea cu mult limitele şi, fără îndoială, depăşea şi experienţa ei. De fapt, se putea ca aceea să fi fost chiar prima dată în viaţa ei când era atinsă atât de intim de un bărbat.

Dacă Rex avea vreo speranţă, oricât de vagă, că gândul la nevinovăţia ei avea să-l facă să se oprească, descoperi imediat că acel gând îl îndemna exact la contrariu. Inocenţa ei părea să inflameze cele mai ticăloase impulsuri ale lui şi să-l facă s-o dorească şi mai mult. Nu-şi dădea seama cât timp mai era în stare să-şi ţină pofta-n cui. Şi totuşi, nu reuşea să se abţină.

- S-ar putea să crezi că am scris acea părticică de rubrică anume ca să te ajut s ă-ţi învingi timiditatea şi să-ţi urmăreşti scopul de a-ţi găsi un soţ, continuă el, dar nu ăsta a fost motivul meu.

-Nu?

- Nu. Motivul meu a fost pur egoist. Vezi tu, ai zâmbetul ăsta uimitor, absolut devastator, şi chiar mi-aş dori să am

plăcerea de a-l vedea mai des. De cele mai multe ori, eşti al naibii de serioasă. Dar atunci când zâmbeşti..., murmură el, iar apoi făcu o pauză, cu degetul mare oprindu-se pe buzele ei despărţite. Of, Clara, atunci când zâmbeşti, faci lumină în jurul tău! Cu siguranţă că ştii asta.
Ea închise ochii, clătinându-şi puţin capul, ca şi cum ar fi vrut să nege sau ca şi cum nu l-ar fi crezut.
- Curtea pe care mi-o faci e doar o farsă asupra căreia ne-am înţeles dinainte, îi reaminti ea, atingându-i degetul mare cu buzele în timp ce vorbea şi încleştându-şi mâinile pe reverele hainei lui de culoare gri. Aşadar, nu-i nevoie să-mi faci complimente.
Era nevoie de orice compliment, din moment ce se vedea limpede că ea primise foarte puţine în trecut, dar el nu voia să dezvolte un astfel de subiect.
- Asta nu înseamnă că spusele mele nu sunt adevărate.
- Nu ştiu dacă îmi spui adevărul atunci când afirmi una sau alta, murmură ea cu buzele lipite de degetului lui.
- Ce-ar fi dacă aş înceta să mai vorbesc? întrebă el strecurându-şi degetul mare sub bărbia ei, împingându-i uşurel maxilarul şi ridi- cându-i faţa. Oricum, cuvintele sunt de prisos.
- Poate că nu sunt..., şopti ea.
- Ba sunt, în cazul de faţă.
Zicând asta, Rex îşi coborî capul şi o sărută.

Capitofuf 11

în momentul în care gura lui o atinse pe a ei. Clara simţi o plăcere atât de profundă, încât era aproape ca un fel de durere, atât de intensă, încât era aproape insuportabilă. El îşi apăsă uşor buzele pe ale ei, şi totuşi, ea simţi asta în fiecare parte a trupului. De sus până jos, de la tălpile picioarelor până la coroana în care-i era împletit părul, Clara simţea că acea nouă experienţă îi trezea fiecare celulă şi fiecare terminaţie nervoasă.
Primul ei sărut, se gândi ea şi închise ochii, iar acea mişcare îi aprinse şi alte simţuri. Deveni conştientă de mirosul lui - un amestec de colonie cu iz de lemn de santal, de săpun de Castilia şi de altceva, un miros mai adânc şi mai pământesc. Auzi ticăitul ceasului de pe şemineu şi bătăile inimii ei. Îi simţi palma caldă care îi cuprindea obrazul, vârful degetelor care îi mângâiau ceafa, antebraţul care îi atingea pieptul. într-un colţ vag al minţii ei, ştia că totul era teribil de nepotrivit şi că trebuia să înceteze, dar nu se putea mişca. Putea doar să simtă, în timp ce dulceaţa atingerilor lui se revărsa peste ea şi prin ea, devenind mai intensă cu fiecare ticăit de ceas. Atunci când buzele lui se lipiră de ale ei, iar limba lui ii atinse buzele strânse, ea se cutremură, gemând încetişor, dar nu-şi îndepărtă gura.

El se retrase uşor, iar buzele lui i le mângâiară provocator pe ale ei. îşi ridică mâna liberă ca să-şi strecoare braţul în jurul umerilor ei şi, în timp ce vârfurile degetelor lui i se plimbau uşurel peste coloana vertebrală, orice idee de a opri acea experienţă minunată dispăru definitiv din mintea Clarei. El o trase mai aproape, iar ea veni de bunăvoie, cu plăcere, petrecându-şi braţele în jurul gâtului lui şi gemând un consimţământ înăbuşit de gura lui, care o captură din nou pe a ei.Acel sărut era mai arzător, mai îndrăzneţ, buzele lui îndemnân- du-le pe ale ei să se despartă. Limba lui se strecură în gura ei - un lucru şocant, şi totuşi, pe măsură ce el gusta adânc din ea, plăcerea dinlăuntru! ei se adânci şi ea, înfierbântându-i întregul trup, iar dulceaţa primului sărut făcu loc unei noi senzaţii, ceva flămând şi sălbatic, ceva aproape disperat.

Limba lui se trase înapoi, iar ea, călăuzită de instinct, îl urmă. Pe măsură ce limba ei intra în gura lui, pofta ciudată din ea creştea şi mai mult, devenind şi mai arzătoare. Acela era cel mai intim lucru care i se întâmplase vreodată, şi totuşi, în mod bizar, nu era suficient de intim. îşi apăsă trupul peste al lui, îşi strânse braţele petrecute pe după gâtul lui şi, dintr-odată, trupurile lor se prăbuşiră unul peste altul pe canapea, iar Clara fu cuprinsă de o exaltare cum nu mai simţise niciodată.

Rex se mişcă sub ea şi, cu buzele încă lipite de gura ei, scoase un geamăt adânc, ca şi cum ar fi fost surprins. Şi cine ar fi putut să-l învinovăţească? Femeile n-ar fi trebuit să fie atât de îndrăzneţe! Şi totuşi, el nu păru să se supere, căci întrerupse sărutul doar cât să ia amândoi o gură aer, iar apoi el o sărută din nou, cu limba în gura ei şi cu braţele strânse în jurul ei. Era minunat.

Braţele lui erau ca nişte benzi de oţel, care o strângeau. Ea îşi trecu degetele printre şuviţele lui ondulate, care erau mătăsoase la atingere, ii simţi în gură gustul de ceai şi de gem de fructe de pădure. Ţinută în îmbrăţişarea lui, capturată de sărutul lui, simţurile ei se umplură de el şi orice altceva din exterior deveni nesemnificativ.

Sub ea, căldura lui părea s-o ardă prin toate straturile ei de haine. Trupul lui era suplu şi tare - în special acolo unde şoldurile lui le apăsau pe ale ei cu o intimitate atât de şocantă. Ea se zbătu şi se lipi de locul acela tare, iar plăcerea adusă de acea mică mişcare fu atât de profundă, atât de rafinată, încât îşi smulse buzele de pe ale lui şi oftă, uimită. Pentru o clipă, se priviră unul pe celălalt. Apoi îmbrăţişarea lui se relax ă brusc şi braţele lui alunecară fără să le desprindă pe ale ei. Rex îi luă Clarei faţa în mâini.

- Asta trebuie să înceteze, spuse el, iar vocea îi sună ca un răcnet în camera liniştită. Trebuie să se oprească acum, sau Dumnezeu ştie ce se poate întâmpla!
Sărutând-o iute şi apăsat pe gură, o apucă de umeri, apoi o împinse înapoi şi se aşeză. Punând-o la locul ei, îi dădu drumul şi alunecă imediat spre celălalt capăt al canapelei. Clara se intoarse şi se uită la ceasul de pe poliţa şemineului, în timp ce se străduia să-şi revină. Nu era uşor. Se simţea de parcă ar fi alergat. Din cauza corsetului, nu putea să respire adânc, aşa că era puţin ameţită. Trupul ei părea să fi luat foc, arzând în toate locurile în care o atinsese el, şi chiar şi în unele în care n-o atinsese, încercase de multe ori să-şi imagineze cum ar fi fost să sărute un bărbat, dar, o, Doamne, imaginaţia ei nu evocase niciodată ceva măcar apropiat de realitate.
„Oare e la fel şi în cazul bărbaţilor?" se întrebă ea şi-i aruncă o privire piezişă lui Rex.
El nu se uita la ea, ci la podea, cu antebraţele sprijinite pe genunchii despărţiţi. Respira greu, adânc şi chinuit. Privindu-l, întrebarea ei îşi găsi răspunsul, iar faptul că ştia că evocase în el aceleaşi senzaţii pe care le trăise şi ea o făcu pe Clara să vrea să râdă de bucurie, fiindcă pentru prima dată în viaţa ei ştia ce însemna să te simţi frumoasă.
Undeva în depărtare, se trânti o uşă. Deşi sunetul fusese înăbuşit de pereţii salonului, Rex auzi şi el. Tresări, ridicând capul, iar Clara îşi întoarse privirea, euforia pe care o simţea în urma celor întâmplate dispărând întrucâtva pe măsură ce-şi dădea seama cât de norocoşi fuseseră. Dacă ar fi intrat cineva şi i-ar fi prins...
- Iartă-m ă, spuse el, întrerupându-i meditaţia febrilă despre toate astea. Trebuie să plec!
Vocea lui insemnă o diversiune binevenită de la turnura sobră pe care o luaseră gândurile ei. Brusc, Clara se ridică în picioare.
- Bineînţeles, spuse ea, întorcându-se spre el şi văzând că se ridicase, drept pentru care se strădui să se poarte politicos şi s ă vorbească natural, ca şi cum ea n-ar fi trăit cu puţin timp în urmă cea mai extraordinară experienţă din viaţa ei. Te rog să-i mulţumeşti mătuşii tale pentru că a avut amabilitatea să mă invite şi spune-i că îi răspund de îndată ce vorbesc cu cumnatele mele.
El dădu din cap şi făcu o reverenţă, apoi se îndreptă spre uşă, luându-şi din mers pălăria de pe masa pe care o lăsase. Dar apoi se opri, cu pălăria în mână, şi se întoarse s-o privească peste umăr, chipul lui perfect fiind mai serios decât îl văzuse ea vreodată, iar ochii lui albaştri erau atât de strălucitori, încât aproape că o durea să se uite la ei.
- N-ai mai fost sărutată niciodată, spuse el. Nu-i aşa?

Tonul lui era atât de direct, încât nu era chiar o întrebare, iar ea se înroşi imediat, intrebându-se cum de era posibil ca el să fie atât de sigur.
- Nu, recunoscu ea. Ai fost... tu ai fost primul.
Nu păru mulţumit să audă asta. Strânse din buze, făcu un scurt semn din cap şi se întoarse să deschidă uşa, iar Clara tot nu-şi dădu seama ce anume o trădase. Poate că greşise cumva, făcuse o greşeală teribil de stângace.
Iată o posibilitate umilitoare! Cu toate astea, bucuria Clarei refuză să pălească. Rămase înlăuntrul ei - ca o rază de soare prinsă într-o cutie - chiar şi după ce el plecase.
Fir-ar să fie!
Jurământul îi reverbera în cap ca o salvă de focuri de armă, con- damnându-l cu fiecare pas pe care îl făcea pe scări, traversând vestibulul şi ieşind din casa Clarei Deverill.
Trecu pe lângă vizitiul lui, care coborâse de pe capră şi aştepta lângă uşa trăsurii, cu umbrela deschisă în mână.
- Poţi pleca, Hart! îi ordonă el din mers. O să fac o plimbare, iar apoi iau o trăsură de piaţă până acasă.
- Dar, domnule, plouă!
- Chiar aşa? replică Rex, înaintând cu paşi repezi, cu trupul prins în tumultul fierbinte şi chinuitor al dorinţei trupeşti nesatisfăcute şi bucurându-se de ploaia răcoroasă, care îi umezea deja pălăria şi haina. Foarte bine!
-Dar, domnule, strigă din nou Hart, o să răciţi!
Fără să-i pese de vremea neprielnică de primăvară şi de posibilele ei consecinţe nefaste asupra sănătăţii lui, Rex dădu din mână şi continuă să meargă. O răceală, gândi el, era ceea ce merita pentru încălcarea regulii lui de bază cu privire la femei.
„Stai departe de fetele inocente!”
Tinerele de felul ăsta se aşteptau invariabil la căsătorii, şi cine le putea învinovăţi? Pentru o fată de familie bună, căsătoria era singura cale acceptabilă din punct de vedere social, singurul mijloc prin care puteau să-şi satisfacă dorinţele fizice, să-şi asigure un viitor stabil şi să aibă copii.
Conversaţia pe care o avusese cu Clara la ceai nu făcuse decât s ă sublinieze motivul pentru care el îşi stabilise acea regulă de bază de la bun început.
Dar pentru un bărbat, chiar şi pentru un lord, căsătoria nu era o necesitate, fapt pentru care Rex mulţumea zilnic cerului. Îşi petrecuse întreaga tinereţe privindu-şi părinţii cum se distrugeau nu numai unul pe celălalt, ci şi dragostea pasională care ii dusese la căsătorie în primul rând. Să iubeşti şi apoi să ajungi să urăşti ceea ce ai iubit - Rex nu-şi putea imagina un iad mai mare. Şi, deşi nu-şi amintea momentul exact în care decisese să nu se căsătorească niciodată, până

acum nu avusese motive să-şi regrete alegerea, sau chiar să se îndoiască de ea.
Şi încă n-o făcea. Bineînţeles, în felul ăsta ceea ce tocmai făcuse era cu atât mai condamnabil.
Pentru Clara, căsătoria nu era o simplă necesitate... Romantismul, căsnicia, copiii, dragostea veşnică - cu toatele constituiau visul vieţii ei. Erau lucruri pe care ea şi le dorea şi pe care le merita, lucruri pe care el nu i le-ar fi oferit de bunăvoie nici unei fete.
O rafală de vânt rece îi dădu jos pălăria. Privi cu indiferenţă cum melonul gri, de fetru, se rostogoli prin aer în faţa lui şi ateriz ă într-o baltă de pe marginea trotuarului, cu un pleoscăit caraghios.
Rex păşi peste melon şi continuă să meargă.
Trecând pe lângă ceainăria doamnei Mott, nu putu să nu-i arunce o privire plină de resentiment, dorindu-şi s ă nu fi fost niciodată de acord s ă se întâlnească acolo cu Lionel.
„De ce acolo, dintre toate nenorocitele de ceainării din Londra? De ce ea, dintre toate femeile din lume?”
Era de râs, ridicol şi periculos ca naiba să râvnească la o fată pe care n-o putea avea, la una care-şi dorea de la viaţă toate lucrurile de care el se ferea ca de ciumă.
Ploaia cădea mai tare acum. în faţa lui, oamenii surprinşi de potop se înghesuiau sub umbrele - o protecţie inadecvată, având în vedere vântul. Cei care n-aveau umbrele se strecurau pe lângă uşile de intrare ale caselor şi se vârau sub copertine, căutând adăpost. Nu şi Rex.

El continuă să meargă

.Se bucura de ploaia care îi curgea peste capul gol şi-i uda haina de zi şi pantalonii albastru-închis. Savura vântul rece care îi luase pălăria şi care acum îi biciuia poalele hainei. De asta avea el nevoie în acel moment, fiindcă gustul dulce al gurii Clarei încă persista în gura lui, parfumul părului ei încă ii umplea nările, iar amprenta trupului ei pe al lui încă îl ardea ca un fier încins.
Mai rău de-atât, însăşi inocenţa ei îl înflăcăra. Pofta din sărutul ei ne experimentat, pasiunea care o făcuse să renunţe la reţinerea de fecioară şi să-l împingă pe canapea, conştiinţa faptului că se afla pe un teritoriu pe care nici un bărbat nu-I explorase vreodată - toate astea acţionaseră asupra lui precum parafina aruncată în foc, înflăcărându-i cele mai întunecate şi mai erotice părţi ale imaginaţiei, mai puternic decât ar fi putut-o face vreodată fluturarea obraznică de gene a unei Gaiety Girl sau zâmbetul complice al unei curtezane.
Şi ştiuse, la naiba, ştiuse instinctiv, atunci când se aşezase în spatele ei la Covent Garden, că s-ar fi putut să se implice într-

o poveste în care avea să-i fie greu să se descurce. De abia îşi stabilise de comun acord cu Clara înţelegerea în privinţa farsei legate de curtare, că aceasta se şi întorsese împotriva lui, zădărându-l. Chiar şi în timp ce se complăcea în gânduri erotice legate de ea, simţise cât de puternic era focul cu care se juca. Trupul lui încercase să-l avertizeze, iar el nu se lăsase avertizat. În ziua de faţă, acel foc aproape că scăpase de sub control. Dacă nu s-ar fi oprit atunci când o făcuse, ar fi putut foarte bine s-o defloreze. Chiar acolo, pe canapea din salonul tatălui ei!

Se simţea ca un animal în călduri. Vedea cum oamenii care treceau pe lângă el îi aruncau priviri curioase de sub umbrelele lor, şi se întreba dacă ajunsese ţinta acelor priviri pentru că mergea fără haină şi fără pălărie pe o ploaie torenţială sau pentru c ă-şi arăta pofta, ca s-o vadă toată lumea. Oricum ar fi fost, să se ude era exact ceea ce-i trebuia în acel moment. Şi ceea ce merita pe deplin.

Era ud leoarcă în momentul în care luă o trăsură din faţa hotelului Holborn, dar, din fericire, până atunci ardoarea i se răcise, iar trupul i se afla din nou sub strictul lui control. Tinerele femei inocente, cu ochi mari, căprui, cu idealuri romantice, cu pasiuni reprimate şi cu ambiţii matrimoniale erau din nou expulzate în acelaşi loc din mintea lui unde punea de obicei stridiile, petrecerile de acasă, slujbele religioase de seară şi aspicul: lucruri care nu erau pentru el.

„Şi totul revine la normal", mormăi Rex.

Dar în timp ce trăsura îl ducea înapoi în West End, se simţea în orice fel, numai în regulă, nu. Clara Deverill îi arătase cât de erotică putea fi inocenţa. Iar dacă el nu putea ţine la distanţă acea nouă descoperire, urma să pună în pericol virtutea ei, visurile ei de viitor şi aspiraţia ei inocentă de a se căsători din dragoste.

El nu voia ca ei să i se întâmple aşa ceva. Nu voia să-i ucidă visurile sau să-i păteze idealurile despre dragoste şi romantism. La naiba, probabil că la un moment dat avusese el însuşi nişte idealuri romantice, chiar dacă nu şi le mai amintea.

O trăsură în care se aflau patru femei nu era, de obicei, un loc în care te-ai fi aşteptat la linişte, mai ales atunci când respectiva trăsură îşi transporta călătoarele la un picnic într-o după-amiază frumoasă şi însorită. Dar în timp ce landoul deschis al ducelui de TorquiI trecea pe Park Lane, venind de la casa ducelui din Upper Brook Street şi îndreptându-se spre poarta Stanhope din Hyde Park, toate cele patru doamne din trăsura ducelui rămaseră tăcute.

Carlotta, de obicei prima care sublinia aspectele negative ale oricărei situaţii, părea să se fi aflat acum într-o stare de spirit fericită, mulţumită să se bucure de frumoasa după-amiază şi

să anticipeze evenimentul care urma. Căsătorită cu fratele ducelui, Carlotta era însoţitoarea Clarei cât timp lipsea Irene, dar acea îndatorire fusese destul de plictisitoare până când Lady Ellesmere şi Lady Petunia se oferiseră s-o scoată pe Clara în oraş. Acea decizie privea întreaga familie a ducelui, iar Carlotta era prea încântată de repoziţionarea statutului lor social ca să se plângă de ceva.

Nici tăcerea lui Sarah nu era atât de surprinzătoare. Sarah, cea mai tânără dintre cele trei cumnate ale Clarei, era o fată tăcută din fire. în schimb sora lui Sarah, Angela, era de obicei plină de viaţă şi cu o fire deschisă, dar, în timp ce trăsura gonea pe Park Lane, chiar şi Angela era neobişnuit de tăcută. în ceea ce o privea. Clara simţea o anumită tensiune între cumnatele ei, dar în acel moment nu era în stare să se întrebe care era cauza acesteia, fiindcă era cuprinsă de propriile tensiuni, iar ele îi dominau gândurile, excluzând orice altceva. în doar câteva minute, avea să-l revadă. Trecuse o săptămână de la acel sărut extraordinar, dar, deşi o văzuse pe mătuşa lui la mai multe evenimente mondene în ultimele şapte zile, nu-l văzuse pe el. Totuşi, perspectiva de a-l vedea în ziua aceea nu-i aducea nerăbdarea plină de fericire pe care o fată ar fi trebuit s-o simtă în legătură cu revederea bărbatului care o sărutase atât de recent. Nu, sentimentele Clarei la ideea de a-l vedea din nou pe Galbraith aduceau mai degrabă a frică.

Din păcate, bucuria pe care o trăise în acele momente extraordinare din salonul tatălui ei se stinsese în ultimele şapte zile, înlocuită de bunul ei simţ înnăscut. Uimirea şi ameţeala euforică făcuseră loc, încetul cu încetul, unei juste aprecieri a crudei realităţi.

În primul rând, acţiunile ei fuseseră prosteşti. Galbraith nu era un bărbat pe care o fată să se poată baza - oricum, nu pentru căsătorie, care însemna pentru ea singura cale de urmat în viaţă. Cu toate astea, îl lăsase s-o sărute, ştiind că el n-avea nici o intenţie onorabilă de curtare sau de căsătorie. Ce spunea asta despre respectul ei de sine?

Greşise foarte mult lăsându-l să-şi ia o astfel de libertate şi nici acum nu-şi putea da seama ce-o apucase. Cum de fusese în stare să-şi ignore scrupulele, să-şi abandoneze prudenţa obişnuită şi să meargă împotriva propriei firi? Nu avea, îşi amintea ei înseşi, un temperament neînfrânat. Era calmă şi constantă. Era banală. Era timidă.

Imaginea ei împingându-l pe Galbraith pe canapea îi trecu din nou prin minte, umplând-o în acelaşi timp de fericire şi de chin. în după-amiaza aceea nu fusese nici înfrânată, nici timidă. Dimpotrivă. Fusese necumpătată, îndrăzneaţă, de-a dreptul desfrânată.

Iar dacă toate astea nu erau suficiente ca s-o forţeze să reflecteze cu luciditate, îşi mai pusese şi reputaţia în mare pericol.

Dacă ar fi fost surprinşi împreună, dacă tatăl ei şi doctorul ar fi intrat, sau dacă - Doamne fereşte - unul dintre cunoscuţii tatălui ei ar fi venit în vizită şi ar fi fost poftit în salon, priveliştea pe care ar fi oferit-o ea şi Galbraith ar fi fost într-adevăr una şocantă.

Şi-o imaginase aşa cum şi-ar fi imaginat-o un martor: trupul ei întins fără ruşine peste cel al lui Galbraith, mâinile ei răscolindu-i părul, gura ei sorbind-o pe a lui cu o poftă nestăpânită.

Era o imagine de-a dreptul dureroasă.

Dacă cineva ar fi intrat peste ei, rezultatul pentru ea ar fi fost o ruşine îngrozitoare, o certă dizgraţie şi, posibil, pierderea reputaţiei. Acea întâmplare fusese o greşeală de proporţii uriaşe, iar ea trebuia s ă-i explice asta lui Galbraith cu prima ocazie, ca nu cumva acesta să presupună că purtarea ei neruşinată fusese o permisiune pentru ca el să-şi ia şi alte libertăţi în viitor.

Chiar şi în timp ce adopta acea hotărâre fermă, amintirea trupului lui de sub al ei şi a braţelor lui puternice în jurul ei îi făcu pulsul să bată nebunește şi-i răspândi o căldură dureroasă prin membre. Chiar dacă se mustra şi-şi spunea că fusese o neghioabă, sufletul ei tânjea să experimenteze totul din nou, să ştie, fie şi numai preţ de încă nişte clipe magnifice, cum era să fii o femeie frumoasă şi seducătoare.

O, Doamne, era atât de derutată! Cum ar fi putut să-l înfrunte? Cum ar fi putut să stea în acea după-amiaz ă în faţa lui, aşezată pe o pătură de picnic, şi să nu se gândească la ei doi întinşi pe canapeaua aceea, înlănţuiţi într-o îmbrăţişare pasională? Cum ar fi putut ea să se afle în prezenţa familiei lui şi să se comporte ca şî cum el nu i-ar fi oferit cea mai deosebită experienţă din viaţa ei? Fusese tentată să refuze invitaţia, dar nu avusese inima să le facă asta cumnatelor ei, care în acel an primeau foarte puţine invitaţii. Ar fi fost un gest egoist şi, de asemenea, laş. Iar, în cele din urmă, zadarnic, fiindcă ea tot ar fi trebuit s ă-l înfrunte pe Galbraith mai devreme sau mai târziu. Făcuseră un târg. Ea nu putea să dea înapoi.

în timp ce trăsura se îndrepta spre Park Lane, Clara ştia că mai avea la dispoziţie doar câteva minute preţioase ca să-şi adune gândurile. Pentru că, dacă nu găsea o modalitate de a-şi petrece după-amiaza în compania lui fără să arate lumii ce anume o făcuse el să simtă, avea să-şi petreacă restul sezonului băgată în seamă doar de el, adică de un bărbat care nu-i putea oferi decât o curtare falsă. Dacă nu voia să devină cunoscută ca o cochetă şi ca o seducătoare lipsită de inimă după ce, peste două luni, avea să-i refuze lui Galbraith cererea în căsătorie, trebuia să-şi recapete faţada de toleranţă rece şi politicoasă pe care o hotărâse iniţial. Cât de

uşor de manifestat i se păruse toleranţa politicoasă cu zece zile în urmă şi cât de imposibilă i se părea acum!

- Fir-ar să fie, e prea mult! izbucni Angela dintr-odată, rupând tăcerea care se aşternuse în trăsură. Nu ştiu ce părere aveţi voi, celelalte, dar eu nu mai pot tolera suspansul nici o clipă, declară ea, iar apoi se întoarse spre Clara, aruncându-i o privire curioasă şi bănuitoare cu ochii ei cenuşii. Ce se întâmplă

?Pe Clara o cuprinse o frică ce-i strânse sufletul precum o menghină. Cumnatele ei n-aveau cum să ştie ce se întâmplase între ea şi Galbraith, dar era clar că simţeau că se pregătea ceva, iar ea ştiu că venise timpul să-şi pună masca de indiferenţă pe care trebuia s-o poarte.

- Nu înţeleg prea bine ce vrei să spui, Angie, murmură ea privind în altă parte şi prefăcându-se foarte interesată de ulmii înalţi care mărgineau drumul.

Acea prefăcătorie păru s-o exaspereze pe Angela.

- Haide, Clara! strigă ea. Uneori eşti închisă în tine de parcă ai fi un sfinx! Au trecut zile şi zile, şi totuşi, nu ne-ai explicat nimic. Când ai de gând să ne spui despre asta?

Clara rezistă tentaţiei de a se uita în jos şi de a vedea dacă nu cumva secretul îi era scris cu litere mari pe partea din faţă a rochiei ei cu dungi albastre şi albe.
„Nu se poate ca ele să fi ghicit!" îşi spuse Clara, sperând ca ele chiar să n-o fi făcut, în timp ce se întorcea din nou spre cea care şedea lângă ea.
- Dar ce ar trebui să spun?
-Totul despre el, bineînţeles! E atât de fermecător pe cât se zice?
Obrajii Clarei se înfierbântară pe dată, iar acea reacţie nu trecu neobservată.
- 0, la, la! interveni Sarah, râzând. Vezi cum roşeşte. Angie. şi nici măcar nu i-ai pronunţat numele!
-Să-l spun, ca să văd cum se înroşeşte şi mai tare? Lordul Galbraith e bărbatul despre care vorbesc, Clara, secretoasă mică! Vicontele de Galbraith, cel mai chipeş diavol din întreg sezonul. Deci, adăugă ea, împingând jucăuş genunchiul Clarei cu al ei, intenţionezi să ne ţii în suspans, sau ne destăinui ce e între voi doi?
- Şi să nu spui că nu e nimic, interveni Sarah în clipa în care Clara deschidea gura ca să spună tocmai asta. Pentru că e clar ca lumina zilei că i-ai atras atenţia.
-Chiar aşa? se minună Clara, întrebându-se dacă pusese în vocea ei cantitatea potrivită de surprindere plină de nevinovăţie.
Angela scoase un pufnet batjocoritor.
- O, ştii că da! Mai întâi, te-a ales ca să deschidă cu tine balul lui Lady Petunia, iar apoi te-a invitat să stai în loja lui Leyland la Covent Garden. Iar acum plecăm ca să ne petrecem ziua cu el şi cu ai lui.
- E doar un picnic..., începu Clara, dar Angela îi tăie încercarea de a minimaliza lucrurile.
- Unul la care luăm parte alături de o familie pe care abia o cunoaştem. Ideea e că toate astea se întâmplă din pricina ta. După cum a spus Sarah, interesul lui Galbraith e clar, şi totuşi, dacă ne-am lua după spusele tale, Galbraith s-ar putea la fel de bine să nu existe.
- De ajuns, fetelor! interveni Carlotta, mustrarea fiind suficient de severă ca să arate cât de serios îşi privea cumnata ducelui rolul de matroană şi de companie a însoţitoarelor ei necăsătorite. În ciuda soţiei compromise a lordului Leyland, mătuşa lui e destul de bine văzută în societate, iar dacă e dispusă să ne ajute să ne consolidăm poziţia socială după fuga nechibzuită a propriei voastre mame, eu n-am nimic împotrivă. Şi, mai important de-atât, dacă în momentul de faţă Clara nu doreşte să ni se confeseze sau să ne ceară sfatul, adăugă ea cu un aer rănit, lăsând să se înţeleagă lim-

pede cine credea ea că ar fi trebuit să-i dea sfatul respectiv, atunci n-aveţi nici un drept s-o forţaţi!
- Nu e vorba de asta! strigă Clara, dându-se întrucâtva de gol.
Ar fi vrut să se poată destăinui, căci sentimentele care o chinuiau încă din acea după-amiază extraordinară erau ameţitoare, copleşitoare şi cu totul străine de firea ei, iar cea mai mare parte a săptămânii şi-o petrecuse împărţită între a-şi dori să rădă de bucurie şi a-şi dori să moară. Ar fi vrut nespus de mult să audă şi alte păreri feminine pe acea temă, dar nu-şi putea permite un astfel de lux.
Dacă le-ar fi spus cumnatelor ei că Galbraith o sărutase, cu siguranţă că ele ar fi presupus că avusese loc o logodnă, iar la aflarea veştii că fetei nu i se făcuse deloc o propunere atât de onorabilă, ar fi fost ofensate şi ar fi socotit-o o victimă. Ştiind că pe tatăl Clarei nu se putea conta atunci când venea vorba de îndatoririle părinteşti, Carlotta ar fi putut chiar să-i vorbească soţului ei, fratele ducelui, iar onoarea l-ar fi împins pe lordul David să-l vadă pe Galbraith şi să-i ceară să îndrepte lucrurile, o perspectivă îngrozitoare şi umilitoare la care Clara nu se putea nici măcar gândi.
Atunci ar fi fost obligată s ă-şi asume responsabilitatea pentru rolul ei în ceea ce se întâmplase, să recunoască faptul că fusese la fel de vinovată ca şi el, şi cum ar fi putut spune asta cuiva? Cum ar fi putut face umilitoarea confesiune că îi permisese o libertate im- pardonabilă unui bărbat cu care nu era logodită? De fapt, făcuse mai mult decât să-i permită - se bucurase de el, savurase plăcerea împreună cu el, îl împinsese pe canapea şi-i ceruse cu neruşinare mai mult. Clara n-ar fi putut să mărturisească aşa ceva, la fel cum nu putea să se transforme într-o broască şi să orăcăie un cântec de împerechere.
înghiţi în sec şi se strădui să spună ceva.
- Chiar nu e nimic de zis! Abia îl cunosc. Da, am dansat cu el la balul mătuşii lui, după cum aţi văzut cu ochii voştri. Şi, aşa cum v-am spus atunci, n-aveam o părere prea bună despre el.
- Un sentiment care, în mod evident, nu e reciproc, murmură Sarah făcându-i cu ochiul surorii ei.
Drept răspuns, Angela chicoti, ceea ce nu făcu decât s-o consterneze şi mai tare pe Clara.
- Mătuşa lui e prietenă cu bunica mea, le reaminti ea. După cum v-am spus înainte de bal, Lady Ellesmere a convins-o pe Lady Petunia să mă ajute să debutez în societate. Iată motivul pentru toate invitaţiile astea, sunt sigură.
- Aşa se explică atenţiile lui Lady Petunia, lămuri Carlotta lucrurile pe un ton sec. Dar cu greu s-ar putea explica în acelaşi fel şi cele ale lui Galbraith!

Clara se răsuci pe banchetă, iar buzele o furnicară, unele dintre atenţiile cele mai nepotrivite ale lui Galbraith devenind şi mai vii în mintea ei.

- Nu mi se pare că a fost atât de atent, spuse ea, sperând din tot sufletul să n-o lovească trăsnetul pentru o minciună atât de îndrăzneaţă.

- Nu ţi pare, draga mea?

Disperată să le distragă mintea de la acel subiect, Clara se uită la trăsura din spatele lor.

- Cred că lordul James o să fie foarte ocupat astăzi, pentru că fiii lui par să fie chiar mai binedispuşi decât de obicei. Colin se urcă pe capra trăsurii, iar Owen se aşează călare pe spătarul banchetei! Carlotta, soţul tău nu pare prea fericit să călătorească împreună cu ei. I-am spus lordului David că mă ofeream să-i iau locul, ca să poată sta aici, alături de voi, dar a refuzat.

- Soţul meu se poate descurca foarte bine cu nepoţii lui, te asigur, răspunse Carlotta fără să întoarcă defel capul ca să se uite. Iar dacă fiii lui Jamie sunt nişte împieliţaţi, asta se întâmplă din vina lui. În ceea ce priveşte faptul că ai fi călătorit în cealaltă trăsură, ştii bine că n-ar fi fost potrivit. Jamie e văduv, iar tu eşti nemăritată. Apropo de bărbaţii necăsătoriţi, adăugă ea, făcând-o pe Clara să geamă, fiindcă eşti în grija mea tot sezonul ăsta, dragă, sunt obligată să-ţi spun că atenţiile lui Galbraith faţă de tine s-au manifestat clar la Covent Garden. Un bărbat neînsurat care n-ar fi fost interesat de persoana ta nu şi-ar fi permis niciodată să fie văzut în tête-à-tête cu tine la balustrada lojii tatălui său, în văzul întregii societăţi.

- N-a prea a fost un tête-à-tête, obiectă Clara. Lady Petunia era la mai puţin de zece metri distanţă.

- Dar conversaţia a fost *intimă*, aşa mi s-a spus.

Clara se gândi că acea confirmare a faptului că deja circulau bârfe despre interesul lui Galbraith faţă ea făcea să trebuiască să adopte foarte repede faţă de viconte aerul de indulgenţă politicoasă asupra căruia se înţeleseseră între ei. Îşi luă un zâmbet dispreţuitor şi se pregăti să spună mai multe minciuni.

-Acea conversaţie n-a avut nici pe departe semnificaţia pe care i-o atribuiţi voi. Nu s-a spus nimic intim. Şi, oricum, e de notorietate publică faptul că Galbraith nu s-ar gândi niciodată să curteze serios vreo fată.

-Atunci, cu atât mai mult s-ar strădui să evite speculaţiile pe tema asta, spuse Carlotta lăsându-se pe spate şi continuând să zâmbească.

-Şi poate că ideile lui despre curtare s-au schimbat, adăugă Sarah. Cel puţin de când a dansat cu o anumită fată pe care o cunoaştem cu toatele, adăugă ea făcând cu ochiul.

- E absurd! strigă Clara, chiar dacă îşi amintea că acel tip de părere despre ei doi era chiar efectul pe care pactul ei cu Galbraith ar fi trebuit să-l provoace în societate. Chiar dacă ceea ce spui tu e adevărat, Sarah, părerea mea despre omul ăsta nu s-a schimbat!

Dar în timp ce rostea acele vorbe, trupul ei îi dovedi că nu se mințea doar pe sine, ci că le mințea şi pe doamnele care călătoreau împreună cu ea, fiindcă se înroşi la faţă. Celelalte trei femei chicotiră - inclusiv Carlotta -, iar Clara îşi smuci bărbia, întorcându-şi capul într-o parte şi începând să contemple priveliştea din Hyde Park, în timp ce se străduia să-şi recapete calmul.

- Orice domnişoară, spuse ea printre dinţii strânşi, ar fi o mare neghioabă dacă ar dori să aibă parte de atenţiile lui Galbraith.

Propriile ei cuvinte o făcură să se crispeze, căci era foarte conştientă de cât de neruşinat răspunsese la unele dintre acele atenţii. Chiar şi acum, în clipa în care se gândea la faimosul sărut, fierbinţeala, ruşinea şi exaltarea pe care le simţise în acea dup ă-amiaz ă reveneau în forţă şi sublimau adevărul usturător că Galbraith nu era nici pe departe atât de jos în stima ei pe cât crezuse până atunci. Fie asta, se gândi ea cu deznădejde, fie că el trezise la viaţă adevărata ei natură, care era una de femeie uşuratică.

Clara nu-şi dădea seama prea bine care dintre cele două posibilităţi era mai rea, dar atunci când trăsura vină ca să intre în parc, un lucru ştia cu siguranţă: acea după-amiază avea să

fie una lungă şi
stânjenitoare

.CapitoCui 12
<smms>

în ciuda previziunilor vizitiului său, Rex nu răci după plimbarea în ploaie şi, chiar dacă i s-ar fi întâmplat să răcească, ar fi meritat sacrificiul. Faptul că se plimbase ud până la piele prin acea furtună avusese efectul aşteptat, iar până la picnicul mătuşii, el deja reuşise să respingă orice gând erotic legat de Clara şi să-l îngroape în cele mai întunecate colţuri ale imaginaţiei lui. Şi ştia c ă era mai bine să rămână acolo.

însă acum, după ce reuşise să-şi controleze poftele cele mai înfierbântate, Rex mai trebuia să facă faţă şi pagubelor care se produseseră. Nu exista nici o scuză acceptabilă pentru ceea ce făcuse şi îi datora scuze Clarei pentru comportamentul lui. în plus, era destul de probabil ca acţiunile sale s-o fi determinat să aştepte de la el mai mult decât ceea ce îi putea oferi. Majoritatea domnişoarelor s-ar fi aşteptat, în mod normal, la o cerere în căsătorie după ce un bărbat îşi luase libertăţile pe care şi le luase el zilele trecute, iar dacă ea, Clara, nu era diferită, dacă pasiunea reciprocă a sărutului lor o făcuse să dezvolte astfel de aşteptări în legătură cu el, ar fi fost mai bine să le pună capăt imediat. Până la sosirea ei, reuşise să alcătuiască un discurs care detalia tot ceea ce trebuia să spună, dar, în timp ce privea cum soseau trăsurile ducelui de Torquil la poarta Stanhope, fu tentat sa renunţe la discursuri, la scuze şi la planurile de ispăşire şi s ă se arunce pur şi simplu în calea unui tren care să se fi apropiat cu toată viteza. Cea din urmă variantă părea mult mai uşoară decât prima.

Cu toate astea, în timp ce trăsurile ducelui se îndreptau spre locul petrecerii, Rex se scuză faţă de oaspeţii cu care vorbea, traversă gazonul şi se îndreptă spre trăsuri, în timp ce vizitiii ducelui îi ajutau pe pasageri s ă coboare. Fiii gemeni ai lordului James St. Clair n-aveau nevoie de nici un ajutor. Fără să mai aştepte să fie deschisă portiera, amândoi săriră peste una dintre laturile lan do ului. Apoi, ţinându-şi zmeii în mâini, trecură ca fulgerul pe lângă Rex. Tatăl lor îi urmă alergând şi-i făcu vicontelui un semn de salut în timp ce trecea pe lângă el. Lordul David Cavanaugh, care le escorta pe doamne, veni spre el într-un ritm mai lent decât o făcuseră cumnatul şi nepoţii lui.

- Cavanaugh! îl salută Rex pe fratele mai mic al ducelui, înclinând din cap în timp ce se apropiau unul de celălalt.
- Galbraith! răspunse cel salutat, făcând un gest către roşcata îmbrăcată în verde care-i era alături. O cunoşti pe soţia mea, nu-i aşa?

- O cunosc, într-adevăr, spuse Rex, care îşi scoase pălăria şi făcu o reverenţă. Lady David, e o plăcere să te revăd!
-Asemenea, răspunse ea. Deşi să te văd ieşind în societate e mai degrabă o surpriză, recunosc. Cum de a reuşit mătuşa ta să te scoată din casă? Nu-mi amintesc să fi avut prea mult succes în privinţa asta în trecut.
- Chiar şi eu mă bucur de plăcerile pe care le oferă înalta societate, doamnă.
- Da, murmură ea zâmbind complice cu colţul gurii. Dar se pare că în sezonul ăsta te bucuri mai mult decât de obicei.
Acea remarcă stârni chicoteli înfundate din partea fetelor brunete de lângă ea, iar Rex decise că, până când afla care erau aşteptările exacte ale Clarei, cea mai bună soluţie era s ă-şi diminueze atenţiile faţă de ea şi să păstreze tăcerea.
Totuşi, atunci când privirea îi alunecă spre Clara, ea nu-i dădu nici un indiciu despre ceea ce ar fi putut gândi sau simţi. Stătea cu capul plecat şi-şi încheia unul dintre nasturii de perlă de la mănuşa ei albă, iar borul pălăriei - care era un amestec enorm de împletitură de pai, pene albe şi panglici albastre - îl împiedica să-i vadă ochii. Totuşi, ceea ce putea vedea din faţa ei avea netezimea marmurei lustruite, fără nimic care s-o dea de gol. Astfel, Rex se întrebă dacă nu cumva Clara alesese să treacă cu vederea ceea ce se întâmplase între ei cu o săptămână în urmă.
Chiar dacă ar fi făcut-o, asta nu l-ar fi scutit de obligaţiile lui de gentleman. Ştia că trebuia să găsească o modalitate de a vorbi cu ea între patru ochi.
- Sarah, Angela, spuse Lady David arătând spre perechea de fete care chicoteau, daţi-mi voie să vi-l prezint pe vicontele de Galbraith. Lord Galbraith, ele sunt surorile ducelui, Lady Angela Cavanaugh şi Lady Sarah Cavanaugh. Şi, desigur, o cunoşti pe domnişoara Devenii, adăugă ea în timp ce el se înclina în faţa fetelor.
-O cunosc, într-adevăr, răspunse el Intorcându-se spre Clara. E o plăcere să te revăd, domnişoară Deverill!
În faţa atenţiei lui directe, Clara fu nevoită să renunţe să-şi mai încheie mănuşa. Îşi ridică iute capul, iar atunci când el îi privi faţa, toate eforturile lui de a îngropa acel sărut se şterseră într-o clipă. Ochii ei căprui erau ca o oglindă, reflectând toată dorinţa pe care el o simţea şi pe care se străduia atât de mult să şi-o reprime. Imaginea aceea îl dezechilibră în mod ciudat, ca şi cum lumea tocmai se înclinase puţin într-o parte. Orice scuze pentru comporta-mentul lui i se părură dintr-odată minciuni, fiindcă nu-i părea rău, iar orice intenţie s-o pună la adăpost de alte avansuri nepotrivite din partea lui i se păru ridicolă şi absurdă.
- Lord Galbraith!

În ciuda a ceea ce văzuse în ochii ei, vocea Clarei era rece, politicoasă şi distantă, silindu-l să-şi amintească de înţelegerea lor iniţială şi de ceea ce îi cereau manierele în momentul de faţă. La fel ca ploaia de primăvară din urmă cu o săptămână, vocea ei ac- ţionă asupra lui ca un strop de apă rece şi revigorant şi, din fericire, perspectiva lui asupra lumii redeveni cea corectă.
Se întoarse, arătând cu pălăria spre cortul mare din spatele lor.
- Mătuşa mea şi unchiul Albert sunt lângă cort, îi spuse el lui Lady David, oferindu-i braţul. Vă conduc până la ei?
Lady David consimţi, îşi puse mâna pe braţul lui şi se lăsă însoţită, în timp ce lordul Cavanaugh se retrase ca să le escorteze pe celelalte doamne.
Mătuşa şi unchiul lui Rex stăteau chiar în la intrarea în cort. În timp ce ei înaintau ca să-şi salute oaspeţii, Rex se retrase.
- Lady David, ce plăcere să vă revăd! spuse Petunia în timp ce Rex merse şi i se alătură Clarei, în spatele grupului. Şi pe cumnatele dumneavoastră, de asemenea! continuă bătrâna doamnă. Vă rog să veniţi aici, la umbră, fiindcă soarele e destul de puternic.
în timp ce restul grupului se conformă, Rex profită de ocazie ca să se aplece mai aproape de Clara.-Ai putea să-mi îngădui să-ţi vorbesc în particular? îi murmură el la ureche, iar în clipa în care rosti acele vorbe, simţi nevoia să le clarifice, ca nu cumva ea să creadă că discuţia lor privată ar fi însemnat ceva ce nu însemna de fapt. Prin „particular" am vrut s ă spun doar că nu doresc ca discuţia noastră să fie auzită. O să fim tot timpul văzuţi de toţi ceilalţi, adăugă el arătând spre două scaune aşezate pe iarbă, la o distanţă de aproximativ zece metri. Dacă ar fi să te plimbi în acea direcţie, aş putea să te însoţesc?
Ea dădu din cap în semn că da, însă spuse:
-Ar trebui ca mai întâi s ă-i salut pe Lady Petunia şi pe Sir Albert.
- Bineînţeles. Ne vedem în câteva minute, atunci.
Acestea fiind zise, Rex îi făcu Clarei o reverenţă şi se îndepărtă.
Simţindu-se agitat la gândul a ceea ce avea de spus şi temân- du-se de perspectiva de a rosti acele vorbe, el îşi ocupă timpul plim- bându-se pe peluză. Se opri puţin ca să asculte cvartetul de coarde şi stătu de vorbă cu câteva cunoştinţe, dar pe măsură ce minutele treceau şi Clara nu făcea nici o mişcare ca să plece din cort, neliniştea şi frica lui creşteau.
Niciodată până atunci nu se pusese în poziţia riscantă şi vulnerabilă de a trebui să-i ceară iertare unei domnişoare pentru avansuri nepotrivite, iar în momentul în care Clara se

scuză faţă de invitaţi şi porni spre locul de întâlnire stabilit, el se simţea ca pe jar.
Clara deja stătea lângă scaunele de pe peluză atunci când ajunse şi el acolo, iar faptul că ea alesese să nu se aşeze îl făcu şi mai nervos. Totuşi, se opri în faţa ei, respiră adânc şi-şi începu discursul:
- Clara, în legătură cu ceea ce s-a întâmplat între noi zilele trecute, nu trebuie să crezi că... Să ştii că n-am avut niciodată intenţii nepotrivite, n-am vrut nimic - adică n-am vrut să fac ceva nepotrivit. Bineînţeles, ceea ce am făcut a fost nepotrivit, ştiu că a fost, dar...
Făcu o pauză, dându-şi seama că spusele lui nu semănau deloc cu discursul pe care îl pregătise. Era un amalgam dezlânat de cuvinte, deloc potrivite. Respiră adânc şi încercă din nou:
- Ceea ce vreau să spun e că, atunci când te-am sărutat, nu ra-am gândit la corectitudine, la consecinţe, la nimic din toate astea. Păreai să-ţi exprimi teama că nu erai o femeie atrăgătoare, şi a fost cumplit de frustrant pentru mine s ă te ascult spunând-o, fiindcă nu eşti deloc neatrăgătoare, ba dimpotrivă, de fapt, şi singura mea intenţie a fost să-ţi arăt cum stăteau lucrurile în realitate şi...
Se opri din nou, pentru că a vorbi despre faptul că era atrăgătoare îl trimitea pe un teren foarte periculos. În plus, voia să fie cât se putea de sincer cu ea, iar intenţiile lui atunci când o sărutase fuseseră mult mai puţin nobile decât încerca el acum să le facă să pară. Conştient de faptul că acel al doilea efort era la fel de inept ca şi primul, renunţă la orice încercare de a fi elocvent, mai respiră o dată adânc şi trecu la subiect:
- Ceea ce s-a întâmplat acum o săptămână a fost o greşeală. În momentul în care acele cuvinte îi ieşiră pe gură, el făcu o grimasă auzind cât de directe erau. Crude, chiar! Buzele ei se în- tredeschiseră şi, deşi el nu ştia la ce să se aştepte drept răspuns, în momentul în care ea înghiţi în sec şi-şi duse o mână la piept, privindu-l cu acei ochi mari şi căprui, el se simţi chiar ticălosul care crezuse ea că era atunci când se cunoscuseră. În consecinţă, Rex se aşteptă fie la o muştruluială zdravănă, fie la o furtună de lacrimi de femeie.
- O, slavă Domnului, oftă ea, răsuflând uşurată şi râzând, fără să se mânie câtuşi de puţin, aşa cum se aşteptase el, ci părând mai degrabă... uşurată. Mă bucur atât de mult c ă ai spus-o tu primul!
El clipi, complet surprins.
- Poftim?
-Am fost într-o stare deplorabilă toată săptămâna, temându-mă de întâlnirea noastră, de acum, gândindu-m ă că aveam să

fiu obligată să te cert pentru ceea ce s-a întâmplat! Şi chiar nu voiam să fac asta.

- Nu? Aş fi meritat-o.

- Ar fi un pic ipocrit din partea mea să te cert, nu-i aşa? şopti ea coborându-şi privirea spre gura lui. După ce eu... Vocea ei se stinse, dar el ştiu că se gândea la propriile acţiuni - la propriul răspuns arzător la sărutul lui. Acea descoperire avu un efect fulgerător asupra trupului şi minţii lui Rex, dar imaginaţia lui abia de acum încolo începu să se îndrepte pe acel drum încântător şi chinuitor, când Clara vorbi din nou, trezindu-l brutal la realitate:

- Nu afirm că ceea ce am făcut n-a fost greşit, spuse ea, aruncând o privire în jur ca să verifice dacă nu era nimeni care ar fi putut trage cu urechea. Dacă ar fi venit cineva... Se opri, ca şi cum n-ar fi putut s ă exprime acea posibilitate de neconceput, iar el îi sări în ajutor:

-Am fi ajuns într-o situaţie disperată, fără îndoială, şi ar fi fost în totalitate vina mea. Ceea ce ţi-am făcut a fost îngrozitor!

Clara tresări, iar obrajii i se înroşiră.

- N-aş spune chiar aşa, murmură ea atingându-şi gâtul cu degetele înmănuşate.

Acel gest de excitare feminină îl împinse să-şi nuanţeze afirmaţia:

- Nu mă înţelege greşit, te implor. Nu spun că acel sărut n-a fost minunat.

-A fost, da, recunoscu ea cu voce blândă şi suspinând. A fost, într-adevăr.

- Mai mult decât minunat, continuă el. Cutremurător, dacă aş putea s ă-l definesc printr-un astfel de cuvânt. Asta-i adevărul. Chiar în timp ce vorbea, Rex era nedumerit de propria sinceritate. Spunându-i cât de minunat fusese acel sărut, nu prea reuşea să mai facă credibile scuzele şi regretele pe care încerca să le exprime. Dar îşi adună toată convingerea care-i mai rămăsese şi conchise: Totuşi, a fost o greşeală.

- Sunt de acord, răspunse Clara luându-şi mâna de la gât şi înviorându-se. N-ar fi trebuit s-o facem.

-Vrei să spui că eu n-ar fi trebuit s-o fac, o corectă el. Te rog, Clara, nu mai continua să spui „noi" N-ai nici un fel de vină pentru ceea ce s-a întâmplat. Toată vina e a mea şi te rog să primeşti cele mai sincere scuze din parte-mi. Iar dacă..., începu el, iar apoi făcu o pauză şi răsuflă adânc, dar ştia că trebuia să spună şi restul. Dacă ceea ce am făcut ţi-a dat speranţe, reluă el, n-aş putea să te învinovăţesc pentru asta. Te rog să mă crezi când îţi spun că, dacă te-am indus în eroare, am făcut-o involuntar.

- M ai indus în eroare? repetă ea, aruncându-i o privire mirată, dar apoi, dându-şi seama la ce se referise el, făcu

ochii mari. Credeai că mă aşteptam la o cerere în căsătorie? De la *tine?*
Accentul pus de ea pe ultimul cuvânt îl făcu să se strâmbe. Apoi ea râse, făcând-o cu atâta veselie încât el se simţi ca un mare neghiob.
- Se pare că nu trebuia să-mi fac griji în privinţa asta, murmură el, privind-o.
- O, Doamne, nu! exclamă Clara, dar simţind că el nu era la fel de amuzat ca şi ea, se dezmetici şi tuşi încet. Poţi fi sigur, Lord Galbraith, că ideea de care te temi nu mi-a trecut niciodată prin minte. Iar dacă mi-ar fi trecut, aş fi alungat-o de îndată. Amândoi ştim că nu eşti un bărbat care să vrea să se căsătorească.
- Chiar aşa!
în ciuda tuturor acelor lămuriri liniştitoare pentru el, Rex se simţi din nou dezechilibrat, chiar puţin deranjat. Ea era, într-ade- văr, cea mai contrariantă dintre fete!
- În timp ce eu, continuă ea, sunt cu siguranţă genul de femeie care îşi doreşte să se căsătorească.
- Da, se grăbi el să fie de acord, dând din cap ca să sublinieze acea idee deosebit de importantă. Mai mult ca sigur!
Între ei se lăsă liniştea. Păreau să fie complet de acord în acea privinţă, şi totuşi, Rex se simţea nemulţumit, ca şi cum ar fi rămas ceva nespus, iar acel ceva îi anula orice posibilitate de a mai rosti vreo vorbă.
-Armistiţiul nostru rămâne intact, sper? întrebă el în cele din urmă.
- Bineînţeles, răspunse ea, oftând adânc şi ridicându-şi privirea spre el. O, mă bucur atât de mult că am avut conversaţia asta! adăugă, râzând din nou. Mă simt mult mai bine acum. Deşi..., continuă, făcând apoi o pauză, iar zâmbetul ii pieri de pe faţă şi o mică încruntătur ă îi apăru între sprâncene, dându-i lui Rex un nou motiv de îngrijorare. într-un fel, ai dreptate, spuse ea în cele din urmă. Mi-am făcut nişte speranţe, deşi nu chiar soiul de speranţe de care te-ai temut.
Rex se puse pe poziţii - pentru ce anume, nu prea ştia nici el.
- într-adevăr?
- Ultima dată când ai încercat să negoclezi un armistiţiu cu mine, ai adus şampanie, îl lămuri ea, întinzându-şi larg mâinile înmânu- şate, într-un gest menit să sugereze că era dezamăgită de lipsa acelei băuturi, iar apoi îi aruncă lui Rex o privire glumeaţă, de regret simulat. Ai ridicat ştacheta foarte sus. Lord Galbraith, iar acum mă tem că trebuie să suporţi consecinţele. Nu sunt sigură că pot accepta scuze din partea ta dacă nu mi se oferă şi un pahar de şampanie!

Râse, iar tensiunea şi vinovăţia care îl măcinaseră toată săptămâna pe Rex dispărură, de parcă le-ar fi luat cu ea briza caldă de primăvară.

-Asta, spuse el în timp ce o conducea spre un scaun de grădină din apropiere, e o aşteptare uşor de îndeplinit. Dar numai dacă încetezi să mai foloseşti apelativul legat de titlul meu şi, în schimb, începi să-mi spui pe nume. Apropo, mă cheamă Rex, adăugă el peste umăr, în timp ce se îndepărta

.Merse la unul dintre lacheii care duceau tăvi pline cu pahare de şampanie, vin de Xeres şi limonada. Luă două cupe de şampanie de pe tavă şi se întoarse la Clara.

- Poftim, spuse, oferindu-i unul dintre pahare şi aşezându-se pe scaunul de vizavi de al ei. E Laurent-Pierre din '91, adăugă el atunci când ea ridică paharul. Cred că o recoltă excelentă ca asta ar trebui să mă readucă în graţiile tale!

- Mmm, murmură ea în semn de apreciere, după ce luă o înghiţitură. E încântător, dar nu ştiu cât valorează părerea mea, din moment ce n-aş putea deosebi o recoltă de alta. De fapt, până la întâlnirea noastră de la Covent Garden, eu nu băusem şampanie în viaţa mea.

- Da, spuse el, zâmbind în timp ce-şi amintea de surpriza ei plină de bucurie la descoperirea magiei şampaniei. Bănuiam şi eu asta. Dar nu-mi pot imagina de ce nu băuseşi şampanie niciodată până atunci!

- Irene a crezut - iar eu am fost de acord cu ea - că, dacă am fi consumat băuturi alcoolice de orice fel în preajma tatei, asta n-ar fi făcut decât să-l încurajeze să bea, aşa că amândouă am ales să ne abţinem cât timp ne aflam acasă. Aşa că-ţi mulţumesc, adăugă ea ridicând paharul în cinstea lui, că mi-ai făcut cunoştinţă cu prima mea şampanie!

„Printre altele."

Din fericire, el reuşi să nu exprime cu voce tare acel gând mai degrabă obraznic.

- E de înţeles că tu şi sora ta aţi ales să vă abţineţi acasă, dar nu ştiu de ce n-aţi băut şampanie în casa ducelui, pentru că ei nu sunt abstinenţi. De fapt, o văd pe Lady David bând şampanie chiar acum, în timp ce vorbim.

-Lady David e căsătorită. E, de asemenea, o însoţitoare foarte strictă şi vigilentă. Eu beau doar ceea ce le e permis lui Sarah şi Angelei, adică o mică degustare din fiecare vin servit la cină, iar acasă la ei n-a fost servită şampanie până acum. Din păcate.

- Atunci, din moment ce nu eşti obişnuită cu băuturile alcoolice, e mai bine s-o iei uşor! o sfătui el, zâmbind atunci când ea, recunoscătoare, mai luă o înghiţitură. în ceea ce-o priveşte pe Lady David, continuă el întorcând capul ca să se uite din nou la femeia care vorbea cu mătuşa Pet, ea pare astăzi să fie într-o stare de spirit mai binevoitoare. Se uită drept la noi şi nu pare deloc deranjată că bei un întreg pahar de şampanie la mijlocul zilei.

- Da, Carlotta e amabilă astăzi.

Asta îl uimi, fiindcă soţia lordului David Cavanaugh nu era cunoscută ca fiind cea mai prietenoasă dintre creaturi, mai ales cu familia soţului ei, care era considerată ca având reputaţia cam pătată.

- într-adevăr?

- Nu trebuie să pari atât de surprins, spuse Clara râzând. Carlotta e în stare s ă fie amabilă... câteodată.
Rex râse şi el, bucurându-se de pauza răutăcioasă pe care Clara o făcuse în remarca ei.
- Şi ce anume explică felul ei prietenos de a fi în dup ă-amia- za asta?
- Faptul că ne aflăm aici. Familia ducelui n-a primit prea multe invitaţii în sezonul ăsta.
-A, da, spuse el, amintindu-şi ceea ce îi povestise mătuşa lui. Căsătoria scandaloasă a ducesei văduve! Asta a afectat grav poziţia socială a familiei, nu-i aşa?
- Da, într-adevăr. Invitaţiile mătuşii tale - balul, iar acum picnicul ăsta - au fost primite cu mare încântare de toată lumea, inclusiv de Carlotta.
- Ei, bine, dacă cineva ştie prin ce trece familia ducelui, aceea e familia mea. Timp de ani de zile, părinţii mei au făcut din familie o ţintă preferată a bârfelor şi un subiect suculent al presei de scandal din Londra, spuse Rex, iar nuanţa de amărăciune din vocea lui era inconfundabilă, chiar şi pentru propriile urechi. îmi pare râu, adăugă el. N-am vrut să denigrez afacerea ta de familie, Clara.
- Nu trebuie să-ţi pară rău. Ai tot dreptul să te simţi aşa cum te simţi. Dacă te consolează cu ceva, află că familia mea n-a deţinut niciodată ziare de scandal până când sora mea a înfiinţat unul. Pentru o vreme, *Weekly Gazette* a fost un ziar de scandal numit *Society Snippets,* iar singurul motiv pentru care Irene a făcut asta a fost fiindcă un ziar de scandal poate fi foarte profitabil, iar noi aveam o nevoie disperată de bani la acea vreme.
- Un alt lucru pe care îl înţeleg pe deplin, o asigură el. Şi îmi imaginez că alcoolismul l-a făcut pe tatăl tău să fie un om de afaceri foarte slab?

- Ea dădu din cap în semn că da.Tatăl lui a fost cel care a transformat Deverill Publishing într-un imperiu, dar tatăl meu a reuşit să distrugă totul în mai puţin de un deceniu. Irene ne-a scos din sărăcie cu *Society Snippets*, dar după ce s-a îndrăgostit de Torquil, l-a transformat din nou într-un ziar obişnuit, pentru că nu voia să tipărească bârfe despre familia lui. Şi, având în vedere trecutul tău, nu mă mir că urăşti ziarele.
- M-am săturat să văd pe toate paginile cel mai recent amor al mamei mele sau speculaţiile despre adevăratul meu tată biologic.

Ea făcu o grimasă şi zise:

- îmi plăcea să citesc rubricile de bârfe, recunosc, dar apoi, după ce am văzut ce le făceau bârfele oamenilor - în special familiei ducelui -, am căpătat aversiune faţă de ele. Nu cred că am tipărit vreodată ceva despre familia ta în *Society Snippets* şi..., se întrerupse ea, zâmbindu-i, iar apoi concluzionă: Mă bucur de asta!
- Şi eu la fel, spuse el, dacă te face să zâmbeşti aşa.

Zâmbetul ei dispăru imediat, spre regretul lui.

- Şi, continuă el, simţind nevoia de a prelungi discuţia, nu pot să am atât de multe resentimente faţă de ziare acum, nu-i aşa? Lucrez pentru unul. Apropo de Lady Truelove, ai primit rubrica mea de ieri? Am trimis un valet să ţi-o aducă.
- Am primit-o, da. Şi e la fel de bună precum cea de săptămâna trecută. Ai un adevărat talent la a da sfaturi, chiar dacă uneori eu pun la îndoială moralitatea lor.

Acea calificare seacă îl obligă să răspundă cu cea mai inocentă privire.

- Sfatul meu pentru corespondentul care-şi zice Tăcutul din South Kensington a fost imoral?
- Ştii că mă refer la sfaturile pe care i le-ai dat prietenului tău, Lionel. Deşi, dacă tot am ajuns la subiect, nu sunt sigură că e chiar cinstit să-l sfătuieşti pe un tânăr să aranjeze o întâlnire aşa-zis accidentală cu obiectul afecţiunii lui, în timp ce plimbă cel mai adorabil căţeluş...
- Nu văd de ce nu. Bietul om e îndrăgostit cu disperare, dar fata nu-l bagă în seamă. El vrea să-i atragă atenţia şi să înceapă o conversaţie, iar un căţeluş e o modalitate eficientă de a face ambele lucruri. Un bebeluş ar fi fost şi mai bun, desigur, dar nu mi-am putut imagina că vreun tânăr ar fi dispus să apară împingând un cărucior în faţa casei iubitei lui. Aşa că m-am mulţumit cu un căţeluş.

Clara râse.

- O decizie înţeleaptă! Deşi îţi dai seama că, în decurs de o săptămână, tinerii îndrăgostiţi din tot oraşul o să achiziţioneze căţei adorabili şi o să meargă pe stradă cu ei?

- Ei bine, dacă până la urmă tinerii păstrează căţeii, Londra o să aibă mai puţini câini vagabonzi, iar mai multe cupluri tinere o să se îndrăgostească. Nu sunt sigur că văd un aspect negativ, cu excepţia faptului că o să se creeze aşteptări ca toţi tinerii în cauză să se şi căsătorească, bieţii de ei!
Apropo de oamenii cu aşteptări matrimoniale, adăugă el aruncând o privire pe lângă ea, văd că Lady Geraldine Throckmorton e aici astăzi. Dina, pentru prietenii ei, preciz ă Rex după ce observă privirea nerăbdătoare a Clarei. Cea cu păr negru, preciză el atunci când Clara întoarse capul. Costum de plimbare verde. Duce un pudel alb în lesă.
- E foarte elegantă, nu-i aşa? comentă Clara, părând puţin surprinsă.
- Da, foarte, adeveri Rex, în timp ce Clara îşi întoarse privirea la el. De asemenea, Dina e foarte la modă şi foarte sofisticată. Asta a împins-o spre Lionel, bănuiesc. Extremele se atrag, concluzionă el, iar apoi făcu o pauză şi o privi pe Clara, apreciind acel adevăr despre natura umană mai mult decât o făcuse vreodată până atunci. Prin asta, oamenii dovedesc că sunt destul de perverşi!
- Cu excepţia mea, îl contrazise Clara, zâmbind larg şi încreţind din nasul ei mic şi absurd. Eu m-am îndrăgostit nebuneşte de un vicar!
- Adevărat, recunoscu el, râzând pe înfundate. Totuşi, gusturile tale par să se fi schimbat de atunci...
El regretă imediat acel comentariu neatent. Voise să fie plin de spirit autoironie, dar nu aşa îi ieşise, şi se grăbi să-l nuanţeze:
- N-am vrut să insinuez că te-ai îndrăgostit de mine. Nu sunt genul care să se potrivească preferinţelor tale.
Dumnezeu ştie, asta a fost clar stabilit, şi..., spuse el, dar apoi se opri, simţindu-se extrem de stânjenit, lucru cu care nu era obişnuit şi care nu-i plăcea deloc. Ce naiba e cu tine. Clara Deverill? murmură el, mâhnit. în afară de tine, n-am mai întâlnit în toată viaţa mea o femeie care să mă facă să mă bâlbâi ca un şcolar.
-E lucru sigur că astăzi chiar te fac să te bâlbâi. De fapt, îmi place destul de mult.
-îţi place?!
- Da, răspunse Clara aruncându-i acel zâmbet larg şi drăguţ al ei. De obicei, eu sunt cea care se bâlbâie.
Acel zâmbet nu numai că îl lăsă fără cuvinte, dar făcu, fără de veste, ca lumea să se încline din nou puţin într-o parte. Re* îşi abătu privirea, întrebându-se cu disperare dacă acea stare de răsturnare a lucrurilor avea să continue la nesfârşit, întrebare care îl împinse să dea pe gât şampania rămasă. Făcându-şi curaj, îşi aşeză paharul gol pe masa de lângă scaunul lui şi se

întoarse la subiectul lor anterior, care prezenta infinit mai multă siguranţă.
- Spre deosebire de Dina, mă tem că Lionel nu-i câtuşi de puţin elegant. Seamănă mai degrabă cu Fitz, câinele lui, adăugă el, iar Clara îi aruncă o privire nedumerită. Fitz e un câine ciobănesc şi Lionel îi seamănă foarte mult: prietenos, plimbăreţ, loial. Dina, pe de altă parte, seamănă foarte mult cu pudelul ei: elegantă, versată, perfect îngrijită. Se pare că oamenii chiar seamănă cu câinii pe care şi-i aleg, nu-i aşa?
- Oare să fie adevărat? întrebă Clara, înclinându-şi capul şi studiindu-l. Tu ce rasă ai?
- Lup, răspunse el pe dată, fără să ştie dacă răspunsul era pentru ea, sau pentru el însuşi.
Ea făcu o grimasă.
-Am vrut să spun, ce rasă de câine ai?
-Câini de vânătoare, deşi, strict vorbind, nu sunt ai mei. Sunt ai tatălui meu şi sunt folosiţi doar pentru vânătoarea de vulpi. La Braeboume, vezi tu, nu creştem terieri sau câini de aport, sau orice altceva cât de cât practic.
Ea râse, iar apoi redeveni serioasă.
- Ce face prietenul tău, Lionel? E în regulă? Sau încă suferă din pricina inimii lui frânte?
-Nu ştiu, de fapt, mărturisi Rex, păstrându-şi un ton calm. L-am vizitat de două ori, dar servitorii lui mi-au spus de fiecare dată că nu voia să mă primească. Şi nici nu l-am văzut la White's când am fost acolo. Dacă nu mă apuc să-l urmăresc pe coridoarele Parlamentului, nu ştiu dacă pot face altceva decât să aştept să-i treacă supărarea.
- înseamnă că încă mai crede că i-ai trădat încrederea?
- Se pare că da. De fapt, sunt sigur că suspiciunea asta se înrădăcinează în mintea lui pe zi ce trece.
- De ce acum?
El îi întâlni privirea.
- începe să circule vorba că sunt interesat de tine. Asta, sunt sigur, ii întăreşte convingerea că am fost indiscret.
Ea îşi muşcă buza.
-îmi pare rău că eşti în dezacord cu prietenul tău din cauza acţiunilor mele şi poate că am greşit intervenind, dar curtea pe care i-o făcea el Dinei - dacă o putem numi astfel - n-a fost una cinstită, aşa că nu pot găsi în inima mea vreun sentiment de regret fiindcă Lady Throckmorton a pus capăt iubirii lor din cauza a ceea ce am scris. Şi încă mai cred că a fost foarte greşit din partea ta s ă-I sfă- tuieşti aşa cum ai făcut-o.
-Am făcut-o în speranţa de a le oferi amândurora mai mult timp împreună, astfel încât s ă-şi poată lămuri ce simţeau cu adevărat unul pentru celălalt.
-Ai făcut-o ca să-l ajuţi să evite temuta idee de căsătorie.

- Nu-i adevărat. Fii cinstită, Clara, te rog, şi aminteşte-ţi exact ce sfaturi i-am dat lui Lionel. Prima dată i-am spus că ar fi trebuit să rupă relaţia, pentru că nu era sigur că voia să se căsătorească cu Dina, dar după ce el mi-a mărturisit că n-ar fi vrut să se despartă de ea, i-am oferit o altă opţiune.
- Una discutabilă din punct de vedere moral.
- Dar, în opinia mea, una mai bună decât să fie nevoit s ă se despartă irevocabil. Şi mult, mult mai bună decât să se căsătorească în grabă şi s ă regrete apoi.
- Nu ştiu, spuse Clara, care apoi făcu o pauză, gândindu-se. Ar fi putut exista consecinţe grave, ştii, din pricina a ceea ce făceau. Pentru ea, în special.
- Vrei să spui că ar fi putut avea un copil, presupun?
- Şi asta, da, însă dacă ar fi fost prinşi, urmarea ar fi însemnat pentru ea dezonoare, compromis şi ruşine, cu copil sau fără.
- Dacă s-ar fi întâmplat aşa ceva, Lionel ar fi îndreptat lucrurile, ar fi făcut ceea ce trebuia.
- Pari sigur de asta.

-Sunt sigur. îl cunosc pe Lionel încă din timpul şcolii. E un om onorabil. în ciuda a ceea ce ai putea crede, adăugă el văzând că ea ridică dintr-o sprânceană, sceptică.

- Atunci, nu văd de ce prietenul tău n-o poate curta pe Lady Throckmorton într-un mod onorabil, mai ales după ce a aflat că ea îşi doreşte să se căsătorească.
- Odată ce doi oameni fac pasul pe care l-au făcut Lionel şi Dina, nu mai pot da înapoi, spuse el, iar în timp ce spunea asta, se întreba dacă vorbele lui erau în apărarea prietenului său, ori dacă însemnau o atenţionare pentru el însuşi. Plimbările cu însoţitor şi un sărut sau două furate în spatele gardului viu s-ar putea să li se pară puţin mai insipide acum!
- Sau ar putea avea efectul opus. Ar putea să le sporească nerăbdarea de a se căsători.
- Da, ar fi posibil, recunoscu Rex, iar apoi, atras irezistibil, se uită la gura Clarei, întrebându-se de ce *se* tortura singur. Cel puţin până când bietul om se aruncă de pe un pod, murmură el lăsân- du-se din nou pe spate în scaun. Dorindu-şi cu disperare să-şi abată atenţia în altă parte. îşi întoarse privirea şi se bucură din toată inima să vadă că lordul James St. Clair venea spre ei.
- St. Clair! îl salută el. O, Doamne, omule, arăţi ca naiba!
- Fără îndoială, recunoscu lordul, în timp ce, fără suflare şi cu hainele în neorânduială, se lăsă la pământ, lângă scaunele lor, pentru ca apoi să se întindă pe spate în iarbă, privind-o, aiurit, pe fata de lângă el. Clara, de ce n-am adus-o pe dădacă? Spune-mi, te rog!

- Pentru că e ziua ei liberă, răspunse ea privindu-l şi pornindu-se pe râs. Galbraith are dreptate. Se pare că băieţii deja te-au obosit de moarte!
-Aşa e, şi nu mi-e ruşine s-o recunosc. Acum e William cu ei, dar în cazul în care îl las prea multă vreme în situaţia asta, mă tem că bietul om o să demisioneze. Dacă Torquil se întoarce şi află că ne-am pierdut valetul cel mai însemnat, o să fie foarte nervos.
Rex se ridică.
- Pot să trimit un valet ca s-o aducă pe dădacă, dacă e la Torquil House.
- E în regulă, spuse Clara ridicându-se în picioare, făcându-l şi pe Rex s-o urmeze şi împingându-l pe St. Clair ca să se ridice şi el. Las-o pe dădacă să aibă o zi liberă! Meritã. Sunt bucuroasă să mă ocup puţin pe băieţi, declară ea privindu-l pe Rex. Vă rog să mă scuzaţi amândoi.
Rex făcu o reverenţă.
- Bineînţeles.
- Eşti salvarea mea. Clara! strigă St. Clair în timp ce ea traversa peluza şi se îndrepta spre gemeni şi spre bietul valet, care încerca, plin de vitejie, să-i ajute la lansarea zmeielor.
-Valetul tău merită un bacşiş, îi spuse Re* lui St. Clair, întorcân- du-se spre el. Astăzi te-a ajutat să ai grijă de băieţii tăi.
- O să primească unul mare, te asigur. Dar, dacă mă scuzi, Galbraith, trebuie să profit de ocazia asta minunată şi să mă servesc cu câteva sendvişuri. Vii cu mine?
Rex clătină din cap.
- Nu, mulţumesc. O să mănânc mai târziu.
Cu un semn din cap, St. Clair se îndepărtă, îndreptându-se spre marchiza sub care fuseseră aşezate răcoritoarele. însă doar ce plecă, şi lui Rex i se alătură Hetty, care ţinea în mâini două cupe de şampanie.
- Poftim, spuse ea, oferindu-i una. Am observat că paharul tău era gol.
- Eşti un înger, verişoară!
- înger? întrebă Hetty râzând, iar apoi se aşează pe scaunul lăsat liber de Clara. Cred că e prima dată când cineva îmi spune aşa.
- Pe bună dreptate, răspunse Rex, care îşi reluă locul şi bău o înghiţitură zdravănă de şampanie. Şi, având în vedere manifestarea asta de solicitudine neobişnuită din partea ta, spuse el lăsându-se pe spate în scaun, nu pot decât să trag concluzia că urmăreşti un scop anume.
Ea îi zâmbi de sub pălăria galbenă de pai, în timp ce-şi îndesa la loc o şuviţă de păr castaniu.
- Curiozitatea. Domnişoara Deverill, explică ea atunci când Rex ii aruncă o privire întrebătoare.

- Aha! exclamă el, prefăcându-se că tocmai înţelesese. Dar de ce mă întrebi despre ea? Ai întâlnit-o chiar tu la operă.
- Doar o scurtă prezentare înainte ca tu s-o iei deoparte. Iar apoi a început spectacolul.

- în ochii verzi ai lui Hetty apăruse o strălucire răutăcioasă şi complice, care îi reaminti vărului ei de tot chinul pe care îl îndurase în acea seară.Nu te pot ajuta prea mult să-ţi satisfaci curiozitatea, verişoară, pentru că eu însumi am intâlnit-o pe domnişoara Deverill cu doar câteva zile înainte să-ţi fie prezentată şi ţie. Dacă vrei să afli mai multe despre ea, cel mai bine ar fi s-o întrebi pe mătuşa Pet.
- Mătuşa Pet e cea care m-a trimis aici, explică Hetty luând o înghiţitură de şampanie. Se pare că mătuşa crede că ai un interes romantic faţă de fată.
-Speranţa moare ultima...
- Mătuşa e groaznică, ştiu. Dacă asta te face să te simţi mai bine, află că se poartă la fel şi cu mine, cu surorile şi cu fraţii mei - ne bagă pe gât potenţiali soţi de fiecare dată când are ocazia.
- Nu, nu mă face să mă simt mai bine. în ceea ce o priveşte pe domnişoara Deverill, pot s-o asigur pe mătuşa - şi pe tine la fel, pentru că ştiu foarte bine că mătuşa nu e singura din familia mea care îmi ţine pumnii şi speră în miracole - că fata nu e câtuşi de puţin atrasă de mine.
Chiar în timp ce vorbea, îi veni în minte afurisita de amintire a trupului Clarei peste al lui, în timp ce stăteau culcaţi pe canapeaua aceea.
- O femeie care să-ţi poată rezista? O, Doamne!
El se temea că lipsa de rezistenţă a Clarei din urmă cu şapte 2ile avea să fie principala lui sursă de chin în viitorul apropiat.
- O, Doamne, Hetty, vorbeşti de parcă toate fetele frumoase din Londra îmi cad la picioare!
Verişoara lui îl privi lung şi candid, cu ochii larg deschişi.
- Domnişoara Deverill, frumoasă? Eu încă nu-mi făcusem o părere, dar se pare că tu ţi-ai făcut-o.
El ii aruncă o privire de amenintătoare, dar Hetty o ignoră, aşa cum îi stătea în fire. îndreptându-şi spatele, ea se răsuci pe scaun şi o studie pe Clara, care stătea pe peluză şi ţinea în mână rola de fir de care era legat un zmeu, în timp ce vorbea cu gemenii.
-Are o siluetă frumoasă, spuse Hetty după o clipă. Atât de delicată! suspină ea. Aş ucide pentru talia aia mică şi pentru picioarele alea lungi.
Rex strânse din dinţi, rezistând eroic tentaţiei delicioase de-a contempla silueta Clarei în timp ce o privea pe fată cum încerca să lanseze zmeul. însă efortul ei se dovedi inutil, fiindcă jucăria se prăbuşi aproape imediat pe gazon, iar ea şi cei doi băieţi izbucniră în hohote de râs.
„Dacă aş avea copii, nu m-aş plictisi niciodată."
- Pare destul de drăguţă, spuse Hetty.

Rex încremeni şi-şi privi verişoara, iar apoi murmură:
- Nu cumva încerci să fii răutăcioasă?
Vocea lui era liniştită, dar o urmă din ceea ce credea despre acel comentariu trebuie să se fi oglindit pe faţa lui, fiindcă, privindu-l, chiar şi neînfricata Hetty dădu înapoi.
- Nu, Rex, se dezvinovăţi ea. Nu sunt, crede-mă. Asta a fost impresia mea atunci când am întâlnit-o şi încă e impresia mea, căută ea să-l asigure, iar Rex se mai linişti puţin. O remarc doar pentru că..., încercă ea să explice, însă făcu o pauză, căutându-şi cuvintele, iar apoi mărturisi: Fetele angelice nu sunt genul tău obişnuit de fete, asta-i tot.
„Extremele se atrag."
El se grăbi să vorbească:
- Eu şi domnişoara Deverill suntem doar prieteni.
Una dintre sprâncenele negre ale lui Hetty se ridică puţin.
- Prieteni? Tu şi orice fată în viaţă... prieteni?
Scepticismul ei cu privire la acea noţiune îl făcu să se simtă ciudat de prudent.
- E atât de greu de imaginat?
Ea râse.
-Sincer vorbind, da! E adevărat că pari să fii în relaţii foarte prieteneşti cu femeile de un anumit tip, spre disperarea mătuşii Petunia. Dar mă îndoiesc că vreo femeie uşoară ar putea fi descrisă ca fiindu-ţi prietenă. Şi eşti cât se poate de amabil cu femeile pe care le consideri în afara limitelor - femei căsătorite, femei îndrăgostite de alţi bărbaţi şi aşa mai departe. Dar domnişoarelor tinere, necăsătorite, ştim că de regulă nu le acorzi deloc atenţie, ceea ce e foarte corect din partea ta, afurisitule! Deci, spune-mi cum a fost posibil ca fata asta să-ţi fi devenit prietenă.
„Pentru că Dumnezeu are un simţ crud al umorului."
Rex ridică din umeri.
- Se mai întâmplă, spuse el pe un ton voit nepăsător.
-Nu şi ţie, replică Hetty, devenind serioasă. Ai grijă, Rex. Să nu-i faci... rău.
El tresări, fiind deja destul de conştient de daunele pe care un bărbat ca el i le-ar fi putut provoca unei fete precum Clara dacă dorinţa pe care o simţea pentru ea ar fi scăpat de sub control.
-Ţi-am spus, domnişoara Deverill n-are nici un fel de aspiraţii romantice în ceea ce mă priveşte. Ştie foarte bine cine sunt.
- De asta mă tem şi eu.

După ce făcu acel comentariu enigmatic, Hetty se ridică şi plecă, lăsându-l pe Rex să se uite la Clara şi să se lupte cu poftele lui ascunse.Capito(u[13

Pe durata picnicului şi în cele două săptămâni care urmară, Clara îşi jucă rolul pe care îl stabilise. La fiecare eveniment social la care ea şi Rex erau invitaţi, primea atenţiile lui cu politeţe, aşa cum promisese, dar nimic mai mult.

în ceea ce-l privea pe Rex, el deveni pretendentul gentleman prin excelenţă, interesat, dar nu prea interesat. îi trimise prin poştă următoarele două rubrici la redacţie, fiindcă, aşa cum îi explică într-una din rarele ocazii în care reuşiră să discute între patru ochi, dacă ar fi venit în fiecare joi la biroul ei în numele lui Lady Truelove, membrii personalului gazetei ar fi bănuit cu siguranţă adevărul. Şi, cu toate că din când în când o vizita la casa ducelui, ar fi fost imposibil să-i strecoare o scrisoare de orice fel, întrucât Carlotta le dădea mereu târcoale, aşa cum trebuia să facă însoţi- toarea unei tinere necăsătorite.

Interesul lui faţă de Clara fusese remarcat în mod corespunzător de înalta societate, la fel ca şi indiferenţa ei faţă de el, şi nu numai că întreaga poveste le oferise cronicarilor de bârfe prilejul de a se amuza pe seama lui, ci şi atrăsese atenţia altor bărbaţi asupra Clarei, aşa cum, de altfel, el prevăzuse că avea să se întâmple.

Clara, care nu-l crezuse cu adevărat în privinţa asta, fu destul de surprinsă atunci când mai mulţi tineri, precum şi membrii familiilor acestora, începură s-o viziteze. Nepregătită, îi fu greu să facă faţă atenţiei care i se dădea, dar rezistă impulsului de a se retrage în carapacea ei de timiditate.

Se strădui să aplice la propria situaţie sfaturile pe care Rex i le dăduse Debutantei Dezolate şi fu uimită să descopere că, deşi nu era la fel de frumoasă ca sora ei, avea o anumită putere de atracţie. Şi, deşi se bâlbâia cu stângăcie în destul de multe conversaţii, învăţă curând arta de a face glume pe seama propriilor bâlbâieli. Ori de câte ori conversa, încerca să-şi alunge timiditatea şi se străduia să facă fiecare persoană cu care vorbea să se simtă în largul ei. încetul cu încetul, se obişnui să primească atenţie, începu să se relaxeze şi căpătă o încredere în sine pe care n-o mai avusese niciodată. Pentru prima oară de când îşi făcuse debutul în înalta societate,

începu să se simtă bine cu adevărat atunci când ieşea în lume.
Dar abia la începutul lunii iunie, la cel de al doilea bal al sezonului, înţelese Clara cât de mult se schimbase părerea înaltei societăţi despre ea. Abia îşi salutase gazdele şi intrase în sala de bal, când unul dintre numeroşii tineri pe care îi cunoscuse în ultimele două săptămâni o abordă şi-i ceru să-i treacă numele pe carneţelul ei de dans. Abia plecase, că şi veni altul, apoi altul, şi în cincisprezece minute carneţelul fu aproape plin.
- O, Doamne, Clara! spuse Sarah, râzând. Eşti regina balului din seara asta!
Uimită, mulţumită şi mai mult decât nedumerită, Clara aruncă o privire peste numele de pe carneţelul legat de încheietura mâinii ei.
- Trebuie să fie din cauza rochiei, spuse ea, făcându-şi prietenele să râdă, chiar dacă glumea doar pe jumătate.
- Dacă e rochia, fu de părere Angela, atunci cu siguranţă că am şi eu un merit.
-Tu? pufni Sarah, ţâfnoasă. Eu sunt cea care a sfătuit-o să aleagă mătasea roz de la Vivienne, pentru că rozul e culoarea care o prinde cel mai bine.
- Da, răspunse imediat Angela, dar eu sunt cea care a sfătuit-o să-şi facă un decolteu adânc.
- Sfatul ăsta i l-ai dat pentru că citim cu toatele rubrica lui Lady Truelove!
în timp ce cumnatele ei dezbăteau problema, Clara strecură în jos o privire plină de îndoială. Decolteu adânc sau nu, se îndoia că bustul ei cu totul neimpresionant ar fi fost motivul recentului ei succes în societate, şi ştiu asta cu siguranţă după ce-şi ridică din nou privirea, fiindcă adevăratul motiv se afla la doar câţiva metri distanţă.
O privea, cu faţa plină de gravitate, cu mâinile în buzunarele pantalonilor costumului de seară şi cu un umăr sprijinit de o coloană de marmură. Venit pe aripile vântului, dezinvolt, un Adonis modern coborât pe pământ! Clara simţi cum respiraţia i se opri în gât.
Văzând că ea îl privea, Rex plecă de lângă coloană şi veni la ea.
- Bună seara, doamnelor, le salută el, făcând o reverenţă. Mi-aş fi făcut apariţia mai devreme, dar aşteptam să se mai rărească mulţimea. M-am temut ca nu cumva să fiu călcat în picioare.
însoţitoarele Clarei intâmpinară acea declaraţie cu râsete înăbuşite. Apoi Angela şi Sarah dispărură cumva, iar Clara şi Galbraith rămaseră singuri.
- Sper că n-am aşteptat prea mult ca să-ţi cer să mă adăugi pe carneţelul tău de dans? întrebă el. Ai avut

companie încă de când ai sosit, scriind nume după nume. Aşa e, nu?
- Da, chiar aşa s-a întâmplat! O, Doamne! exclamă ea, râzând. E de-a dreptul uimitor!
- Foarte, recunoscu el, iar un colţ al gurii i se arcui uşor. Cine ar fi prezis aşa ceva?
Clara se încruntă la el.
-Ai avut dreptate, recunoscu ea. De aceea ai venit aici? Ca să jubilezi?
- Deloc. Ţi-am spus de ce am venit, explică el făcând un semn cu capul spre carneţelul de dans atârnat de încheietura ei. Dacă nu cumva am întârziat prea mult!
- Mai am câteva dansuri libere, spuse ea aruncând o privire peste foi. Mai am încă Roger de Coverley, două cadriluri, o mazurcă...
- Nu o mazurcă, interveni el. Astea sunt periculoase!
Amintirea conversaţiei lor din seara în care se cunoscuseră o făcu să zâmbească. Îşi ridică privirea şi constată că şi el zâmbea.
-Ai cumva intenţii infame în ceea ce mă priveşte? întrebă ea, făcând în joacă o strâmbătură de dezaprobare.
-întotdeauna.
Răspunsul lui era acela al unui libertin, nepăsător şi uşuratic şi, dintr-un motiv oarecare, durea.
Clara îşi întoarse atenţia la carnetul ei de dans.
Mai am şi un vals, dacă...Vocea i se stinse atunci când se gândi că avea să fie din nou în braţele lui. Era doar un dans, ceva care avea să se petreacă în văzul tuturor, nu o îmbrăţişare intimă pe o canapea, dar o astfel de deosebire nu părea să conteze, fiindcă gândul în sine îi făcu tot trupul să ardă, iar toată prestanţa ei recent descoperită începu să se destrame. Strânse carneţelul cu degetele ei înmănuşate, în timp ce vechea timiditate începu din nou să-i apese pieptul. Dar se sili să termine ceea ce intenţionase să spună.
- Mai am un vals... un vals rămas... dacă... dacă îl vrei.
El nu răspunse, iar ea îşi ridică privirea şi văzu că zâmbetul lui vag dispăruse. Dar ochii îi erau la fel de albaştri ca marea.
- îl vreau, Clara.
Ea inspiră brusc, în timp ce inima i se izbea de coaste cu o forţă dureroasă, şi privi din nou în altă parte. întinse mâna după micul creion legat la încheietura mâinii, dar atunci când se uită în carnet ca să găsească locul în care să scrie numele lui, nu putu să nu fie din nou uimită de cât de puţine rânduri rămâneseră goale.
- E uluitor, să ştii, spuse ea cu glas scăzut, uitându-se la lista de nume scrise cu creionul. Cel puţin pentru mine. N-am mai avut niciodată un carneţel de dans, mărturisi, ridicându-şi apoi privirea şi râzând. Niciodată n-am avut nevoie de unul.

El nu-i împărtăşi veselia.
- E din pricina ta, spuse ea cu sinceritate, arătând spre carneţelul din mână. Toate astea sunt.
Rex strânse din buze.
- Nu, nu e, o asigură el, clătinând din cap. Fiecare trandafir înfloreşte la un moment dat. Clara. S-a întâmplat să fiu aici atunci când ţi s-a întâmplat ţie, continuă el, adăugând înainte ca ea să poată răspunde: Mai bine îmi notezi numele, fiindcă altfel s-ar putea să uiţi, iar dacă un alt ins îmi fură valsul, o să trebuiască să mă duelez cu el în zori.
Făcu o reverenţă şi plecă. Clara privi cum silueta lui cu umeri largi dispărea în mulţime şi ştiu că el se înşelase. înflorea abia acum fiindcă totul se întâmpla din pricina lui, din pricina a ceea ce vedea în ochii lui atunci când o privea, din pricina a ceea ce auzea în vocea lui atunci când el îi rostea numele şi din pricina a ceea ce simţise în acea după-amiază minunată când el o sărutase. Rex trezise înlăuntrul ei simţăminte pe care ea nu le mai avusese niciodată, lucruri despre care nu ştiuse că existau. Dacă ea era trandafirul, el era soarele şi ploaia de primăvară care o dezmorţiseră din hibernare.
„Poate că, se gândi ea, ăsta e rolul libertinilor.” în cazul Clarei, era posibil ca sărutul unui libertin s-o fi făcut să înflorească precum un trandafir, dar, o oră mai târziu, ea descoperi că nu toţi trandafirii erau la fel.
După ce tocmai folosise toaleta, se afla încă în cabină şi-şi potrivea fustele, când auzi deschizându-se uşa încăperii principale şi două femei intrară şi se refugiară în colţul doamnelor, una dintre ele aflându-se în mod clar într-o mare suferinţă.
- Nu-mi vine să cred c ă el este aici! plângea ea. 0, Nan, a fost îngrozitor!
- O să fie bine, totul o să fie bine! Aşază-te aici şi trage-ţi sufletul!
Urmă o pauză, fiindcă ele închiseră uşa.
-Trebuie să fi fost un şoc teribil să-l revezi! reluă doamna care-şi deplângea prietena.
-A fost! Nu l-am mai văzut, ştii, de când am rupt relaţia, iar acum m-am simţit ca şi cum aş fi fost lovită de un omnibuz.
Clara îşi muşcă buza, extrem de conştientă de faptul că era a doua oară într-o lună când asculta o conversaţie confidenţială. Hotărând că cel mai bine era să iasă şi să-şi facă prezenţa cunoscută celorlalte două femei cât mai repede posibil, termină cu aranjatul fustelor, dar în clipa în care se întoarse ca să deschidă uşa cabinei, femeia pe nume Nan vorbi din nou, ceea ce o făcu să rămână nemişcată.
- Dar ce caută Lionel aici?
Clara încremeni, cu mâna pe clanţă.

- Nu ştiu, suspină prima femeie. Iar el nici nu mi-a vorbit, aşa că n-ar trebui să mă intereseze din ce motiv anume a venit. Dar mă interesează, adăugă ea izbucnind din nou în plâns.

Femeia pe nume Nan strigă, plină de compasiune:

- 0, Dina, draga mea!

La auzul acelui nume, Clarei îi căzu mâna de pe clanţă, iar ea rămase acolo unde era, ascultând cu toată atenţia.

-Asta e un bal de caritate, spuse Dina printre hohote de plâns. Lionel nu participă niciodată la baluri publice! Cum îndrăzneşte să vină aici?

-E un adevărat ticălos! Vrei un şerveţel?

- Mulţumesc, spuse Dina suflându-şi nasul. Presupun că totul e doar una dintre răsturnările crude de situaţie care apar câteodată în viaţă.

- Sau poate că Lionel ştia că vii şi tu la bal. După cum ai spus, el nu vine niciodată la astfel de acţiuni de caritate, iar tu faci parte din comitet.

- Crezi că a venit ca să se împace cu mine după cearta noastră?

Era atât de multă speranţă în vocea Dinei, încât inima Clarei se
strânse de o compasiune reînnoită.

- E posibil. Dar, bineînţeles, s-ar putea să fie şi o pură coincidenţă. Nu toată lumea se obosește să citească lista sponsorilor înainte să cumpere cupoane. Şi oricum... oricum... Of, dragă, nu te supăra dacă te întreb asta, dar chiar îl vrei înapoi? Doar tu ai fost cea care a rupt relaţia!

- O, a meritat-o! Atunci când mi-a ţinut discursul acela ridicol, spusele lui semănau atât de mult cu cele descrise în rubrica lui Lady Truelove, încât a fost de-a dreptul straniu.

„Nu chiar!" se gândi Clara, făcând o grimasă.

- O, am simţit că era ca şi cum Lady Truelove aproape că vorbea cu mine, continuă Dina, în loc să-i vorbească celeilalte biete fete. Ştiam exact ce încerca să facă Lionel, ticălosul!

- Ei bine, cred că ai avut dreptate să-i dejoci încercarea de a te păcăli.

-Am avut dreptate? murmură ea printre lacrimi. Acum, după ce l-am văzut nu mai sunt atât de sigură.

- O, draga mea!

Urmă o pauză de câteva clipe, probabil pentru că cele două femei îşi dăduseră o îmbrăţişare în scop consolator. Apoi Dina spuse:

- Ştiam că am intrat pe un teren periculos atunci când i-am spus că-l iubeam. N-ar fi trebuit s-o spun eu prima!

-0 femeie n-ar trebui s-o spună niciodată prima. Mai ia un şerveţel!

- Vorbele mi-au zburat de pe buze pur şi simplu. Iar atunci când mi-a răspuns că şi el mă iubea, bineînţeles că am crezut că asta rezolva totul şi că urma să ne căsătorim. Aşa ar trebui să facă oamenii care se iubesc, nu?
„Dina începe să se simtă vinovată.”
Clara auzea ca pe un ecou cuvintele lui Rex din acea după-amiază când discutaseră în biroul ei. Se întrebă cât de mult influenţase sentimentul de vinovăţie deciziile şi acţiunile Dînei. Poate că mai mult - fu nevoită să recunoască - decât crezuse la început.
„Se cunosc de o lun ă. Chiar crezi că sunt în măsură s ă-şi ia un angajament unul faţă de celălalt pentru tot restul vieţii?”
-Ei bine, da, răspunse Nan, vocea ei interferând cu amintirile Clarei despre discuţia pe care o avusese cu Rex în urmă cu câteva săptămâni. Să te căsătoreşti e alegerea obişnuită. Dar nu e ca şi cum ar fi obligatoriu, nu pentru voi doi. Eşti văduvă, aşa că dacă eşti discretă şi, bineînţeles, iţi iei măsurile de precauţie, nu există nici un motiv pentru care să nu vă puteţi relua idila din punctul în care a rămas, nu-i aşa? Da, există riscuri, dar ştii asta deja...
- Dar tocmai asta e, i-o tăie Dina, nu vreau să mă întorc la aşa ceva! 0, a fost bine la început, teribil de palpitant şi atât de distractiv! Dar acum totul e diferit. îl iubesc.
-Atunci, vrei cu adevărat să te căsătoreşti cu el?
- Nu ştiu! Atunci când mi-a spus că mă iubea, am fost sigură că vorbea serios, dar după discursul acela ridicol, cum să mai cred că mi-a spus adevărul? După ce a încercat să mă păcălească, cum aş mai putea avea încredere în el? Dacă n-aş fi citit rubrica lui Lady Truelove în acea după-amiază, poate că aş fi căzut şi eu în plasă! Dar Lady Truelove a avut dreptate să spună: „Când un bărbat îşi declară dragostea, ar trebui să fie pregătit s-o demonstreze printr-o curtare onorabilă” 0, Nan, nu e prea mult de cerut, nu-i aşa?
„Bineînţeles că nu”, răspunse Clara în gând, simpatia ei pentru cealaltă femeie adâncindu-se, împreună cu sentimentul de responsabilitate. Cu siguranţă că se putea face ceva pentru ca Lionel să fie determinat să facă un pas înainte şi să se comporte onorabil.
- Totuşi, spuse Dina, suspinând, mă îndoiesc că mai contează, din moment ce e clar că Lionel nu-i dispus să facă ceea ce trebuie.
-Vrei să pleci? o întrebă prietena ei. Să pun să ţi se aducă trăsura?
-Să fug ca o laşă? Niciodată! Sunt bine acum şi n-am nici o intenţie să plec doar pentru că el e aici. Haide să ne întoarcem - ba nu, aşteaptă! Ţi se pare că arăt groaznic?

- Nu arăţi prea rău, dar... stai! D ă-te cu puţină pudră de faţă! E un lucru minunat. Câteva pufuri de pudră, şi nimeni n-o să ştie că ai plâns.
Pudra trebuia să-şi fi făcut efectul, întrucât, câteva secunde mai târziu, Dina oftă adânc şi spuse:
- O, aşa e mai bine! Mă simt din nou eu însămi.

Dacă Lionel se apropie de tine, ce-i spui

- ?Dacă nu e dispus să mă curteze într-un mod onorabil, nu mai e nimic de spus.

Acea observaţie plină de bun-simţ fu punctată de o trântire hotărâtă a uşii. Clara aşteptă câteva clipe, dar după ce nu mai auzi nimic, ieşi din cabină şi se trezi singură în colţul doamnelor, cu excepţia femeii de serviciu.

Clara se opri în faţa uneia dintre chiuvetele de marmură roz, analizând situaţia în timp ce se spăla pe mâini. Conversaţia celor două femei arăta clar că Dina încă era îndrăgostită de Lionel şi că nu dorea altceva decât o dovadă palpabilă cum că putea să-i încredinţeze inima şi viitorul ei înainte de a se decide să-l ia de bărbat. Rex recunoscuse că Lionel o iubea pe Dina, dar nu era sigur că se cunoşteau suficient de bine ca s ă se căsătorească. Dacă lucrurile încă mai stăteau astfel, era posibil să se poată face ceva ca să-i aducă din nou împreună pe cei doi. Ea şi Rex ar fi trebuit s ă fie cei care s-o facă, fiindcă Lionel şi Dina erau mult prea mândri şi prea răniţi sufleteşte ca s-o facă ei înşişi. Şi, în plus, ea şi Rex erau primii responsabili pentru despărţirea celor doi îndrăgostiţi.

Însă la scurt timp, după ce-şi revendică valsul cu ea, Rex nu păru să-i împărtăşească punctul de vedere.

- Să tragi cu urechea la conversaţii e ceva ce faci cu toată lumea? întrebă el în timp ce se învârteau pe ringul de dans. Sau doar cu prietenii mei?

- Fii serios! E devastată, Rex!

- Posibil. Sau vede că el e din nou în oraş, c ă se distrează, iar ea regretă acum că l-a dat la o parte.

- Egoism? Nu cred că e deloc aşa. Cred că ea chiar are inima frântă şi că o nedumereşte faptul că el nu e dispus să fac ă ceea ce trebuie pentru ea.

- Poate. Oricum ar fi, ce legătură are cu noi?

- Noi suntem de vină. Da, noi, sublinie ea în clipa în care una dintre sprâncenele lui se ridică, formând un arc sardonic. Nu putem face nimic?

- Cred că amândoi am făcut deja destul, nu crezi?

- Noi i-am despărţit. Nu putem s ă-i reunim?

El ridică din umeri.

- în ce scop?

- în cel al unei curtări onorabile, desigur. Şi, adăugă ea cu fermitate - în timp ce el suspina -, în vederea căsătoriei!

- 0 perspectivă la care nu aspiră nici un om sănătos, niciodată. Iar Lionel, te asigur, e foarte sănătos. Mi-a cerut sfatul ca să evite căsătoria, îţi aminteşti?

-Ai putea să-l convingi.

- Să transform viaţa unui om într-un calvar? glumi Rex. De ce aş face asta?

-Ai spus că nu eşti împotriva căsătoriei în general, îi reaminti ea.

- O susţin în cazul celor doi prieteni ai mei doar dacă sunt siguri că asta e ceea ce-şi doresc, iar o lună nu-i suficient de mult timp astfel încât cineva să fie sigur.

-Sunt aproape două luni acum.

-Timp în care nu s-au văzut, aşa cum reiese din relatarea ta despre conversaţia dintre Dina şi prietena ei. Şi, adăugă el înainte ca ea să poată răspunde, chiar dacă aş fi dispus să încerc să-i aduc înapoi împreună, nu prea aş avea ocazia, întrucât - aşa cum probabil că ai observat - Lionel încă nu-mi vorbeşte.

- Dacă aşa stau lucrurile, avem un motiv în plus ca să facem ceva. Ce modalitate mai bună ai ca să-i recâştigi încrederea Lui Lionel, decât să-l reuneşti cu femeia pe care o iubeşte?

Rex murmură o sudalmă, apoi suspină.

- Presupun că ai un plan în minte ca să realizezi miracolul ăsta?

-Aveai deja un plan, îţi aminteşti? Oare prietenul tău e un om discret? Dacă aş face ceea ce mi-ai cerut prima dată, dacă i-aş explica ce s-a întâmplat cu adevărat, crezi că aş putea să-I conving să păstreze secretul?

- Din moment ce întregul motiv pentru care Lionel e atât de supărat pe mine a fost presupusa mea lipsă de discreţie, îţi dai seama că el nu prea e genul care să divulge secretele altora. Dacă i-ai spune adevărul despre Lady Truelove şi l-ai ruga să păstreze totul pentru el, n-ar sufla o vorbă. Dar în momentul de faţă nu te-ar crede nici în ruptul capului. Acum ştie că-ţi fac curte şi sunt sigur că e mai convins ca niciodată că l-am bârfit şi că tu ai folosit bârfele ca material pentru articol. Cum ar putea să creadă altceva?

- Prin faptul că nu m-ai fi curtat niciodată dacă te-aş fi folosit într-un mod atât de josnic?

- Presupun că ăsta e un bun punct de vedere. Dar o să trebuiască să fii foarte convingătoare atunci când o să-i explici ce s-a întâmplat cu adevărat.

- Nu e greu să pari convingător dacă spui adevărul.

- N-o să-i spui chiar adevărul curat. Pentru că mă gândesc că n-o să-i spui că eu scriu rubrica acum.

- O, Doamne, nu! Asta i-ar confirma şi mai puternic cele mai rele bănuieli. O să-l las să presupună că eu încă sunt Lady Truelove. Ei bine? întrebă ea văzând că el nu răspundea nimic. Vrei să mă ajuţi?

-Aş fi foarte fericit ca Lionel să afle ce s-a întâmplat cu adevărat, şi chiar mai fericit dacă asta reuşeşte să repare relaţia

mea de prietenie cu el. Dar, în rest, nu sunt sigur c ă e bine să mă amestec.

- Ei bine, asta se întâmplă atunci când dai un sfat: ţi se cere să-ţi asumi o oarecare responsabilitate în privinţa consecinţelor.

-Venind din partea ta, spuse el pe un ton sec, asta-i culmea!

Ea îi aruncă o privire ironică.

- De ce crezi c ă n-am vrut să fiu Lady Truelove? Dar mi se pare corect să întreprind ceva ca să-i aduc împreună pe cei doi prieteni ai tăi în scopul unei curtâri onorabile.

- Numai din punctul tău de vedere şi numai dacă rămâne onorabilă! Aşa cum ţi-am spus la picnic, ei nu mai pot da înapoi. O curtare onorabilă, cu toate constrângerile ei, ar fi ceva ce probabil că li s-ar părea de nesuportat. Nici unul dintre ei n-o să poată să tolereze o astfel de situaţie acum, cel puţin nu pentru multă vreme. Dacă îi aducem din nou împreună, le dau două săptămâni înainte ca ei să cedeze în faţa regulilor societăţii şi să se grăbească să se căsătorească - exact lucrul pe care am vrut să-I evite - sau pasiunea o să iasă la iveală şi ei o s ă-şi reia întâlnirile tainice la hotelurile discrete din Londra - o situaţie pe care tu ai considerat-o dezonorantă şi imorală.

- Ea are inima frântă, Rex! A crezut că el o iubea, c ă avea s ă vină după ea imediat ce s-a sfârşit relaţia lor, hotărât s ă facă ceea ce trebuia. E îndreptăţită să se aştepte la o curtare onorabilă din partea unui bărbat care pretinde că o iubeşte, nu-i aşa?

- O, Doamne, oftă Rex dându-şi capul pe spate ca să se uite la tavan. Femeile, spuse el ca şi cum ar fi vorbit cu Dumnezeu, sunt diavolul însuşi! Dacă sunt de acord cu asta, i se adresă el Clarei în- torcându-şi privirea la ea, vreau să se înţeleagă încă de pe acum că orice decizie pe care o s-o ia Dina şi Lionel e a lor, iar întreaga poveste încetează să ne mai privească. Dacă îşi reiau legăturile ilicite, nu vreau să scoţi nici măcar un singur cuvânt despre faptul că cei doi se comportă neonorabil.

Ea dădu din cap în semn de încuviinţare, ridicându-şi mâna de pe umărul lui ca s ă-şi facă semnul crucii deasupra inimii, în semn de jurământ.

- Nici măcar un cuvânt, îţi promit! Dar, adăugă ea, neputându-se abţine, dacă se hotărăsc să se căsătorească, o să trebuiască să-ţi pui cel mai bun costum, să te duci la nuntă şi să ţii discursul acela despre dragostea adevărată şi căsătoria fericită. Ai spus că dacă se ajunge la asta, o s-o faci.

-Nu-mi aminti!

Ea îi ignoră exclamaţia şi reveni la planul lor:

-Aşadar, întrebarea e cum îl putem convinge pe Lionel să mă asculte îndeajuns de mult timp încât să reuşesc să-i explic ce am făcut?
-Asta e prima probă care trebuie trecută, sunt de acord.
Râmaseră tăcuţi amândoi, dansând iarăşi şi iarăşi în jurul sălii de bal.
-S-ar putea să existe o cale, spuse Rex în cele din urmă. Ştiu că eşti un adevărat fluture social în seara asta, dar mai ai vreun dans disponibil pe carneţelul tău?
- Unul, cred, răspunse ea retrăgându-şi mâna dintr-a lui şi apucând carneţelul atârnat la încheietură. Cel care vine imediat după ăsta. De ce?
- Pentru că Lionel o să te invite la dans.
Cu previziunea lui surprinzătoare încă răsunându-le în urechi, îşi încheiar ă valsul. Se despărţiră cu reverenţe, dar, în timp ce Rex o conducea înapoi la locul ei, Clara se văzu nevoită să sublinieze un defect fundamental pe care îl avea ideea lui:
- Prietenul tău nu mă cunoaşte. Noi doi nici măcar n-am fost prezentaţi unul celuilalt.
-Crede-mă că asta e cea mai mică dintre problemele noastre!
- El n-o să mă invite niciodată la dans, stărui ea, în timp ce se opriră lângă Sarah şi Angela. De ce ar face-o?

O spune fata care are carnetul de dans plin!-Ştii ce vreau să spun. Sunt sigură că el mă învinovăţeşte pe mine la fel de mult ca şi pe tine pentru ceea ce s-a întâmplat. De ce m-ar invita vreodată la dans?

- Ca să mă facă gelos, bineînţeles.

Rex se aplecă deasupra mâinii ei. După ce se îndreptă, Clara văzu în ochii lui o privire pe care o recunoscu, una care îi făcu bătăile deja rapide ale inimii să se înteţească şi mai mult.

- Iar dacă Lionel te face să zâmbeşti, o să reuşească, o avertiză el.

- Ei bine, am făcut ceea ce mi-ai cerut, spuse Hetty clătinând din cap, evident nedumerită, în timp ce i se alătură lui Rex la marginea ringului de dans. Deşi îmi scapă motivul pentru care m-ai rugat să i-o prezint pe Clara lui Lionel Strânge. Uite ce s-a întâmplat! exclamă ea arătând cu mâna spre ring. A invitat-o imediat la dans!

-Da?

- O întâmplare care nu pare să te surprindă, murmură verişoara lui, privindu-l ţintă. Ai vrut ca el să danseze cu ea? Dar de ce? întrebă Hetty după ce el dădu din cap în semn că da, îşi dorise. De ce ai fi vrut asta?

- Ştiu ce fac, o asigură el.

Dar soarta părea înclinată să-i pună la încercare declaraţia, fiindcă în acel moment Clara îi zâmbi lui Lionel, iar Rex simţi un impuls aproape primar de a răcni, un ecou a ceea ce simţise mai devreme, când îi privise pe tinerii zdrahoni din înalta societate londoneză adunându-se în jurul ei şi cerându-i să le rezerve dansuri. Nevrând s ă-şi provoace şi mai multă durere, el se refugiase atunci în sala în care se jucau cărţi - după ce-şi asigurase propriul dans cu ea dar în cazul de faţă era obligat s-o privească dansând cu un alt bărbat şi, deşi nu-şi putea nega gelozia, încercă să n-o exploreze prea adânc, fiindcă nu putea face nimic în privinţa asta. Totuşi, se bucură în adâncul sufletului că inima lui Lionel era deja luată.

- Eşti sigur, Rex? întrebă Hetty, făcându-l să-şi concentreze din nou atenţia asupra ei. Ştii ce faci? Lionel Strânge e unul dintre cei mai râvniţi burlaci din Londra. N-are prea mulţi bani, desigur, dar fiind deputat, are un venit. Şi e în ascensiune în Partidul Laburist, din câte înţeleg. Ar putea ajunge ministru de interne într-o bună zi. Mai arată şi foarte bine. Şi, ca şi tatăl domnişoarei Deverill, provine din clasa de mijloc. Mulţi ar considera că Lionel şi domnişoara Deverill se potrivesc destul de bine, de fapt.

Rex nu răspunse.

- O, nu te înţeleg deloc! strigă ea. Credeam că-ţi place fata asta!

- Chiar îmi place, răspunse el, iar înlăuntrul lui dorința striga din răsputeri, amintindu-i cât de mult o plăcea. Dar ea și cu mine suntem doar...
- Doar prieteni, termină Hetty fraza în locul lui. Da, așa ai spus. Dar din moment ce vorbești cu ea la fiecare petrecere, accepți invitații la evenimentele la care știi că participă și dansezi cu ea la baluri, le dai tuturor celor din societate impresia că ești destul de interesat, spuse ea, uitându-se la ringul de dans și apoi revenind cu privirea la el. Și totuși, am observat că ea nu pare atât de interesată de tine.

El se gândi la acea după-amiază pe canapea și la răspunsul pasional al Clarei la sărutul lui. Fu cuprins pe dată de un sentiment de vinovăție, care din păcate nu avu viață lungă, fiindcă dorința îl alungă și preluă controlul. Rex tresări și se uită în altă parte.

-O, la, la, murmură Hetty, privindu-l. Poate că, în sfârșit, s-a întors roata!

Rex strânse din dinți, străduindu-se să-și adune demnitatea, dar demnitatea era un lucru greu de găsit atunci când amintirea sărutului Clarei îi făcea trupul să ardă.

-Asta, spuse el, e absurd!

- Chiar așa? Poate că Lionel e pe ringul de dans împreună cu ea ca să-ți pledeze cauza?

în ciuda a ceea ce simțea, acea sugestie fu aproape suficientă ca să-l facă să râdă.

- N-ai auzit ce s-a întâmplat la balul mătușii? Lionel m-a lovit, iar eu mi-am pierdut cunoștința.
- O, voi doi ați fost prieteni dintotdeauna! Orice pricină de ceartă ați fi avut, e limpede că v-ați împăcat până acum. Fiindcă nu pot să mă gândesc la nici un alt motiv pentru care ai împinge-o de bunăvoie pe domnișoara Deverill, o femeie pentru care e clar că ai o pasiune, în brațele unui bărbat atât de perfect potrivit cu ea!

El nu răspunse, iar după o clipă Hetty oftă, supărată:

- O, foarte bine, din moment ce e clar că nu vrei să-mi dai alte detalii, o să mă retrag și o să iau cina.

Hetty se îndepărtă, iar Rex își întoarse atenția la ringul de dans, alungându-și din minte - chiar în timp ce o căuta pe Clara cu privirea printre dansatori - amintirile din acea după-amiază în care șezuse pe canapea împreună cu ea. în cele din urmă, o zări. Observă că Lionel asculta destul de atent ceea ce-i spunea ea, un semn foarte bun, într-adevăr. Iar după ce dansul se termină și Lionel o însoți în afara ringului, el îi făcu un semn din cap lui Rex în momentul în care trecu pe lângă el.

Asta, știa Rex, era un semn și mai încurajator, dar abia atunci când Lionel o însoți pe Clara la cină, iar ea, la rândul ei, îi

făcu semn, Rex îşi permise să creadă că Lionel era dispus s ă-l
ierte şi că planul reuşise.

Nu că ar fi împărtăşit viziunea romantică a Clarei despre ceea ce presupunea succesul, dar asta, decise el, era o altă discuţie.Capi to fui 14

Odată cu balul de caritate al lordului şi al lui Lady Montcrieffe, sezonul Clarei luă o turnură şi mai frenetică. A doua zi, invitaţiile începură să curgă, iar în decurs de două săptămâni, Clara constată că fiecare moment, de la micul dejun până după miezul nopţii, era dedicat vreunei activităţi. Prânzuri, picnicuri, întâlniri de caritate, ceaiuri şi petreceri organizate pe punţile ambarcaţiunilor de lux îi umpleau zilele, în timp ce dineurile, spectacolele de teatru şi de operă, cinele la Savoy, petrecerile organizate în cinstea debutantelor şi balurile îi umpleau serile. Ritmul tuturor acestora deveni atât de alert, încât, dacă ar fi trebuit să se gândească doar la ea însăşi, ar fi putut începe să refuze invitaţiile ca să se odihnească.

Dar familia ducelui beneficia foarte mult de pe urma ascensiunii ei pe scara socială, căci aproape toate invitaţiile îi includeau şi pe membrii ei, iar Clara n-avea inima să refuze orice ocazie de a-i ajuta.

în ceea ce-l privea pe Rex, ea continuă să-l trateze cu acelaşi dezinteres dezinvolt cu care o făcuse înainte, iar el continuă să joace rolul de pretendent interesat. Însă pentru Clara, farsa pe care o puseseră ei doi la cale părea mai greu de jucat după balul de la Montcrieffe decât înainte. Imaginea lui, cu un umăr lipit de o coloană de marmură şi cu mina aceea atât de gravă pe faţă, îi venea adeseori în minte. Ori de câte ori se întâmpla asta, o mică pulsaţie de durere dulce-amăruie îi frământa întotdeauna pieptul.

Uneori, prin salonul cuiva sau la vreo cină, îl surprindea privind-o aşa cum o făcuse în seara aceea, iar vocea lui joasă şi vibrantă îi răsuna în minte:

„Vreau valsul acela cu tine, Clara.”

Uneori, noaptea, el îi invada visele: o săruta, braţele lui se strângeau în jurul ei, iar trupul lui tare era sub ea. Clara se trezea cu furnicături în buze şi cu trupul îndurerat, de parcă ar fi avut febră. Odată cu trecerea timpului, ar fi trebuit s ă-i fie mai uşor s ă-şi scoată din minte acea după-amiază interzisă, dar, pe măsură ce zilele se perindau, amintirea părea să devină tot mai puternică, tot mai greu de reprimat.

în privinţa eforturilor pe care ei doi le făceau ca să-i reunească pe Dina şi pe Lionel, Rex îi povestise Clarei că el şi

prietenul lui făcuseră un armistiţiu, dar, în afară de asta, ea nu ştia nimic despre cum evolua idila lui Lionel cu Dina, sau dacă evolua cumva. Rex continua să-i trimită rubrica Lady Truelove prin poştă, iar ea nu găsea niciodată motiv să schimbe vreun cuvânt scris de el. Sfaturile lui pentru îndrăgostiţii din Londra erau întotdeauna corecte şi acceptabile din punct de vedere moral, deşi dacă acel din urmă fapt se datora influenţei ei, Clara n-o putea spune.
încerca să-şi facă timp în fiecare zi cel puţin o oră sau două ca să şi le petreacă în redacţia ziarului, dar nu reuşea întotdeauna, într-o dimineaţă, la aproximativ două săptămâni după balul de la Montcrieffe, o privire aruncată în calendar la micul dejun îi arătă că trecuseră patru zile de la ultima ei vizită în Belford Row. Mai rău de-atât, era vineri, ceea ce însemna că nu citise încă rubrica lui Rex şi nici nu revăzuse macheta din acea săptămână a ziarului. Creată de domnul Beale cu o zi înainte, probabil că macheta era pe biroul ei, aşteptând ca ea s-o aprobe. Ori asta, se gândi ea ironic, ori domnul Beale se folosise de absenţa ei ca de o scuză ca să-şi sporească propria autoritate şi-şi luase asupra lui sarcina de a aproba macheta. Poate chiar deschisese plicul şi citise rubrica din acea săptămână a lui Lady Truelove, poate chiar o redactase el însuşi. Gândindu-se la toate astea, Clara ştia că se impunea o vizită în Belford Row.
Adevărul era că se simţea mai degrabă uşurată să ia o mică pauză de la prânzuri şi alte petreceri şi să aibă parte de puţină linişte şi pace în micul ei birou. Anulându-şi toate întâlnirile din după-amiaza aceea, luă o trăsură până la Belford Row.
Dar în momentul în care ajunse la redacţia ziarului, îşi dădu seama că pacea şi liniştea erau ultimele lucruri de care avea să aibă parte. Abia deschisese un pic uşa, când vocea furioasă a domnului Beale îi bubui în urechi:
- Iată cea mai idioat ă rubrică pe care am citit-o în viaţa mea, domnişoară Trent! Asta numiţi dumneavoastră „jurnalism"? E doar o prostie superficială şi facilă!
- Superficială şi facilă? replică o voce feminină. E cam redundant, nu-i aşa, domnule?
Acel răspuns îndrăzneţ stârni chicoteli înfundate din partea celorlalte femei din echipă, dar atunci când deschise uşa complet, Clara constată că domnul Beale nu râdea împreună cu ele. În schimb, o privea încruntat pe micuţa Elsa Trent, expresia lui acră obişnuită fiind înlocuită de una de indignare neîndoielnică.
- Domnule Beale, ce se întâmplă aici? întrebă Clara în timp ce intra în birou.
Celelalte femei ii aruncară o privire, dar domnul Beale o ignoră. Nici măcar nu se uită în direcţia ei.

- Nu vreau să-mi pierd timpul cu obrăzniciile dumneavoastră, domnişoară, îi spuse el Elsei, fluturând un teanc de hârtii prin faţa ei. Dificil de citit, imposibil de editat. Aruncaţi asta şi luaţi-o de la capăt!
- Dar, domnule, nu ştiu ce e în neregulă cu ceea ce am scris! Dacă aţi putea să-mi spuneţi...
- începeţi din nou, o întrerupse el, şi dacă mai aud un singur cuvânt, o să vă căutaţi alt loc de muncă!

Acestea fiind zise, îi aruncă Elsei paginile în faţă.
Furia izbucni înlăuntrul Clarei şi, înainte ca ea să-şi dea bine seama ce făcea, trânti uşa şi ajunse în cealaltă parte a încăperii, între Elsa şi domnul Beale, în timp ce paginile scrise de Elsa zburau pe podea, în jurul lor.

- De ajuns! strigă Clara. Domnule Beale, încetaţi imediat un asemenea abuz de neconceput asupra domnişoarei Trent!

-Abuz?! se stropşi el, dându-i pace Elsei şi întorcându-se spre Clara, încruntat nevoie mare. Abuzul e asupra mea, domnişoară Deverill, fiindcă se aşteaptă de la mine să editez poveşti siropoase despre nimic, concepute de femei prostuţe, care nu ştiu să scrie, şi fiindcă trebuie să îndur neobrăzarea lor atunci când ordon să se facă modificări! Dar partea cea mai supărătoare, adăugă el în timp ce ea deschidea gura ca să răspundă, e că trebuie să-i dau socotealã unei fete care are jumătate din vârsta mea şi care n-are nici măcar o frântură din experienţa mea! Şi, continuă el aruncându-i Clarei o privire dispreţuitoare de sus până jos, e insuportabil ca, atunci când încerc să-mi exercit cuvenita autoritate, să fiu ocârât de cineva nedemn de respectul meu. E...-*Ai* dreptate, îl întrerupse Clara, ştiind c ă toată furia pe care o simţea i se concentrase în voce, pentru că cele două cuvinte tăioase pe care le rostise îi întrerupseseră imediat tirada domnului Beale. *E* insuportabil, atât de insuportabil, de fapt, încât nu mă pot gândi la nici un motiv pentru care să mai tolerez asta din partea *ta* nici măcar o clipă!
Pronumele folosit de ea nu-l lăsă indiferent pe editor. Faţa lui se lungi şi ochii îi ieşiră din orbite, iar dacă furia nu i-ar fi făcut sângele să încremenească în vene precum apa îngheţată, Clara ar fi putut găsi că şocul lui era mai degrabă comic.
- Timp de trei luni, domnule Beale, am trecut cu vederea manierele dumneavoastră brutale, aroganţa şi lipsa de consideraţie faţă de ceilalţi angajaţi, spuse ea, savurând fiecare cuvânt în timp ce vorbea. Mult timp - prea mult, acum îmi dau seama - m-am străduit să vă înţeleg punctul de vedere şi să vă ignor remarcile denigratoare. Dar, mustrând un membru al personalului într-o astfel de manieră ofensatoare, continuă ea în timp ce el încerca să obiecteze, aţi depăşit cu totul limitele!
Clara respiră adânc, aproape ameţită de euforia care o cuprinsese. Spuse pe un ton răspicat:
- Domnule Beale, sunteţi concediat!
- N-aveţi autoritatea de a mă concedia!
- Nu? întrebă ea râzând, în timp ce savura acel moment mult mai mult decât ar fi trebuit, având în vedere problemele pe care incidentul avea să le abată asupra ziarului, dar ştiind c ă, orice s-ar fi întâmplat mai departe, n-avea să regrete niciodată acea decizie. Cine o să mă oprească? vru ea să ştie, măsurându-l cu o privire dispreţuitoare pe domnul Beale. Dumneavoastră?!
- Aşa cum am discutat de mai multe ori, eu nu lucrez pentru dumneavoastră, domnişoară Deverill. Am fost angajat sub cuvânt că aveam să lucrez pentru fratele dumneavoastră...

- Dar fratele meu nu-i aici, i-o tăie ea, întinzându-şi larg braţele într-un gest cuprinzător. Eu sunt. Şi, fiind singurul membru al familiei Deverill care se ocupă în prezent de ziar, sunt învestită cu întreaga autoritate a unui patron. Aşa că vă concediez imediat! Decizia asta, spuse ea în timp ce el încerca să vorbească, nu poate fi discutată!
- Refuz să accept! O să mă duc la tatăl dumneavoastră!
-O, nici o problemă! exclamă Clara râzând din nou, de data asta un pic nebunește, fiindcă euforia ei lua forma bucuriei absolute, iar acum se întreba de ce încercase vreodată să-l liniștească pe acel om, să lucreze cu el sau chiar să-l tolereze, drept pentru care făcu pe dată un semn cu mâna spre scările din spatele ei. Vă rog, mergeți la tata! E sus, în salon. Sunt sigură că o să vă compătimească pentru nedreptatea pe care aţi îndurat-o din partea mea şi că o să vă dea dreptate fiindcă, nu-i aşa, femeile pot fi atât de dificile şi de neînţelegătoare! Probabil că o să vă ofere chiar şi un pahar. Dar, cu toate astea, el n-o să-mi conteste decizia: N-are autoritatea legală s ă facă asta şi nici... să fim sinceri - n-are nici voinţa necesară!
- El deţine clădirea...
- Dar el nu controlează ziarul, nici măcar nu e proprietarul lui. Şi cu siguranţă că nu mă controlează şi nici nu mă deţine pe mine! Iar acum vă rog s ă plecaţi imediat! Obiectele personale din biroul dumneavoastră, precum şi toate salariile care vi se datorează până în momentul de faţă o să fie trimise la adresa dumneavoastră până la sfârşitul zilei. Nu vă aşteptaţi la o scrisoare de recomandare, pentru că n-o să primiţi aşa ceva. Şi nu, adăugă Clara, în timp ce el se apropia de ea cu pumnii strânşi, nu mă faceţi să chem un ofiţer de poliţie!

Domnul Beale stătu locului o clipă, cu maxilarul încleştat de furie şi privind-o ţintă. Clara îi susţinu privirea fără să clipească, iar după o clipă el se întoarse bolborosind o înjurătură şi se îndreptă spre uşă. Se opri doar ca să-şi ia mantaua de ploaie din cuier, iar apoi ieşi, trântind uşa în urma lui.

Sunetul reverberă precum o împuşcătură în liniştea din încă-pere, dar nimeni nu se mişcă. Celelalte trei femei din birou se uitau la Clara cu ochii mari şi plini de uluire, dar probabil că nici una dintre ele nu ştia ce s-ar fi cuvenit să spună.

Clara respiră adânc, simţind că tremura un pic acum, după ce scena se încheiase. Aruncă o privire în jur.

- De fiecare dată când eram plecată de la birou, se purta la fel de abuziv?

Femeile făcură un schimb de priviri, dar nici una dintre ele nu scoase vreun cuvânt, iar Clara pricepu răspunsul.

-înţeleg. Doamnelor, vă rog să primiţi cele mai sincere scuze din partea mea, pentru că mi-am neglijat în mod impardonabil

datoria faţă de voi şi faţă de ziar. Nici una dintre voi n-ar trebui să fie nevoită să suporte un astfel de comportament îngrozitor din partea cuiva, bărbat sau femeie. Dacă o să se mai întâmple vreodată, trebuie să-mi raportaţi imediat. N-o să aveţi niciodată probleme dacă faceţi asta, vă promit. în ceea ce mă priveşte, o să fac tot ce-mi stă în putinţă ca să nu vă neglijez din nou. Bun, deci, Evie? întrebă ea, întorcându-se către secretară. Sună la agenţia de ocupare a forţei de muncă Merrick şi informeaz-o pe domnişoara Merrick că avem nevoie de un editor de ziar. Cineva cu experienţă în domeniu şi, de preferinţă, cu care să fie plăcut să lucrezi. Spune-i clar că persoana trebuie să fie nu numai pricepută şi experimentată, ci şi să aibă disponibilitatea de a lucra sub autoritatea unei femei şi, la nevoie, de a supraveghea un personal feminin. în calitate de proprietară a agenţiei, sunt sigură că domnişoara Merrick o să aprecieze motivele pe care le avem ca să emitem astfel de cerinţe.
Celelalte trei femei izbucniră în râs, ceea ce puse capăt tensiunii.
- Hazel, continuă Clara, întorcându-se spre tânăra blondă care şedea lângă domnişoara Huish, din moment ce ai haina pe tine, să înţeleg că erai pe punctul să pleci ca să-ţi iei masa de prânz? Anunţurile sunt pregătite pentru dactilografiere?
- Da, domnişoară Deverill.
- Bun. După ce te întorci o să fii dispusă, sper, să compui un anunţ în care să precizezi că avem nevoie de un nou redactor?
- Da, bineînţeles. O să lucrez chiar şi la prânz.
Clara zâmbi.
-Apreciez sacrificiul, dar cred că ne putem lipsi de tine o jumătate de oră. Imediat ce redactezi anunţul, adu-mi-l ca să-l verific. După ce îl aprob, Evie o să aranjeze să fie publicat în ziarele potrivite.
- Credeţi că acele ziare o să accepte anunţul? întrebă Evie. Fiind ziare concurente, vreau să spun?
-Unele s-ar putea să n-o facă, dar altele, da - în special ziarele mai mari, din nord. încearcă *Manchester Daily Mail* şi *Leeds Gazette,* pentru început. Şi toate ziarele lordului Marlowe. Chiar şi ziarele lui londoneze s-ar putea să accepte un astfel de anunţ. Marlowe n-a trebuit niciodată să se teamă că o să piardă angajaţi în favoarea concurenţei. Şi, adăugă ea întorcându-se spre Hazel, o să publicăm un anunţ de un sfert de pagină în ediţia de săptămâna asta a gazetei, invitând candidaţii calificaţi să candideze, aşa c ă aş vrea să-I concepeţi şi pe acela.
- Cum rămâne cu machetarea? întrebă Hazel. Domnul Beale a făcut-o deja. N-avem unde să mai adăugăm un alt anunţ. în orice caz, nu unul de asemenea dimensiuni.

- Reconstruiesc eu macheta. Tu concepi anunţul, Hazel, iar eu o să-l fac să se potrivească. Trebuie să ocupe fix un sfert de pagină.
- Da, domnişoară Deverill! Cumpăr un sendviş şi un măr de la piaţă şi mă întorc imediat.

Hazel plecă, iar Clara se întoarse spre femeia al cărei articol fusese catalizatorul acelei confruntări, dar n-avu ocazia să-i dea nici o instrucţiune Elsei.

- îmi pare foarte rău, domnişoară Deverill! izbucni ea. N-am vrut s ă fiu impertinentă cu domnul Beale! Credeţi-m ă, chiar n-am vrut. Iar acum am rămas fără editor. Ştiu că am pus pe toată lumea în încurcătură...

-Te rog, Elsa, nu-ţi cere scuze! Ceea ce s-a întâmplat n-a fost în nici un fel vina ta. Omul acela e imposibil şi mi s-a părut că ai fost remarcabil de calmă, având în vedere circumstanţele. L-am suportat mult prea mult timp, ştiu, şi te asigur că nu consider plecarea lui o mare pierdere. Cu toate astea, dacă tu crezi că vreunul dintre comentariile din tirada lui e valabil - şi încearcă să fii cât mai sinceră cu tine într-o astfel de privinţă -, atunci, vreau să-ţi scrii articolul ţinând seama de asta. Scoate-ţi din minte orice altceva ţi-ar fi putut spune acel om îngrozitor, bine? După ce ai terminat de scris articolul, adăugă ea văzând că Elsa dădea din cap în semn de aprobare, dactilografiază o versiune finală şi pune-o pe biroul meu pentru editare.

-Asta înseamnă că o să fii editorul nostru până când angajezi un înlocuitor?

- 0 să trebuiască să fiu.

Laura Lee Cjuhrlie

Elsa zâmbi, vizibil uşurată de acea veste, dar Clara nu-i putea împărtăşi cu adevărat sentimentul, pentru că postul de editor era unul dificil, chiar şi pentru cineva experimentat în meserie, iar ea nu credea că putea să facă faţă în mod onorabil. Şi, după cum îi spusese lui Rex, editorii buni erau o marfă rară, aşa că probabil c ă ar fi durat ceva timp ca să găsească persoana potrivită, ceea ce însemna că primul ei sezon în societate se putea să *se* fi încheiat.Pe de altă parte, ori de câte ori se gândea la faţa şocată a domnului Beale, simţea că o astfel de pierdere era un preţ mic de plătit. Ea mai ştia şi că, oricâte greşeli ar fi făcut în noua ei calitate de editor, n-avea s-o mai facă pe cea mai gravă dintre ele: aceea de a avea mai multă încredere în judecata altcuiva, inclusiv în cea a iubitei sale surori, decât în propria judecată.
Re* nu fusese niciodată genul de om care să se tortureze singur, dar după balul de la Montcrieffe îşi dădu seama că devenise cumva dependent de acea formă de tortură, cel puţin în ceea ce o privea pe Clara.
în cele două săptămâni care trecură de la bal, îşi petrecu cea mai mare parte a timpului căutând-o printre invitaţii de la fiecare dintre evenimentele mondene la care se întâmpla să participe amândoi. Ori de câte ori o zărea, ea părea să vorbească cu un alt bărbat. La dineuri, regulile stupide ale etichetei legate de rangul nobiliar îl împiedicau întotdeauna să se aşeze lângă ea la masă. Şi, deşi ea îi păstra un dans la fiecare bal, acela nu era întotdeauna un vals, din păcate. Ca urmare, de când avusese loc balul lordului Montcrieffe, Rex îşi petrecuse cea mai mare parte a timpului luptându-se fie cu pofta, fie cu gelozia, perfect conştient că n-avea dreptul s-o facă, iar după două săptămâni se afla într-o stare de frustrare atât de acută, încât se simţea gata să renunţe la întreaga lui existenţă de până atunci şi s ă-şi găsească o formă de angajare mai relaxantă pentru minte şi mai uşoară pentru corp - poate boxer sau îmblânzitor de lei.
Dar după două săptămâni de frustrare, aceasta îi trecu fără urmă, iar starea lui de spirit se schimbă radical. Din păcate, în cel mai rău sens posibil. Clara dispăruse cu totul din societate şi, după ce trecu o săptămână întreagă fără să fie nici urmă de ea la vreo petrecere sau la vreun bal, Rex hotărî că era timpul să afle ce se întâmpla. întâlnind-o pe Lady David la operă, în timpul pauzei, el o întrebă despre Clara şi fu asigurat că, deşi aceasta se simţea destul de bine, fusese obligată de circumstanţe neprevăzute să se întoarcă acasă pentru o perioadă nedeterminat ă de timp. El insistă, încercând să capete mai multe detalii, însă fără nici un rezultat. Neştiind dacă să fie îngrijorat sau exasperat, decise pe loc că era timpul s-o găsească pe Clara şi să afle de la ea care

erau acele circumstanţe neprevăzute. în eventualitatea că putea fi responsabil în vreun fel de absenţa ei, făcu rost de o sticlă de şampanie de la bufetul cu răcoritoare, iar apoi părăsi Covent Garden şi luă o trăsură până la Belford Row.
Ajungând la casa Clarei, merse în partea în care se afla redacţia. Văzu că ferestrele recepţiei erau întunecate, dar că din biroul Clarei se revărsa lumină pe coridorul din spate, iar el trase concluzia că ea trebuia să lucreze până târziu. încercă mânerul uşii şi-şi dădu seama că aceasta era descuiată, aşa că intră. O strigă pe Clara, dar nu primi nici un răspuns. Cu toate astea, continuă să meargă, gân- dindu-se că ar fi fost bine să-i stingă lampa din birou înainte să se ducă la uşa de la intrare a locuinţei particulare a familiei, fiindcă o lampă lăsată nesupravegheată reprezenta pericol de incendiu, în timp ce traversa recepţia, îşi spuse că trebuia să-i ţină Clarei o lecţie serioasă despre meteahna de a lăsa lămpile aprinse şi uşile descuiate. Dar atunci când intră în biroul ei, o găsi acolo chiar pe ea, prăbuşită peste masa de lucru, dormind profund, cu obrazul sprijinit pe dosul mâinii şi cu degetele celeilalte mâini încă strângând un creion. Astfel, orice lecţie pe orice temă i se păru cu totul inutilă lui Rex. îşi scoase jobenul şi mai făcu un pas. Apoi se opri, dându-şi seama că, probabil, n-ar fi trebuit s-o trezească. Totuşi, nu se putea hotărî s-o lase să doarmă astfel, cu partea de sus a trupului îndoită peste tăblia biroului. Totuşi, înainte ca el să se poată decide ce anume să facă, ea se trezi. Se ridică brusc în picioare, o mişcare neaşteptată care îi împinse scaunul înapoi cu câţiva centimetri şi-i desprinse o şuviţă ce-i veni peste faţă.

- Rex! exclamă ea, dându-şi la o parte şuviţa şi aruncându-i lui Rex o privire somnoroasă. Ce cauţi aici?
- Mă tem că orice curtare, chiar şi una falsă, are nevoie de doi oameni.

Ea oftă şi-şi trase dîn nou scaunul lângă birou.

- îmi pare rău, dar am fost teribil de ocupată cu ziarul.

-Aha!Rex aruncă o privire în jur, observând dezordinea din încăpere, un lucru pe care nu şi-l amintea din vizitele lui anterioare. Stive de ziare, dosare şi alte documente zăceau împrăştiate peste tot - pe scaune, pe dulapuri, pe podea şî pe birou. De asemenea, pe tăblia acestuia din urmă se aflau coli de desen, creioane cu mină de cărbune şi diverse alte materiale de papetărie.

- Da, se vede că ai fost ocupată!

El o privi din nou, observând că părul nu-i era aranjat în obiş- nuita împletitură austeră. În schimb, ea îşi îngrămădise şuviţele la ceafă, într-un fel de coc neglijent, mătăsos şi drăguţ, care părea gata să se desfacă la cea mai mică mişcare.

Rex ştia că era periculos să se gândească la aşa ceva, dar nu se putu abţine şi, mai mult decât să se delecteze în minte cu un astfel de subiect, el o şi spuse cu voce tare:
- Ţi-ai schimbat coafura!
Ea se înroşi.
- N-am cameristă aici şi am fost prea ocupată ca să-mi mai pese cum arăt, mormăi ea ridicându-şi mâinile spre cocul dezordonat, ca şi cum ar fi vrut să-l aranjeze.
- Lasă-1! îi ceru el. E al naibii de atrăgător aşa cum arată acum!
În momentul în care cuvintele îi ieşiră din gură, Rex ar fi vrut să-şi tragă o palmă.
- Chiar aşa? se miră Clara atingându-şi cocul cu grijă şi arun- cându-i lui Rex o privire plină de îndoială. Dar e atât de neîngrijit!
EI n-avea nici o intenţie să-i explice de ce un asemenea coc ar fi putut avea un anumit farmec. Din fericire, ea vorbi din nou, împie- dicându-l să fie nevoit să inventeze vreo explicaţie absurdă.
-Ai adus şampanie?
- Da, spuse el, dând la o parte din faţa ochilor minţii toate imaginile ei pline de farmec, cu părul despletit în jurul umerilor goi şi albi, iar apoi luând sticla şi punându-i-o în faţă. Săptămâna asta ai lipsit de la toate reuniunile mondene. Lady David m-a asigurat că nu eşti bolnavă, dar a fost atât de evazivă pe tema asta, încât am crezut că absenţa ta ar putea fi din vina mea. Aşa că am decis să aflu ce se întâmplă. Sper că n-am făcut nimic greşit.
- O, nu, absenţa mea n-are nimic a face cu tine! în ceea ce o priveşte pe Carlotta, urăşte să fie nevoită să explice cuiva că am o ocupaţie, mai ales una atât de burgheză precum conducerea unui ziar. Probabil că de aceea a refuzat să-ţi spună mai multe. 0 stânjeneşte faptul că am o profesie, oricât de temporară ar fi ea.
- înţeleg. Dar ce sunt toate astea? întrebă el, arătând cu jobenul spre dezordinea din jurul ei. Ce s-a întâmplat?
- L-am concediat pe domnul Beale.
- L-ai concediat? repetă el zâmbind, iar apoi îşi lăsă jobenul deoparte şi se aşează pe scaunul rotativ din faţa ei. Ce uşurare!
Clara se strâmbă şi-şi puse creionul după ureche.
- Da, ei bine, de atunci tot plătesc pentru o astfel de uşurare! Mai intâi, tipograful şi-a dat demisia. Faptul că era singurul angajat de sex masculin rămas într-o companie de femei l-a făcut să se simtă nelalocul lui, a spus el. Aşa că eu şi Hazel a trebuit să tipărim singure numărul de săptămâna trecută al gazetei. Apoi, tiparniţa s-a stricat - după ce, din fericire, am tipărit toate exemplarele. A trebuit să mă

străduiesc ca o nebună să găsesc o firmă calificată ca să contracteze tipărirea numărului de săptămâna asta, şi abia reuşisem să rezolv problema, când mătuşa lui Hazel s-a îmbolnăvit de gripă şi a trebuit s-o las pe fată să plece acasă, în Surrey. Am vrut să te anunţ despre toate cele întâmplate, dar îţi spun sincer că am uitat pur şi simplu, povesti Clara râzând pe înfundate şi lăsând să i se desprindă din coc, fără voia ei, acea şuviţă neastâmpărată. Teribil de nepoliticos din partea mea, nu-i aşa?

- Deloc. E absolut de înţeles, răspunse Rex aplecându-se spre Clara şi încruntându-se atunci când observă liniile şi umbrele pe care osteneala le aşternuse pe faţa ei. Arăţi destul de obosit, mieluşelul meu!

-Sunt puţin obosită, ce-i drept, recunoscu ea şi încercă s ă-şi prindă în coc şuviţa desfăcută, dar aceasta îi căzu imediat înapoi pe frunte, iar ea o lăsă acolo, ca şi cum ar fi fost prea obosită ca să se mai sinchisească s-o pună la loc.

Rex îi sări în ajutor, întinzând mâna ca să i-o aşeze după ureche. Luptându-se cu tentaţia de a zăbovi şi de a atinge pielea catifelată a obrazului ei, îşi lăsă mâna să cadă.

-Eşti mai mult decât „puţin obosită", spuse el cu blândeţe, dându-se pe spate în scaun.

- Nu numai munca de aici m-a epuizat. Sezonul monden a devenit o goană nebună de la o petrecere la alta.

- De obicei cam aşa e.

-A fost destul de plăcut s ă încerc altceva, chiar dacă ritmul programului meu n-a încetinit, mărturisi ea râzând. Lucrul ciudat e că, de fapt, mă simt bine aici. Iată ceva ce nu credeam să se întâmple vreodată!

-Totuşi, îndrăznesc să spun că ţi se cuvine o pauză. Poate că ar trebui să urci la etaj şi să te culci.

- Nu pot. Arătă cu mâna spre paginile împrăştiate pe birou şi pe rafturile dulapului din spatele ei. Trebuie să termin asta mai întâi.

-Şi ce-i atât de important încât să nu poată aştepta până dimineaţă?

- Odată cu plecarea lui Hazel, nu sunt doar editor şi redactor, ci mă ocup şi de publicitate. Am o întâlnire cu Ebenezer Shaw la prima oră a dimineţii. Ar trebui s ă-i arăt idei de reclame pentru lansarea celui mai nou produs al companiei lui. Hazel mi-a lăsat câteva idei legate de concept, dar n-a avut timp să facă schiţe înainte să plece, aşa că trebuie să le fac eu. Am încercat, dar..., murmură Clara, iar umerii îi căzură în timp ce privea rezultatele efortului ei de a desena. Să fac schiţe e un lucru pentru care mă tem că n-am prea mult talent.

El aruncă o privire la schiţele acelea jalnice şi fu nevoit să recunoască sincer că aşa era.

- Sunt îngrozitoare, ştiu, spuse ea ca şi cum i-ar fi citit gândurile. Dar nu pot să anulez întâlnirea. Ebenezer Shaw e atât de cârcotaş, încât e posibil să retragă întreaga campanie dacă nu sunt pregătită, iar dacă face asta, am putea pierde peste o mie de lire sterline în venituri din publicitate. Ba chiar mai mult, dacă Shaw ajunge să fie într-o dispoziţie proastă.

-Nu te teme! exclamă Rex, ridicându-se în picioare şi începând să-şi descheie haina neagră de seară. N-o să pierzi nici măcar un bănuţ.

- Ce faci? întrebă ea văzând că el lăsă să-i cadă sacoul de pe umeri, îl aruncă pe spătarul scaunului şi începu să-şi descheie bu- tonii de la manşete.

Ce crezi că fac? răspunse el, aruncându-şi butonii grei, de argint, în tava ei cu tocuri de scris şi începând să-şi suflece mânecile cămăşii. Am de gând s ă te ajut

!CapitofuilS

Dacă Rex sperase ca declaraţia lui s-o facă pe Clara să-l considere cavalerul ei în armură strălucitoare, să se repeadă în braţele lui şi să-l copleşească cu sărutări pline de recunoştinţă, ei bine, el avea să fie dezamăgit imediat.
Ea se încruntă, plină de scepticism.
- Eşti cumva talentat la desen?
- Mai mult decât tine, scumpa mea, replică el luându-i creionul cu mină de cărbune de după ureche.
Rex întinse schiţele pe birou, aruncă o privire rapidă asupra oamenilor desenaţi schematic, a sticlelor schiţate asimetric şi a notiţelor mâzgălite, dându-şi seama ce anume încercase ea s ă deseneze.
- Shaw's Liver Pills are un nou medicament brevetat, văd.
- Un leac pentru răceală.
Pufnetul lui batjocoritor fu sancţionat cu o privire dezaprobatoare.
- Faptul că dispreţuieşti produsul clientului nostru, spuse ea pe un ton sec, nu-mi inspiră încredere în abilităţile tale.
- Poate că asta o s-o facă.
Rex îşi trase în faţă o coală nouă de desen, se aplecă peste birou şi începu să schiţeze. Nu fu nevoie decât de câteva trăsături rapide de condei ca să surprindă esenţa unui bebeluş fericit şi pe cea a unei mame uşurate, iar până când Clara înconjură biroul şi veni lângă el, desenă un flacon într-o latură a colii şi schiţă emblema firmei lui Shaw în partea de sus.
- Poftim, spuse el, îndreptându-se de spate. Ce zici de asta?
Privind în jos la coală, Clara scoase un oftat slab de uşurare, ceva
între suspin şi plâns, iar el începu să creadă că proasta ei părere iniţială despre el pălea, în cele din urmă. Nu era sigur că merita asta, dar savură totuşi momentul.
- E bună! Foarte bună! exclamă Clara întorcându-se spre el şi apăsându-şi o mână pe piept. O, mulţumesc, Rex! Mulţumesc!
Ochii ei căprui erau plini de îndeajuns de multă recunoştinţă şi uşurare ca Rex să se gândească s ă-şi forţeze norocul şi să ceară o dulce recompensă, dar reuşi să se abţină.
- Aş fi vrut doar să ştiu din timp că treceai prin astfel de dificultăţi, spuse el în schimb. Astă-seară aş fi venit direct aici şi m-ai fi scutit de chinul de a asculta două ore de operă wagneriană.
-Acolo te aflai? La Covent Garden?
Bl dădu din cap în semn că da.

- Acolo am vorbit cu Lady David. Am văzut-o vizavi, în loja ducelui, am observat că nu erai împreună cu grupul ei şi am hotărât că era timpul să te caut.
- Mă bucur foarte mult că ai făcut-o. Te-ar deranja să mai faci câteva schiţe?
- Depinde. Ai ceva de mâncare?
-Vrei să mănânci?
- Ei bine, sunt şi alte compensaţii pe care le-aş putea cere, nu putu el să nu spună, dar mă mulţumesc cu o farfurie de sendvişuri.
- Cred că pot să-ţi fac rost de mâncare, spuse ea, iar apoi îi arătă câteva pagini scrise de mână, îngrămădite pe o parte a biroului. Astea sunt notiţele de la şedinţa mea şi a lui Hazel, pe care am ţi- nut-o înainte ca ea să plece în Surrey. Citeşte-le ca să-ţi faci o idee despre ce avem noi în minte. Vrem să propunem şase reclame.
- Deci, şase schiţe? întrebă Rex, iar după ce ea dădu din cap în semn că da, el îşi reluă locul la birou şi întinse mâna spre teancul de notiţe. Treaba asta e ca şi făcută!

Clara plecă în căutarea unor sendvişuri, iar Rex citi notiţele şi se puse pe treabă. Până să se întoarcă ea, terminase două schiţe şi era la jumătatea celei de-a treia, dar după ce zări tava pe care ea o puse pe birou, se opri din desenat.

- Ce s-a întâmplat? întrebă ea văzând cum el privea, nedumerit, la cele patru triunghiuri minuscule de pe farfurie.
- Dacă vrei ca un bărbat să muncească, trebuie să-l hrăneşti mai bine de-atât, Clara!
- Da, cred că mâncarea asta nu pare prea multă. Nu pentru tine. Dar..., spuse ea, oprindu-se apoi, iar el se răsuci pe scaun şi o privi, băgând de seamă cu oarecare surprindere că obrajii ei se înroşiseră ca para focului. Doar că... doar că bucătăreasa noastră e încă la bucătărie. Ea... ea e întotdeauna ultima care... hmmm... se duce la culcare. Dacă i-aş fi cerut mai mult decât mănânc de obicei...
- S-ar fi enervat? o ajută el în momentul în care ea se opri iarăşi din vorbit.

Clara adeveri dând din cap, iar apoi îşi coborî privirea în pământ.

- Nu e chiar potrivit, să ştii, şopti ea. Tu aici. Singur. Cu mine.

Da, nu era deloc potrivit. Mai mult de-atât, era foarte riscant, mai ales având în vedere ceea ce se petrecuse deja între ei, dar Rex n-avea nici o intenţie să sublinieze asta.

- înţeleg. Deşi nu-mi imaginez cum poate subzista chiar şi o creatură delicată ca tine cu o astfel de masă, adăugă el făcând semn cu mâna spre sendvişuri. Nici măcar nu e o masă, dacă mă gândesc mai bine. E o gustare.

- Pot să-ţi aduc mai multe în câteva ore, după ce pleacă la culcare doamna Gibson. Asta, dacă mai eşti aici până atunci.
- Stau atât timp cât ai nevoie de mine.

Ea zâmbi şi, ca de fiecare dată când îi zâmbea aşa, Rex simţi că lumea se înclina într-un unghi periculos.

Îşi întoarse privirea, arătând cu creionul spre schiţele pe care le terminase de desenat.

-Ai putea să te uiţi peste ele şi să-mi spui dacă sunt pe drumul cel bun, o îndemnă el. Apoi îţi propun să aduci un pahar, dacă poţi să te strecori pe sub ochii curioşi ai bucătăresei tale. Dacă nu, o să bem amândoi şampania din sticlă.

Ea făcu ceea ce îi ceruse el, asigurându-l apoi că putea continua s ă deseneze. Pe urmă plecă în căutarea unui pahar. În mod neaşteptat, aduse două, pentru că, după cum îi explică ea lui Rex, paharele de şampanie făceau parte din seturile de cristaluri şi nu se păstrau în bucătărie, ci în dulapul de porţelanuri din sufragerie, aşa că doamna Gibson n-ar fi băgat de seamă că lipseau.

- Doar să ai grijă să le speli şi să le pui la loc înainte să se facă dimineaţă, o sfătui Rex, altfel Dumnezeu ştie ce o să creadă bucătăreasa ta. Poţi s-o deschizi? adăugă el, făcând semn spre sticla de şampanie.

-Pot să încerc.

- Ea făcu precum spusese, dar după ce desprinse ambalajul de sârmă şi încercă de mai multe ori să scoată dopul, el decise că ar fi fost mai bine să intervină.Ultimul lucru de care avem nevoie e ca dopul să zboare, să spargă ceva şi să facă atâta gălăgie încât s-o aducă pe bucătăreasa ta aici, ca să vadă ce se întâmplă. Uite, las ă-m ă să-ţi arăt cum se face.

Rex se mută şi se aşează în spatele ei, înconjurând-o cu braţele ca să apuce sticla, iar apoi îi arătă cum s-o deschidă şi fură pentru el câteva clipe ispititoare cu trupul ei prins în îmbrăţişarea lui. Însă odată ce dopul sări, dispăru şi pretextul penibil de care se folosise ca s-o cuprindă în braţe.

Dar Rex nu se mişcă.

Nici ea n-o făcu, iar el profită de asta şi-şi întoarse capul ca să adulmece parfumul delicat, de flori de portocal, al părului ei. Închise ochii, gândindu-se la cât de uşor ar fi fost s-o tragă şi s-o lipească de el, să-şi plece capul şi să-i sărute gâtul…

O, Doamne, se înnebunea singur!

îşi coborî braţele şi făcu un pas înapoi, trecând pe lângă ea ca să toarne şampania. Decise că ar fi fost mai bine să înceapă o conversaţie pe un subiect care să-i ţină pe amândoi în afara pericolului.

- Deci, l-ai concediat pe domnul Beale. Cum de s-a întâmplat un asemenea eveniment memorabil?
- Mi-am pierdut cumpătul şi, înainte să-mi dau seama, cuvintele „Sunteţi concediat!” mi-au ieşit pe gură. Vorbe care, trebuie să recunosc, mi-au făcut o mare plăcere.

Rex zâmbi în timp ce îi întinse un pahar de şampanie, iar apoi începu s ă-şi toarne unul pentru el.

- Ce s-a întâmplat cu toate balivernele alea pe care ai încercat să mi le înşiri despre faptul că n-aveai nici o autoritate ca s ă-l dai afară, că erai obligată să faci tot posibilul ca să te înţelegi cu el şi că trebuia să respecţi deciziile surorii tale?
- Nu m-am prea gândit la nimic din toate astea. El a abuzat de un membru al personalului şi m-am lăsat dusă de val… pur şi simplu, povesti ea, iar apoi încheie, oftând: Mă tem că acum trebuie să suport consecinţele.

El lăsă sticla deoparte şi se uită la ea, observându-i din nou oboseala de pe chip.

- Care sunt dificile, din câte văd.
- Ei bine, aşa cum ţi-am spus cândva, redactorul e cel mai important personaj din redacţie. Nu sunt obişnuită să iau astfel de decizii. Ştiam cât de mult muncea sora mea, desigur, dar nu mi-am dat seama până acum de faptul că a fi la conducere e o adevărată corvoadă. Vezi tu, n-am supravegheat niciodată nimic cu adevărat, în cea mai mare

parte a vieţii mele, Irene m-a protejat şi a avut grijă de mine. Am fost destul de ocrotită.
Rex nu putea să simtă nici un regret în legătură cu faptul că sora ei cea perfectă n-o mai controla. Totuşi, în timp ce îi aruncă o privire piezişă, îşi dădu seama că lipsa unei însoţitoare făcea ca tentaţiile care îl chinuiau să fie şi mai greu de depăşit.
- Iar de când a plecat domnul Beale, continuă ea, aducându-i gândurile înapoi la problema în cauză, eu sunt responsabilă de tot. £ destul de descurajant!
- Te descurci bine până acum, spuse el, iar apoi luă un sendviş.
- Chiar aşa? întrebă ea frecându-şi nasul şi aruncându-i o privire plină de îndoială. Sper să fie adevărat!
- Curaj! Dacă ziarul se tipăreşte, totul e în regulă.
- Presupun că în momentul de faţă ăsta a rămas singurul mod de a privi lucrurile, recunoscu ea, oprindu-se din vorbit ca să ia o înghiţitură de şampanie. Tatăl tău a cedat şi ţi-a restabilit alocaţia?
El clătină din cap.
-încă nu.
- Te-am întrebat asta doar pentru că înţelegerea noastră ar putea fi în pericol. E posibil să nu mai am cum să frecventez evenimentele mondene din sezon. Dacă nu găsesc un editor, o să trebuiască să continui să muncesc aici până când se întoarce Irene. Mă îndoiesc că o să am timp să le fac pe amândouă, mai ales dacă se ivesc evenimente neprevăzute, precum au fost cele de săptămâna trecută.
- Nu există candidaţi pentru post?
-Am avut câţiva. Cu toţii par calificaţi, dar nici unul nu pare potrivit, se confesă ea, iar apoi făcu o pauză, gândindu-se. Nu ştiu dacă e adevărat, de fapt, sau dacă amân decizia din cauza fricii, fiind îngrozită de ideea ca nu cumva să aleg greşit.
- Nu poţi lăsa frica să te împiedice să iei astfel de decizii!
Ea râse.
-O spune bărbatul care n-o s ă se căsătorească niciodată!
-Eu am vorbit serios. Clara, pufni el, arţăgos, lăsând deoparte şampania şi punând mâna pe creionul cu mină de cărbune. Nu e deloc acelaşi lucru!
- Ba da, e. Este exact acelaşi lucru, îl contrazise Clara râzând iarăşi, în timp ce el dădea din cap în semn de negare. În regulă, atunci, adăugă ea aşezându-se pe marginea biroului, lângă Rex, în timp ce el îşi lua scaunul. Cu ce e diferit?
- Un editor poate fi concediat, o lămuri el în timp ce începea din nou să schiţeze. Un soţ sau o soţie, din păcate, nu.

- Sunt de acord că riscul e mai mare, dar cu siguranţă că şi recompensele sunt la fel.
- Ce recompense?
- Dragostea, de exemplu.

Rex pufni din nou, ca să arate cât de neimpresionat era de acel argument.

- Părinţii mei au fost îndrăgostiţi cu pasiune, dacă putem avea încredere în relatările prietenilor amândurora.
- N-a fost o căsătorie aranjată? Eu aşa am crezut.
- De ce să fi crezut aşa ceva? Pentru că n-au trăit fericiţi până la adânci bătrâneţi?

Clara îl lovi uşor cu pantoful peste picior, demonstrându-i cât de puţin aprecia acea replică acidă.

-Aşadar, dacă erau îndrăgostiţi, ce crezi că s-a întâmplat?

- Mama a fost infidelă. A avut aventuri. Credeam că toată lumea ştie asta.
- Deci, a fost numai vina ei?

-A fost, dacă întrebi pe cineva din familia noastră. Ambele părţi o condamnă pe mama şi o învinovăţesc pentru toată tărăşenia asta scandaloasă. Chiar şi propriile ei rude nu vor să aibă nimic a face cu ea.

- Dar tu? Tu o judeci?

-Aş vrea să pot, spuse el cu un oftat, desenând o ultimă înfloritură pe schiţa din faţa lui, aşezând-o împreună cu celelalte şi luând o coală nouă, ca s-o înceapă pe ultima. Viaţa mea ar fi mult mai puţin complicată, mărturisi, iar înainte ca ea să-l poată întreba ce voia să spună cu asta, el continuă: Să nu crezi că o consider nevinovată pe mama, pentru că nu e cazul. Ea e frumoasă, are o fire slabă şi e teribil de nesigură pe ea. Are o nevoie permanentă de încurajare şi de sprijin. Tatăl meu, fiind un om nerăbdător şi brutal, n-a fost niciodată în stare să-i satisfacă o asemenea nevoie. N-a putut nici măcar s-o înţeleagă.

-Ceea ce vrei să spui e că nu s-au potrivit niciodată.

- Sunt la fel de potriviţi precum uleiul şi apa. Din câte am înţeles, abia învăţasem să merg înainte ca ei să se despartă, iar în momentul în care am plecat la şcoală, nu se tolerau unul pe altul decât dacă puteau să se învinovăţească şi să se sfâşie reciproc. După ce am plecat la Eton, mama a avut prima ei aventură. Ei bine, restul, după cum se spune, e istorie. Sunt surprins că nu ştii totul despre povestea asta. A fost relatată în ziare, cu detalii destul de picante.
- Eram doar o fetiţă pe vremea când s-au despărţit, mult prea mică de vârstă ca să fiu interesată de ziare.- Nu cunosc nici unul dintre detaliile scandaloase despre care vorbeşti.
- N-ai pierdut nimic. Atunci când dragostea dă greş şi se transformă în dispreţ, povestea care rezultă din asta e întotdeauna sordidă, conchise el luând un alt sendviş şi bând

încă o gură de şampanie. Având în vedere ce fel de oameni sunt, nu pot să înţeleg cum de părinţii mei au crezut vreodată că relaţia lor putea fi altfel.

- Pentru unii, dragostea e oarbă.

Rex clătină din cap.

- În cazul părinţilor mei, foarte oarbă. Mai ales în ceea ce-l priveşte pe tata. Din câte am înţeles, mama era deja compromisă înainte ca ei să se cunoască. Habar n-am cum a crezut el vreodată că ea avea să devină o soţie credincioasă şi iubitoare! Orice om de bun-simţ i-ar fi putut spune că ea n-avea să fie niciodată ceea ce-şi dorea el să fie.

- N-ar fi putut face un compromis?

- Părinţii mei?!

Ideea era atât de absurdă, încât Rex râse, şi trebuie s ă fi fost un sunet disonant, pentru că ea tresări.

- îmi pare rău, spuse el imediat, dar e clar că nu i-ai cunoscut niciodată. În cele mai multe cazuri, atunci când o căsnicie se destramă, partenerii încearcă s ă refacă lucrurile. Dacă nu reuşesc, continuă să lupte, fiind discreţi şi prezentând lumii un front unit, chiar dacă în secret urmează drumuri separate.

- Ce au făcut părinţii tăi?

- El râse.N-au fost discreţi deloc. Mama a încetat să mai facă orice încercare de a-şi ascunde aventurile - voia ca tata s ă divorţeze de ea, ve2i tu, aşa că i-a dat motive din plin, din nou şi din nou, dar el a refuzat să-i redea libertatea. S-a ţinut tare, iar următorii câţiva ani au oferit presei ocazia să relateze o mulţime de istorii compromiţătoare pe seama lui şi a ei, ceea ce a afectat poziţia socială a întregii mele familii. Singurul punct pozitiv a fost că scandalurile au determinat întreaga familie să încerce să-l convingă pe tatăl meu să cedeze. Şi, deşi el a refuzat în continuare să divorţeze, a fost de acord să se despartă legal de mama. Separarea n-a reuşit să-i vindece de ura reciprocă, dar cel puţin a făcut mai puţin probabil ca unul dintre ei să-l ucidă pe celălalt, lucru care a fost întotdeauna o posibilitate clară atunci când trăiau sub acelaşi acoperiş.

- Nu toate căsniciile sunt precum cea a părinţilor tăi. Părinţii mei au fost fericiţi împreună. Până când...

Clara se opri, dar el ştia foarte bine ce voia ea să spună.

- Până când a murit mama ta.

- Ei bine, da, şi atunci tata s-a cam dus de râpă. Dar dragostea nu e deloc de vină pentru faptul că el a început să bea.

- Probabil că e nedrept să dau vina pe dragoste, dar asta e. Tatăl meu a ales să rămână trist, rănit şi neiertător. Nu vrea să renunţe la o femeie a cărei iubire pentru el a dispărut acum mai bine de douăzeci şi cinci de ani. Mama, pe de altă

parte, fiind deopotrivă mai afectuoasă şi mai superficială decât tata, iubeşte atât de mult dragostea încât se îndrăgosteşte în fiecare an, precum fac debutantele care trec cu conştiinciozitate prin sezonul monden. De fiecare dată, e sigură că dragostea ei e adevărată şi veşnică, doar ca să se trezească rănită şi dezamăgită după ce totul se destramă. Părinţii mei, tatăl tău..., murmură el ridicând din umeri şi luând o nouă înghiţitură de şampanie, la ce le-a folosit vreodată dragostea?

- Am ştiut de la început că eşti un om cinic, spuse ea. Presupun că nu mi-am dat seama cât de cinic. Dar, Rex, unii oameni care se căsătoresc sunt fericiţi.

- Da, aşa îmi reamintesc zilnic membrii familiei mele care se ocupă cu găsirea perechilor. Chiar şi tatăl meu, care până în ziua de azi refuză să renunţe la iadul pe care şi l-a creat singur, vrea să mă căsătoresc. Dar ce rost are? De ce aş face-o?

-Cum rămâne cu copiii?

-Am un moştenitor şi, deşi e un văr îndepărtat, cel puţin proprietăţile n-o să revină Coroanei după ce mor eu, spuse el ridicând din umeri. Căsătoria e o treabă dificilă. Sincer vorbind, după părerea mea, nu există suficientă satisfacţie în ea ca să rişti.

- Poate că ţi-ai schimba părerea dacă te-ai îndrăgosti cu adevărat.

- Mă îndoiesc, veni răspunsul lui, care fu rostit pe un ton atât de intransigent şi o făcu pe Clara să-şi ia o mină atât de solemnă, încât el simţi că trebuia să destindă atmosfera. Cred că dacă aş avea vreodată o înclinaţie de a iubi, aş vrea doar să se termine cât mai repede posibil. Se spune că iubirea e dureroasă, adăugă el forţându-se să râdă. De ce să prelungim agonia?

Clara nu zâmbi defel. În schimb îl privi cu ochii ei întunecaţi şi hotărâţi, iar el văzu în adâncul lor - o, Doamne! - o urmă de milă.

Rex înlemni pe dată. Privi în altă parte şi întinse mâna ca să ia sticla şi ca să umple din nou paharele.

-Şi totuşi, cum îţi dai seama când anume e vorba de dragoste adevărată? Asta e problema cu ea, filosof ă el. înflăcărarea şi dorinţa te orbesc, aşa că n-ai cum să ştii dacă idila din prezent o să dureze o viaţă intreagă. Atunci când te-ai îndrăgostit de vicarul tău, erai sigură că voiai să te căsătoreşti cu el, dar trebuie să recunoşti că, dacă ai fi făcut-o, el nu te-ar fi putut face fericită niciodată.

Ea îi aruncă o privire meditativă.

- Nu cred că am meditat la aşa ceva. Totul mi s-a părut foarte simplu şi direct. îl iubeam. Dacă el m-ar fi iubit, atunci bineînţeles că ne-am fi căsătorit. Ce altceva să facem?

El strânse paharul în mână şi-i aruncă fetei o privire piezişă, diavolul din el evaluând toate posibilităţile delicioase.

- Ce, într-adevăr? replică el întinzându-i paharul pe care îl umpluse pentru ea.

Clara îl luă şi făcu o strâmbătură ghiduşă.

- Dragostea în afara căsătoriei, presupun, spuse ea luând o înghiţitură de şampanie. Nu prea e un ţel la care să râvneşti din toată inima.

-Depinde de punctul de vedere al fiecăruia, replică el, lăsând sticla deoparte şi aşezându-se la loc, cu paharul în mână. Aş putea spune acelaşi lucru despre căsătorie.

Acea replică plină de umor inteligent îi aduse un zâmbet din partea Clarei, mai degrabă unul de regret.

- Domnul să ajute orice femeie care se îndrăgosteşte de tine, spuse ea clătinând din cap. în ceea ce-l priveşte pe vicarul meu, aveam doar şaptesprezece ani pe vremea când m-am îndrăgostit de el, aşa că sunt sigură că o mare parte din ceea ce am simţit n-a fost altceva decât un soi de înflăcărare copilărească. Dar n-a fost totul. Ţineam foarte mult la el şi, deşi nu i-am putut oferi genul de căsnicie pe care şi-o dorea, încă mai cred că şi el a ţinut la mine.

Rex se gândi la asta şi clătină din cap.

- Da, cred că aşa e. Altfel, n-ar fi fost atât de sincer cu tine. E un noroc că a fost. Dacă nu ţi-ar fi spus ce fel de căsnicie spera să aveţi, te-ai fi căsătorit cu el în necunoştinţă de cauză, doar ca să fii şocată şi dezamăgită după ce adevărul ar fi ieşit la iveală. Şi, de asemenea, ai fi rămas legată pe viaţă de un bărbat care nu te-ar fi putut face niciodată fericită.

- Mulţumesc, dar..., spuse ea aruncându-i pe deasupra paharului ei de şampanie un zâmbet care-l ameţi, dacă ne-am fi căsătorit vreodată, prefer să cred că l-aş fi convins în cele din urmă să renunţe la noţiunile lui de căsnicie de o puritate celestă.

Lui Rex i se formă pe dată în minte o imagine a Clarei stând undeva într-un dormitor, purtând numai corset şi lenjerie intimă, cu acel zâmbet pe faţă, iar gâtul i se uscă, făcându-l să aibă nevoie de câteva înghiţituri de şampanie înainte să poată răspunde:

- Majoritatea bărbaţilor n-au nevoie să fie convinşi, Clara, te asigur. Dar în cazul vicarului tău, cred că toată persuasiunea din lume n-ar fi fost de folos. Am văzut destule lucruri de felul ăsta la Eton ca să ştiu ce vorbesc.

Clarei îi dispăru zâmbetul de pe faţă. Ea îi aruncă lui Rex o privire încruntată şi nedumerită.

- Ce fel de lucruri?

- Există unii bărbaţi care pur şi simplu nu doresc femei. Nici o femeie. Niciodată. Săracii împieliţaţi! adăugă el

clătinând din cap. Vezi tu, e ilegal ca bărbaţii să dorească alţi bărbaţi.
Ea îl privi cu ochi mari, îngroziţă şi şocată. O, era atât de dulce şi de inocentă!
- Asta ai vrut să spui în legătură cu faptul că vicarul se temea ca nu cumva să fie arestat?
-Da.
- O, Doamne! exclamă ea clătinând din cap şi încercând să cuprindă cu mintea acea explicaţie care limpezea şirul evenimentelor legate de cererea în căsătorie pe care o primise cândva. Nu era vorba despre mine, atunci, spuse ea după o clipă, începând să râdă. Nu eu eram de vină. N-a avut nimic a face cu mine.

Rex oftă, fără să poată să-şi intoarcă privirea de la faţa ei zâmbitoare, chiar dacă încerca să-şi alunge din minte imaginile cu ea îmbrăcată doar în corset. îşi dădu seama că aprecia mai mult ca oricând plăcerea nou descoperită de a se tortura singur.

- Of, Clara, nu ştiu de ce asta e o revelaţie pentru tine, murmură el. Ţi-am spus acum câteva săptămâni că nu tu ai fost de vină. Chiar ţi-am demonstrat-o destul de clar, din câte îmi amintesc.

Ea se opri din râs, iar zâmbetul îi pieri şi el. Deodată, Rex îi văzu pe faţă aceeaşi dorinţă pe care o simţea şi el. Sau, cel puţin, văzu ceea ce voia să vadă.

- Şi, într-adevăr, reluă el, tachinând-o, oricum nu ştiu de ce aveai nevoie să-ţi fie demonstrat lucrul ăsta. De ce nu poţi să ai încredere în mine când îţi spun ceva?

- Poate pentru că..., începu ea, iar apoi făcu o pauză şi-şi umezi buzele ca şi cum ar fi fost uscate, atrăgând privirea lui aşa cum o molie e atrasă de flacără. Poate pentru că eşti un libertin şi nu eşti deloc de încredere?

-Totuşi, nu sunt, spuse el. Nu sunt un libertin, vreau să spun. Nu mai sunt.

Ea râse, în mod clar sceptică faţă de acea afirmaţie. Şi cine putea s-o învinovăţească?

- O, dar obişnuiam să fiu! continuă el. Nu mă înţelege greşit. Am fost cândva unul dintre bărbaţii cu cea mai proastă reputaţie din întreaga Londră. Iar reputaţia asta era binemeritată. Băutura, jocurile de cărţi, compania de slabă calitate, în special femeile. O, Doamne, adăugă el, râzând neîncrezător la gândul că viaţa i se schimbase atât de mult, ce de femei am mai avut! Am alergat după fuste din West End până în East End şi înapoi. Actriţe, Gaiety Girls, amante, curtezane - orice femeie care nu voia căsătorie şi care nu aparţinea altuia - era abordabilă pentru mine.

-Vorbeşti ca şi cum toate astea ar fi în trecut.

Rex oftă, plin de nostalgie.

Ei bine, să spunem doar că obiceiurile mele nebuneşti au fost suspendate temporar

.-O, înţeleg! replică ea destinzându-şi sprâncenele şi clătinând din cap. Femeile, ai spus tu cândva, sunt al naibii de scumpe. Iar acum, când tatăl tău şi mătuşa ta ţi-au tăiat amândoi sursele de venit, nu-ţi mai poţi permite astfel de lucruri.

- Ei bine, e adevărat, da, însă mă tem că această tristă stare de lucruri a apărut acum doi ani, cu mult înainte ca tatăl meu să-mi oprească alocaţia.

-Ani? Articolele din ziarele de scandal spun altceva. Zic că..., murmură ea, iar apoi făcu o pauză şi-şi întoarse privirea. Se pare că... ai o nouă amantă la fiecare două luni.

- Ştiu, dar asta e doar bârfă, Clara. Femeile, jocurile, băutura..., enumeră el, oprindu-se ca să-şi fluture vag o mână în aer. În prezent, toate astea sunt doar o farsă. Una pe care am creat-o acum mai bine de doi ani şi pe care am menţinut-o până în noaptea în care am făcut aranjamentul nostru la Covent Garden.

- Dar de ce ai face aşa ceva? În ce scop?

El ridică din umeri.

- Trebuia să găsesc o modalitate de a explica de ce sunt mereu în criză de fonduri.

- Şi de ce eşti?

El respiră adânc.

- îi dau bani mamei mele. Toată lumea crede că încă îmi mai arunc toţi banii pe distracţii degradante, dar, aşa cum am spus, asta e doar o faţadă. Tot ceea ce nu cheltuiesc pentru gospodăria mea se duce la mama de ceva vreme. Te-aş ruga să păstrezi pentru tine informaţia asta, fiindcă, dacă tatăl meu ar afla, nu mi-aş mai primi alocaţia înapoi.

- Bineînţeles că n-o să spun nimănui, dar de ce i-ar păsa tatălui tău?

- în acordul de separare, el a stipulat o alocaţie pentru mama mea, una care îi ajunge doar ca să trăiască. Ea nu-şi poate permite să ţină o casă, aşa că a călătorit peste tot pe continent, ba pe la prieteni, ba într-un hotel, şi tot aşa. Dar după un deceniu de peregrinări, a cam epuizat toată bunăvoinţa prietenilor, iar hotelurile au încetat să-i mai permită cazarea, pentru că, deşi e contesă, e una cu reputaţie ruşinoasă şi se eschivează mereu de la achitarea notelor de

plată. încearcă să-şi consolideze veniturile cu câştiguri de la jocurile de noroc, dar, desigur, un astfel de subterfugiu n-a funcţionat. Mama n-a făcut decât să se aleagă cu şi mai multe datorii. Şi bineînţeles că tatăl meu, pe bună dreptate, a refuzat să le plătească.
-Aşadar, a început să-ţi ceară bani, iar tu i-ai dat?
- Da. Ăsta e motivul pentru care tata mi-a retras alocaţia. Nu ştiu exact cum, dar a descoperit ce făceam de fapt cu veniturile mele. Prin detectivi, aş zice. Dumnezeu ştie că în trecut a angajat destui ca s-o urmărească pe mama. Probabil că are în permanenţă la dispoziţie o firmă de detectivi.
- Dar faptul că te ţine mereu fără fonduri nu face decât s ă-l afecteze. Dacă vrea să te căsătorească...
- Nici măcar ambiţia de a se asigura că proprietăţile îi sunt moştenite de către descendenţii lui direcţi nu e mai puternică decât nevoia de a încerca s-o controleze pe mama. Refuză să accepte faptul că n-a putut face asta niciodată şi că nici n-o s-o facă. Şi nu suportă gândul că alocaţia mea ar putea s-o ajute pe mama să scape de controlul pe care el vrea să-l exercite asupra ei.
- O urăşte atât de mult?
- O urăşte la fel de mult pe cât o iubeşte, spuse Rex râzând, dar chiar şi în urechile lui râsul acela sună amar. Cred că, dacă ea şi-ar exprima vreodată dorinţa de a se întoarce la el, tata ar primi-o înapoi. Însă bineînţeles că ar face-o să plătească pentru asta. Dragostea, Clara, poate fi un lucru teribil. Tocmai de aceea nu prea am nevoie de aşa ceva.
-Acum cred că-ţi înţeleg puţin mai bine punctul de vedere. Dar oricât de teribilă ar putea fi, dragostea poate fi şi frumoasă, nu-i aşa? Dacă e adevărată.
- Poate că da, însă numai în cazul în care dragostea adevărată chiar există, ceea ce inima mea cinică înclină să nu creadă. Cred că dragostea romantică seamănă un pic cu fântâna tinereţii veşnice.
-Adică vrei să spui că e un miraj?
- Da. îmi pare rău dacă asta te dezamăgeşte, spuse el înclinân- du-şi capul şi aruncându-i o privire curioasă. N-ai de gând să mă întrebi de ce o fac?
- De ce îi dai bani mamei tale? Dar e limpede ca lumina zilei, nu?
- Este? Familia - ambele părţi, atenţie! - crede că ar fi trebuit să-i spun să se ducă naibii. Şi că am fost un prost fiindcă mi-am riscat relaţia cu tatăl meu pentru ea.
- Eu nu cred că eşti un prost. E limpede c ă-ţi iubeşti mama. El zâmbi, ridicându-şi paharul.
-Asta mă face să fiu un prost.
Ea clătină din cap.

- Nu, Rex, nu-i aşa. încerci s-o ajuţi cât de mult poţi. E..., începu ea, dar apoi se opri şi-i aruncă o privire meditativă. E foarte nobil din partea ta!
El se înecă cu şampania.
-Nobil?!
- Da, răspunse ea, încruntându-se în clipa în care îl văzu că râdea. De ce râzi?
- Clara, în peste trei decenii de viaţă, nimeni dintre cei care mă cunosc nu m-a considerat vreodată nobil.
încruntarea Clarei dispăru, iar zâmbetul îi reveni.
- Cine îşi ascunde acum spiritul sub obroc? întrebă ea, luând ultima înghiţitură de şampanie.
Amuzamentul lui Rex dispăru, fiindcă el zări pe chipul ei ceva ce nu mai văzuse acolo până atunci, ceva ce nu trebuia să fie acolo. Zări o urmă de admiraţie.
- Dacă ai şti ce fantezii legate de tine am de când mi-am făcut apariţia pe uşa aceea, mieluşelul meu, nu m-ai numi niciodată „nobil”!
Ea puse paharul deoparte şi se sprijini de marginea biroului.
- Iar dacă ai şti ce fantezii legate de tine am chiar acum, spuse Clara în timp ce îi întorcea scaunul spre ea şi se apleca peste el, nu m-ai mai numi niciodată „mieluşel”!
îl sărută, iar în momentul în care gura ei atinse gura lui, Rex se hotărî să-i şteargă din minte orice noţiune ridicolă despre nobleţea lui, în cel mai bun mod în care o putea face un libertin. El întrerupse sărutul şi se ridică de pe scaun, iar apoi îşi petrecu braţele în jurul ei şi-i sărută din nou gura, nu cu tandreţe sau cu o grijă plină de blândeţe faţă de lipsa ei de experienţă, ci cu toată pasiunea pe care o ţinuse sub un control atât de strâns şi de chinuitor.
Din clipa în care o sărutase pentru prima dată pe canapeaua aceea, el nu se putuse gândi la nimic altceva decât s-o facă din nou, să-i guste gura şi să dea frâu liber pasiunii dulci pe care o descoperise în mod atât de neaşteptat în acea dup ă-amiază. Şi totuşi, în acele clipe în care braţele ei îi înconjurau gâtul, el se întinse ca s-o prindă de încheieturi, mânat de vaga idee că ar fi trebuit să se oprească pe dată, că ar fi trebuit să exercite măcar o fărâmă din nobleţea pe care ea o atribuise caracterului său. Dar apoi buzele ei se întredeschiseră, iar el simţi gustul de şampanie în gura ei şi orice gând de a se opri ii dispăru din minte. în schimb, adânci sărutul, strecurându-şi limba în gura ei.
Răspunsul Clarei fu rapid. Ea îşi trecu degetele prin părul lui, în timp ce gura i se deschidea mai larg, limba ei întâlnind-o pe al lui cu aceeaşi poftă intensă şi tandră pe care o manifestase în timpul primului lor sărut. Nu se gândea la limite sau la consecinţe. Nu făcea altceva decât să profite de toate acele senzaţii încă atât de noi pentru ea, iar el voia, mai

mult decât îşi dorise vreodată ceva în viaţa lui, s ă-i ofere mai mult.
Cuprinzând-o de talie cu un braţ, Rex îşi trecu cealaltă mână de-a lungul coastelor ei. Prin pânza cămăşii, el simţi armăturile rigide, de os de balenă, ale corsetului ei, care erau în egală măsură
0 barieră şi un memento, dar îşi mută mâna mai sus, cuprinzându-i sânul prin haine.
Clara gâfâi, întorcându-şi capul ca să întrerupă sărutul, chiar dacă restul trupului ei cerea mai mult.
- E în regulă, murmură el, cuprinzând-o cu palma prin corsetul rigid şi ţinându-şi celălalt braţ strâns în jurul taliei ei, în timp ce o săruta de pe obraz până la ureche. E în regulă.
Pielea ei era precum catifeaua, părul ei avea parfumul dulce al florilor de portocal, iar el îi simţea pe gât respiraţia sacadată şi iute. îşi lipi buzele pe partea laterală a gâtului ei şi simţi cum tendoanele de acolo fremătau sub mângâierea gurii lui. Urcă spre ureche şi-i apucă lobul cu gura. Ea gemu.
Pelvisul i se agită, lipit de al lui, trimiţându-i lui Rex vibraţii de plăcere prin trup, iar aceasta fu atât de intensă, încât aproape că îl făcu să cadă din picioare.
El se retrase şi-şi puse ambele mâini pe talia ei. Era atât de subţire, atât de delicată, încât mâinile lui i-o înconjurară complet în timp ce o ridica şi o aşeza pe birou.
Ajunse la panglica fină pe care ea o avea înnodată la gât. I-o smulse, iar apoi începu s ă-i descheie bluza.
- Rex! îl strigă ea, apucându-l de încheietură, iar el se opri.
Cu mâinile pe gulerul ei, se sili s ă-i privească faţa. Nu putu să
1 se uite în ochi, fiindcă privirea ei era coborâtă, cu genele lăsate.
„Nu acum!" se gândi el, disperat. „La naiba, Clara, nu acum!"

Bine, nu acum, şopti ea, şi abia atunci îşi dădu seama că rostise cu voce tare acea rugăminte chinuitoare

.Dar acum el n-avea de gând să lase să-i stea în cale un lucru banal, cum ar fi fost mândria lui, iar după ce ea îşi retrase mâna, el ii desfăcu nasturii bluzei cât de repede putu.
Ajungând la betelia fustei, se opri ca să respire adânc şi ca să-şi amintească de faptul că în curând avea să vină un moment în care trebuia să se oprească. Rugându-se în gând ca în acea clipă să nu fie anihilat complet, el îi desfăcu, în cele din urmă, bluza. Pe măsură ce o dădea la o parte, văzu dezvăluindu-se muselina şi dantela lenjeriei ei suave şi albe, precum şi roşeaţa slabă a excitaţiei pe pielea ei palidă, iar propria lui excitaţie spori şi se răspândi.
Se aplecă mai aproape, iar parfumul slab şi proaspăt al talcului se amestecă cu parfumul de flori de portocal al părului ei, transformând excitarea în poftă, făcându l să ameţească. O sărută pe claviculă, iar ea încremeni, iar apoi acea senzaţie o făcu să răsufle adânc.
Mâinile ei se ridicară ca să-i cuprindă capul, trăgându-l mai aproape în timp ce el o săruta de-a lungul claviculei, până la umăr. Apoi Rex îşi îngropă faţa în pielea caldă a gâtului ei şi-şi ridică mâna să-i cuprindă din nou sânul mic şi rotund.
Ar fi vrut să-i poată dezlega corsetul, dar se temu că îndepărtarea acelei bariere i-ar fi anulat complet voinţa deja şubredă, aşa că fu nevoit să se mulţumească s-o atingă prin corset. îi sărută rotunjimea albă şi moale a sânului, deasupra marginii lenjeriei, iar ea gemu drept răspuns, trupul ei tresărind de plăcere.
Uşor, sărutând în continuare pielea parfumată cu talc de deasupra sânilor ei, el îi apucă faldurile fustei cu mâna liberă şi începu să tragă în sus lâna moale şi subţire, încercând să-şi vâre palma pe sub straturile fustelor şi jupoanelor.
Ea scoase un sunet slab, feciorelnic, un fel de protest, mâinile ei ajungând să se odihnească pe umerii lui. Rex rămase nemişcat, aşteptând ca ea să-l împingă înapoi. Dar Clara n-o făcu, iar atunci el îşi reluă mişcarea, pipăindu-i coapsa prin lenjeria intimă în timp ce mâna lui continua să urce.
Rex avea acum mădularul tare ca piatra, fiindcă se abţinuse săptămâni în şir, dar, în mod ciudat, asta nu-l deranja, pentru că era mânat de o nevoie mult mai mare: aceea de a o satisface. Voia ca ea să ştie exact cum erau punctul culminant al pasiunii, eliberarea şi fericirea totală care urma.
Sărutând-o de-a lungul curburii gâtului şi a umărului, îi ridică fustele şi o împinse încetişor pe spate, lipită de tăblia biroului. Se întinse lângă ea, iar mâna lui urcă încă puţin şi apoi se strecură între coapsele ei.
Ea tresări din nou, dar el voia s-o priveze de orice capacitate de a se opri şi-şi întoarse mâna, cuprinzându-i vulva prin pantalonaşi. Pelvisul ei tresări brusc, iar ea scoase un strigăt slab de surpriză.

El o sărută apăsat, înăbuşindu-i strigătul cu propria-i gură. Mâna lui Începu să se mişte între picioarele ei, mângâind-o prin ţesătura umedă ca s-o excite şi mai mult, dar nu era suficient. Voia mai mult, aşa că îşi strecură degetele în fanta pantalonaşilor ei.
Era udă, pregătită, iar în timp ce îi mângâia pliul sexului, el savura sunetele slabe şi disperate de dorinţă pe care le scotea ea. Rex ştia că ea se apropia de punctul culminant şi-şi folosi vocea ca s-o înflăcăreze şi mai mult:
— Aşa, scumpo, şopti el. Eşti aproape, atât de aproape! Lasă-te dusă de val!
în timp ce vorbea, coapsele ei începură să zvâcnească tot mai repede, frecându-se de mâna lui cu smucituri sacadate, frenetice, în timp ce ea se străduia să atingă orgasmul, iar când asta se întâmplă, el fu străbătut de cea mai dulce plăcere pe care o simţise vreodată în viaţa lui.
Clara se prăbuşi pe spate, gâfâind. Rex aşteptă până când ultimele valuri ale orgasmului ei se potoliră. Apoi se îndepărtă, scoţându-şi mâna de sub fustele ei. Era conştient de nevoia dureroasă a propriului lui trup, iar atunci când ea deschise ochii şi-i zâmbi, el a ştiut că nu mai putea sta acolo nici măcar un minut fără ca inevitabilul să se întâmple.
Se mişcă imediat, rostogolindu-se şi alunecând de pe birou.
-Trebuie să plec.
Chiar în timp ce o spunea, era conştient de toate momentele în care le mai spusese femeilor exact aceleaşi cuvinte, de toate momentele în care se grăbise să se îmbrace şi se repezise spre uşă. De data asta, motivele pentru care se grăbea să plece erau cu totul diferite - cu totul opuse, de fapt. Acea ironie a sorţii nu-i scăpă din vedere câtuşi de puţin.
— E teribil de târziu, simţi el nevoia să spună în timp ce-şi lua jacheta şi se îmbrăca. Şi tu ai nevoie de somn. încearcă să dormi puţin, bine?
— Şi tu.
El râse, iar sunetul acela muşcător răsună straniu în liniştea încăperii.
- întotdeauna râzi de lucrurile pe care le spun atunci când nu încerc să fiu amuzantă! îl acuză ea, ridicându-se în picioare.
- îmi pare rău, răspunse el în timp ce se apleca şi-şi lua jobenul din locul în care alunecase, fiind împins la un moment dat de pe tăblia biroului, iar acea mişcare spori durerea pe care Rex o simţea din pricina excitaţiei care nu-şi găsise descărcarea. Dar, cumva, mă îndoiesc că o să dorm prea mult în noaptea asta, adăugă el.
îşi luă şi butonii, iar apoi se răsuci pe călcâie, fără s-o privească.
- Noapte bună, Clara!

îi simţi privirea pe spate în timp ce pleca, dar continuă să meargă, dispărând în penumbra coridorului. În timp ce străbătea distanţa scurtă dintre biroul ei şi recepţia ziarului, îşi dădu seama că nici măcar n-o sărutase de noapte bună. Se opri locului. Oricare femeie merita măcar atât. Mai ales ea.

Dar nu putea s-o facă. Nu putea să se întoarcă, nici chiar ca să-i ofere acel simplu semn de preţuire. În el se stârnise o furtună atât de mare, încât dacă s-ar fi întors, virginitatea Clarei ar fi fost pierdută înainte ca el să-i dea acel sărut de noapte bună.

- încuie uşa după ce plec! strigă el din mers. Iar de acum înainte, dacă ai de gând să lucrezi până târziu, ţine-o încuiată! Dacă n-o faci, ar putea intra orice tâlhar. La naiba, eu sunt dovada vie!

Acestea fiind zise, Rex părăsi sediul redacţiei, dar nu plecă de tot. Traversă Belford Row, se opri în pragul unei clădiri întunecate şi aşteptă în umbră, privind ferestrele de peste drum. Cu trupul în agonie, i se păru o eternitate până când o zări pe Clara, care trecea cu o lampă în mână. Abia după ce o văzu încuind uşa şi trăgând storurile, Rex se întoarse şi porni pe stradă ca să caute o trăsură.Capitofufl6

Probabil că şampania fusese de vină.

Clara nu ştia cum altfel să explice ceea ce tocmai se întâmplase. Sărutul pasional pe care ea şi Rex şi-l dăduseră în salonul de la etaj fusese dulce, excitant şi nespus de încântător, dar un astfel de sărut nu semăna deloc cu ceea ce îi făcuse el în acea seară. Atingerea lui arzătoare, propria ei tensiune crescândă şi nevoia flămândă, dureroasă, iar apoi… valuri de plăcere, care o zdruncinaseră din nou şi din nou, aşa cum nu mai simţise niciodată până atunci, sau cum nici nu şi-ar fi putut imagina vreodată. Totul fusese ruşinos, şi totuşi, ea nu simţea nici o ruşine. Chiar şi timiditatea ei obişnuită fusese distrusă din temelii de mângâierile lui fierbinţi şi, mult timp după ce el plecase, nu mai reuşi să regăsească înlăuntrul ei nici măcar un strop de decenţă feciorelnică.

Nu, singurul lucru pe care îl simţea era o fericire euforică, ce nu se risipi nici după ce aruncă sticla goală de şampanie în coşul de gunoi din spatele casei, nici după ce spălă paharele şi le puse în dulapul cu porţelanuri. Urcă la etaj, se dezbrăcă şi se băgă în pat, simţindu-se minunat de treză şi fiind sigură că n-avea să închidă un ochi.

Dar se înşelă în privinţa asta, fiindcă adormi aproape imediat, iar a doua zi de dimineaţă, după ce se trezi, teoria ei despre şampanie i se păru cea mai logică explicaţie pentru comportamentul ei desfrânat din noaptea precedentă. Şi ori

de câte ori se gândea la mângâierea arzătoare a lui Rex, bucuria euforică se ridica în ea precum nişte bule de şampanie, fapt care făcu din întâlnirea cu domnul Shaw un moment foarte dificil. De fiecare dată când prezenta unul dintre desenele lui Rex, Clara îşi amintea de ceea ce se întâmplase între ei doi. Şi, deşi făcea tot posibilul să aibă o atitudine promptă şi profesionistă, din când în când îşi puncta prezentarea cu câte un chicot euforic.
Cu toate astea, bătrânul domn Shaw fu de-a dreptul impresionat de ideile ei, de planul lui Hazel şi de schiţele lui Rex, atât de mult încât nu numai c ă aprobă întregul plan publicitar, dar comandă în plus şi o serie de reclame pentru noul leac împotriva răcelii, care să fie difuzate pe tot parcursul iernii. Acel rezultat minunat o umplu pe Clara de un sentiment de triumf şi de satisfacţie pe care nu-l mai experimentase până atunci. Pentru prima dată, înţelese cu adevărat de ce Irene se implicase cu atâta pasiune în afacerea lor de presă.
Totuşi, Clara nu avu ocazia s ă-i povestească lui Rex despre succesul din ziua aceea sau să-i mulţumească pentru rolul enorm pe care talentul lui de desenator îl avusese în obţinerea unui atare succes, fiindcă în acea după-amiaz ă află c ă el părăsise oraşul, o veste care făcu ca euforia ei debordantă să se răsufle precum şampania deschisă de o zi.
Primi vestea plecării lui Rex de la Hetty şi de la Lady Petunia, care veniră s-o viziteze la birou. Deşi ea încercă să nu-şi arate sentimentele, îşi dădu seama imediat c ă nu prea reuşise să şi le ascundă.
- Poftim, mătuşă Pet, spuse Hetty la doar câteva secunde după ce ii dăduse vestea Clarei, ţi-am spus că o să fie la fel de dezamăgită ca şi noi!
-Vă înşelaţi, se grăbi să răspundă Clara, străduindu-se să-şi şteargă orice urmă de emoţie de pe faţă, deşi se întreba dacă nu cumva episodul din noaptea trecută îl îndepărtase. Nu sunt dezamăgită.
Asta nu era doar o minciună flagrantă, ci şi un lucru nepoliticos de spus.
- Iertaţi-mă, adăugă ea imediat, făcând o grimasă. N-am vrut să spun asta aşa cum a sunat. Doar c ă, vedeţi voi, am muncit atât de mult! Ne-am pierdut editorul, apoi redactorul nostru responsabil cu publicitatea a trebuit să plece ca să îngrijească o rudă bolnavă şi, bineînţeles, cu sora mea plecată în luna de miere..., turui ea, dar apoi se opri, dându-şi seama că divaga. Doar că, deocamdată, n-am prea mult timp să mă văd cu nimeni şi n-are rost să fiu dezamăgită de asta.
- Dar plecarea lui Rex nu e o dezamăgire pentru tine? întrebă Hetty. O, Clara, spune că e! Trebuie să-ţi placă de el, măcar puţin.

Din fericire, Clara nu apucă să răspundă, fiindcă Lady Petunia interveni:

- Henrietta, ajunge! Nu trebuie s-o presezi pe Clara şi să-i invadezi intimitatea în felul ăsta.

- îmi pare rău, spuse imediat Hetty. Iartă-mă.

- N-ai de ce să-ţi pară rău, răspunse Clara, străduindu-se să găsească ceva inofensiv de spus. Şi da, îmi place vărul tău. Vezi tu, am devenit prieteni, explică ea, dar chiar în timp ce vorbea, se gândi la seara trecută, la cum se aplecase şi îl sărutase şi la senzaţiile pe care mângâierea lui i le stârnise, iar acum se temea că începuse să-l placă pe Rex într-un mod care n-avea nimic a face cu o prietenie.

- Prieteni, hmmm?

Tonul amuzat şi provocator a lui Hetty o trezi pe Clara din vi-sare, iar ea îşi dădu seama că ceva din expresia feţei trebuia s-o fi dat de gol.

- Henrietta, opreşte-te imediat! spuse Lady Petunia pe un ton de mustrare tăioasă. Clara nu-i obligată să ne mărturisească nimic, şi de ce ar trebui s-o facă, având în vedere tachinările tale repetate? Dacă tu continui în felul ăsta, n-o să accepte niciodată să vină la petrecerea noastră de casă.

- Petrecere de acasă? se miră Hetty, încruntându-se puţin şi în- torcându-se ca s-o privească pe mătuşa ei.

- Draga mea fată, nu-mi spune că ai uitat de întâlnirea noastră de vineri până luni, peste şase zile?

Urmă un moment de tăcere, iar apoi Hetty exclamă:

-Da, desigur! Te referi la petrecerea de sfârşit de săptămână.

- E un eveniment care ţine de vineri până luni, răspunse Petunia cu un oftat, iar asta e o petrecere pe care o dăm acasă, indiferent de cum numiţi voi, tinerii, astfel de lucruri în zilele noastre.

- Nu uitasem, spuse Hetty. Doar că nu-mi dădusem seama că era atât de aproape. O, Doamne, cum zboară timpul în sezon!Tocmai de aceea un sfârşit de săptămână de vineri până luni e perfect pentru luna iulie, spuse Petunia, întorcându-se spre Clara. O însoţesc pe Henrietta, după cum ştii, precum şi pe sora ei mai mică, May, şi pentru că May abia a ieşit în societate anul ăsta, pentru noi a fost o perioadă deosebit de aglomerată. Dar înaintez în vârstă, ştii, şi sezonul devine atât de frenetic, încât în curând o să am nevoie de o pauză, altfel mă tem că n-o să mai pot continua. Aşa că, după ce May o să fie prezentată la curte, o să avem o mică vacanţă de vineri până luni, la Lisle. Asta e casa nepotului meu, tatăl lui Sir Albert, tatăl Henriettei. Ne-ar face foarte mare plăcere să ni te alături, draga mea. împreună cu familia ducelui, bineînţeles.

-Lisle e un loc minunat, adăugă Hetty, chiar dacă o spun eu însămi. Clara, spune-mi că vii, pentru că mi-ar plăcea foarte mult să ţi-l arăt.

- Mi-ar face mare plăcere, o asigură Clara. Dar, aşa cum am spus, am foarte mult de lucru la ziar. Nu sunt sigură că-mi pot permite să lipsesc.

- E în Kent, spre Dover, spuse Hetty. Şi e un drum foarte scurt, cu trenuri care circulă de mai multe ori pe zi. Dacă s-ar întâmpla ceva neplăcut, ai putea fi acasă în câteva ore. Şi dacă munceşti atât de mult pe cât spui, cu siguranţă că o să ai nevoie de o odihnă bună. Nu că ne-am odihni prea mult dacă vremea e frumoasă, pentru că o să jucăm crochet şi tenis şi poate că o să mergem şi la pescuit, la pârâu. S-ar putea chiar să mergem la Dover şi să facem un picnic pe stâncile cu vedere la mare.

-Ar fi minunat, pentru că n-am fost niciodată la Dover. Dar...

- Gata, atunci, s-a hotărât! strigă Hetty. Nu vreau să aud nici un „dar". Clara. 0 să fie foarte distractiv, crede-mă. Şi, deşi o s ă fie o mulţime de oameni noi cu care să faci cunoştinţă, nu trebuie s ă te temi că n-o să cunoşti pe nimeni. Rex e deja acolo, împreună cu fratele meu, Paul, pe care l-ai întâlnit la picnic.

După cum îşi amintea Clara, fratele lui Hetty, Paul, era foarte drăguţ, iar ideea de a cunoaşte oameni noi n-o intimida acum nici pe departe la fel de mult cum i s-ar fi întâmplat cu doar câteva luni în urmă. Iar faptul că fusese pomenit Rex o făcu să capituleze.

- Foarte bine, atunci, spuse ea, iar în clipa în care acele cuvinte îi ieşiră pe gură, toată euforia de mai devreme îi reveni. Dacă surorile ducelui sunt libere să mă însoţească, sunt încântată să vin la Lisle.

Nimic nu se compară cu viaţa la ţară pentru cineva care vrea să-şi recapete sănătatea minţii. O plimbare lungă şi grea, călare prin podişuri în fiecare dimineaţă, urmată, după prânz, de o drumeţie prin pădure sau de-a lungul stâncilor, precum şi câteva seturi viguroase de tenis cu vărul lui, Paul, la sfârşitul după-amiezii, toate astea îl ajutau pe Rex s ă se pună pe picioare. Tenisul, constată el, era deosebit de eficient, întrucât nu numai că vărul lui era la fel de ahtiat după competiţie ca şi el şi aproape la fel de priceput ca jucător, dar Paul era şi cu zece ani mai tânăr, ceea ce însemna că, deşi uneori Rex câştiga, alteori pierdea, el era de fiecare dată complet epuizat la sfârşitul partidei. Iar dacă gândurile legate de Clara încă îl împiedicau să doarmă, câteva zeci de ture de înot în iaz erau suficiente ca să-i răcorească sângele.

După vreo săptămână de exerciţii viguroase şi de nopţi în care se prăbuşea epuizat în pat. Clara Deverill încetă în sfârşit să-i mai bântuie mintea şi trupul. Atingerea ei, care

fusese atât de caldă şi de dulce, devenise mai degrabă o amintire decât o tortură. Sunetul strigătelor ei slabe de eliberare încetase s ă-i mai invadeze visele, ceea ce însemna că nu se mai trezea în miez de noapte din cauza unei erecţii tari şi dureroase. în după-amiaza petrecerii de casă, simţea că în sfârşit era din nou el însuşi.
El şi Paul se aflau pe teren atunci când Hetty, May şi mătuşa Pet, singurii membri ai familiei care nu se aflau deja la Lisle, sosiră de la gară. Ceaiul fusese pregătit pe peluza sudică, lângă terenul de tenis, iar unii dintre invitaţi luau deja parte la el în vreme ce trăsura unchiului Albert intră pe alee, dar abia după ce se opri în apropiere şi Hetty strigă un salut, Rex observă un alt vehicul care venea pe lângă peluza de sud. Mai mulţi oaspeţi, presupuse el.
- Se pare că în sfârşit a ajuns toată lumea! ii strigă Paul, ceea ce îi îndreptă din nou lui Rex atenţia asupra jocului. Vrei să ne oprim la un ceai?
- Ceai? întrebă Rex, clătinând din cap şi râzând. Acum, când sunt la un pas de a câştiga meciul ăsta? Nici o şansă!
- La un pas? reluă Paul, scoţând un pufnet batjocoritor în timp ce se pregătea să servească. Ai vrea tu!
Mingea se înălţă în aer, iar apoi serviciul lui Paul o trimise pe teren spre un colţ dificil. Reverul lui Rex, o armă la fel de mortală ca şi serviciul diabolic de bun al vărului său, trimise mingea înapoi peste fileu, dar apoi Rex crezu că o auzi pe Hetty strigând numele Clarei.
Speriat, se uită în lateral şi constată că toate temerile lui cele mai rele erau confirmate de vederea siluetei subţiri a Clarei, care se zărea lângă Hetty, iar concentrarea lui se făcu bucăţi. Auzi zgomotul loviturii rachetei lui Paul, dar, uitându-se în continuare la Clara, îi luă cu o fracţiune de secundă mai mult timp să reacţioneze. Atunci când se aruncă după minge, era deja prea târziu. O ratase cu totul, iar trupul i se dezechilibr ă şi plonjă, purtat pur şi simplu de impuls.
Căzu ca un bolovan, cu umărul şi cu şoldul izbindu-i-se de ga-zonul terenului de tenis, la mai puţin de trei metri de femeia pe care încerca de aproape o săptămână s-o uite, privirea râmânându-i fixată pe imaginea pantofilor delicaţi de piele ai Clarei, deasupra cărora se zăreau tivurile de dantelă ale jupoanelor ce ieşeau de sub tivul plisat al unei fuste de voiaj albastre.
„0, Doamne!"
îşi luă ochii imediat de la acea imagine delicioasă, făcând o grimasă de durere şi de iritare în timp ce se rostogolea pe spate, cu râsul vesel al lui Paul răsunându-i în urechi.
Ce naiba, se întrebă el privind spre cer, făcuse ca s ă merite asta?
- Eşti bine? întrebă Paul, râzând în continuare.

- Foarte bine, răspunse Rex. De ce întrebi?
Se ridică în picioare înainte ca Paul sau oricine altcineva să poată pune la îndoială acea minciună. Punându-şi la încercare umărul cu o ridicare experimentală, se bucură să constate că nu suferise nici o rană gravă şi aruncă o privire în jur, căutându-şi racheta. Aceasta aterizase aproape pe linia de cretă, fapt care îl forţă să se apropie şi mai mult de marginea terenului, unde Clara stătea alături de Hetty.
- Meci dur? întrebă verişoara lui în timp ce el se apleca să-şi ia racheta.
-Se pare că da, Hetty. Domnişoară Deverill! salută el, făcând apoi o reverenţă.
Dar n-o privi şi, înainte ca ea să poată răspunde, se îndepărtă, întorcându-se pe teren. îşi şterse sudoarea de pe frunte cu încheietura mâinii şi se pregăti pentru următorul serviciu al lui Paul, dar dintr-odată, ştiind că ea se afla acolo şi că avea să-l privească, ideea de a mai juca tenis deveni prea greu de suportat. înainte ca Paul s ă servească, Rex îi făcu semn să renunţe.
- Ce s-a întâmplat? vru s ă ştie Paul.
Rex ridică din nou din umeri şi făcu o grimasă exagerată de durere.
- Să ne oprim! Sunt terminat. Mă predau, adăugă el înainte ca Paul să poată răspunde. Mă duc să fac baie şi să mă schimb pentru cină.

-Te predai? reluă vărul lui în timp ce ieşea de pe teren. Dar tu nu cedezi niciodată

!- Tocmai am făcut-o, răspunse Rex, temându-se ci nu era vorba doar de meciul de tenis la care renunţase.
El n-o revăzu până la momentul cinei. Din fericire, nu era aşezat la masă în apropierea ei, dar asta nu era o binecuvântare prea mare, pentru că încă o putea vedea clar din locul în care stătea. Paul, aşezat lângă ea, trebuia să fi fost o companie spirituală şi fermecătoare, pentru că de fiecare dată când Rex îi arunca o privire Clarei, ea părea să râdă la ceva ce spusese vărul lui. Lisle n-avea lămpi cu gaz în sufragerie, iar lumina lumânărilor dădea pielii ei albe o strălucire aparte. Părul îi era aranjat în acel frumos coc pe care el îl admirase în seara aceea în biroul ei, ceea ce nu făcea decât să-l determine să-şi amintească tot ce se întâmplase acolo, şi se bucură din toată inima atunci când cina se termină şi doamnele trecură în salon.
După ce servi vinul de Porto, la momentul în care el şi ceilalţi domni li se alăturară doamnelor, Rex îşi păstră conversaţia cu ea la minimumul de politeţe posibil. Însă de câteva ori Rex nu se putu abţine şi se apropie suficient de mult ca să-i audă vocea. Era un exerciţiu de autotortură, ale cărui roade le culese curând, fiindcă o auzi descriind frumuseţea dormitorului ei galben cumnatei sale, Lady Angela. La Lisle exista un singur dormitor, unul şi numai unul, tapetat şi decorat în galben.
În momentul în care descoperi în ce cameră anume fusese găzduită, Rex încercă să-şi scoată din minte acea informaţie, dar se temu că efortul lui semăna mai degrabă cu cel de a fi pus darurile Pandorei la loc în cutie, fiindcă, întins în pat, cinci ore mai târziu, camera galbenă părea să fi fost singurul lucru la care se putea gândi.
Imagini cu ea acolo îi dansau ispititor prin minte, cu părul ei despletit, cu sânii mici şi rotunzi, cu pielea albă şi luminoasă şi cu picioarele lungi şi subţiri.
Respiră adânc, imaginându-şi parfumul florilor de portocal şi, dincolo de vuietul din urechile lui, îşi aminti de strigătele ei slabe de apogeu în timp ce propria lui poftă îl lovea ca un fulger, crescând şi intensificându-se până când deveni durere. îşi strecură mâna de-a lungul şoldului, gândindu-se să-şi uşureze chinul atingându-se, lucru pe care îl făcuse destul de des în ultimele două luni, dar apoi suspină şi-şi lăsă mâna să cadă într-o parte. La *ce* ar fi folosit? Orice uşurare ar fi fost temporară, fiindcă doar simpla vedere a zâmbetului ei era de ajuns ca să-l readucă din nou în acea stare.
Se dezveli şi se dădu jos din pat. Decise că era timpul pentru încă o baie la miezul nopţii. După ce îmbrăcă pantalonii negri şi jacheta pentru fumat, grea şi croită din satin indigo, ieşi din cameră. Desculţ, coborî scările şi se strecură în penumbrele nopţii de vară luminate de lună.

Laura Lee Cjuhrlie

Traversă gazonul răcoros, ocoli aripa de nord a casei şi se îndreptă spre iazul cu mori, deşi se temea că acesta nu era suficient de departe ca să reuşească să şi-o scoată pe Clara din minte. Poate că n-ar fi fost rău să închirieze o cabană în Irlanda, se gândi el cu disperare, sau să meargă în Scoţia, la cabana de vânătoare a tatălui său, dar nici una dintre acele cabane nu părea suficient de departe. Fir-ar să fie, la cum se simţea acum, chiar şi Shanghai s-ar fi putut să nu fie suficient de departe ca s-o ferească pe Clara de el!

După ce se dezbrăcă, plonjă în iaz şi făcu treizeci de ture complete înainte ca durerea din vintre să i se domolească, iar nevoia imperioasă de a o avea pe Clara să devină din nou un simplu disconfort. Se gândi că, la urma urmei, plecarea la Shanghai ar fi putut să nu mai fie necesară. Dar pe drumul de întoarcere văzu o lumină la una dintre ferestre, singura încă aprinsă în acea parte a casei. Numără ferestrele de două ori, doar ca să fie sigur, dar chiar în timp ce făcea asta, ştia foarte bine că n-avea rost să verifice.

Era destinul, adică unul dintre acele lucruri cu care un om nu se putea lupta. încercarea lui de a o face totuşi fusese o bătălie demnă, poate chiar nobilă, dar acum ştia că fusese şi una fără rost, pentru că atunci când văzu lumina din Camera Galbenă, ştiu că tocmai pierduse războiul.

Se îndreptă spre casă, grăbind pasul în timp ce traversa peluza şi încetinind până la un ritm lent după ce intră. Urcă pe scara din aripa de sud, fiindcă scara aceea nu scârţâia, traversă un labirint de coridoare, trecu pe vârfuri pe lângă băiatul de serviciu, care sforăia liniştit, iar apoi se îndreptă spre apartamentele în care erau găzduiţi oaspeţii. Se opri la începutul acelui anume coridor, observând lumina care strălucea de sub uşa camerei galbene. Nu ştia dacă să se bucure sau nu.

Numără uşile în timp ce se îndrepta spre camera Clarei, verifi- cându-şi calculele de mai devreme. Se opri în faţa uşii ei. Respirând adânc, se gândi cu mare atenţie la ceea ce urma să facă, la ceea ce ar fi însemnat şi la consecinţele inevitabile pe care le-ar fi adus. Apoi puse mâna pe mânerul uşii, îl răsuci şi intră. Nu mai era cale de întoarcere.CapitoiuC 17

Păcănitul mânerului uşii o făcu pe Clara să-şi ridice privirea din carte. Uşa se deschise, iar ea ţipă, speriată. Sări din pat doar ca să rămână locului, împietrită, la vederea lui Rex, care tocmai intra în camera ei.

în dormitorul ei.

El îşi duse un deget la buze şi trecu pragul, închizând uşa în urma lui. întorcându-se cu faţa la ea, Rex văzu că avea părul ud şi că era îmbrăcată sumar, de parcă abia ieşise din baie, iar ea se uită. şocată, la pieptul lui gol, vizibil între marginile jachetei. Clara nu mai văzuse niciodată pieptul gol al unui bărbat.

Simţi valuri de căldură în pântec.

Rex porni spre ea. Clara făcu un pas involuntar înapoi, picioarele lovindu-i-se de patul din spatele ei.

El se opri.

- Rex, şopti ea, ce faci aici?

El nu răspunse. în schimb, se uită în jos şi, în timp ce privirea lui aluneca pe trupul ei, întrebarea Clarei îşi primea răspunsul.

Căldura dinlăuntrul ei se înteţi şi-i cuprinse tot trupul.

Privirea lui se opri la picioarele ei, iar ea îşi îndoi degetele de la picioare, strecurându-le sub tivul rochiei de noapte.

- Rex, n-ar trebui să fii aici!

-Ştiu.

Auzindu-l cum recunoştea asta pe un ton blând, căldura dinlăuntrul ei se transformă dintr-odat ă într-un val violent de furie. Traversă camera şi veni la el.
-Abia dacă te-ai purtat civilizat cu mine atunci când am sosit, îi reaminti ea într-o şoaptă aprigă, oprindu-se în faţa lui.
El tresări.
-Am fost luat prin surprindere. Nu mă aşteptam să te văd aici. Nimeni nu mi-a spus că vii.
-Aşadar, şocul a fost motivul pentru care te-ai uitat la mine ca şi cum ai fi vrut să mă izgoneşti? Şi de ce m-ai evitat de când am ajuns şi până acum? De ce m-ai tratat ca şi cum aş fi avut ciumă?
-Am încercat să te protejez.
- Să mă protejezi de cine?
Rex îşi ridică privirea, cu ochii ca o flacără albastră.
- De mine.
Ea inspiră adânc, acel răspuns simplu şi dorinţa din ochii lui alungându-i furia şi lăsându-i doar căldura.
- Dacă vrei să plec, spuse el, cu o voce joasă şi aspră, spune-mi.
Ea trebuia s-o facă. Bineînţeles c ă trebuia.
Deschise gura, dar cuvintele nu voiau să iasă. Dintre toate momentele în care limba ei ar fi putut s-o dezamăgească, acela n-ar fi trebuit să fie unul dintre ele, dar după ceea ce se întâmplase între ei în acea noapte extraordinară din birou, după sărutările şi mângâierile lui fierbinţi, noţiunea de bun-simţ părea absurdă. Mai rău, mult mai rău, ea nu voia ca el să plece. Îşi dorea din nou toate acele sărutări arzătoare. Aşa că nu scoase nici o vorbă.
El se mişcă încet, apropiindu-se uşor, şi, cu fiecare fracţiune de centimetru, bătăile inimii ei se accelerau. Până când buzele lui le atinseră pe ale ei, iar inima ei o luă razna.
- Clara, dacă rămân, ştii ce înseamnă asta?
Ştia. El s-ar fi culcat cu ea. Era un risc. Putea fi compromisă. Şi totuşi, odată cu atingerea uşoară a buzelor lui, încetă s ă-i mai pese. Dădu din cap şi spuse:
-Da.
Cu o bruscheţe care ei îi tăie respiraţia, braţele lui o înlănţuir ă şi gura lui o cuprinse pe a ei într-un sărut delicios, cu buzele depărtate.
Iar ea savură - savură toată acea intimitate arzătoare, gustându-l la fel de profund cum o gusta şi el pe ea. Braţele lui în jurul ei, atât de puternice. Trupul lui, atât de mare faţă de al ei şi atât de diferit. Gura şi gustul lui, care îi erau familiare acum. Se lipi de el şi vru să-şi petreacă braţele în jurul gâtului lui, dar, spre uimirea ei, el o opri, mâinile lui îi prinseră încheieturile.

Ea scoase un sunet de protest fără să-şi dezlipească gura de a lui, dar el îl ignoră, trăgându-i încheieturile în jos în timp ce punea capăt sărutului.
-Trebuie să încetinesc lucrurile, îi spuse el, dar chiar în timp ce vorbea, întinse mâna spre şireturile halatului ei. Nu vreau s ă stric totul grăbindu-mă.
- Orice ai face, o s ă fie minunat.
Rex râse pe înfundate.
- Mi-aş dori s ă împărtăşesc încrederea ta, murmură el. Ţine minte doar că o s ă trebuiască s ă fim foarte tăcuţi. Camerele vecine de pe ambele părţi sunt ocupate.
El trase de marginile halatului ei şi i-l scoase de pe umeri. Apoi, spre uimirea Clarei, o apucă de capătul cosiţei şi, trăgând de ea, dezlegă panglica ce-o ţinea şi începu să-i despletească părul.
- Gata, murmură el după o clipă, răsfirând şuviţele lungi în jurul umerilor ei. Am vrut să fac asta aproape din momentul în care ne-am cunoscut.
- Ce? se minună Clara, clipind şi privindu-l lung. Pe ringul de dans, te gândeai să-mi despleteşti părul?
- Da. Voiam să-l despletesc, să-l văd căzând, să-mi trec degetele prin el.
- O, Doamne! şopti ea.
Palma lui Rex îi alunecă de-a lungul obrazului, iar apoi el îşi trecu mâna prin părul ei, adună un pumn de şuviţe şi, ţinând-o de ele, îi înclină capul pe spate şi o sărută din nou. Fu un sărut lung, voluptuos, mai tandru de data asta, dar încă suficient de fierbinte încât Clara s ă simtă căldură peste tot.
- Şi asta, spuse el, trăgându-se puţin înapoi. Mă gândeam s ă fac şi asta.
- Ştiam despre sărut, oftă ea, încercând să-şi recapete respiraţia. Mi-ai spus şi mie.
Rex chicoti, desprinzându-şi degetele din părul ei.
- Aşa am făcut. Atât de nemernic sunt!
îşi ridică mâinile spre gulerul ei, iar Clara simţi un fior de nerăbdare şi unul de teamă atunci când el îi descheie nasturele de sus al cămăşii de noapte. Mâna lui coborî, iar tensiunea dinlăuntrul ei crescu pe măsură ce el descheia nasturii.
Atunci când ajunse la ombilic, Clara tremură pe dinlăuntru, iar atunci când îi trase halatul de pe umeri, de pe braţe şi de pe şolduri, lăsându-i-l să-i cadă peste glezne, ea oftă din pricina senzaţiei de aer rece pe piele, fiindcă trupul o durea şi o ardea de căldură.
Brusc, el se opri. Se aplecă pe spate, cu genele coborâte în timp ce-şi plimba privirea peste ea, iar Clara îşi dădu seama, prea târziu, că era complet goală. Toţi fiorii dispărură deodată, iar ea îşi dori cu disperare să se ascundă.
Rex n-o lăsă.

- Nu, nu, murmură el, prinzându-i mâinile înainte ca ea să se gândească să se acopere. Mi-am imaginat asta de mult timp, Clara, şopti el, deschizându-i larg braţele chiar dacă ea se împotrivea. Nu-mi refuza asta!
- Nu pot, şopti ea, cu braţele întinse, în timp ce mâinile lui i le strângeau pe ale ei, iar trupul ei era complet expus. Din moment ce ai făcut-o deja.

El chicoti. Apoi râsul i se stinse. Clara ştiu că se uita la trupul ei. Chiar şi cu un corset, n-avea prea multe rotunjimi, iar fără, ştia că silueta ei semăna mai mult cu un băţ decât cu o clepsidră. îi suportă privirea, dar nu se putu uita la el. în schimb, se uită ţintă la bărbia lui, în timp ce el o privea pe îndelete, iar tensiunea din trupul ei creştea. Rex tăcu atât de mult timp, încât ea nu putu decât să se teamă de ce era mai rău.

- Eşti minunată, spuse el, iar apoi, spre uimirea ei totală, se lăsă în genunchi în faţa ei. Chiar mai frumoasă decât mi-am imaginat, adăugă, răzând pe înfundate şi trecându-şi mâna peste şoldul şi peste coastele ei. Având în vedere cât de vii au fost fanteziile mele cu tine, asta spune multe!

în acea clipă, Clara se încumetă să se uite la el, neputând rezista tentaţiei. Privindu-i faţa, văzu pofta din expresia lui în timp ce-i contempla trupul gol. Uşurarea ei fu atât de profundă, încât aproape că se prăbuşi şi ea în genunchi.

El îşi ridică mâna şi-i cuprinse sânul în palmă, iar acea senzaţie de uşurare se transformă într-o tresărire de plăcere atât de puternică, încât Clara gâfâi. Senzaţia palmei lui pe pielea goală a sânului ei era uluitoare, iar atunci când el îi luă sfârcul între degetul mare şi arătător ca s ă se joace uşor cu el, ea nu se putu abţine şi scoase un geamăt slab.

-Şştt, o admonestă Rex.

Apoi o sărută acolo, făcând-o s ă simtă o senzaţie atât de puternică, atât de minunată, încât trebui s ă-şi muşte buza ca s ă nu ţipe. Iar atunci când gura lui se deschise peste sfârcul ei, Clarei îi cedară genunchii. El o prinse înainte ca ea să cadă, braţul lui înfăşurându-se strâns în jurul şoldurilor ei, în timp ce gura lui îi sugea sânul.

Ea se zbătu, lipită de el, fiindcă ceea ce-i făcea el o îmboldea s ă-şi dorească cu disperare să se mişte, dar el n-o lăsă. Braţul lui se strânse în jurul şoldurilor ei, lipind-o strâns de trupul lui, strân- soare ce părea doar să sporească plăcerea pe care i-o stârnea cu gura lui.

în cele din urmă, Clara nu mai putu suporta.

-Rex, oftă ea, trecându-şi mâna prin părul lui şi trăgându-i capul înapoi.

Rex cedă şi se îndepărtă, îi întinse mâinile, o trase în jos ca să i se alăture şi, în timp ce ea se prăbuşea în genunchi în faţa lui, el îşi dădu jos jacheta.

Se apropie s-o sărute, dar Clara îl opri.
- Ce s-a întâmplat? întrebă el, cu respiraţia sacadată.
-Nimic. Eu doar..., murmură ea, coborându-şi privirea spre pieptul lui. Cred că e rândul meu să mă uit.
El râse pe înfundate.
- Destul de corect! Uită-te pe săturate.
Clara îi contemplă îndelung pieptul larg şi braţele puternice, dându-şi seama că asta îi plăcea şi că o excita. Pentru prima oară în viaţă, Rex se bucură că-şi moştenise frumuseţea de la mama lui.
Clara ii atinse pieptul, iar el suportă dulcea tortură a acelei atingeri. Dar atunci când privirea ei alunecă spre pantalonii lui şi mâinile ei continuară să pipăie, el clătină din cap şi i le îndepărtă cu blândeţe.
- Un bărbat nu poate suporta decât o anumită doză de tortură, îi spuse el. Dacă începi să mă dezbraci, mă risipesc cu totul şi seara noastră o să se termine mult prea repede.
- Dar tu ai putut să mă dezbraci! protestă ea.
- Asta e altceva. El o sărută ca să înăbuşe orice altă discuţie pe acea temă, iar apoi o întinse pe covor.
Asta nu păru s-o mulţumească, pentru că imediat se răsuci, strâmbându-se.
- Mă înţeapă! Nu putem să ne întindem pe pat? şopti ea.
El clătină din cap.

- Paturile cu cadru de fier fac prea mult zgomot.O! exclami ea, roşindu-se atunci când îşi dădu seama de ce, iar asta îl făcu să râdă.
Niciodată în viaţa lui nu s-ar fi gândit că o suavitate ca a ei ar putea crea dependenţă, dar el tânjea după ea acum, ca şi cum ar fi fost un drog.
- Serios vorbind, Rex, nu înţeleg lucrurile pe care tu le consideri amuzante!
- Ştiu, răspunse el, sărutând-o. Ştiu.
îndreptându-se de spate, întinse mâna după jachetă.
- Poftim, spuse el, aşternând-o pe covor. întinde-te pe asta.
Clara se conformă, iar priveliştea trupului ei gol întins pe jacheta lui era cel mai erotic lucru pe care îl văzuse vreodată. îşi plimbă privirea peste suavitatea şi rotunjimea sânilor ei, peste talia şi şoldurile ei subţiri şi peste picioarele ei lungi, lungi, ajungând în cele din urmă la cârlionţii pufoşi şi bruni din vârful coapselor ei. O dorea atât de mult, încât îl ameţea, dar trebuia să-şi mai reţină propria nevoie încă puţin, pentru că prima ei dată trebuia să fie cea mai frumoasă şi mai romantică experienţă pe care i-o putea el oferi.
Nu că ar fi ştiut prea bine ce făcea, îşi dădu el seama, gând care aproape că-l făcu să râdă. Avusese atâtea femei, şi totuşi, genul acela de experienţă nu-l ajuta cu nimic atunci când venea vorba de Clara. Nu mai făcuse niciodată dragoste cu o virgină şi din adolescenţă nu mai fusese atât de intimidat de actul dragostei fizice.
Respiră adânc, tremurând, iar apoi se întinse lângă ea. Sprijinindu-se pe antebraţ, întinse mâna şi şi-o puse pe stomacul ei. Clara răspunse imediat la atingerea lui, scoţând un geamăt timid, în timp ce-şi împinse pelvisul spre el. Văzând asta, Rex zâmbi. Era atât de delicată şi totuşi pasiunea din interiorul ei era titanică. Totuşi, după ce se apropie de ea şi-şi lipi erecţia de coapsa ei, Clara se îndepărtă puţin, deschizând ochii.
- Rex!
- Poţi s ă fii liniştită, o asigură el. Ai încredere în mine.
îi dădu câteva sărutări lente şi adânci, în timp ce trupul ei se relaxa încetul cu încetul. Tot sărutând-o, el ajunse cu mâna pe sânul ei, cuprinzându-l, jucându-se puţin cu el, iar apoi se aplecă şi-i luă sfârcul în gură. Ea gemu din nou şi primi încă un îndemn s ă facă linişte, aşa că îşi ridică braţul, apăsându-şi încheietura mâinii peste gură, iar el zâmbi.
Tot sugându-i sânul, îşi puse palma pe coastele ei, pe stomacul ei şi între coapsele ei, ca să-i atingă triunghiul moale al cârlionţi- lor. Ea gâfâi, picioarele i se strânseră convulsiv în jurul mâinii lui, pelvisul ei mişcându-se în timp ce el o mângâia.
Era udă, pregătită, şi totuşi el aştepta, mângâind-o aşa cum o făcuse în acea noapte pe biroul ei, trecându-şi degetul înainte

şi înapoi de-a lungul pliului sexului ei, privindu-i faţa în timp ce ochii i se închideau. Braţul ei căzu pe o parte, respiraţia i se iuţi, pelvisul ei se împinse în mâna lui.
-Îţi aminteşti asta? îi şopti el. Îţi aminteşti ultima dată când am făcut asta?
-Asta nu e..., murmură ea, iar apoi făcu o pauză, gâfâind, cu pelvisul tresărindu-i. Asta nu e ceva ce o fată ar putea uita.
El râse, o chicoteală pe care o înăbuşi repede. Clara spunea cele mai neaşteptate lucruri!
Ea îi auzi râsul, dar, ca de obicei, nu-i pricepu motivul, iar acum era prea copleşită ca să caute să-şi dea seama. Fiecare atingere a degetului lui îi trimitea o palpitaţie de plăcere prin trup, până când nu mai putu suporta. Se cutremură, la fel ca prima oară, scoţând un suspin de extaz.
El îi prinse geamătul sărutând-o, degetele lui continuând s ă-i procure plăcere, chiar şi atunci când ea se prăbuşi, gâfâind, pe covor.
- Clara, e timpul, spuse el, iar vocea lui era mai aspră decât o auzise ea vreodată, vibrând de nevoia pe care ea o înţelegea instinctiv. Nu mai pot să aştept.
Clara dădu din cap, arătându-i prin acel gest că simţea la fel, că era pregătită pentru ceea ce ştia doar vag că urma să se întâmple, dar apoi el îşi retrase mâna şi se rostogoli departe de ea. Surprinsă, deschise ochii şi-şi întoarse capul, privindu-l în timp ce el îşi des- cheia pantalonii şi se dezbrăca de ei.
Se uită în josul trupului lui, văzând pentru prima dată ceea ce ar fi vrut să surprindă cu privirea mai devreme, dar imaginea fu suficient de şocantă pentru ca ea s ă facă ochii mari, îngrozită. O cuprinse deodată agitaţia, acea reacţie învingând orice curiozitate pe care ea ar fi putut-o simţi.

-Rex!El se întinse peste ea. Clara închise ochii. Cu trupul lui solid şi greu deasupra ei şi cu partea lui tare şi umflată apăsată între picioarele ei, nu era deloc sigură că voia să continue.
El simţi ce simţea ea. Trebuie să fi simţit, pentru că se linişti, iar ea se trezi că mâna lui îi mângâia faţa.
- Clara, uită-te la mine!
Ea se forţă să deschidă ochii. Ai lui păreau de un albastru viu chiar şi în lumina lămpii, iar vocea îi era răguşită de dorinţă.
- Partea care urmează probabil că o să te doară. Nu există nici o modalitate de a evita asta, îmi pare rău s-o spun, mărturisi el, iar apoi făcu o pauză şi o sărută. O să fiu cât de blând o să pot. Bine?
Ea dădu din cap şi trase aer în piept.
-Da. în regulă.
Ea simţi mâna lui strecurându-se între trupurile lor şi îndepăr- tându-i coapsele.
- Deschide-te pentru mine, scumpo!
Ea o făcu, depărtându-şi picioarele, şi imediat îl simţi în ea, tare şi fierbinte.
Ori de câte ori se mişca, atingerea era minunată, iar excitarea ei anterioară reveni, fiindcă vârful mădularului întărit se apăsă pe ea şi în ea.
-Of, la naiba! La naiba! gemu Rex pe gâtul ei. Apoi pelvisul lui se impinse în faţă, iar mădularul îi intră pe deplin în ea.
Durerea fusese chiar mai puternică decât se aşteptase ea, o ciupitură adâncă, puternică, zdrobitoare, care anula orice plăcere pe care o simţise până atunci. Ea strigă, dar el îi acoperi gura cu un sărut, în timp ce trupul lui rămase nemişcat deasupra ei.
Îi dădu un sărut lung, adânc şi tandru. Apoi îşi ridică iute capul.
-Te simţi bine?
Vocea lui era atât de sugrumată, încât cuvintele abia dacă se înţelegeau, arătând prin asta cât de încordat era.
Clara se zbătu, agitându-şi pelvisul, dar durerea, din fericire, se atenua.
- Da, spuse ea, dând din cap. Cred că da.
O sărută din nou, iar apoi începu să se mişte în ea. încă mai durea un pic, dar exista şi plăcere - plăcere dată de plinătatea tare şi groasă a lui în interiorul ei şi de felul în care se mişca, iar ea încercă să se mişte odată cu el.
Eforturile ei îi grăbeau ritmul şi, de fiecare dată când se împingea în ea, o făcea un pic mai tare, un pic mai adânc, dar asta era bine, fiindcă şi plăcerea ei era tot mai adâncă.
Apoi, fără veste, senzaţia explozivă pe care mai înainte ea o simţise doar la atingerea lui, răbufni în interiorul ei, o tresărire violentă, minunată, care îi dădu spasme de plăcere

prin tot trupul, îşi încolăci picioarele în jurul lui, strângându-i cu putere mădularul înăuntru.
El scoase un sunet aspru, cu gura lipită de a ei. Braţele lui îi cu- prinseră spatele, ca şi cum ar fi vrut să fie şi mai aproape de ea. Odată blocaţi în acea îmbrăţişare, Clara savura plăcerea pe care o simţi atunci când el se împinse din nou în ea, încă o dată, din nou şi din nou. După aceea trupul lui fu zguduit de un val de fiori puternici, iar Clara ştiu că simţea aceeaşi plăcere uluitoare pe care ea tocmai o trăise. Rex se mai împinse în ea de încă trei ori, iar apoi se linişti, în sfârşit, greutatea trupului lui lăsându-se peste ea. Cu braţele încă strânse în jurul ei, cu respiraţia grea şi chinuită, îşi întoarse capul, îngropându-şi faţa în gâtul ei.
Ameţită, Clara privi în tavan, mângâind muşchii netezi şi tari de pe spatele lui Rex. Durerea dispăruse, iar, cu trupul lui puternic şi solid peste al ei, cu o parte din el încă unită cu ea şi cu braţele lui în jurul ei, atât de puternice şi strângând-o atât de tare, tot ce simţea era o bucurie dulce, încântătoare, şi o tandreţe copleşitoare.
Rex se mişcă deasupra ei.
-încă te mai doare? întrebă el, sărutând-o pe gât. Spune-mi!
Ea clătină din cap.
- Nu. O, nu!
- Bine.
O sărută pe gură, apoi se mişcă din nou, ca şi cum ar fi vrut să se rostogolească, dar ea îşi strânse picioarele în jurul lui, nevrând să-l lase să plece.
Zâmbind, el se ridică suficient de mult ca să se uite la faţa ei.
- Mi-ar plăcea să rămân, murmură el, dar nu pot. Trebuie să mă întorc în camera mea înainte să se trezească servitorii.
Ea dădu din cap, ştiind că el avea dreptate. Picioarele i se relaxară şi i se depărtară, iar el se trase înapoi şi-şi scoase mădularul din ea. Clara făcu o grimasă, dându-şi seama că încă o durea, chiar mai mult decât înainte. De asemenea, era transpirată şi lipicioasă.
mai ales în locul ei cel mai intim. Actul dragosln `I r/nr lui ni.iiru` la fel de romantic după ce se petrecuse.
El se ridică în picioare şi-i întinse mâna ca s-o tragă şi pc `c.i iii` sus, iar apoi se opri, zâmbind şi contemplându-i trupul gol. Clara se simţi teribil de timidă şi de agitată, dar şi frumoasă în acelaşi timp, ceea ce îi schimbă părerea. Chiar şi după aceea, exista romantism în actul iubirii.
- De ce zâmbeşti? întrebă ea, dar ştia deja răspunsul.
îşi atinse părul, roşeaţa din obraji înteţindu-i-se.
- Arăţi delicios, spuse Rex.

- Chiar aşa? întrebă ea zâmbind ironic. Ca un fursec, presupun?
- Da, slavă Domnului! răspunse el, sărutând-o. Pentru c ă ador fursecurile.

Rex se întoarse ca să-şi caute hainele, iar ea îşi înclină capul, studiindu-i trupul şi desfătându-se cu ceea ce vedea. Rex avea nişte umeri atât de splendizi! Şi, de asemenea, îşi dădu ea seama în timp ce el se aplecase ca să-şi caute pantalonii aruncaţi pe jos, avea şi un fund foarte bine făcut.

Rex se întoarse şi o surprinse privindu-l. Ea încercă să-şi facă privirea cât mai inocentă, ca de miel, dar el rânji, deloc păcălit.

-Te bucuri de priveliţte? întrebă, în timp ce-şi trăgea pantalonii.

Clara se strâmbă la el şi răspunse:

-Mă bucuram, dar tu ţi-ai pus pantalonii ăia şi ai stricat totul!

El râse încetişor şi se întinse ca să-şi ia jacheta de pe podea, începu s-o îmbrace, dar apoi se opri şi, pentru un motiv pe care ea nu-l putu ghici, o împături şi o ţinu în mână. Apoi rămase nemişcat, uitându-se la ea pentru o clipă, cu buzele strânse şi cu capul înălţat. Expresia feţei îi era atât de gravă, încât Clara se sperie.

- Rex, ce s-a întâmplat?
- Nimic, răspunse el zâmbind. încearcă să dormi în noaptea asta, bine?

„Să dorm?!" se miră ea, privindu-l cu neîncredere în timp ce el se întorcea ca s ă deschidă uşa.

N-avea cum să adoarmă acum. În toată viaţa ei nu fusese mai trează, mai vie. Se simţea de parcă ar fi putut cuceri lumea. Oare oamenii chiar puteau să adoarmă după o asemenea experienţă extraordinară?

Dar înainte să-i poată pune acea întrebare lui Rex, el plecase deja.CapitofuC 18

Poate că din cauza aventurilor uimitoare şi obositoare din timpul nopţii, sau poate că din cauza faptului că lucrase atât de mult noaptea târziu la ziar, însă oricare ar fi fost motivul şi în ciuda previziunilor ei pe acea temă, Clara căzu pradă somnului în momentul în care capul ei atinse perna, iar singurul motiv pentru care se trezi era faptul că cineva se mişca în camera ei.

Cu ochii închişi, cu simţurile încă amorţite, se întrebă ce mai căuta Rex acolo. Oare nu plecase? O vagă amintire cu el strecurân- du-se afară din dormitorul ei îi veni în mintea ameţită de somn, dar în momentul în care avu acea amintire, ea renunţă la orice întrebare despre motivul pentru care el se afla din nou acolo. Clara tocmai rememorase toate lucrurile uimitoare pe care ei doi le făcuseră mai devreme.

Până noaptea trecută, nu se simţise niciodată cu adevărat frumoasă. Dar atunci când el îngenunchease în faţa ei şi-i spusese cu glas şoptit şi plin de uimire că era frumoasă, asta îi făcuse inima s-o ia la goană de bucurie şi de încredere în propria putere feminină, sentimente pe care nu le mai avusese niciodată. Atunci când el o sărutase şi o mângâiase, ea se simţise la fel de încântătoare pe cât o considerase el, iar o viaţă întreagă de stângăcii, de obscuritate şi de banalitate se topise sub căldura arzătoare a ochilor, a mâinilor şi a gurii lui. Trăia acel sentiment chiar şi în clipa de faţă, iar el o făcea să zâmbească în somn.

Un sertar se deschise şi se închise, întrerupându-i amintirile fericite, de vis. Clara îşi dădu seama că Rex nu putea fi încă în camera ei, căci de ce ar fi umblat el la sertare? Cu greu, deschise ochii şi văzu lămpile cu gaz aprinse, o geană strălucitoare de lumină pătrunzând printre draperiile închise, şi pe camerista ei aranjându-i lenjeria intimă în şifonier.

- Forrester? mormăi ea clipind, orbită de lumină. Ce faci?

-îmi pare rău, domnişoară Clara, spuse camerista întorcându-se şi aruncându-i o privire plină de părere de rău. Dormeaţi foarte liniştită, nu credeam să vă trezesc dacă aranjam câteva lucruri.

- Nu-i nimic, o linişti Clara, care începu să se frece la ochi, încercând să se trezească. Cât e ceasul?

- Unsprezece şi un sfert.

-Unsprezece?! Ce?! exclamă Clara, uimită, ridicându-se în picioare, complet trează. Atât de târziu?

Camerista ei cea plinuţă, de vârstă mijlocie, dădu din cap în semn că aşa era.

- Da, domnişoară. V-aş fi trezit, dar dormeaţi foarte adânc şi m-am gândit că era mai bine să vă las în pace. Aţi muncit atât de mult şi aţi fost atât de obosită în ultima vreme! Sper că n-am greşit?
- Nu, nu, bineînţeles că nu, se grăbi s-o asigure Clara. Şi cred că ai dreptate, chiar am avut nevoie de odihnă. Unsprezece şi un sfert? 0, Doamne, eu nu dorm niciodată până la ora asta!

Chiar în timp ce vorbea, se gândi la felul în care îşi petrecuse noaptea şi se întoarse în grabă cu spatele, înainte ca Forrester s ă-i poată citi pe faţă vreo urmă din gândurile care-i treceau prin minte. Trăgând la o parte cearşafurile şi învelitoarea, se dădu jos din pat pe partea opusă celei în care se afla camerista şi se duse la fereastră. Trăgând un pic draperia, clipi puţin, stânjenită de lumina puternică a soarelui.

- Ce zi minunată! Pentru ce sunt trăsurile? întrebă ea. observând mai multe trăsuri şi landouri pe alee.
- Domnişoara Chapman a organizat un prânz în chip de picnic la White Cliffs pentru oricine doreşte să meargă, răspunse Forrester. O să fie un prânz şi aici, bineînţeles, pentru cei care aleg să rămână acasă, iar după ce întoarce grupul de la White Cliffs, încep jocurile de crochet şi tenis.

-Tenis?

Clara se gândi la Rex şi la cât de minunat arătase pe teren în ţinuta albă de tenis. Iar fără ea arătase şi mai minunat! închise ochii, imaginându-şi trupul lui gol, umerii lui laţi, muşchii puternici ai spatelui şi ai braţelor, liniile suple şi apetisante ale fundului. Simţise de prima dată când îl văzuse cât de atletic era - mai potrivit, se gândise ea cândva, pentru vreo olimpiadă antică decât pentru o mică şi seducătoare ceainărie londoneză. Văzându-i acum trupul magnific dezgolit, avusese dovada că instinctele ei n-o înşelaseră.

Dar cum rămânea cu celelalte instincte ale ei? se întrebă ea cu îngrijorare. Care dintre ele avuseseră dreptate, cel care îl considerase un ticălos sau cel care îi îngăduise să se apropie de ea şi, în cele din urmă, să se culce cu ea? Poate că amândouă, îşi dădu ea seama, simţind o tresărire bruscă de neliniște.

„Am încercat să te protejez... de mine.”

Tremură şi se întrebă în gând ce urma să se întâmple.

-Vreţi să plecaţi, domnişoară Clara?

Tresări, speriată. Deschise ochii, dădu drumul fâşiei de draperie pe care o ţinea cu vârful degetelor şi se întoarse spre menajera ei.

- îmi pare rău? Ce-ai spus?

-Picnicul! Dacă vreţi să participaţi, ar fi bine să începeţi să vă pregătiţi. Trăsurile ar trebui să plece la ora douăsprezece fix, aşa a spus domnişoara Chapman.
Clara îşi adună minţile împrăştiate, alungându-şi gândurile delicioase despre trupul magnific al lui Rex şi presimţirile despre viitor.
-Vreau să merg, da, răspunse ea, plecând de la fereastră. Hetty mi-a promis o excursie la White Cliffs, pentru că n-am fost acolo niciodată. Nu vreau să ratez ocazia!
Se pregăti de plecare într-o grabă nebună, dar avea să-şi dea seama în curând că nu aceea era ziua ideală pentru excursia la White Cliffs. Marea pendulă de pe palier bătuse deja ora douăsprezece atunci când Clara trecu în fugă pe lângă ea şi coborî pe scări. Odată ajunsă la parter, o găsi pe Carlotta aşteptând-o.
- îmi pare rău, spuse Clara, oprindu-se imediat, fără suflare, în timp ce-şi strângea umbrela sub un braţ şi se chinuia să-şi încheie mănuşile. Am întârziat teribil de mult? Mă aşteaptă toată lumea sau au plecat deja?
- Nu, nu, n-au plecat încă, dar nu cred că o să vrei să li te alături în nici un caz.
Clara se încruntă, nedumerită, mai ales că zâmbetul enigmatic al Carlottei era cu totul neobişnuit, dat fiind că femeia aceea nu zâmbea aproape niciodată.
- Ce vrei să spui?
Carlotta o luă pe Clara de braţ.
- Haide să facem o plimbare, draga mea.
Din ce în ce mai uimită, Clara îşi lăsă cumnata s-o conducă pe coridor, iar apoi ieşiră impreună din casă.
-Unde mergem? întrebă ea în timp ce o luau în direcţie opusă faţă de trăsurile care aşteptau pe alee.
- Grădina de trandafiri e minunată, cu totul în floare, spuse cumnata ei. M-am gândit că am putea merge acolo.
- Cum rămâne cu picnicul? întrebi Clara în timp ce trecură de colţul casei şi începură să traverseze peluza de sud.
Abia apucă să pună acea întrebare, că îl şi văzu pe Re* stând la intrarea în grădina de trandafiri, cu pălăria în mână, şi atunci îi zbură din minte orice gând despre picnic sau despre excursia la stâncile albe din Dover.
O, Doamne, ce chipeş era!
Toate amintirile din seara trecută îi reveniră în gând, într-o explozie de bucurie pură, iar ea zâmbi.
El nu-i răspunse la zâmbet.
Paşii Clarei tremurau, dar braţul Carlottei încă era agăţat de al ei, iar cumnată-sa o împingea înainte. Apropiindu-se, Clara văzu că faţa lui Rex era atât de gravă, încât se întrebă imediat dacă nu cumva se întâmplase ceva groaznic.

Se uită la Carlotta şi neliniştea ei se mai domoli, căci cealaltă femeie încă zâmbea.
Se întoarse din nou spre Rex.
- Despre ce-i vorba?
În loc să răspundă, el făcu un gest spre cărare.
- Vrei s ă faci o plimbare cu mine?
Braţul Carlottei alunecă şi, spre uimirea Clarei, cumnata ei îi făcu un semn din cap lui Rex, se întoarse şi plecă, lăsându-i singuri.
- Carlotta! strigă Clara, dar cumnata ei continuă să se îndepărteze. Unde se duce? îl întrebă ea pe Rex.
- Destul de departe ca să nu poată auzi ce vorbim, explică el, luând-o de braţ. Vino cu mine, te rog.
Rex o făcu s ă meargă repede, îndreptându-se împreună cu ea către grădina de trandafiri, dar chiar şi în timp ce mergea la braţul lui, Clara se uita înapoi peste umăr.
- Ce naiba e în capul ei?! Nu poate s ă ne lase singuri aici, afară. E însoţitoarea mea!
-Am depăşit puţin etapa cu însoţitorii, nu crezi? Clara, continuă el înainte ca ea să poată răspunde, am rugat-o pe Lady David să aranjeze o întâlnire privată între noi, iar atunci când i-am explicat motivele mele, a fost de acord.
Motive? Exista un singur motiv pentru care un bărbat i-ar fi făcut o cerere de genul acela unei însoţitoare.
La un astfel de gând, un torent de emoţii o străbătu dintr-odată. Neîncredere, consternare, bucurie, tulburare, fericire, speranţă, cu toatele o potopiră, venite în acelaşi timp şi totuşi distincte, fiecare dintre ele având suficientă putere ca s-o copleşească. Se opri din mers, incapabilă să mai facă încă un pas, şi-şi trase braţul din strânsoarea lui.
Rex se opri şi se întoarse cu faţa la ea.
- Cu siguranţă că poţi ghici care e motivul meu.
O singură emoţie le întrecea pe toate celelalte, domnind asupra tuturor, ameninţând s-o zăpăcească de tot. Era speranţa.
Şi totuşi, ce fel de speranţă? Nu într-o căsnicie fericită, pentru că el nu era genul de bărbat care să se căsătorească, iar ea ştiuse asta de la bun început. La fel de important, nu era deloc sigură că voia să se mărite cu el, pentru că nu se gândise niciodată la aşa ceva, nici măcar o singură dată până în acel moment. Atunci, de ce atâta speranţă înlăuntrul ei, speranţă care o copleşea, strângându-i pieptul şi făcând-o să simtă o emoţie atât de ameţitoare? Ce spera ea? De fapt, nu-şi dădea seama.
Privi în jos, uitându-se la cărarea de pietriş de sub picioarele lor şi încercând să dea la o parte orice noţiune romantică şi să-şi amintească realitatea. Dat fiind felul de a fi al lui Rex, ideea de căsătorie era absurdă, aşa că...

El întinse mâna spre mâinile ei, întrerupând acel flux haotic de gânduri, iar ea privi cum i le strângea într-ale lui. Degetele lui goale se împletiră cu ale ei, care erau înmănuşate. Rex o întoarse pe Clara spre el.

- Clara, trebuie să ne căsătorim.

Nu era atât de absurd, până la urmă.

Şi totuşi, în mod ciudat, nu era chiar o cerere în căsătorie.

- Trebuie? reluă ea, încercând s-o ia uşor, încercând să se gândească. Cerule, e o afirmaţie destul de definitivă din partea unui om care nu crede în căsătorie şi care susţine deschis relaţiile libere!Nu mă tachina, Clara. E şi-aşa destul de greu.
„N-ar trebui să fie greu deloc, nu-i aşa?”
- Nu se poate să vrei să te căsătoreşti cu mine, spuse ea.
-Ba da, vreau.
- Nu! îi strigă ea, plină de furie, ridicându-şi capul şi smulgân- du-şi mâinile dintr-ale lui, fiindcă toate instinctele ei îi spuneau ci el nu vorbea serios. Nu minţi, Rex, pentru numele lui Dumnezeu!
Rex inspiră brusc şi-şi întoarse privirea, confirmând că, cel puţin în acel caz, intuiţia ei era corectă.
- Foarte bine, spuse el după o clipă. Din moment ce îmi ceri un limbaj precis, permite-mi să vorbesc. Ceea ce vreau, Clara, eşti tu. Te-am dorit încă de când m-ai umilit pe ringul acelei săli de bal. Şi încă te mai doresc.
Ei, asta, la urma urmelor, era mai mult decât sperase, se gândi ea, străbătută de un fior delicios şi simţind o urmă de uşurare.
- Iar dacă am fi undeva doar noi doi, continuă el. te-aş dezbrăca repede ca fulgerul, indiferent de risc, chiar aici, chiar acum, dacă m-ai lăsa.
Clara izbucni în râs.
- Mă tem că, dacă am fi undeva doar noi, n-ai fi singurul care ar face asta.
El nu păru încântat de astfel de vorbe.
- De aceea trebuie să ne căsătorim. Nu eşti genul de femeie pe care un bărbat o poate dezonora şi apoi părăsi.
Ea înţepeni, iar orice impuls de a râde îi dispăru la fel de repede cum venise.
- Există astfel de femei?
- Cred că ştii că există, spuse el, aşa că te rog să nu faci pe dura cu mine, Clara. Există amante, curtezane...
- Văduve, i-o tăie ea. Lady Dina Throckmorton, de exemplu. Prietenul tău, Lionel, pare să creadă că ea e genul acela de femeie. Aşa e?
- Haide să nu intrăm în discuţii despre Dina şi Lionel, bine? S ă-i lăsăm s ă-şi rezolve singuri problemele, în timp ce noi ni le rezolvăm pe ale noastre.
- Dar tu pari să crezi că ea şi cu mine suntem diferite, că merităm o consideraţie diferită din partea iubiţilor noştri, insistă Clara. Vreau să ştiu de ce crezi asta.
-Chiar trebuie să întrebi? Dina nu era o femeie inocentă, iar Lionel n-o dezonora. Eu însă te-am dezonorat pe tine, în ciuda tuturor eforturilor mele de a nu face asta. Am încercat să stau

departe de tine, Dumnezeu ştie că am încercat, mărturisi el, dând drumul dintr-odată unui hohot de râs a cărui asprime o făcu pe Clara să tresară. Am eşuat, aşa cum au demonstrat-o atât de bine evenimentele de aseară.
Ei i se făcu frig dintr-odată. Brusc, îi pieri toată bucuria pe care o simţise după noaptea lor petrecută împreună.
- Deci, ceea ce vrei să spui e că m-ai vrut împotriva voinţei tale, că te-ai luptat cu ispita cât ai putut. Iar acum, după ce ai eşuat şi ai cedat pasiunii tale pentru mine, te simţi obligat de codul tău de onoare să mă ceri în căsătorie, chiar dacă nu vrei cu adevărat să trăieşti cu mine, sau cu orice altă femeie. Am înţeles eu bine?
Ea nu aştepta un răspuns, ci se întoarse cu spatele. Auzise destul.
Dar Rex tot nu voia s-o lase să plece.
- Nu chiar, spuse el, păşind în faţa ei. Aseară, când am venit la tine, ştiam exact ce fac şi care aveau să fie consecinţele. A fost o alegere, Clara, o alegere pe care n-am făcut-o împotriva voinţei mele. A fost o alegere liberă, conştientă. Te-am dorit şi am acceptat ideea că mariajul cu tine era preţul pe care trebuia s ă-l plătesc ca să te am.
- Preţ? repetă ea pe un ton neîncrezător. Nu există nici un preţ, Rex. 0 viaţă alături de mine nu e ceva ce poate fi cumpărat.
- N-am vrut să spun...
-Ai făcut o alegere pentru tine.
El tresări, privind în altă parte.
- Ai fi putut să-mi spui să plec. Dar n-ai făcut-o. M-ai lăsat să rămân. Şi tu ai făcut o alegere.
-Nu contest asta, dar presupui că alegerea noastră a fost aceeaşi. N-a fost aşa. Îţi aminteşti, continuă ea înainte ca el să poată răspunde, ce am spus în acea după-amiază în salonul din casa tatălui meu? Când ţi-am spus ce-mi doresc de la viaţă?
-îmi amintesc, da. Crede-mă când îţi spun că n-am omis să ţin cont de asta.
- într-adevăr?
-Vrei o căsătorie onorabilă, pe care ţi-o ofer. Deşi un pic cam târziu, aici îţi dau dreptate. Vrei, de asemenea, copii, continuă el, iar privirea îi coborî şi apoi se ridică. O dorinţă care poate că e deja în curs să ţi se împlinească. Te-ai gândit la asta?
Nu se gândise, slavă cerului, nu până în momentul de faţă! Iar Irene îi explicase minuţios daturile vieţii atunci când vicarul venise s-o curteze. Şi ce folos?
- O, Doamne, şopti ea, cuprinsă dintr-odată de panică.
Rex ii apucă braţele ca şi cum şi-ar fi dat seama că genunchii ei se înmuiaseră deodată.

- E în regulă, spuse el pe un ton brutal. N-o să fie nici o ruşine pentru tine. Nici o dezonoare. Îţi jur. O să ne căsătorim imediat şi nimeni n-o să ştie. O să locuim la Braebourne, bineînţeles. Nu-ţi face griji, adăugă el pe un ton blând, de data asta. E o casă mare, enormă, cu aripi care ies în toate părţile, cu suficient loc pentru o duzină de copii. Are câini, cai, livezi de meri. Se află în Cotswolds-Gloucestershire, mai exact. Satul nostru e Stow-on-the-Wold. Foarte pitoresc. O mulţime de căsuţe cu acoperiş de paie, trandafiri căţărători şi afine peste tot, vara.

Clara simţi emoţia a ceea ce el descria. Cum să nu simtă?

- Sună a tot ce mi-am dorit vreodată, şopti ea, simţind o dorinţă absurdă de a izbucni în lacrimi. Dar n-are singurul lucru care contează, nu-i aşa, Rex? Mă doreşti, eşti dispus să te căsătoreşti cu mine, dar..., înşiră ea, iar apoi se opri, după care oftă, se uită în ochii lui albaştri, uimitori, şi se forţă s-o spună: Dar nu eşti îndrăgostit de mine. Nu-i aşa?

Buzele lui se strânseră. 0 privi, iar pe chip i se zugrăvi regretul pentru ceea ce nu simţea şi probabil că n-avea să simtă niciodată. Tăcerea care se lăsase între ei părea nesfârşită.

- Nu, spuse el în cele din urmă.

Un răspuns simplu, brutal de sincer.

Din nou, ea încercă să plece, dar el n-o lăsă.

Clara, îmi dau seama că situaţia de faţă nu e cea mai romantică din lume. Şi îmi pare rău pentru asta. Vorbeşti despre dragoste, dar, sincer vorbind, nu ştiu ce înţelegi tu prin cuvântul ăsta. înflăcărare idealistă? Pasiune? Prietenie şi afecţiune? Ce fel de iubire e adevărată şi durabilă şi ce fel de iubire nu e? Cum se poate face diferenţa? Aşa cum am spus, te doresc. Am o părere foarte bună despre tine...-Foarte bună, repetă ea cu deznădejde. O, Doamne! Asta e aproape la fel de romantic ca şi căsnicia de o puritate celestă!

- Ei bine, eu nu ofer asta, ca să ştii.

„Cât de absurd!" se gândi Clara.

Pentru a doua oară în viaţa ei, un bărbat o cerea în căsătorie. Prima dată se întâmplase fiindcă pretendentul n-o dorise deloc, iar a doua oară se întâmpla fiindcă pretendentul o dorea prea mult. Dar nici unul dintre ei n-o ceruse în căsătorie din dragoste pentru ea. Se părea că avea o înclinaţie faţă de bărbaţii incapabili s-o iubească.

- Ei bine, iată-ne, atunci, spuse ea. Tu nu mă iubeşti. Şi..., începu ea, dar se opri, fiindcă era incapabilă să spună că nu-l iubea. Nu putea s-o spună, pentru că ar fi fost, îşi dădea seama, o minciună. Ea îl iubea. Se îndrăgostise de el de la început şi sentimentul ei progresase încetul cu încetul, începând din prima clipă în care îl văzuse, la ceainărie. Ce umilitor era să ştie că era atât de neghioabă!

Mândria veni în ajutorul ei, permiţându-i să spună ceva.

- Şi asta înseamnă că o să te căsătoreşti cu mine nu din dragoste, ci din obligaţie, constată ea, iar durerea îi străpunse pieptul la auzul acelui cuvânt, inima ei spărgându-se în bucăţi, frângându-se chiar acolo, în faţa lui. 0 obligaţie devine în mod inevitabil o povară. Eu n-o să fiu povara nici unui bărbat!

- Şi copilul, Clara? Dacă mă refuzi, ce se întâmplă cu copilul?

Ea tresări, retrăgându-se cât de mult putea din strânsoarea lui,
încercând cu disperare să câştige spaţiu şi timp de gândire.

- Nici măcar nu ştim dacă o să existe un copil!

Privirea lui era fermă, calmă, la fel de rece ca apele oceanului.

- Şi dacă o să existe, iar tu nu mă laşi să fac ceea ce trebuie în privinţa ta şi a mea, acea odraslă o să fie copilul meu nelegitim!

- O să decid ce să fac în privinţa asta în momentul în care o să se întâmple, dacă se întâmplă, ceea ce probabil că n-o să se întâmple.

El dădu din cap în semn de dezacord categoric.

- Cu cât aşteptăm mai mult, cu atât creşte riscul de scandal. N-am nici o intenţie să agravez răul pe care ţi l-am făcut. N-am nici o intenţie să-ţi risc reputaţia.
- Iar eu n-am nici o intenţie să iau o decizie irevocabilă pentru că insişti s-o iau. Răspunsul meu e „nu". N-o să mă căsătoresc cu tine.
- Şi dacă există un copil? Atunci tot „nu" o să fie răspunsul tău?

Ea nu spuse nimic, simţi cum o cuprindea din nou panica, dar nu panica de a avea un copil nelegitim, un copil la care ar fi putut renunţa sau pe care l-ar fi putut creşte singură, ori a posibilităţii ca ea să fie dezonorată în ochii societăţii. Dacă mai stătea mult timp acolo, avea să se răzgândească. Se putea chiar s ă cedeze, şi atunci ar fi fost prinsă în capcană. îşi putea vedea viitorul alături de el, un viitor sigur, dar deprimant. Se putea vedea peste ani, încă îndrăgostită de un bărbat care n-o iubea, unul care avusese mai multe femei decât putea număra şi care n-o iubise pe nici una dintre ele, care se putea foarte bine să nu fie capabil să iubească deloc şi care se putea s ă nu reuşească nici măcar să fie fidel. Ar fi vrut ca el s-o iubească pe ea şi numai pe ea, ar fi sperat la asta, ar fi tânjit după asta, iar dacă el n-ar fi putut să aibă sentimente şi să fie un soţ adevărat pentru ea, asta ar fi distrus-o.

îl privi, ştiind că încă aştepta un răspuns la întrebarea lui.

- Refuz să-mi fac griji în legătură cu lucruri care nu s-au întâmplat, spuse ea tresărind puternic şi smulgându-se din strân- soarea lui.

Se feri de el, luptându-se cu lacrimile care ameninţau să-i curgă şi îndepărtându-se de el cât putea de mult.

- N-am terminat, Clara! îi strigă el.

„Ba da, s-a terminat!"

N-o spuse cu voce tare, nu se uită înapoi şi, în timp ce inima î se frângea în bucăţi, singura ei consolare era certitudinea absolută că a-l refuza era ceea ce trebuia să facă. Oricât o durea, oricât de mare era preţul pe care avea să-l plătească, nu merita să-i ofere inima ei pe tavă.

CapitoCufl9

Clara stătea în compartimentul unui vagon de tren, privind pe fereastră la câmpurile şi gardurile vii din Kent, urmărind cum încetul cu încetul ele făceau loc străzilor şi trotuarelor înnegrite de fum ale Londrei. însoţitorii ei aveau cu toţii cărţi, dar Clara bănuia că ei doar se prefăceau că citeau, fiindcă ori de câte ori se întâmpla s ă-i privească, ochii lor erau aţintiţi la ea. Atunci când erau surprinşi asupra faptului, îşi întorceau repede atenţia la lectură, dar nu înainte ca Clara să le vadă nedumerirea din priviri.

Carlotta, care de obicei nu era cea mai înţelegătoare dintre femei, dăduse dovadă de o surprinzătoare grijă afectuoasă faţă de Clara, după ce aflase că aceasta din urmă respinsese cererea în căsătorie a lui Galbraith. Nu-i ţinuse nici un fel de prelegeri şi nu-i pusese nici o întrebare. Lăsându-le pe Clara şi pe camerista ei să împacheteze, se dusese imediat să-şi informeze cumnatele, precum şi pe gazde, că apăruse o problemă urgentă pentru Clara şi că aceasta le impunea să se întoarcă imediat la Londra. Apoi Carlotta făcuse toate aranjamentele pentru plecarea lor de la Lisle.

Tot ea trebuia să le fi instruit pe Sarah şi pe Angela să nu-i pună nici o întrebare Clarei, fiindcă, în timp ce trenul de seară le ducea înapoi la Londra, nimeni nu vorbea. Chiar şi Angela, de obicei plină de viaţă, rămăsese tăcută. Nici una dintre ele nu insistase să ceară vreun detaliu, iar Clara se simţise uşurată, căci ce ar fi putut spune?

„Lordul Galbraith m-a cerut în căsătorie, dar numai dintr-un sentiment de obligaţie. Vedeţi voi, m-am culcat cu el aseară, aşa că simte că trebuie să fie un gentleman şi să mă ceară de soţie. Eu îl iubesc, dar el nu mă iubeşte, ceea ce m-a făcut să-l refuz. Onoarea mea e pierdută, s-ar putea să fiu însărcinată, iar acum, după ce l-am respins, ce o să se întâmple cu mine?"

Toate astea o apăsau lăuntric, parcă avea o piatră pe inimă şi alta în stomac. Frica îi şoptea la ureche, amintindu-i ce se întâmpla cu femeile necăsătorite care făceau ceea ce făcuse ea, cum li se zicea copiilor născuţi din astfel de relaţii.

„0 să fie copilul meu nelegitim."

Chiar şi acum, acele cuvinte rostite de Rex o făceau să tresară. Chiar şi acum, nu ştia ce ar fi făcut dacă se întâmpla ce era mai rău. în lumina rece a acelei zile, se întreba ce o apucase seara trecută şi cum de uitase de toate explicaţiile şi avertismentele lui Irene. Şi se întreba, după tot ce ştia despre el, după tot ce-i spusese el şi după tot ce-şi spusese ea însăşi, cum de putuse să se îndrăgostească de el.

Dar dragostea, începuse ea să înţeleagă, era o alegere a inimii. Bunul-simţ şi raţiunea nu prea jucau un rol important. Sau, dacă o făceau, pe ea acele două însuşiri o părăsiseră cu desăvârşire.

Privind înapoi la tot ce se întâmplase în ultimele două luni, îşi dădea seama că se temuse tot timpul ca nu cumva să se îndrăgostească de el.

încă de la început, simţise că Galbraith avea puterea de a-i fura inima şi că, dacă ar fi reuşit vreodată, i-ar fi făcut-o bucăţi. Mintea ei raţională încercase s-o protejeze prin dezaprobarea modului lui de viaţă risipitor, prin întrebări despre moralitatea lui şi reamintindu-i toate defectele lui, dar, încă din acel prim moment din ceainărie, sufletului ei nu-i păsase de nimic din toate astea. Sufletul ei ştia doar că acel

bărbat o putea face să se simtă frumoasă şi atrăgătoare şi, fără să fie indiferentă la avertismentele minţii ei raţionale, sufletul insistase să se întoarcă spre el din nou şi din nou, aşa cum o plantă aşezată în fereastră se întoarce continuu spre soare.

Acel instinct inconştient şi iraţional, îşi dădea seama acum, era motivul pentru care îi ceruse să fie Lady Truelove - ştiuse cumva că el avea s-o înveţe lucruri despre ea însăşi, lucruri pe care nu le-ar fi putut învăţa de la nimeni altcineva. Din acelaşi motiv fusese de acord şi cu acea falsă curtare, simţind că aceea ar fi putut să fie singura poveste de dragoste adevărată pe care s-o trăiască vreodată, iar inima ei nu voise să rateze aşa ceva. De aceea sfârşise prin a ignora toate principiile ei măreţe despre virtute şi căsătorie şi se culcase cu el, sacrificându-şi toate visurile pe care le avusese vreodată în legătură cu viitorul ei. Şi de aceea, deşi ar fi putut fi compromisă pentru totdeauna, nu simţea nici ruşine şi nici regret, în adâncurile întunecate şi secrete ale sufletului ei, îşi dorise asta, fiecare moment frumos, minunat şi sfâşietor.„Eşti minunată. Chiar mai frumoasă decât mi-am imaginat.” Ruşinea şi regretul, presupunea ea cu un cinism nou descoperit, puteau aştepta până când vocea lui uimită, cuvintele lui tandre şi mângâierile lui fierbinţi se vor fi şters din memoria ei. Iar dacă s-ar fi întâmplat ce era mai rău, un copil nelegitim ar fi fost probabil destul de eficient ca să stingă orice dorinţă de romantism pe care ea ar mai fi putut s-o aibă.

Trenul încetini, intrând în Gara Victoria, iar Clara îşi alungă din minte speculaţiile deprimante despre viitor. Dacă urma să aibă un copil, avea să rezolve acea problemă atunci când ii venea rândul.

Un zâmbet ii înflori pe buze. Chiar şi în mijlocul celei mai grave crize din viaţa ei, nu încetase să fie delăsătoare. Carlotta trebuia să fi telegrafiat înainte la Upper Brook Street, pentru că trăsura ducelui şi o trăsurică pentru transportul câinilor îi aşteptau la Victoria. La indicaţiile Carlottei, hamalii separară cu- ferele Clarei de celelalte, apoi le legară la spatele trăsurii şi îngrămădiră în trăsurică pentru câini toate bagajele rămase. Douăzeci de minute mai târziu, aceasta din urmă şi vizitiul ei se aflau la jumătatea drumului spre West End, iar celălalt vizitiu şi valetul cărau deja cuierele Clarei în casa din Belford Row, iar ea îşi luă rămas-bun de la cumnatele ei.

- Ne vedem curând la cină, da? întrebă Angela îmbrăţişând-o pe Clara, iar apoi fata se trase înapoi şi o privi drept în faţă. Nu-ţi pun nici o întrebare, dar sper că simţi că poţi să ai încredere în mine - în oricare dintre noi - dacă ai nevoie.

- Bineînţeles, răspunse Clara zâmbind, iar după aceea o bătu uşurel pe spate pe prietena ei şi decise că era mai bine să lase Lucrurile aşa pentru moment.

Câteva minute mai târziu, trăsura ducelui pornea din nou la drum, iar Clara îşi scotea mantia de călătorie, pălăria şi mănuşile în foaier şi i le dădea cameristei.

- Să duci totul în camera mea, Forrester, o instrui ea. O să-l văd pe tata ca să-l informez că am ajuns acasă şi apoi...

-Clara!

Vocea aceea familiară o făcu să explodeze de fericire, luându-i o piatră de pe inimă. Se întoarse şi-şi văzu sora, care alerga pe coridor dinspre redacţia ziarului, venind spre ea cu braţele întinse.

-Irene! exclamă Clara râzând, întinzându-i şi ea braţele şi alergând s-o întâlnească pe sora ei iubită la jumătatea drumului. Eşti din nou acasă!

-Am ajuns acum o oră.

Braţele afectuoase şi reconfortate ale lui Irene o cuprinseră şi, dintr-odată, emoţiile puternice pe care Clara le ţinuse la distanţă toată ziua refuzară să rămână complet ascunse. Un suspin izbucni dinlăuntrul ei, topind tăria pe care cu greu o obţinuse, şi trebui să-şi muşte buza cu putere ca să nu lase totul să iasă la suprafaţă.

- Henry e în drum spre Upper Brook Street, spuse Irene continuând s-o ţină strâns îmbrăţişată. Dar am vrut să v ă văd mai întâi pe tine şi pe tata, aşa că Henry m-a lăsat aici şi a luat toate bagajele noastre. Dar apoi am aflat că ai plecat la ţară. Eram pe punctul să-ţi las un bilet şi să plec.

Clara se străduí să-şi recapete calmul.

- Nu m-aş fi dus nicăieri dacă aş fi ştiut că ajungi astăzi acasă, spuse ea şi se trase înapoi, luându-şi o expresie neutră.

- N-am prea primit scrisori de la tine, dragă soră.

- De la mine? Dar tu mi-ai scris? Doar două scrisori de la tine mi-au parvenit prin Cooks' în ultimele două luni. Nu eu sunt cea care are lucruri de scris, minţi Clara. Tu eşti cea care călătoreşte prin lume.

- Da, şi când mă întorc acasă, aflu că ai plecat să-ţi petreci timpul la ţară împreună cu nişte oameni pe care eu nici măcar nu-i cunosc. Apropo de asta, începu Irene, iar apoi făcu o pauză, încruntându-se. Ce cauţi aici? Annie mi-a spus că petrecerea la care ai participat trebuia să dureze tot weekendul, iar astăzi e doar sâmbătă. Nu-i aşa? întrebă ea râzând, clătinând din cap şi încruntându-se din nou în timp ce-şi dădea pe spate o şuviţă de păr blond-auriu care-i căzuse pe frunte. Am tendinţa să uit ce zi a săptămânii e, după patru luni de călătorii şi...

Se opri, iar râsul i se stinse brusc. Clara îşi dădu seama că ceva din expresia feţei ei trebuia s-o fi dat de gol.

Clara! exclamă Irene punându-i o mână pe braţ şi cuprinzându-i obrazul cu palma celeilalte, iar ochii de culoarea alunei îi aruncară imediat mezinei o privire plină de grijă protectoare, de soră. Ce e? Ce s-a întâmplat?Clara simţi cum durerea inimii frânte şi panica izbucniră dinlă- untrul ei, înceţoşând imaginea chipului iubit al surorii celei mari, dar ea clipi şi încercă să zâmbească.

- M-am îndrăgostit.

Regula pe care Irene şi Clara o stabiliseră în privinţa abţinerii de la consumul de alcool în casa tatălui lor fusese încălcată în acea seară, iar Clara putu să adauge consumul de coniac pe lista tot mai mare a experienţelor ei de viaţă.

Aşezată de cealaltă parte a mesei ei de lucru, în intimitatea şi liniştea biroului, la un pahar de coniac, îi povesti surorii mai mari totul despre transformarea ei din fata timidă în frumoasa balului şi apoi în femeie decăzută. Una peste alta, Irene primi destul de bine întreaga naraţiune, cel puţin după ce se linişti şi promise să nu-l împuşte pe lordul Galbraith cu un pistol. Ea nu se lansă în incriminări cu privire la virtutea pierdută a Clarei, nici în prelegeri despre motivele pentru care sora ei ar fi trebuit să accepte cererea lui în căsătorie. Făcu totuşi câteva promisiuni solemne de a nu-i spune nimic ducelui despre întreaga poveste şi enumera doar o dată, cu seriozitate, posibilele consecinţe şi alegeri cu care Clara ar fi putut să fie nevoită să se confrunte. Însă, în cele din urmă, ea puse întrebarea vitală:

- Ce ai de gând să faci acum?

Poate că asta se întâmpla doar datorită efectelor stabilizatoare ale câtorva înghiţituri de coniac, dar Clara reuşi s ă-i dea surorii ei un răspuns calm şi raţional:

- Să continui, bineînţeles. Ce altceva e de făcut?

- Să continui cu ce, totuşi? întrebă Irene cu vocea ei blândă. Dacă se întâmplă ce e mai rău...

Vocea lui Irene se stinse, iar Clara dădu din cap şi spuse:

- Ştiu. Dar dacă n-o să existe nici un copil, sau dacă există şi renunţ la el, atunci o să am nevoie de o ocupaţie, de o distragere a atenţiei, de un scop, şi chiar dacă mă întorc în societate, nu cred că numai asta ar fi suficient ca să mă satisfacă acum. Cred că..., începu ea, iar apoi făcu o pauză, respiră adânc şi flutură din mână. Cred că... poate... ziarul.

- *Weekly Gazette?*| se minună Irene, privindu-şi sora de parcă acesteia i-ar fi crescut un al doilea cap, atitudine care nu era de mirare, fiindcă în trecut Clara nu arătase niciodată măcar o frântură din pasiunea surorii ei pentru afacerea familiei. Vrei să conduci ziarul împreună cu mine?

- Ei bine, Jonathan n-o s-o facă, îi reaminti Clara. Nu acum.

- Atât timp cât există argint în mina aia a lui, mă aştept să ai dreptate. Dar de când ai devenit atât de interesată să conduci ziarul?
Clara începu să râdă.
- Ei bine, n-am prea avut de ales după ce l-am concediat pe domnul Beale al tău.
- Ce? L-ai concediat? De ce? S-a purtat urât?
- Nici nu-ţi poţi închipui!
Clara îi explică cum îl concediase pe editor şi-şi spuse pe şleau părerea despre el, povestind apoi în amănunt cât de greu îi fusese să lucreze cu acel individ.
- O, Doamne, oftă Irene, clătinând din cap şi părând şi mai derutată după ce sora ei termină de spus întreaga poveste. Atunci când l-am intervievat, n-am avut nici o idee că putea să fie aşa cum îl descrii tu. A fost atât de bine recomandat şi părea să radieze competenţă! Şi, cu siguranţă, nu l-aş fi angajat niciodată dacă aş fi ştiut ce părere avea despre ideea de a munci pentru o femeie! Deşi..., murmură ea, oprindu-se apoi şi încruntându-se puţin. Acum, că mă gândesc la asta, îmi aduc aminte că domnul Beale a întrebat de câteva ori de Jonathan. Probabil că a vrut să fie absolut sigur că avea să lucreze în subordinea fratelui nostru şi nu a mea, deşi nu pot să cred că n-am observat asta la momentul respectiv.
- Ei bine, erai destul de ocupată pe atunci. Planurile de nuntă şi toate celelalte.
- Presupun că da. Totuşi..., murmură ea, ducându-şi mâna la frunte. Cât de obtuz din partea mea!
-Toată lumea face greşeli, Irene, deşi, până la angajarea domnului Beale, eu credeam că tu nu faci niciodată greşeli.
- O, dragă, eu fac greşeli tot timpul! Doar că am încercat să nu te las să le vezi. întotdeauna am vrut să te protejez. Apropo de asta, adăugă ea înainte ca mezina să poată răspunde, de ce nu mi-ai te- legrafiat niciodată şi nu mi-ai spus nimic despre problemele tale? M-aş fi întors acasă imediat.
-Ştiu, şi tocmai de aceea n-am făcut-o. Meritai fiecare minut din acea călătorie şi n-aveam de gând să te privez de ea. Iar partea amuzantă e că, deşi am muncit din greu şi a fost înfricoşător să-mi iau răspunderea de a-l concedia pe domnul Beale, munca la ziar a fost destul de distractivă. N-am crezut niciodată că aveam să spun aşa ceva, dar chiar începe să-mi placă - să am responsabilităţi, să iau decizii, să-mi folosesc propria judecată.
Irene zâmbi.
-Amuzant, nu-i aşa? Totuşi, sunt uimită de toate schimbările care s-au petrecut cu tine. Eşti transformată. Clara, cu adevărat. Dar..., continuă Irene, făcând apoi o pauză, zâmbetul dispărându-i în timp ce se apleca peste birou ca să-

şi pună o mână pe antebraţul Clarei, dacă o să existe un copil, trebuie să ne gândim bine la ce înseamnă asta şi la ce anume trebuie să facem.
Clara dădu din cap, înţelegând în clipa aceea că era timpul să lase deoparte tergiversarea şi să se pregătească, pentru orice eventualitate, să înfrunte consecinţele în cazul în care s-ar fi întâmplat ce era mai rău.
-Spui asta fiindcă n-aş putea să fac faţă ambelor situaţii?
- Ei bine, n-aş pune problema chiar aşa. Dacă ai renunţa la copil, bineînţeles că ai putea lucra aici, la ziar. De fapt, din moment ce nimeni nu ştie ce s-a întâmplat între tine şi Galbraith, viaţa ta ar putea continua la fel ca înainte.
-Viaţa mea n-o să mai fie niciodată ca înainte.
Sora ei tresări auzind asta.
- Nu, dragă, îi dădu ea dreptate Clarei, pe un ton plin de tandreţe. Nu cred că o să mai fie. Dar, cu copil sau nu, eşti absolut sigură că a fost bine să-l refuzi pe Galbraith? Întotdeauna ţi-ai dorit să te căsătoreşti. Şi chiar îl iubeşti.
- Dar el nu mă iubeşte. A recunoscut asta.
Văzând încruntarea surorii ei. Clara se grăbi să continue, înainte ca Irene să înceapă să caute pistolul tatălui lor:
-Aşadar, dacă nu există nici un copil, aş vrea să continui cu ziarul. Dar dacă nu e aşa..., murmură ea, iar vocea i se stinse şi avu nevoie să se reculeagă câteva clipe înainte să continue: O să trebuiască să plec în străinătate ca să nasc, Irene. Iar dacă aş păstra copilul, ar trebui să rămân acolo.
Sora ei scoase un strigăt de consternare şi se grăbi să spună:
- Nu, nu e nevoie! Ai putea să dai copilul unei familii de la ţară, pe care s-o plăteşti ca să aibă grijă de el, să devii tutorele lui, s ă-l vezi în timpul vacanţelor...
Vocea lui Irene păli în cele din urmă, iar Clara clătină din cap.
-Cred că amândouă ştim că asta n-ar fi posibil. După un timp, oamenii ar pune cap la cap indiciile. N-aş putea să te fac de ruşine rămânând în Anglia.
- Prostii! exclamă Irene cu hotărâre. Crezi că-mi pasă de asta?
-Ar trebui să-ţi pese. Acum eşti căsătorită, trebuie să ţii cont de
soţul tău şi de statutul lui. E duce. Nu poate locui în apropiere de o cumnată dezonorată şi de copilul ei din flori, care ar fi nişte renegaţi şi care, cu siguranţă, n-ar veni în vizită. Şi cum rămâne cu surorile lui? Poziţia lor socială a fost deja afectată...
- Nu ţi-aş întoarce niciodată spatele! interveni Irene cu furie. Nici măcar pentru Henry n-aş face asta vreodată!
- Ştiu, spuse Clara, iar la momentul de faţă habar n-avem dacă sunt sau nu însărcinată. Dar dacă sunt şi dacă mă hotărăsc să păstrez copilul, o să trebuiască să vii în străinătate ca să ne vizitezi. Fără Henry.

Irene aproape că izbucni în plâns.
- Ar însemna s ă renunţi la tot, Clara! La viaţa ta, la viitorul tău, la toate speranţele tale..., spuse ea, iar apoi vocea i se frânse din nou.
Privind-o, Clara zâmbi slab.
- Draga mea Irene, murmură ea, totul trebuie să fie foarte greu pentru tine fiindcă întotdeauna ai încercat atât de mult să mă protejezi. Dar, doar ca s ă fiu în siguranţă, protejată, nu mă pot căsători cu un bărbat care nu mă iubeşte. Şi nu pot să aleg mereu calea uşoară în viaţă, chiar dacă tu îţi doreşti s ă am un trai fără griji.
Ceva din vocea Clarei, poate că hotărârea ei, atrase atenţia lui Irene, fiindcă aceasta strânse din buze, iar pe chipul ei minunat apăru o expresie de tristeţe dulce şi emoţionantă.
- La ce te gândeşti? întrebă Clara, privind cu uimire cum o lacrimă se rostogolea pe obrazul surorii ei.
-Cred că..., începu să spună Irene, dar vocea îi pieri iarăşi şi apoi, suspinând uşor, se aplecă şi luă mâinile Clarei. Cred că surioara mea mai mică s-a maturizat.
Nu voia să-l vadă.De cel puţin două ori pe săptămână, Rex venea la Belford Row, doar ca s ă fie anunţat de menajera cea autoritară că domnişoara Deverill nu primea vizite. 0 căută pe Clara la sediul ziarului, dar nici acea strategie nu avu succes, fiindcă secretara ei îl informa mereu că domnişoara Deverill era ocupată. încercă să se folosească de carisma lui, dar probabil că îşi ieşise din mână în privinţa doamnelor, căci domnişoara Evelyn Huish rămase cu totul neimpresionată, o santinelă de neclintit la poarta Clarei. Rezistând - pentru moment, cel puţin - tentaţiei de a intra cu forţa în biroul Clarei, el se orientă spre alte mijloace prin care să rezolve problema.
începu să-i scrie scrisori. Dar ea nu-i răspunse. îi trimise flori. Ea i le trimise înapoi. Se îmbătă în repetate rânduri. Asta nu-l ajută cu nimic. într-o noapte, bietul de el, chiar se trezi stând pe trotuar în faţa redacţiei ziarului, cu sticla de şampanie în mână, privind la ferestrele luminate şi sperând s-o vadă. Chiar încercă să intre, dar descoperi că uşa era încuiată. Un lucru bun, probabil, fiindcă toate instinctele care în trecut îl făcuseră să fie un libertin sadea îi spuneau acum că invadarea intimităţii ei n-ar fi făcut decât deservicii cauzei lui. Rămas fără alte opţiuni, era nevoit să aştepte.
Avea o sumedenie de rude şi de prieteni şi, odată ce se răspândi vestea cererii în căsătorie pe care i-o făcuse Clarei şi a refuzului fetei, toţi acei prieteni şi toate acele rude încercară să-i distragă atenţia de la nefericirea lui. în timpul zilelor aparent nesfârşite ale verii, invitaţiile veneau din toate părţile, chemându-l la ţară pentru vânătoare şi petreceri, dar el le refuza pe toate. N-avea nici o intenţie să plece,

rămânând la Londra pentru cazul în care Clara i-ar fi scris ca să-i dea veşti despre starea ei ori i s-ar fi făcut milă de el şi l-ar fi primit în vizită.
Totuşi, atunci când prietenii veneau în oraş, era fericit să petreacă o seară împreună cu ei. Pe Lionel îl vedea cel mai des, dar, deşi ei doi reuşeau să joace ocazional un meci de tenis şi să petreacă până seara târziu, Rex află la sfârşitul lui august despre logodna oficială a lui Lionel şi a Dinei, aşa că de atunci încolo preferă să-şi petreacă majoritatea timpului singur. Se plimba mult pe străzile Londrei, de obicei în locuri care aveau o oarecare legătură cu Clara - Upper Brook Street, trotuarul din faţa casei Montcrieffe, ceainăria doamnei Mott, redacţia ziarului. Merse chiar şi în acel loc din Hyde Park în care Clara încercase să ridice un zmeu. în timp ce se gândea la imaginea ei din ziua aceea, cu zmeul în mână şi râzând împreună cu nepoţii, se întrebă când avea să audă veşti despre un copil al lui şi al Clarei. în mod ciudat, era sigur că exista unul, poate fiindcă fusese pregătit pentru acel deznodământ din momentul în care intrase în dormitorul ei în acea noapte, la Lisie.
Tatăl lui, crezând, probabil, că propunerea fiului fusese respinsă din considerente financiare, nu numai că îi restabili alocaţia, dar chiar o dublă.
De obicei, atunci când Rex avea fonduri, mama lui reuşea să afle asta şi venea la el ca să-i ceară bani. Desigur, la numai câteva zile după ce contele de Leyland îi redase venitul, contesa se înfiinţă în Half Moon Street, cerând să fie primită în vizită. însă Rex află, spre marea lui surprindere, că nu banii erau motivul pentru care venise mama lui.
- Rex! strigă ea intrând în salonul lui, frumoasă ca întotdeauna şi cu mâinile întinse în semn de salut. Tocmai am auzit! O, dragul meu băiat, e adevărat sau e doar un zvon?
- Ce să fie?
- Că ai cerut în căsătorie o domnişoară şi că ea te-a refuzat? Trebuie să fie o bârfă, pentru că nici o fată nu te-ar refuza vreodată, dar sursa mea a fost destul de categorică…
Contesa se opri locului, iar Rex îşi dădu seama că ceva din înfăţişarea lui trebuia să-l fi dat de gol, fiindcă ea scoase un strigăt de consternare, îşi luă mâna de pe a lui şi-i cuprinse, în schimb, obrazul, ceea ce el socoti drept un gest de grijă maternă autentică.
- E adevărat! O, Rex, dragul meu!
El se eliberă din strânsoarea ei şi se forţă să surâd ă.
- Singura dată în viaţa mea când am cerut o fată în căsătorie, ea m-a refuzat categoric. Asta-i una dintre micile ironii ale sorţii, nu? Este exact ceea ce merit!

- Prostii! Orice fată ar fi norocoasă să se mărite cu tine. Şi, în plus, o s-o convingi tu. Nu renunţi după un refuz, nu-i aşa?
- Mă tem că a fost mai mult de un singur refuz, răspunse el, strângând din buze şi zâmbind vag. Mă refuză de fiecare dată când refuză să mă vadă, mamă.
- Dar de ce? Singurul motiv pe care l-ar putea avea ca să te refuze sunt banii, iar tatăl tău ţi-a restabilit alocaţia - cu o sumă substanţială, din câte am înţeles.

El suspină.

Nici acum nu-mi dau seama cum faci ca să afli toate lucrurile astea. Pur şi simplu mă uimeşti

!Contesa îşi mută greutatea de pe un picior pe celălalt, trăgân- du-se de lobul urechii.
-Am spionii mei, murmură ea.
- Da, majordomul meu, fără îndoială. De fiecare dată când îi plătesc orice restanţe la salariu pe care i le datorez, sunt sigur c ă-ţi scrie imediat. E nebun după tine.
- Da, ei bine..., spuse ea, făcând apoi o pauză, netezindu-şi fusta şi încercând să pară modestă, dar reuşind doar să arate precum o pisică mulţumită. E un bărbat atât de drăguţ, e un scump de-a dreptul! Dacă n-ar fi fost majordom, sunt sigură că m-aş fi îndrăgostit de el cu mult timp în urmă.
- O, şi eu sunt sigur! fu el de acord. Deci, ai auzit că mi s-a restabilit venitul şi ai venit să mă vezi?
-Nu, nu, n-am nevoie de nici un ban, însă e foarte drăguţ din partea ta să te oferi.
Nu se oferise, dar astfel de mici detalii plictisitoare nu-şi găseau loc în căpşorul frumos al mamei lui.
- N-ai nevoie de bani? se miră el, râzând. 0, Doamne, există un început pentru orice!
-Nu, dragă, am venit pentru că am şi eu veşti, unele pe care o să ţi le împărtăşesc în curând. Dar mai întâi trebuie să mă asiguri că nu renunţi la fata pe care o doreşti.
- Serios vorbind, mamă, dintre toţi oamenii din lume, aş fi crezut că tu eşti ultima care ar încuraja pe cineva să se căsătorească.
- Prostii! Cum altfel să-ţi asiguri un venit stabil?
- Cum, într-adevăr? murmură el pe un ton ironic, iar apoi îşi încrucişă braţele, îmbărbătându-se. Care sunt noutăţile tale? Dar cred că pot să ghicesc, adăugă, observând surâsul care arcuia buzele mamei lui. Un nou iubit, presupun?
Ea scoase un suspin visător şi-şi duse o mână la piept, confirmându-i teoria.
- Şi dacă ai şti ce bărbat! Frumos, fermecător, destul de bogat!
-Cred şi eu! Am dreptul să ştiu cine e?
- Bineînţeles. Relaţia noastră nu e un secret. Şi chiar dacă ar fi fost, ţi-aş fi spus, pentru că ştiu că poţi păstra un secret.
Rex se gândi la noaptea în care îi dezvăluise Clarei secrete despre părinţii lui, despre el însuşi şi despre cum îşi cheltuia banii. Ea era.
îşi dădu seama, singura persoană din viaţa lui care putea să-l tragă de limbă.
- Nu întotdeauna, mamă. Dar continuă! Cine e acest nou iubit al tău?
- E lordul Newcombe. Ne-am întâlnit la Cannes în ianuarie, apoi din nou la Zürich, în iulie, iar acum..., spuse ea,

făcând apoi o pauză, pentru efectul dramatic. Sunt îndrăgostită!
- Ce surpriză!
Inflexiunea ironică a vocii lui păru să nu-i fi scăpat contesei.
- în cazul meu, chiar a fost! Newcombe e cu zece ani mai tânăr decât mine.
-Newcombe? repetă Rex, încruntându-se puţin în momentul în care începu să-şi dea seama despre cine anume vorbeau. Vrei să spui baronul de Newcombe?
-Chiar el.
- Ştii că e căsătorit?
Ea râse.
- Şi eu la fel. Ce contează asta?
- Pentru tine probabil că nu contează.
Acel comentariu sec îi stârni mamei lui un suspin plin de tristeţe.
- Serios vorbind, Rex, te iubesc, dar există momente în care îmi aminteşti atât de mult de tatăl tău!
El scoase un pufnet batjocoritor.
- Nu semăn deloc cu tata!
- Poate că nu ca înfăţişare. Şi eşti cu mult mai fermecător decât a fost el vreodată. Dar ai ceva din trăsăturile lui de caracter. Nerăbdare, încăpăţânare, cinism şi un mod destul de obositor de a strica cheful altora atunci când vine vorba de cele mai minunate lucruri.
- Lucruri precum dragostea adevărată?
- Exact! Ştii că Newcombe mă duce în jurul lumii cu iahtul lui? A vrut să plece direct de la Calais, dar am insistat să vin la Londra, ca să te văd înainte să plec. Nu-i aşa că e minunat? adăugă ea, îm- preunându-şi mâinile ca şi cum tocmai ar fi fost binecuvântată de divinitate. N-o să mai am nici o cheltuială timp de luni de zile!
El suspină, ştiind că după ce treceau acele luni, mama lui avea să se afle din nou în acel salon, iar el avea să-i şteargă lacrimile şi să-i dea toţi banii de care ea avea nevoie. Se gândi la tatăl lui şi-i mulţumi Domnului că maică-sa se înşelase în privinţa caracterului său, fiindcă ultimul lucru care şi-ar fi dorit vreodată să fie era o epavă de bărbat cu inima frântă, unul care, în ciuda anilor de respingere, încă mai iubea o singură - şi numai o singură - femeie.
-Ai grijă, mamă, spuse el.
- O, nu fi prostuţ, dragă! exclamă ea zâmbind şi ridicându-se pe vârfuri ca să-l sărute pe obraz. întotdeauna aterizez în picioare!
în spatele lor se auzi o tuse. Rex şi mama lui se întoarseră şi văzură că se ivise Whistler în prag, purtând în vârful

degetelor o tavă de argint şi aruncându-i contesei o în confundabilă privire admirativă.

- Iertaţi-mă, Excelenţa Voastră, spuse el, făcând o reverenţă, iar apoi se întoarse spre Rex. Corespondenţa de după-amiază, domnule!

Rex sesiză o nuanţă în ultimele cuvinte ale majordomului, iar atunci când îi aruncă o privire pătrunzătoare şi întrebătoare lui Whistler, acesta îi confirmă cu o înclinare discretă din cap. În sfârşit! îl copleşi un sentiment de uşurare şi, deşi voia să sară în sus prin încăpere şi să rupă plicul chiar în acel moment, se abţinu, fiindcă nu voia ca mama lui să fie de faţă în timp ce el citea veştile primite de la Clara.

- Pune-o acolo, te rog, Whistler! spuse el, străduindu-se să-şi păstreze tonul indiferent.

Apoi, în timp ce majordomul traversa camera ca să depună corespondenţa pe masa de scris de sub fereastră, Rex se întoarse spre mama lui.

- Mă tem că trebuie să-mi iau rămas-bun, mamă, fiindcă am o întâlnire şi trebuie să-mi schimb hainele.

-Bineînţeles. Oricum trebuie să plec, pentru că, după cum ţi-am spus, Newcombe mă aşteaptă la Dover. *Au revoir*, fiul meu drag, spuse contesa mângâindu-i obrajii. Dacă o vrei pe fata asta, nu renunţa!

După ce îi dădu acel sfat mai degrabă ironic, ea îl sărută şi plecă, urmându-l pe Whistler.

Rex se duse la birou, luă scrisoarea care se afla în vârful teancului şi o întoarse. Pe dosul plicului nu era scris nici un nume, dar exista o adresă de retur: Belford Row nr. 12, Holborn. înghiţi în sec, încurajându-se, după care se aşeză la birou. Cu nerăbdarea lui obişnuită, vru să rupă plicul, dar apoi se răzgândi şi luă un cuţitaş pentru corespondenţă, folosindu-l ca să deschidă plicul cel frumos. Respirând adânc şi tremurând, scoase o singură foaie, rupse sigiliul şi o desfăcu.

Lord Galbraith,

E acum sigur, dincolo de orice indoial ă, că lucrul de care te-ai temut nu s-a întâmplat. Prin urmare, obligaţia ta nu mai există. Sper ca scrisoarea de faţă să-ţi aducă o oarecare uşurare şi nu-ţi doresc nimic altceva pe viitor decât noroc şi fericire.

Cu sinceritate,

C.M.D.

Rex privi lung, neîncrezător, la rândurile atent caligrafiate ale Clarei. Să-l consterneze în mod constant părea să fie darul ei special, dar, cu toate astea, nu era vestea la care se aştepta el. Fusese sigur dincolo de orice îndoială că exista un copil, că viitorul lui alături de ea era stabilit şi inevitabil, iar acea veste îl lăsase nu numai uimit şi nedumerit, ci şi ciudat de îndurerat.

Citi din nou rândurile. Clara scrisese că spera ca vestea ei s ă-i aducă uşurare - ei bine, era o urare rezonabilă, presupuse Rex. Majoritatea bărbaţilor, se gândi el cu cinism, ar fi dansat de fericire după o veste ca aceea.

Niciodată nu avusese mai puţin chef s ă danseze.

Duse scrisoarea la nas şi, în timp ce inspira parfumul florilor de portocal, se gândi la acea seară din biroul ei, când o inlânţuise cu braţele şi-i arătase cum să deschidă şampania. Dintr-odată, îşi dădu seama că era foarte posibil să nu mai aibă niciodată şansa de a o ţine în braţe.

Dintr-odată, văzu în faţa lui un viitor diferit de cel pe care şi-l imaginase în ultima vreme, unul asemănător cu trecutul lui, un viitor fără ea. În timp ce în minte i se forma acea imagine, ceva dinlăuntrul lui se frânse şi se risipi în bucăţi, iar el îşi dădu seama cu disperare că era vorba de inima lui.

Lăsă scrisoarea deoparte şi-şi luă capul în mâini.Capitoiui20

-Nu văd de ce trebuie să mergem la nunta lui Lionel Strânge, murmură Clara pentru aproape a cincea oară de când trăsura lui Torquil părăsise Upper Brook Street şi pornise spre biserica St. John. Nici măcar nu-I cunoşti, Irene!

- Dar Henry îl cunoaşte întrucâtva, pentru că e deputat.
- O legătură firavă, care nu merită o invitaţie la nunta lui.
- Nu chiar. Ducii primesc invitaţii la orice.
- Nu şi ducele tău, nu după ce mama lui s-a căsătorit cu un italian.
- Da, ei bine, chiar şi cu reputaţia uşor pătată, Henry e tot duce. Şi din moment ce am primit invitaţia, am decis că nunta asta ar fi o modalitate bună pentru Henry şi pentru mine de a face primul pas înapoi în societate după pasul greşit pe care l-a făcut ducesa văduvă.
- Dar Henry nu e cu noi!
- A avut o altă întâlnire, aşa că ne vedem cu el direct la biserică.
- Tot mi se pare destul de ciudat că soţul tău a fost de acord să vină. Nu m-aş fi gândit ca un deputat laburist să-l impresioneze pe Torquil îndeajuns de mult încât acesta din urmă să accepte un astfel de gest de condescendenţă. Ducele tău e greu de impresionat.
- Henry a fost de acord să meargă de dragul meu. Lionel Strânge e în favoarea dreptului de vot pentru femei şi intenţionez s ă-i vorbesc la petrecerea de după nuntă despre cum putem obţine mai mult sprijin în Camera Comunelor. Henry a promis să ne susţină şi el.
- Minunat! Atunci de ce ai insistat atât de mult să particip?
- Ai fost inclusă în invitaţie, aşa că e clar că domnul Strânge şi Lady Throckmorton vor să vii. Şi de ce n-ar vrea? Din ceea ce mi-ai spus, eşti direct responsabilă pentru că i-ai adus din nou împreună. Tu şi Galbraith.
- Sunt surprinsă că Rex nu l-a convins pe Lionel să renunţe, murmură Clara. Presupun că nu există nici o şansă ca el s ă nu vină la nuntă?
- Nici o şansă, pentru că am auzit că o să fie cavaler de onoare. Vine la nuntă, poţi fi sigură.

Clara înghiţi în sec şi i se strânse stomacul de spaimă.

- Mi-a fost teamă de asta.

-Şi chiar dacă Galbraith n-ar participa la nunta prietenului său, continuă Irene, e posibil să-l vezi foarte mult în viitor.

- Crezi? întrebă Clara, căreia i se strânse şi mai tare stomacul.

- Eşti sora unei ducese, iar el e viitorul conte de Leyland. Eşti obligată s ă-l vezi destul de des, mai ales în timpul sezonului. Dacă nu cumva, desigur, intenţionezi să-ţi petreci fiecare moment liber din restul vieţii tale lucrând la ziar şi meditând în camera ta.
- N-am meditat. Şi e de râsul lumii ca tu, dintre toţi oamenii, să mă critici că lucrez prea mult la ziar. îmi amintesc toate orele tale târzii petrecute în acel birou înainte să te te căsătoreşti cu Torquil.
- Ceea ce vreau să zic, dragă, spuse Irene cu blândeţe, e că o să trebuiască să-l înfrunţi pe Galbraith cândva. Legătura la nivelul înaltei societăţi e fapt împlinit. Nu poate fi anulată.
Auzind vorbele surorii ei, Clara făcu o grimasă, deşi ştia că Irene spusese doar adevărul.
- O să-ţi fie chiar atât de greu s ă-l vezi din nou? întrebă Irene răsucindu-se spre ea pe bancheta trăsurii. Au trecut mai bine de două luni de când i-ai refuzat cererea în căsătorie.
„Zece săptămâni şi şase zile!" o corectă Clara în gând.
- Depinde, răspunse ea după o clipă, forţându-se să râdă. Te referi la înainte sau după ce mă vede şi pleacă în fugă, mâncând pământul, în direcţia opusă?
-Ar fi în stare de asta?
- Nu-mi pot imagina că n-ar face-o. E în siguranţă acum, nu-i aşa? murmură ea, făcând apoi o pauză şi privindu-şi fusta de un verde intens. înainte, se înfiinţa la uşa casei sau îmi scria la fiecare câteva zile, pentru că se simţea obligat s-o facă, desigur. Dar de când l-am informat că nu există nici un copil..., spuse ea, oprin- du-se fiindcă îşi simţi gâtlejul uscat, dar, în ciuda durerii sufleteşti care o copleşea, se forţă să enunţe răspicat crudul adevăr: Au trecut trei săptămâni de atunci, iar el n-a încercat să mă vadă nici măcar o dată! E clar că nu vrea să aibă nimic a face cu mine acum, când ştie că e liber.
-O, dragă! strigă Irene, petrecându-şi un braţ în jurul ei, într-o îmbrăţişare tandră. Sunt sigură că nu-i adevărat. Dacă ar fi aşa. Galbraith ar fi cel mai mare prost din lume. Căci tu, draga mea soră, eşti un înger.
Clara pufni.
- Un înger căzut, murmură ea.
Irene se înecă, înăbuşind ceea ce fusese în mod evident un chicot involuntar.
-O, îmi pare rău! spuse ea imediat. N-am vrut să râd. A fost în- grozitor din partea mea, se scuză, făcând o pauză şi retrăgându-şi braţul din jurul Clarei. Nu ţi-am spus niciodată de ce anume am decis eu şi Henry să ne căsătorim, nu-i aşa?
Clara o privi lung, uimită de acea întorsătură bruscă a conversaţiei.

- Nu-i evident? Vă iubiţi la nebunie!
- Ei bine, e mai mult decât atât. Eu şi Henry - şi, apropo, nu trebuie să-i spui că ţi-am povestit despre asta - eu şi Henry ne am căsătorit pentru că firea lui dreaptă şi onorabilă nu putea tolera povestea noastră de dragoste.

-Ce?

Irene dădu din cap, râzând.

- O, da, ne furişam înăuntrul şi în afara hotelurilor din Londra, semnând ca domnul şi doamna Jones, având o mică aventură toridă. Aşa că, vezi, nu eşti singurul înger căzut din familia noastră.
- Eu..., începu Clara, dar apoi se opri şi râse, fiindcă habar n-avea ce să spună. O, Doamne!
- Eşti foarte şocată?

Ea se gândi. Cu şase luni în urmă, ar fi fost foarte şocată, pentru că pe atunci avea reguli morale atât de stricte, încât se îndoia că ar fi aprobat o relaţie de amor ilicit a oricui, chiar şi a surorii ei, care era, la urma urmei, foarte modernă şi sufragetă. Dar de atunci devenise mai puţin formalistă, iar Irene fusese întotdeauna mai degrabă un spirit liber.

-În ceea ce te priveşte, nu, nu cred că sunt deloc şocată. Torquil, pe de altă parte...

Irene râse.

- -Aventura a durat doar o săptămână, după care el n-a mai putut suporta şi a insistat s ă facă din mine o femeie cinstită.Deci, de asta nu mi-ai făcut nici o morală în legătură cu ce s-a întâmplat la Lisle, murmură Clara, descoperind adevărul pe măsură ce vorbea. La vremea aceea, chiar m-am întrebat.
- Nu puteam să fac asta, nu-i aşa? Ar fi fost teribil de ipocrit din partea mea. O, ascultă - se aud clopotele. Aproape că am ajuns.

Trăsura intră în Southwick Crescent şi se opri cât mai aproape de porţile bisericii St. John pe cât permitea mulţimea de vehicule. Vizitiul lui Torquil coborî scara trăsurii, iar Irene şi Clara se dădură jos şi îl văzură pe Henry aşteptându-le pe treptele bisericii.

Semnară în registrul din sacristie şi-şi dădură numele uşierilor. Fiind cunoştinţe ale mirelui, fură conduse pe un rând din partea dreaptă a bisericii, iar rangul având privilegiile sale, acea bancă era foarte aproape de altar, chiar în spatele familiei mirelui, ceea ce îi oferi Clarei o vedere aproape perfectă asupra lui Rex.

Ce noroc pe ea!

El stătea lângă prietenul lui, impecabil îmbrăcat într-o haină neagră formală, cu vestă şi lavalieră gri-deschis şi pantaloni cu dungi de un gri mai închis. Cu capul auriu aplecat, îl asculta pe Lionel în timp ce acesta îi murmura ceva la ureche. Trebuia să fi fost ceva amuzant, pentru că, în timp ce-şi înălţa din nou capul, imaginea feţei lui râzând era la fel de devastator de frumoasă precum îşi amintea Clara.

Ea simţi cum, din stomacul care i se strânsese, senzaţia îi urca în piept, devenind atât de intensă şi de dureroasă încât abia mai putea respira.

Apoi el o văzu şi, în timp ce zâmbetul îi dispăru de pe faţă, Clara simţi că un cleşte îi strângea inima. Avu nevoie de fiecare fărâmă de mândrie pe care o poseda ca să-şi păstreze faţa inexpresivă, s ă-l privească timp de două secunde întregi şi apoi să-şi întoarcă privirea.

Muzica de orgă, ce fusese suavă şi domoală, îşi schimbă ritmul, vestindu-i pe invitaţi că urma să înceapă ceremonia, iar odată cu primele note ale marşului nupţial, Clara trecu într-o stare de fericită nepăsare.

Abia dacă auzi vocea blândă a vicarului, care citea din Cartea de rugăciuni obşteşti, precum şi jurămintele de căsătorie ale miresei şi mirelui. Poate fiindcă acum se împăcase cu gândul că n-avea să rostească niciodată ea însăşi acele jurăminte, sau poate fiindcă era mai tare decât crezuse vreodată că ar fi putut să fie, Clara reuşi cumva să treacă prin întreaga ceremonie fără ca inima să i se facă bucăţi.

După aceea, Clara merse împreună cu Irene şi cu Henry până la casa miresei şi a părinţilor ei, aflată aproape de biserică, şi chiar şi văzând umerii laţi ai lui Rex la câţiva metri distanţă în faţa ei, reuşi să-şi controleze emoţiile şi să rămână indiferentă. Cu toate astea, odată ajunşi în Hyde Park Square, nu putu decât să se bucure sincer că recepţia nu-l includea şi pe cavalerul de onoare al mirelui.

Pentru micul dejun al nunţii, în sala de bal fuseseră aranjate mese lungi şi, la fel ca la biserică, locurile erau ocupate în funcţie de rang. Asta o plasa pe Clara la prima masă din faţa celei a mirilor şi, întrucât Dina şi Lionel alesesră să stea în capul mesei lor şi nu în centru, locul lui Rex se afla chiar în faţa ei. În timp ce se aşeza, se bucură că obiceiul cerea ca o femeie să-şi păstreze pălăria pe cap în timpul petrecerilor şi că pălăriile cu boruri largi erau la modă.

„Evită pălăriile cu boruri largi, excepţie făcând cazul în care te afli într-un loc expus la soare, fiindcă, deşi astfel de pălării pot fi la modă, ele îi împiedică pe tinerii bărbaţi să te privească în ochi, iar ochii sunt ferestrele sufletului.”

În ciuda sfaturilor lui Rex, în acel moment Clara era fericită să fie sclava modei, fiindcă a-l lăsa să se uite în sufletul ei era ultimul lucru pe care şi-l dorea. îşi ţinea capul plecat şi privirea aţintită la farfurie. De la supă până la tortul de nuntă, reuşi să înghită câteva îmbucături din fiecare fel, dar atunci când se turnă şampania şi se ţinu un toast în cinstea miresei şi a mirelui, se prefăcu doar că bea în sănătatea lor, în timp ce privea în paharul ei şi se gândea la prima seară în care băuse şampanie.

„N-aveau ramuri de măslin în meniul de răcoritoare.”

Oare asta chiar se întâmplase cu aproape cinci luni în urmă? Clara îşi muşcă buza. Totul era atât de clar în mintea ei, încât ar fi putut spune că se întâmplase săptămâna trecută.

„Vreau să te curtez. Aş dori să-mi acorzi privilegiul ăsta.”

încă îşi amintea aproape fiecare cuvânt din acea conversaţie extraordinară, una care lansase cea mai interesantă şi mai romantică perioadă din viaţa ei. O perioadă, se gândi ea, furişându-şi privirea spre el, care acum se încheiase şi care n-avea să se mai repete niciodată.

Privirile lor se întâlniri şi, de data asta, ea nu şi-o mai putu întoarce pe a ei. Nu putea fugi, nu se putea ascunde sub borul pălăriei. Şi nu putea, pentru nimic în lume, evita durerea, şi nici s-o ascundă de el nu putea. Pe dinlăuntru, începu să tremure.

El fu cel care îşi abătu privirea, întorcându-se ca să-i facă semn valetului să-i umple din nou paharul cu şampanie. După ce îl umplu, îl luă, în timp ce cu cealaltă mână luă o furculiţă. Apoi se ridică în picioare.

Dinţii furculiţei se loviră de câteva ori de pahar înainte de a se face linişte. În liniştea din sală, cu paharul în mână, Rex puse furculiţa jos şi-şi îndreptă atenţia spre mulţime.

- Doamnelor şi domnilor, începu el. Am fost rugat de mire să spun câteva cuvinte la petrecerea de nuntă, o cerere pe care am fost bucuros s-o îndeplinesc. Vedeţi, cu câteva luni în urmă, i-am promis unei prietene..., spuse el în continuare, dar, ajuns în acel punct, se opri şi o privi pe Clara, care îşi trase răsuflarea, simţind cum căutătura lui tocmai o imobilizase pe scaun. Îi promisesem unei prietene ca, dacă Lionel şi Dina aveau să se căsătorească vreodată, să îmbrac cea mai bună haină, să-mi pun o garoafă la butonieră şi să ţin la nuntă cel mai bun discurs de cavaler de onoare, unul care să preamărească minunile iubirii adevărate şi virtuţile căsătoriei. Bineînţeles, am făcut promisiunea asta fără să visez că s-ar fi putut să vină ziua în care să trebuiască s-o îndeplinesc cu adevărat.

Urmară râsete, indicând faptul că mulţi dintre cei aflaţi în sală erau familiarizaţi cu opinia lui de-o viaţă despre căsătorie.

- Dar iat ă-ne ajunşi aici, continuă el după ce râsetele se potoliră. Şi, deşi toţi cei care mă cunosc sunt conştienţi de faptul că în cea mai mare parte a vieţii mele am fost un om destul de cinic în ceea ce priveşte dragostea şi căsătoria, mă aflu totuşi aici. Şi deşi orice discurs pe care l-aş fi ţinut pe tema asta cu câteva luni în urmă ar fi putut fi poetic şi romantic, n-ar fi venit, din păcate, din inimă. Totuşi, astăzi sunt fericit să recunosc că nu mai sunt acelaşi om ca atunci. Obişnuiam să cred că dragostea adevărată şi fericirea în căsnicie erau mituri, dar acum, pentru prima dată în viaţa mea, ştiu că nu e aşa. Acum, pentru prima dată, sunt capabil să văd bucuria pe care doi oameni o pot găsi atunci când îşi unesc vieţile.

Rex continuă s-o privească pe Clara, iar inima ei tresări sub imboldul unei speranţe bruşte şi nebănuite. Oare el voia să spună...Rex se întoarse ca să se uite la mire şi la mireasă, făcând-o pe Clara să nu mai ducă până la capăt întrebarea pe care tocmai şi-o formula în minte, iar flacăra speranţei care se aprinsese în sufletul ei se stinse pe dată.

-Avem în faţa noastră dovada iubirii adevărate, spuse el continuând s ă-i privească pe miri. Străluceşte ca soarele pe feţele celor doi prieteni ai mei şi provoc orice nuntaş din sala asta ca, dacă nu crede în aşa ceva, să se convingă de adevărul spuselor mele privindu-i pe ei.

Se întoarse din nou cu faţa la mulţime, iar atunci când privirea lui o prinse pe a ei, Clara se strădui din răsputeri să nu se foiasc ă pe scaun.

„De ce", se întrebă ea cu disperare, „se tot uită la mine?!" Clara îşi dădea seama că acum i se oglindeau pe faţă toate sentimentele pe care şi le ascunsese cu grijă în adâncul sufletului. Oare de ce o chinuia, silind-o să şi le arate? „întoarce-ţi privirea!" îşi spuse ei înseşi, dar mintea nu reuşea să-i determine trupul s-o asculte. Nu putea decât s ă-l privească, neputincioasă, în timp ce el îşi continuă, neobosit, discursul:

- Participând la mai multe nunţi, am auzit deseori cuvintele din Cartea de rugăciuni obşteşti. Şi totuşi, astăzi, acele cuvinte au rezonat cu mine într-un mod în care n-au mai făcut-o niciodată. Poate că asta se datorează abilităţii oratorice a vicarului, sau poate că nu mai sunt eu cinicul care am fost, dar oricare ar fi motivul, atunci când vicarul ne-a amintit astăzi ce anume ar trebui s ă fie soţul şi soţia unul pentru celălalt - sfătuitori în situaţii tulburi, mângâietori în vreme de suferinţă, tovarăşi întru bucurie -, am ştiut în inima mea, cu toată convingerea, că Lionel şi Dina aveau să fie toate astea unul pentru celălalt.

Făcu o pauză şi zâmbi, iar acel zâmbet tandru copleşi biata inimă a Clarei şi i-o făcu bucăţi din nou, chiar dacă ea se străduia s ă-şi amintească faptul că Rex se referea la prietenii lui, nu la el şi la ea şi la jurămintele pe care şi le-ar fi putut face dacă ea i-ar fi acceptat cererea în căsătorie.

- Şi nu pot decât să-mi doresc, spuse el încetând să mai zâmbească şi luându-şi o expresie gravă, iar apoi aţintindu-şi din nou privirea fermă în ochii Clarei, ca într-o zi, foarte curând, o fată dulce şi drăguţă să-mi acorde privilegiul de-a o curta, să se îndrăgostească de mine şi să accepte să facă din mine un bărbat [a fel de norocos cum e prietenul meu.

Clara îşi puse o palmă pe gură ca să-şi înăbuşe un suspin, în timp ce Rex privea dincolo de ea, spre mulţime.

- Doamnelor şi domnilor, vă rog să vă umpleţi paharele şi să ţinem un toast, spuse el întorcându-se spre prietenii lui şi

ridi- cându-şi paharul. Pentru fericitul cuplu, pentru minunata bucurie pe care o poate aduce căsătoria şi pentru dragostea adevărată!
Clara abia reuşi să înghită o gură de şampanie, fiindcă, înlâun- trul ei, simţea cum speranţele îi renăşteau,* speranţe romantice legate de el, speranţe pe care încercase să le nege încă de când îl văzuse pentru prima dată. El doar ţinuse un discurs, îşi amintea ei înseşi, cuvinte pe care el nu le credea, spuse de dragul prietenilor lui. Se gândi că doar îşi închipuise că în discursul lui existau mesaje pentru ea, declaraţii menite s-o încurajeze. Nu, aşa ceva era imposibil! El n-o iubea. I-o spusese direct, fără echivoc. Şi totuşi, dacă...
-Clara! se auzi vocea lui Irene, aşa că ea se întoarse şi-şi văzu sora, ai cărei ochi căprui erau plini de înţelegere şi de compasiune. Putem pleca, dacă vrei. Sau, adăugă ea cu blândeţe, ai putea să-l vezi, dacă vrei. Se poate aranja.
Chinuindu-se, se uită din nou la el, întrebându-se ce să facă. Şi apoi, ca şi cum ar fi fost un răspuns, el o privi şi vocea lui răsună în mintea ei.
„Străduieşte-te să-ţi laşi temerile deoparte. Savurează fiecare clipă a vieţii. Iar într-o bună zi s-ar putea să găseşti alături de tine pe cineva care tânjeşte să împărţiţi această viaţă."
-Vreau s ă-l văd, spuse ea întorcându-se şi punând o mână pe braţul lui Irene. Dar oare el vrea să mă vadă pe mine? Dacă nu vrea?
- O să vrea, răspunse Irene cu fermitate, în timp ce se ridica şi o trăgea pe Clara în picioare. Ştiu că o s-o facă. Vino cu mine!
- Unde mergem? întrebă Clara în timp ce Irene o conducea afară din sala de bal şi de-a lungul coridorului.
- În bibliotecă.
- Dar nu-mi pot imagina că ai fost vreodată aici! N-ai cum să ştii unde e biblioteca în casa asta!
Irene se opri în faţa unei uşi aflate la jumătatea coridorului şi o deschise.
-Ştiu, de fapt, dar o să-ţi explic asta mai târziu. Mergi mai în faţă, îl îndemnă ea. 0 să-l aduc la tine.
- N-o să accepte niciodată să vină, mormăi Clara chiar în timp ce intră în bibliotecă.
Aşteptă, cu inima bătându-i în gât, şi, deşi nu ştiu cât timp lipsise cu adevărat Irene, i se păru o eternitate până când uşa se deschise din nou şi sora ei îl conduse pe Rex înăuntru. Cei doi se opriră lângă uşă, iar Clara observă privirea încruntată cu care Irene îl fixa pe Rex.
- Când ai venit la mine acum două săptămâni, spuse ea spre uimirea Clarei, am fost de acord să te ajut să aranjezi întâlnirea cu sora mea doar cu condiţia să te comporţi

impecabil. Dacă aflu că ai depăşit limita cu ea astăzi, te ucid la modul propriu...
Rex dădu din cap în semn de încuviinţate.
- înţeleg, ducesă. Şi-ţi mulţumesc.
-Irene! strigă Clara, nedumerită. Tu ai aranjat întâlnirea asta acum două săptămâni?!
Dar sora ei nu răspunse. în schimb, se întoarse ca să deschidă uşa bibliotecii. După ce îi aruncă lui Rex o ultimă privire severă, Irene ieşi, închizând uşa în urma ei.
-Am aranjat-o împreună, da, spuse Rex.
- De ce? întrebă ea cu glas sacadat. Cum?
Bl se apropie de ea.
- Dacă vrei să ştii „cum", află că am vizitat-o pe ducesă la Upper Brook Street, i-am înmânat o invitaţie la nuntă şi i-am cerut ajutorul ca să te conving să accepţi să vii şi tu. Ea a acceptat şi a promis să ne aranjeze o întâlnire între patru ochi, dacă aveai să fii şi tu de acord. în ceea ce priveşte „de ce"-ul..., continuă el, dar apoi făcu o pauză, oprindu-se în faţa ei, iar ea văzu cum zâmbetul acela tandru îi arcuia din nou buzele. Am sperat ca discursul meu să răspundă la întrebarea asta.
- Nu se poate să fi vorbit serios! izbucni Clara. Dragoste adevărată şi fericire în căsătorie? întrebă ea clătinând din cap. Ai spus-o pentru ei, pentru Lionel şi Dina!
- Nu, mieluşelule. Am spus-o pentru tine.
Clara simţi cum înlăuntrul ei se isca şi creştea un val de bucurie, alăturându-se tuturor speranţelor şi tuturor temerilor ei. Şi totuşi, nu prea putea să creadă că el vorbea serios.
- Te-am refuzat deja. Acum nu există pentru tine nici o obligaţie să mă ceri în căsătorie.
-Adevărat, fu el de acord.
- Nu există nici un copil, spuse Clara. N-ai..., începu ea, dar vocea i se stinse din pricina emoţiei, însă se luptă să şi-o recapete şi întrebă în şoaptă: N-ai primit scrisoarea mea?
-Am primit-o, da. E chiar aici, răspunse el arătând spre buzunarul de la piept al hainei. Deasupra inimii mele.
Ea scoase un sunet înfundat, pe jumătate plâns, pe jumătate un zgomot nelalocul lui, dar, din fericire, el ou păru s ă-l audă. în schimb, îi luă mâinile şi o trase spre el.
-Te iubesc, Clara!
O astfel de declaraţie era imposibilă. Era absurdă.
- în ziua aceea, în grădina de la Lisle, ai spus contrariul. Fără echivoc, din câte îmi amintesc.
- Da. Pentru că sunt un idiot.
- Ei bine, asta pot să cred, mormăi ea, uitându-se la el şi văzând c ă râdea.

- întotdeauna reuşeşti să mă pui la locul meu, nu-i aşa? zise el cu tandreţe. Atunci am spus ce am crezut. Vezi tu, n-am fost niciodată îndrăgostit în toată viaţa mea. Şi, deşi te-am dorit, n-am înţeles că sentimentele mele erau de fapt mult mai profunde decât dorinţa. Adevărul e că te iubesc de mult timp. De fapt, când mă uit în urmă la toate câte s-au întâmplat, cred că m-am îndrăgostit de tine în acea după-amiază când am" şezut împreună pe canapeaua din salonul tău.

Ea îl privi lung, nedumerită de încă o veste greu de crezut.

-Atunci când m-ai sărutat?

Nu, înainte de asta, atunci când m-ai întrebat dacă voiam să devenim prieteni. Ştiam c ă te doream nebuneşte şi c ă nu voiam să fiu prietenul tău, dar nu ştiam pe atunci c ă asta însemna dragoste. Şi n-am ştiut-o nici în noaptea aceea, în biroul tău, sau atunci când am căzut literalmente la picioarele tale pe terenul de tenis. Nici măcar în noaptea de la Lisle, când am venit în camera ta. De aceea, când m-ai întrebat dacă eram îndrăgostit de tine, ţi-am spus că nu. N-am recunoscut dragostea. Am crezut că era vorba de dorinţă şi n-am vrut să-ţi dau impresia falsă că sentimentele mele erau profunde. N-am crezut că erau deja aşa şi n-am vrut să te rănesc.înfuriată, Clara făcu un pas înapoi.

- Era cam târziu atunci, gâfâi ea, luptându-se cu lacrimile.

El strânse din buze şi înghiţi în sec, privind-o.

- Da, aşa e. Sper doar că nu e prea târziu să te recâştig.

Pe dinlăuntru, Clara se simţea copleşită.

- Când ai făcut uimitoarea descoperire că, până la urmă, chiar mă iubeai?

- S a întâmplat atunci când am primit scrisoarea ta. Da, spuse el văzând că ea îi privea buzunarul de la piept. Scrisoarea aceea. Mi-ai scris că nu era la mijloc nici un copil şi că obligaţiile mele faţă de tine încetaseră, iar atunci am ştiut..., murmură, dar apoi se opri, aşteptând până când ea îşi ridică din nou privirea spre el, după care continuă: Am ştiut că eram îndrăgostit de tine fiindcă acele cuvinte din scrisoare mi-au frânt inima.

Pronunţând acel ultim cuvânt, vocea lui cedă, iar carapacea protectoare a Clarei se fisură şi ea.

- 0 parte a trupului, mărturisi el răzând, despre care, până când te-am cunoscut pe tine, nici măcar nu ştiam că putea fi frântă.

Ea scoase un suspin de bucurie care îi anulă în întregime furia, teama şi durerea.

-Rex, eu...

- Las ă-m ă să termin, te rog. Trebuie să-ţi spun toate astea acum, cât mai am ocazia, fiindcă ştiu că s-ar putea să nu-mi mai dai niciodată alta. Fără un copil, vezi tu, ştiam c ă nu mai aveam nimic să-ţi ofer, nimic care să te ţină legată de mine. Sora ta se întorsese, eu nu mai scriam pentru rubrica lui Lady Truelove, iar atunci când am primit scrisoarea ta, am ştiut că singura legătură care îmi mai rămăsese cu tine fusese ruptă. N-am putut suporta asta, Clara, încă nu pot.

-Rex...

- Nu-ţi cer să te căsătoreşti cu mine, îţi cer şansa să te curtez onorabil, aşa cum merită orice femeie, spuse el pe nerăsuflate, luându-i mâinile într-ale lui. Vreau s ă am şansa să te cuceresc, să-ţi arăt că afecţiunea mea e neclintită şi că

dragostea mea e adevărată. Ştiu că nu mă iubeşti şi ştiu că nu te pot face să mă iubeşti, dar vreau să încerc oricum...
-Te înşeli! strigă ea, incapabilă să suporte, incapabilă să mai aştepte încă o clipă ca să-i spună ce simţea. Chiar te iubesc!
- Poftim?! izbucni el, privind-o plin de uimire, pe buni dreptate. Vorbeşti serios?
Ea dădu din cap în semn că da, iar el ii eliberă mâinile, îi cuprinse obrajii în palme şi o sărută pe gură.
- Vorbeşti serios?
-Da, te iubesc. Adevărul e că, adăugă ea cu o voce înlăcrimată şi şovăielnică, m-am îndrăgostit de tine puţin câte puţin în fiecare zi, din momentul în care te-am văzut prima dată.
- Ei bine, de ce n-ai spus-o, femeie, pentru numele lui Dumnezeu? întrebă el, sărutând-o din nou. Ai fost îndrăgostită de mine tot timpul ăsta? Şi nu mi-ai spus-o niciodată! Te-am dorit, te-am dezonorat, te-am cerut în căsătorie şi m-am îndrăgostit de tine. iar tu n-ai spus niciodată un cuvânt despre faptul că mă iubeai! Nu puteai măcar să-mi dai un indiciu?
- Nu, pentru că n-am vrut să recunosc, nici măcar faţă de mine însămi. M-am luptat la fiecare pas, negându-mi dragostea fiindcă îmi era frică şi încercam să mă protejez. N-am vrut să mă îndrăgostesc vreodată de un bărbat ca tine.
- Pentru că ştiai că nu sunt genul care să se căsătorească?
- Ei bine, de asta, da, şi din cauza reputaţiei tale, şi a aspectului tău, şi...
- Stai! o întrerupse el. Ai refuzat să te îndrăgosteşti de mine din cauza felului în care arăt?
- în parte, da. Ei bine, uită-te la tine! izbucni ea, trăgându-se înapoi şi fluturându-şi mâna într-un gest care cuprindea faţa lui perfectă şi trupul splendid. Ai putea pocni din degete şi avea orice fată ţi-ai dori!
- Nu orice fată, spuse el cu un oftat, aruncându-i o privire răutăcioasă. Altfel ne-am fi căsătorit cu săptămâni în urmă.
-Aproape orice fată, stărui ea cu fermitate. Am ştiut asta din momentul în care te-am văzut prima dată cu Elsie Clark.
Sprâncenele lui se uniră în semn de nedumerire.
-Cine?
- Elsie Clark, chelneri ţa de la ceainăria doamnei Mott, fata pe care, practic, ai fermecat-o chiar acolo, în ceainărie, doar ca să-i arăţi prietenului tău cum se face. Iar faptul că nici măcar nu-ţi aminteşti de ea, adăugă Clara văzând că el nu dădea nici un semn că şi-ar fi amintit, îmi dovedeşte că am dreptate. Mi-am scos din minte orice urmă de dorinţă faţă de tine, nu numai fiindcă a fost întotdeauna clar că nu eşti un bărbat care să vrea să se căsătorească, ci şi fiindcă ştiam că o idilă între noi ar fi ţinut de domeniul basmului. De ce, m-am gândit, un bărbat ca tine s-ar fi îndrăgostit vreodată de o fată ca mine?

-Stai! o întrerupse Rex, petrecându-şi un braţ pe după talia ei şi lipind-o de el. Opreşte-te în punctul ăsta! N-o să neg faptul că aspectul contează, fiindcă al tău contează. Pentru mine, contează. De la nasul tău adorabil şi zâmbetul tău de milioane, spuse el mân- gâindu-i faţa, până la picioarele tale lungi de un kilometru şi degetele mici şi frumoase, îmi place totul la felul în care arăţi. Şi, mai spuse el, cred că mi-am exprimat destul de clar părerea în privinţa asta acum câteva luni, pe aceeaşi canapea despre care am vorbit.
Ea zâmbi, amintindu-şi de acea după-amiază extraordinară şi de modul în care el îi analizase trăsăturile feţei, una câte una.
- Da, aşa ai făcut. Iar partea ciudată e că, deşi m-ai făcut să mă tem pentru inima mea, m-ai învăţat cum să nu-mi fie teamă de nimic altceva. Toată viaţa am fost protejată de sora mea şi m-am învăţat cu asta. Am vrut să mă căsătoresc în parte ca să pot continua să mă simt în largul meu şi în siguranţă. Prima dată când a trebuit să fiu responsabilă pentru ceva, a fost atunci când Irene a plecat în luna de miere şi a trebuit să încep să mă bazez pe judecata mea, dar n-aveam încredere în ea. Mi-era teamă să nu fac greşeli, iar, după părerea mea, tu ai fi fost cea mai mare greşeală a orică-rei fete. Dar m-am schimbat, Rex, iar tu eşti motivul pentru care m-am schimbat.
El clătină din cap.
- Eşti prea modest, mieluşelul meu!
- Nu, totul ţi se datorează. Totul s-a întâmplat din pricina ta. M-ai văzut într-o lumină diferită de felul în care m-a văzut oricine altcineva vreodată, mi-ai dat primul impuls real ca să capăt încredere în mine, mi-ai întărit judecată atunci când am luat decizii...
Râsul lui o întrerupse.
-Te referi la domnul Beale, să înţeleg?

- La el, o dată. Te-am angajat să scrii în numele lui Lady Truelove şi, deşi a fost o mişcare disperată, am ştiut instinctiv că aveai să te pricepi la asta, iar apoi mi-ai dovedit că aveam dreptate. Tu eşti cel care mi-a spus că ar fi trebuit să am încredere în flerul meu...Sfat pe care l-am pus la îndoială din clipa în care mi-ai refuzat cererea în căsătorie.
- Dar am avut dreptate, răspunse ea imediat. Însă ceea ce vreau să spun e că nici una dintre schimbările care s-au petrecut înlă- untrul meu n-ar fi apărut dacă nu te-aş fi întâlnit pe tine. 0 săptămână de scris la rubrica lui Lady Truelove - şi aş fi implorat-o pe I re ne să vină acasă. Şi nu l-aş fi concediat niciodată pe domnul Beale, sau n-aş fi învăţat să nu-mi fac griji fiindcă greşeam, şi n-aş fi dezvoltat niciodată vreo încredere în mine sau n-aş fi ştiut de ce sunt capabilă. Am condus ziarul, am angajat personal, am luat decizii editoriale, iar totul s-a dovedit a fi mult mai uşor decât aş fi crezut eu, fiindcă între timp am învăţat să am încredere în mine şi în judecata mea. Dacă nu erai tu, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat vreodată.
- Ei bine, dacă e adevărat, ai putea să-ţi exerciţi judecata într-un mod care să nu mă înnebunească?
Zâmbind, ea îşi petrecu braţele pe după gâtul lui.
- Iar lucrul cel mai important, adăugă ea cu blândeţe, e faptul că n-aş fi ştiut niciodată că sunt o femeie atrăgătoare. Atunci când m-ai sărutat, tu mi-ai arătat asta. Acela a fost punctul de cotitură, într-adevăr, fiindcă după aceea am început să înfloresc.
- Da, aşa am observat la vremea respectivă, şi ce tortură a fost să văd cum se întâmpla asta, lasă-mă să ţi-o spun! Toţi ceilalţi bărbaţi care dansau cu tine în seara aceea, la bal, m-au făcut să mă simt ca un nebun! Iar apoi, văzându-te la masă la Lisle, râzând împreună cu Paul, dintre toţi bărbaţii, tocmai cu el, care e un libertin mai mare decât am fost eu vreodată...
- Venind din partea ta, i-o tăie ea citându-i propriile cuvinte de la bal, asta-i culmea!
- Nu glumesc, Clara! Acum, după ce Paul şi-a încheiat studiile universitare, inimile vânzătoarelor din întregul Oxfordshire sunt frânte pe vecie. Iar faptul că te-am văzut râzând împreună cu el în noaptea aceea, la Lisle, ei bine, asta poate că m-a împins... şi m-a adus în camera ta. în ceea ce mă priveşte, adăugă el strângându-şi braţele în jurul taliei ei, vreau să repet ceea ce ţi-am spus în noaptea în care am băut şampanie în biroul tău. Am renunţat în urmă cu ceva vreme la obiceiurile mele depravate.
- Sora mea n-ar fi de acord cu tine în privinţa asta.
- Crezi că nu ştiu? Abia dacă a fost politicoasă cu mine când am vizitat-o acum două săptămâni. Cred că dacă nu i-aş

fi declarat de la bun început că intenţia mea de a mă căsători cu tine era aceeaşi, ar fi putut foarte bine să mă împuşte.

- O, ştiu că ar fi făcu t-o, fu de acord Clara, râzând.

-Aşadar, murmură el, trecându-şi mâna liberă peste spatele ei ca să ajungă s-o mângâie pe după gât şi întrerupându-i râsul, o să ţi se facă în sfârşit milă de mine şi o să-mi permiţi să te curtez în mod real şi onorabil?

- Depinde, murmură ea, zâmbind. Cunoşti vreun hotel discret, unde să ne retragem acum, cât ţine petrecerea de nuntă, şi să încălcăm orice regulă?

-Of, Clara Deverill, fată obraznică, mormăi el, sărutând-o. Dar nu, adăugă, retrăgându-se, asta n-o să fie posibil. Dacă sora ta ar afla, chiar că m-ar împuşca!

-Nu, n-ar face-o. Nu acum, când suntem logodiţi. Sora mea are păreri foarte moderne.

-Totuşi, nu cred că o să risc. Dar te-aş ruga să facem logodna cât mai curând. Atunci când e vorba de tine, nu ştiu cât timp pot s ă rămân un gentleman.

-Trei săptămâni ar fi destul de repede? întrebă ea. Suficient cât să vadă toată lumea anunţul în ziar?

-Trei săptămâni, atunci, fu el de acord.

Apoi îşi înclină capul şi o sărută, un sărut atât de adânc şi de arzător, atât de pasional, încât după ce Rex se retrase, Clara rămase fără suflare.

-0, Doamne! oftă ea. Poate că ar trebui să obţinem o derogare specială şi să ne căsătorim imediat?

-Anunţul, Clara! răspunse el pe un ton foarte hotărât. între noi e dragoste adevărată, adăugă, plin de severitate, trecând peste protestul ei. Iar asta e problema cu dragostea adevărată: în cazul ei, lucrurile trebuie făcute aşa cum trebuie.

- O, foarte bine, se învoi Clara. Dar, adăugă ea ridicându-se în vârful picioarelor pentru un alt sărut, o să găsesc un hotel discret.

Geamătul adânc pe care el îl scoase chiar înainte ca buzele lor să se întâlnească îi confirmară Clarei bănuiala că aveau nevoie urgentă s ă găsească acel hotel discret.în aceeaşi colecţie au apărut:

Valerie Bowman, *Libertinul meu preferat* Mia Marlowe, *Unicul domn Sinclair* Candace Camp, *Sub vraja iubirii* Sabrina Jeffries, *Nu face pact cu diavolul* Valerie Bowman, *Un duce ca nimeni altul* Maya Banks, *Subjugarea unui scoţian* Candace Camp, *O ladygreu de cucerit* Sabrina Jeffries, *Scandaluri şi pasiuni* Mia Marlowe, *Biblia burlacilor* Victoria Alexander, *în căutarea unui soţ* Vanessa Kelly, Nunta *unui*

spion regal Sophie Bar nes, *Enigmatica ducesă* Julia London, Neastâmpăraţii Valerie Bowman, *O pasiune de-o noapte* Sabrina Jeffries, *Scandaluri şi pasiuni* Mia Marlowe, *Reguli de bază pentru burlaci* Kerrigan Byrne, *Totul e permis în dragoste* Julia London, *Mireasă pentru un crai* Vanessa Kelly, *Nunta unui scoţian* Candace Camp, *Misterul de la Winterset* Julia London, *Libertinul şi debutanta*

Victoria Alexander, *Darul iubirii* Sabrina Jeffries, Cum *să devii ducesă* Victoria Alexander, *Când ne vom revedea*